

ELLEN G. WHITE ESTATE

БОЖЈА ЗАДИВЉУЈУЋА БЛАГОДАТ



Е. Г. Вајт

**Божја задивљујућа
благодат**

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate

at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sadržaj

Information about this Book	i
ПРЕДГОВОР	xiv
ЈАНУАР—Царство благодати	17
РАДОСНА ВЕСТ О ЦАРСТВУ, 1. ЈАНУАР	18
САМО ЗА ГРЕШНИКЕ, 2. ЈАНУАР	20
У ВРЕМЕ КОЈЕ ЈЕ БОГ ОДРЕДИО, 3. ЈАНУАР	22
ПОРУКА О ПРВОМ ДОЛАСКУ, 4. ЈАНУАР	24
ДУХОВНО ЦАРСТВО, 5. ЈАНУАР	26
РАЗЛИЧИТО ОД ЗЕМАЉСКИХ ЦАРСТАВА, 6. ЈАНУАР	28
ЗНАК ХРИСТОВОГ ЦАРСТВА, 7. ЈАНУАР	30
БОЖЈЕ ЦАРСТВО У СРЦУ, 8. ЈАНУАР	32
КАО ЗРНО ГОРУШИЧИНО, 9. ЈАНУАР	34
КАО КВАСАЦ, 10. ЈАНУАР	36
УТВРЂЕНО ХРИСТОВОМ СМРЋУ, 11. ЈАНУАР	38
НАЧЕЛА ЊЕГОВЕ ВЛАДАВИНЕ, 12. ЈАНУАР	40
НАША НАЈВЕЋА ПОТРЕБА, 13. ЈАНУАР	42
УСЛОВИ ЗАУЛАЗАК, 14. ЈАНУАР	44
БОЖЈОМ БЛАГОДАЋУ, 15. ЈАНУАР	46
ЦАРСКО РУХО, 16. ЈАНУАР	48
НАСЛЕДСТВО НА НЕБУ, 17. ЈАНУАР	50
НЕЖНИ ПОЗИВ, 18. ЈАНУАР	52
ОБУХВАТА ЦЕЛИ СВЕТ, 19. ЈАНУАР	54
АМБАСАДОРИ ЦАРСТВА, 20. ЈАНУАР	56
ГОСПОДЊА ВОЈСКА, 21. ЈАНУАР	58
ПОЈАС ИСТИНЕ, 22. ЈАНУАР	60
СИГУРНИ ОКЛОП ПРАВЕДНОСТИ, 23. ЈАНУАР	62
ОБУЋА ЈЕВАНЂЕЉА У МИСИЈИ МИРА, 24. ЈАНУАР	64
ШТИТ ЗА ОДБРАНУ, 25. ЈАНУАР	66
КАЦИГА СПАСЕЊА, 26. ЈАНУАР	68
МАЧ ДУХОВНИ, 27. ЈАНУАР	70
БОЈНО ПОЉЕ, 28. ЈАНУАР	72
НЕОПХОДНА ВЕРНОСТ, 29. ЈАНУАР	74
НАРЕЂЕЊЕ ЗА ПОКРЕТ, 30. ЈАНУАР	76
ПОБЕДА, 31. ЈАНУАР	78

ФЕБРУАР—Цар бпагодати и Његови поданици	81
АДАМ И ЕВА - УПРАВИТЕЉИ У ЕДЕМУ, 1 ФЕБРУАР	82
ИЗГУБЉЕНА ВЛАДАВИНА, 2. ФЕБРУАР	84
ХРИСТОС - ДРУГИ АДАМ, 3. ФЕБРУАР	86
НЕВИДЉИВИ ВЛАДАР ИЗРАИЉА, 4. ФЕБРУАР	88
ВЛАДАР НА НЕБЕСИМА, 5. ФЕБРУАР	90
БОГ С НАМА, 6. ФЕБРУАР	92
УГРОЖЕНО ЦАРСТВО, 7. ФЕБРУАР	94
ЦАРСКА ПОВОРКА, 8. ФЕБРУАР	96
ВЛАДАР ЈЕРУСАЛИМА, 9. ФЕБРУАР	98
ЦАР СЛАВЕ, 10. ФЕБРУАР	100
ВЛАДАР СВИХ НАРОДА, 11. ФЕБРУАР	102
ГРАНИЦЕ БОЖЈЕГ СТРПЉЕЊА, 12. ФЕБРУАР	104
ОСПОСОБЉЕНИ ЗА ЦАРСТВО, 13. ФЕБРУАР	106
БОЖЈИ СИНОВИ И КЋЕРИ, 14. ФЕБРУАР	108
УСВОЈЕНИ СИНОВИ И КЋЕРИ, 15. ФЕБРУАР	110
ЦЕНА ОТКУПЉЕЊА, 16. ФЕБРУАР	112
АВРАМ И ЊЕГОВА ДЕЦА, 17. ФЕБРУАР	114
ГРАЂАНИ НЕБА, 18. ФЕБРУАР	116
ПРОБА ОДАНОСТИ, 19. ФЕБРУАР	118
БОЖЈИ ЗАХТЕВИ ИМАЈУ ПРВЕНСТВО, 20. ФЕБРУАР	120
ИЗНАД ЗЕМАЉСКИХ ЦАРСТАВА, 21. ФЕБРУАР	122
БЛАГОСЛОВИ ПОСЛУШНОСТИ, 22. ФЕБРУАР	124
ПРИСТАВИ БОЖЈЕ БЛАГОДАТИ, 23. ФЕБРУАР	126
ПРИСТАВИ ИСТИНЕ, 24. ФЕБРУАР	128
ПРИСТАВИ СНАГЕ, 25. ФЕБРУАР	130
ПРИСТАВИ УТИЦАЈА, 26. ФЕБРУАР	132
РОЂЕНИ У ЦАРСКОЈ ПОРОДИЦИ, 27. ФЕБРУАР	134
ДЕО У ХРИСТОВОМ ЦАРСТВУ, 28. ФЕБРУАР	136
МАРТ—Престо благодати	139
ПРИВЛАЧНОСТ НЕБА, 1 МАРТ	140
ХРИСТОС ЈЕ СВЕШТЕНИК НА ПРЕСТОЛУ, 2. МАРТ	142
ОКРУЖЕНИ ДУГОМ ОБЕЋАЊА, 3. МАРТ	144
У СВЕТИЊИ НАД СВЕТИЊАМА, 4. МАРТ	146
ОКРУЖЕН СЕРАФИМИМА, 5. МАРТ	148
УТЕМЕЉЕН НА ПРАВДИ, 6. МАРТ	150
УТЕМЕЉЕН НА ПРАВДИ И НА СУДУ, 7. МАРТ	152
ВРЕЛО ЖИВОТА И СИЛЕ, 8. МАРТ	154

СРЕДИШТЕ БОГОСЛУЖЕЊА, 9. МАРТ	156
ИЗВОР САУЧЕШЋА И МИЛОСТИ, 10. МАРТ	158
ПРВОСВЕШТЕНИК КОЈИ САОСЕЋА СА НАМА, 11. МАРТ	160
ХРИСТОС ЗАЈЕДНО СА ОЦЕМ СЕДИ НА ЊЕГОВОМ ПРЕСТОЛУ, 12. МАРТ	162
БОЖЈИ ЗАКОН И БОЖЈИ ПРЕСТО, 13. МАРТ	164
ПОМОЋ У ЧАСУ ИСКУШЕЊА, 14. МАРТ	166
КО МОЖЕ ИЗБРИСАТИ ГРЕХЕ?, 15. МАРТ	168
ГДЕ СЕ МОЖЕМО ОСЛОБОДИТИ ГРЕХА?, 16. МАРТ	170
ПРИСТУП ОМОГУЋЕН СВИМА, 17. МАРТ	172
ХРИСТОВО ИМЕ - НАША ЛОЗИНКА, 18. МАРТ . . .	174
МОЛИТВЕ КАО МИОМИРИС, 19. МАРТ	176
ИЗНЕСИ СВОЈ СЛУЧАЈ, 20. МАРТ	178
ИЛИЈИН ПРИМЕР, 21. МАРТ	180
КАДА НАИЋУ НЕВОЉЕ, 22. МАРТ	182
УЧЕСТВОВАТИ У ХРИСТОВИМ ПАТЊАМА, 23. МАРТ	184
ДОЋИ СА СТРАХОПОШТОВАЊЕМ, 24. МАРТ	186
ДОЋИТЕ ПОНИЗНО И СА СВЕТИМ СТРАХОМ, 25. МАРТ	188
СВЕТО ИСКУСТВО, 26. МАРТ	190
ДА СЕ СВЕТИ ИМЕ ЊЕГОВО, 27. МАРТ	192
НАША ТРАЈНА ЗАВИСНОСТ, 28. МАРТ	194
БОЖЈИ ПРЕСТО У СВАКОМ СРЦУ, 29. МАРТ	196
НЕПОДЕЉЕНИ ПОСЕД, 30. МАРТ	198
ОД САДА И ДОВЕКА, 31. МАРТ	200
АПРИЛ—Сврха бпагодати	203
ДА НАС ПРИВУЧЕ БОГУ, 1. АПРИЛ	204
ДА ПРОМЕНИ СРЦЕ, 2. АПРИЛ	206
ДОНОСИ МИР И ОДМОР, 3. АПРИЛ	208
ДА УЗДИГНЕ БОЖЈИ ЗАКОН, 4. АПРИЛ	210
ДА НАМ ДА СНАГУ ДА ПОСЛУШАМО, 5. АПРИЛ	212
ДА СЛОМИ ВЛАСТ ЗЛА, 6. АПРИЛ	214
ДА УЗВИСИ ГОСПОДА, 7. АПРИЛ	216
ИСКОРЕНИТИ СЕБИЧНОСТ, 8. АПРИЛ	218
ИСКОРЕНИТИ ЗЛЕ НАВИКЕ, 9. АПРИЛ	220
ДА УДАЉАВА СОТОНУ, 10. АПРИЛ	222

ДА УКЛОНИ НЕМИР И СУМЊУ, 11. АПРИЛ	224
ДА УЈЕДИНИ ЦРКВУ, 12. АПРИЛ	226
ДА ПОСТАНЕМО ПОБЕДНИЦИ, 13. АПРИЛ	228
ДА ИЗГРАДИ ПЛЕМЕНИТ КАРАКТЕР, 14. АПРИЛ	230
ДА ОЈАЧА И ОХРАБРИ, 15. АПРИЛ	232
ЗА ВРЕМЕ НЕВОЉЕ, 16. АПРИЛ	234
ДА УЧВРСТИ ДОМ, 17. АПРИЛ	236
ДА ОСНАЖИ НАТОВАРЕНЕ, 18. АПРИЛ	238
ЗА ПОТРЕБЕ СВАКОГА ДАНА, 19. АПРИЛ	240
ДА ПОДИГНЕ И НАЈГРЕШНИЈЕ, 20. АПРИЛ	242
ДА УДАХНЕ ЖИВОТ ДУШИ, 21. АПРИЛ	244
ДА НАС УЧИНИ СВЕТИМА, 22. АПРИЛ	246
ДА ХРИШЋАНИНУ БУДЕ УКРАС, 23. АПРИЛ	248
ДА БУДЕ УТЕХА, 24. АПРИЛ	250
ДА УТВРДИ НАШ ТЕМЕЉ, 25. АПРИЛ	252
СИЛА КОЈА ЋЕ НАС ОДРЖАТИ, 26. АПРИЛ	254
ДА БУДЕ СВЕЛОСТ КОЈА БЛИСТА, 27. АПРИЛ	256
БОЖИ САРАДНИЦИ, 28. АПРИЛ	258
ЗА ДОБРО ЉУДИ, 29. АПРИЛ	260
ДОВРШИТИ ДЕЛО, 30. АПРИЛ	262
МАЈ—Завет благодати	265
ПРЕ СТВАРАЊА, 1. МАЈ	266
ВЕЧНИ, 2. МАЈ	268
У ЕДЕМУ, 3. МАЈ	270
СКЛОПЉЕН С НОЈЕМ, 4. МАЈ	272
ОБНОВЉЕН СА АВРАМОМ, 5. МАЈ	274
УСЛОВИ ЗАВЕТА, 6. МАЈ	276
ЉУДСКА ОБЕЋАЊА, 7. МАЈ	278
БОЉА ОБЕЋАЊА, 8. МАЈ	280
НАПИСАН НА СРЦУ, 9. МАЈ	282
ДАР ПОКАЈАЊА, 10. МАЈ	284
ДАР ПОМИЛОВАЊА, 11. МАЈ	286
ПРИХВАЋЕН ВЕРОМ, 12. МАЈ	288
БОЖИ ЗАКОН ЈЕ ЊЕГОВО МЕРИЛО, 13. МАЈ	290
ОБЕЋАЊЕ ПОСЛУШНОСТИ, 14. МАЈ	292
УЛОГА КРШТЕЊА, 15. МАЈ	294
НЕМА ЗАМЕНЕ ЗА ЗАКОН, 16. МАЈ	296
ЉУБАВ ПРЕМА БОГУ И ЧОВЕКУ, 17. МАЈ	298

УКЉУЧУЈЕ И ИЗГРАДЊУ КАРАКТЕРА, 18. МАЈ . . .	300
ЗАХТЕВА НЕПОРОЧНОСТ, 19. МАЈ	302
ПОЗИВА НА СЛИЧНОСТ ХРИСТУ, 20. МАЈ	304
ИЗ ЦЕЛОГА СРЦА, 21. МАЈ	306
УЗВИШЕНИ СПОРАЗУМ, 22. МАЈ	308
БЛАГОСЛОВИ ЗАВЕТА, 23. МАЈ	310
ПОТВРЂЕН ХРИСТОВОМ КРВЉУ, 24. МАЈ	312
ЗАПЕЧАЋЕН ХРИСТОВОМ ЖРТВОМ	
ПОМИРЕЊА, 25. МАЈ	314
ХРИСТОС КАО ПОСРЕДНИК, 26. МАЈ	316
КРВ ЗАВЕТА, 27. МАЈ	318
ЗАВЕТ И СУБОТА, 28. МАЈ	320
БОЖИ ВЕЧНИ ЗАЛОГ, 29. МАЈ	322
ТРАЈАН И НЕПРОМЕНЉИВ, 30. МАЈ	324
СИМБОЛ ЗАВЕТА, 31. МАЈ	326
ЈУН—Цена благодати	329
УДАЉАВАЊЕ ОД НЕБЕСКОГ ПРЕСТОЛА, 1. ЈУН .	330
НЕПОНОВЉИВИ СИЛАЗАК ДО ЧОВЕКА, 2. ЈУН ..	332
НЕУПОРЕДИВА ИСКУШЕЊА, 3. ЈУН	334
НЕОПИСИВА УСАМЉЕНОСТ, 4. ЈУН	336
ИСКУШЕЊЕ И ПОБЕДА, 5. ЈУН	338
ПОБЕДОНОСНЕ ПАТЊЕ, 6. ЈУН	340
МОЛИТВА, 7. ЈУН	342
МОЛИТВА У ТИШИНИ НОЋИ, 8. ЈУН	344
АГОНИЈА У ГЕТСИМАНИЈИ, 9. ЈУН	346
ОЧЕВ ОДБОЈНИ ПОГЛЕД, 10. ЈУН	348
ОДБАЧЕН ОД ОЦА, 11. ЈУН	350
ГРЕСИ ЦЕЛОГА СВЕТА, 12. ЈУН	352
НЕУПОРЕДИВА ЦЕНА, 13. ЈУН	354
ВРЕДНОСТ ЈЕДНЕ ДУШЕ, 14. ЈУН	356
ЉУБАВ И ЖРТВА, 15. ЈУН	358
УГРОЖЕНО НЕБО, 16. ЈУН	360
ОЧЕВА НЕИЗМЕРНА ЖРТВА, 17. ЈУН	362
ЈЕДИНА ПРИХВАТЉИВА ОТКУПНИНА, 18. ЈУН ..	364
БОЖИ НЕИСКАЗАНИ ДАР, 19. ЈУН	366
ТАКО ДРАГОЦЕНО - А ОПЕТ БЕСПЛАТНО, 20. ЈУН	368
КУПИТЕ БЕЗ НОВЦА, 21. ЈУН	370
БЛАГОДАТ ЈЕ ДОВОЉНА ЗА СВЕ, 22. ЈУН	372

НЕЗАСЛУЖЕНА НАКЛОНОСТ, 23. ЈУН.....	374
ХРИСТОС, НАША ПРАВДА, 24. ЈУН	376
СВЕТЛА СТРАНА РЕЛИГИЈЕ, 25. ЈУН	378
ДОСТОЈНО ЈЕ ЈАГЊЕ, 26. ЈУН	380
ТАЈНА НАД ТАЈНАМА, 27. ЈУН.....	382
НЕИСКАЗАНО БОГАТСТВО, 28. ЈУН	384
ВИДИТЕ КАКВУ НАМ ЈЕ ЉУБАВ ДАО ОТАЦ...!, 29. ЈУН	386
КОЛИКО ДУГО НЕБО ТРЕБА ДА ПАТИ?, 30. ЈУН ..	388
ЈУЛ—Дух благодати	391
ОД САМОГ ПОЧЕТКА, 1 ЈУЛ	392
ХРИСТОВО ОБЕЋАЊЕ О СВЕТОМЕ ДУХУ, 2. ЈУЛ .	394
МОЋ СВЕТОГА ДУХА, 3. ЈУЛ.....	396
ДАН ПЕДЕСЕТНИЦЕ, 4. ЈУЛ	398
ЗАДАТАК СВЕТОГА ДУХА, 5. ЈУЛ	400
УТЕШИТЕЉ СЛИЧАН ХРИСТУ, 6. ЈУЛ	402
ХРИСТОВ ПРЕДСТАВНИК, 7. ЈУЛ.....	404
КАО РОСА, КАО КИША И КАО СВЕТЛОСТ СУНЦА, 8. ЈУЛ	406
РАСВЕТЉАВА ПИСМО, 9. ЈУЛ	408
УЧИТЕЉ ИСТИНЕ, 10. ЈУЛ	410
ВЕРНИ ВОДИЧ, 11. ЈУЛ.....	412
НАШ ЛИЧНИ ВОДИЧ, 12. ЈУЛ	414
СМИРЕНИ, ТИХИ ГЛАС, 13. ЈУЛ	416
СИЛА КОЈА ОПЛЕМЕЊУЈЕ И ПОСВЕЋУЈЕ, 14. ЈУЛ	418
ОБЛИКУЈЕ ПО БОЖАНСКОМ УЗОРУ, 15. ЈУЛ.....	420
ДОНОСИ ОСВЕЖЕЊЕ, 16. ЈУЛ.....	422
СИЛА КОЈА ЧИСТИ И ОЖИВЉАВА, 17. ЈУЛ.....	424
ПРИМА СЕ САМО ВЕРОМ, 18. ЈУЛ.....	426
ЗА СВЕ КОЈИ ВЕРУЈУ, 19. ЈУЛ	428
ВИШЕ ОД СНАГЕ СМРТНИКА, 20. ЈУЛ	430
ДОНОСИ СКЛАД, 21. ЈУЛ.....	432
ЈЕДИНСТВО У РАЗНОЛИКОСТИ, 22. ЈУЛ	434
ДАТ ПОД УСЛОВОМ, 23. ЈУЛ	436
ДАВАЊЕ И ПРИМАЊЕ, 24. ЈУЛ	438
УЉЕ ЗА НАШЕ ЖИШКЕ, 25. ЈУЛ.....	440
ГРЕХ КОЈИ БОГ НЕ МОЖЕ ДА ОПРОСТИ, 26. ЈУЛ .	442
ОЖАЛОШЋЕН НАШИМ СУМЊАМА, 27. ЈУЛ.....	444

ЗА ОНЕ КОЈИ ТРАЖЕ, 28. ЈУЛ	446
СИЛА ПЕДЕСЕТНИЦЕ, 29. ЈУЛ	448
ТРАЖИТЕ ГА!, 30. ЈУЛ	450
ПОЗНИ ДАЖД, 31. ЈУЛ	452
АВГУСТ—Преображавајућа благодат	455
ЧУДО, 1. АВГУСТ	456
ЧУДЕСНО ПРЕОБРАЖЕЊЕ, 2. АВГУСТ	458
ОБНОВЉЕЊЕ СРЦА, 3. АВГУСТ	460
ПОТРЕБНО ЈЕ ВРЕМЕ, 4. АВГУСТ	462
ОДЛУЧНОСТ ЈЕ КЉУЧ, 5. АВГУСТ	464
ДА СЕ ОСЕТИ У ДОМУ, 6. АВГУСТ	466
ДА И СВЕТ САЗНА, 7. АВГУСТ	468
ПОДРЖАВА ДУХОВНИ ЖИВОТ, 8. АВГУСТ	470
ОТКРИВА БОЖЈИ КАРАКТЕР, 9. АВГУСТ	472
САВРШЕНСТВО ВЕЋ САДА?, 10. АВГУСТ	474
СВЕ БОЉИ УТИЦАЈ, 11. АВГУСТ	476
СРЦА ПОСТАЈУ ЧИСТА, 12. АВГУСТ	478
ПРОМЕЊЕНИ ГЛЕДАЊЕМ, 13. АВГУСТ	480
ЗА ОНЕ НАЈБЕЗНАДНИЈЕ, 14. АВГУСТ	482
УЧЕСНИЦИ У ХРИСТОВОЈ ПРИРОДИ, 15. АВГУСТ	484
ОБЛИКУЈЕ КАРАКТЕР, 16. АВГУСТ	486
ОТКРИВА СЕ ЉУБАВЉУ, 17. АВГУСТ	488
ЖИВОТОДАВНА АТМОСФЕРА, 18. АВГУСТ	490
ЧЕКА НАШ ЗАХТЕВ, 19. АВГУСТ	492
УМИРУЈЕ И ОПЛЕМЕЊУЈЕ, 20. АВГУСТ	494
УВЕК НАПРЕД И ПРЕМА НЕБУ, 21. АВГУСТ	496
ДОСТА ТИ ЈЕ МОЈА БЛАГОДАТ, 22. АВГУСТ	498
ДОК ТРАЈЕ ВРЕМЕ МИЛОСТИ, 23. АВГУСТ	500
НАГРАДА, 24. АВГУСТ	502
ОБУХВАТА ЦЕЛУ ЛИЧНОСТ, 25. АВГУСТ	504
ПО БОЖЈЕМ ОБЛИЧЈУ, 26. АВГУСТ	506
ХРИСТОВИ ПРЕДСТАВНИЦИ, 27. АВГУСТ	508
СВАКОГА ДАНА, НА СВАКОМ МЕСТУ, 28. АВГУСТ	510
ДЕЛО РЕФОРМЕ, 29. АВГУСТ	512
ПРИПРЕМА ЗА НЕБО, 30. АВГУСТ	514
ЧЕЖЊА ЗА НЕБОМ И ДОМОМ, 31. АВГУСТ	516
СЕПТЕМБАР—Сила благодати	519

ШТО ВИДЕСМО И ЧУСМОСЕПТЕМБА, 1.	
СЕПТЕМБАР	520
СНАГА ДА ПОСЛУШАМО, 2. СЕПТЕМБАР	522
ПРОТИВИТЕ СЕ СОТНИ, 3. СЕПТЕМБАР	524
ЧЕНИ НАС ПОБЕДНИЦИМА, 4. СЕПТЕМБАР	526
ВЛАДАЊЕ СОБОМ, 5. СЕПТЕМБАР	528
АНЂЕОСКА ПОМОЋ, 6. СЕПТЕМБАР	530
НАШ УМ, 7. СЕПТЕМБАР	532
НАША СНАГА И НАША СИГУРНОСТ, 8.	
СЕПТЕМБАР	534
ДОВОЉНА ЗА СВЕ, 9. СЕПТЕМБАР	536
ЗА ДАНАШЊЕ ПОТРЕБЕ, 10. СЕПТЕМБАР	538
ДАЈЕ НЕОГРАНИЧЕНУ СНАГУ, 11. СЕПТЕМБАР ..	540
СТВАРА ХРИШЋАНЕ КОЈИ ВОЛЕ И КОЈИ СУ	
ДОСТОЈНИ ЉУБАВИ, 12. СЕПТЕМБАР	542
ПОКАЗУЈЕ ПУТ, 13. СЕПТЕМБАР	544
ЗА ОНОГА КОЈИ ВЕРУЈЕ, 14. СЕПТЕМБАР	546
СНАГА У ОБЕЋАЊИМА, 15. СЕПТЕМБАР	548
НЕ У СВЕТОВНОМ СЈАЈУ, 16. СЕПТЕМБАР	550
УМНОЖЕНИ БЛАГОСЛОВИ, 17. СЕПТЕМБАР	552
ПОТРЕБНА ЈЕ МЛАДИМА, 18. СЕПТЕМБАР	554
ЗА СКРОМНЕ И ПОНИЗНЕ, 19. СЕПТЕМБАР	556
ДА СЕ МОЖЕМО ПОКАЗАТИ, 20. СЕПТЕМБАР	558
ИЗВОР ПОЗИТИВНОГ УТИЦАЈА, 21. СЕПТЕМБАР	560
У ЖИВОТНОЈ ТРЦИ, 22. СЕПТЕМБАР	562
НЕКА ГОВОРЕ О ТВОЈОЈ СИЛИ, 23. СЕПТЕМБАР .	564
МОЋ КОЈА МОЖЕ ДА УЗДРМА СВЕТ, 24.	
СЕПТЕМБАР	566
ЗНАК ХРИШЋАНСТВА, 25. СЕПТЕМБАР	568
ДРАГОЦЕНО ИСПОВЕДАЊЕ, 26. СЕПТЕМБАР	570
НАСЛЕДНИЦИ БЕСМРТНОСТИ, 27. СЕПТЕМБАР .	572
НЕПОБЕДИВИ, 28. СЕПТЕМБАР	574
И ВИШЕ НЕГО ПОБЕДНИЦИ, 29. СЕПТЕМБАР	576
ОН ЈЕ КАДАР, 30. СЕПТЕМБАР	578
ОКТОБАР—Растење у благодати	581
КАО ШТО ЈЕ ИСУС РАСТАО, 1. ОКТОБАР	582
БОЖАНСКИ РЕДОСЛЕД РАСТЕЊА, 2. ОКТОБАР ..	584
КАКО ДА РАСТЕМО, 3. ОКТОБАР	586

УСЛОВИ ЗА ХРИШЋАНСКО РАСТЕЊЕ, 4. ОКТОБАР	588
ТАЈАНСТВЕНА СИЛА, 5. ОКТОБАР	590
ОД ДЕТИЊСТВА, 6. ОКТОБАР	592
У ДОМУ, 7. ОКТОБАР	594
СВАКОДНЕВНА МОЛИТВА, 8. ОКТОБАР	596
МОЛИТВА НА ТИХОМ МЕСТУ, 9. ОКТОБАР	598
ТРАЈНО ДЕЛО, 10. ОКТОБАР	600
У ЈЕДНОСТАВНОЈ ВЕРИ, ПУНОЈ ПОУЗДАЊА, 11. ОКТОБАР	602
НАСТАВАТИ У ХРИСТУ, 12. ОКТОБАР	604
ТЕЛЕСНО И ДУХОВНО, 13. ОКТОБАР	606
ЧУВАЊЕ СРЦА, 14. ОКТОБАР	608
ПРВО ТРЕБА ОСЛОБОДИТИ СРЦЕ, 15. ОКТОБАР	610
ЗАМКЕ КОЈЕ ТРЕБА ИЗБЕЋИ, 16. ОКТОБАР	612
У понизности, 17. ОКТОБАР	614
У ЉУБАЗНОСТИ, 18. ОКТОБАР	616
СТАЛНО УПОЗНАВАТИ БОГА, 19. ОКТОБАР	618
ОДРАЖАВАТИ ИСУСОВ ЛИК, 20. ОКТОБАР	620
КАДА ДОЖИВИМО НЕУСПЕХ, 21. ОКТОБАР	622
ГОСТИТИ СЕ ЊЕГОВОМ РЕЧЈУ, 22. ОКТОБАР	624
САМО ИЗ ЈЕДНОГ ИЗВОРА, 23. ОКТОБАР	626
ПОМАГАТИ БЛИЖЊИМА, 24. ОКТОБАР	628
СТАЛНЕ ДУХОВНЕ ВЕЖБЕ, 25. ОКТОБАР	630
БОЖАНСКО УПУТСТВО, 26. ОКТОБАР	632
НЕМА МЕСТА ЗА НЕРАД, 27. ОКТОБАР	634
НЕОПХОДНЕ ЖИВОТНЕ ДУЖНОСТИ, 28. ОКТОБАР	636
СКРОМНЕ ПРИЛИКЕ, 29. ОКТОБАР	638
ЗАШТО НЕВОЉЕ?, 30. ОКТОБАР	640
БОЖЈА ПУНИНА, 31. ОКТОБАР	642
НОВЕМБАР—Само благодаћу	645
ПЛАТА ИЛИ ДАР?, 1. НОВЕМБАР	646
ОДРЕДИТИ ЦЕНУ, 2. НОВЕМБАР	648
ПОГЛЕДАЈ И ЖИВИ!, 3. НОВЕМБАР	650
КАДА ЈЕ СОТОНА НЕМОЋАН?, 4. НОВЕМБАР	652
ГЛАДНИМА И ЖЕДНИМА, 5. НОВЕМБАР	654
ИЗ ЦЕЛОГ СРЦА, 6. НОВЕМБАР	656
ТО НИЈЕ ОД ВАС, 7. НОВЕМБАР	658
ОБНОВЉЕНИ МИР, 8. НОВЕМБАР	660

ЗАЈЕДНИШТВО С ХРИСТОМ, 9. НОВЕМБАР	662
ШТА ЈЕ БОЖЈА СЛАВА?, 10. НОВЕМБАР	664
ПОСВЕЋЕНО ДУХОВНО ОКО, 11. НОВЕМБАР	666
СУШТИНА ХРИШЋАНСТВА, 12. НОВЕМБАР	668
ХВАЛА БОГУ!, 13. НОВЕМБАР	670
НИШТА НАМ НИЈЕ УСКРАЋЕНО, 14. НОВЕМБАР	672
ВЛАДАЊЕ МИСЛИМА, 15. НОВЕМБАР	674
МИ СМО ДУЖНИЦИ, 16. НОВЕМБАР	676
У ХРИСТОВОЈ ШКОЛИ, 17. НОВЕМБАР	678
ДАН ИСПИТА, 18. НОВЕМБАР	680
ШТА РЕЋИ О ДОБРИМ ДЕЛИМА?, 19. НОВЕМБАР	682
СТРАЖИТЕ!, 20. НОВЕМБАР	684
САЧУВАНИ ОД ГРЕХА, 21. НОВЕМБАР	686
УТВРЂЕНИ, 22. НОВЕМБАР	688
РАДОСТ УДЕЉЕЊУ, 23. НОВЕМБАР	690
БОГУ НЕКА ЈЕ СЛАВА!, 24. НОВЕМБАР	692
ЖЕТВА, 25. НОВЕМБАР	694
СВЕТ ЧЕКА, 26. НОВЕМБАР	696
ХРИСТОС ЧЕКА, 27. НОВЕМБАР	698
СВЕМИР ЧЕКА, 28. НОВЕМБАР	700
БОЖЈИ СИНОВИ, 29. НОВЕМБАР	702
НАДОМА К ЦИЉУ, 30. НОВЕМБАР	704
ДЕЦЕМБАР—ХЦарство славе	707
БОЖЈА СЛАВА У ЊЕГОВИМ ДЕЛИМА, 1. ДЕЦЕМБАР	708
ЧОВЕК СТВОРЕН БОГУ НА СЛАВУ, 2. ДЕЦЕМБАР	710
БОЖЈИ ВЕЛИЧАНСТВЕНИ ПЛАН, 3. ДЕЦЕМБАР ..	712
НЕБЕСКО ЦАРСТВО У МАЛОМЕ, 4. ДЕЦЕМБАР ..	714
ЈОШ У БУДУЋНОСТИ, 5. ДЕЦЕМБАР	716
ЗАШТО НЕ САДА?, 6. ДЕЦЕМБАР	718
ГЛЕДАЈУЋИ ПРЕМА ВЕЧНОСТИ, 7. ДЕЦЕМБАР ..	720
КО ЈЕ ДОСТОЈАН?, 8. ДЕЦЕМБАР	722
СПРЕМНИ ДА ЖИВИМО С АНЂЕЛИМА, 9. ДЕЦЕМБАР	724
САДА НАУЧИ ПОБЕДНИЧКУ ПЕСМУ, 10. ДЕЦЕМБАР	726
ДОК ЧЕКАМО, 11. ДЕЦЕМБАР	728
ИДЕМО КУЋИ!, 12. ДЕЦЕМБАР	730

КАКВЕ ЛИ НАГРАДЕ!, 13. ДЕЦЕМБАР	732
ХРИСТОВ СЛАВНИ ДОЛАЗАК, 14. ДЕЦЕМБАР	734
ПОБЕДА НАД СМРТЉУ, 15. ДЕЦЕМБАР	736
ВЕЧНА РАДОСТ, 16. ДЕЦЕМБАР	738
У СВОЈОЈ КУЋИ!, 17. ДЕЦЕМБАР	740
ОБНОВЉЕНИ ЕДЕМ, 18. ДЕЦЕМБАР	742
СВЕ ПАТЊЕ СУ ПРОШЛЕ, 19. ДЕЦЕМБАР	744
ОБНОВЉЕН ЕДЕМСКИ ЖИВОТ, 20. ДЕЦЕМБАР ...	746
ВЕЧНА СРЕЋА, 21. ДЕЦЕМБАР	748
С МОЈИМ АНЂЕЛОМ ЧУВАРЕМ, 22. ДЕЦЕМБАР ..	750
НЕБЕСКА ШКОЛА, 23. ДЕЦЕМБАР	752
ХРИСТОС НАШ ВЕЧНИ УЧИТЕЉ, 24. ДЕЦЕМБАР .	754
НАШ НАСТАВНИ ПЛАН, 25. ДЕЦЕМБАР	756
ИСТРАЖИВАЊЕ СВЕМИРА, 26. ДЕЦЕМБАР	758
»РАДУЈТЕ СЕ С ЈЕРУСАЛИМОМ!«, 27. ДЕЦЕМБАР	760
ВЕЧНА СИГУРНОСТ, 28. ДЕЦЕМБАР	762
ПУНА НАДОКНАДА, 29. ДЕЦЕМБАР	764
ПОДИГНИТЕ ПОГЛЕД!, 30. ДЕЦЕМБАР	766
БОЖЈА ПРАВЕДНОСТ ОДБРАЊЕНА, 31. ДЕЦЕМБАР	768

ПРЕДГОВОР

Објављивањем ове књиге, добили смо десету богослужбену књигу из пера Елен Г. Вајт. Чињеница да је Црква објавила десет књига истог аутора већ је сама по себи значајна. Ниједан други аутор није доживео такву част. Иако су све књиге, намењене јутарњем богослужењу у породици, имале дубоки духовни карактер, одражавајући тако посвећеност својих многобројних аутора и њихову литерарну вештину, ниједна од њих није успела да достигне ону дубину опажања и проницљивости коју показују дела овог јединственог аутора. Како се то може објаснити? Свакако да би зато било погрешно искључиву заслугу приписати Елен Г. Вајт као особи. Нема сумње да би и она сама, да је још у животу, потписала ово скромно објашњење:

»Сестра Вајт није зачетник ових књига. Оне садрже поуке које јој је у току њеног животног дела давао сам Бог. Оне садрже драгоцену, утешну светлост коју је Бог милостиво уделио својој слушкињи да би је она поделила свету. Са њихових страница, светлост треба да обасја срца људи и жена и да их поведе Спаситељу.« (Review and Herald, 20. јануар 1903)

Можда ће хиљаде оних који буду читали надахнуте поруке са ових страница бити покренути да стекну потпуније искуство са Исусом Христом. Тако ће и они учествовати у Његовој благодати, коју Елен Г. Вајт описује као »божански атрибут показан недостојним људским бићима. Ми је нисмо тражили«, објашњава писац, »већ је она послана да потражи нас«.

Изјаве повезане с тематиком благодати прожимају многа штампана дела Духа пророштва. Из тих богатих извора прикупили смо основне текстове које смо уврстили у ову збирку. Часописи, као што су Review and Herald, Signs of the Times i Youths Instructor пружили су нам додатне текстове.

Када смо се служили само делом текста, изостављене делове обележавали смо на уобичајени начин. У много случајева, свакодневна штива састоје се од изабраних цитата, спојених у једну чврсту целину.

Ово дело, »Божја несхватљива благодат«, било је прикупљено под управом Заоставштине Елен Г. Вајт, која је одговорна за публикување ових производа њенога пера. Морамо нагласити да су збирке цитата из дела овог писца, њени повереници начинили у складу с одредбама њеног тестамена, [8] који захтева да се овакви изабрани цитати прикупљају и објављују као књиге, уколико се за то укаже потреба.

Приликом превођења овог дела на наш језик, сачувана је на први поглед неважна, али теолошки гледано врло значајна разлика између појмова милост и благодат, јасно изражена у језику оригинала, али и у преводу Библије Даничић-Караџић и другим преводима, одакле је и преузета. Није, дакле, реч о једном застарелом и једном новијем изразу истог значења, већ о два различита појма различите теолошке садржине, који се чак истовремено појављују у истим библијским текстовима. Благодат (превод јеврејске речи »chen«или грчке »charis«или латинске »gratia«или енглеске »grace«) је потпуно незаслужена спасоносна божанска љубав према грешнику, која га је навела да у време, док смо још били Његови непријатељи, жртвује свога јединородног Сина за нас. Благодат је Божја рука која је пружена према Земљи, позивајући грешника да се врати Богу. »Благодаћу сте спасени и то није од вас, дар је Божји!«

Милост означава божанско уздржавање од кажњавања преступника на темељу неке његове заслуге, или усрдне молбе за смањење или укидање казне.

Изједначавање ова два израза у појединим преводима може се при-писати утицају теологије неких верских заједница, које спасење темеље на човековим делима и заслугама, а не на дару који је Бог драговољно дао људима који Га прихвате и верују.

Надамо се да ће кратки свакодневни савети и мисли, објављени у овој књизи, покренути читаоце да још обилније захвате из бескрајних извора божанске благодати и достигну савршенство које се од њих тражи да би могли бити пренесени на Небо. То ће бити припрема, неопходна свим данашњим

хришћанима, и ми се молимо да ова књига допринесе искуству оживљавања и праве реформе у нашој средини.

Издавачи

ЈАНУАР—Царство благодати

[9]

РАДОСНА ВЕСТ О ЦАРСТВУ, 1. ЈАНУАР

»И прохођаше по свој Галилеји Исус учећи по зборницама њиховим и проповедајући јеванђеље о царству, и исцељујући сваку болест и сваку немоћ по људима« (Матеј 4,23)

»Иотворивши уста своја учаше их говорећи: благо сиромашнима духом, јер је њихово царство небеско.« (Матеј 5,2.3) Као нешто страно и ново одјекнуле су ове речи у ушима изненађеног мноштва. Такво учење било је супротно свему што су досад чули од свештеника или рабина. У њему нису могли да нађу ништа што би ласкало њиховом поносу или потхрањивало њихове славољубиве наде. Али, из тог новог Учитеља зрачила је снага која их је очаравала. Сама Његова присутност ширила је миомирис божанске љубави, попут цвета који шири свој мирис...

У мноштву окупљеном око Исуса, било је појединаца који су осећали своје духовно сиромаштво.... било је душа које су, суочене с Ње-говом непорочношћу, осећале да су »несрећне и невољне и сиромашне и слепе и голе« (Откривење 3,17), па су чезнуле за »благадаћу Божјом која спасава«... (Титу 2,11)

О сиромашнима духом Исус каже: »Њихово је царство небеско!« То царство није, како су оцењивали Христови слушаоци, пролазно и земаљско. Христос је људима отворио духовно царство своје љубави, милости и праведности. Ознака Месијиног царства је сличност са Сином човечијим. Његови поданици су сиромашни духом, кротки, прогнани због праведности. Њима припада небеско царство. Иако још није било сасвим довршено, у њима је отпочело дело које ће их учинити достојнима да добију део у »наследству светих у виделу«. (Колошанима 1,12)

Сви који осећају дубоко сиромаштво своје душе и схватају да немају у себи никаквог добра, могу добити праведност и

снагу гледајући на Исуса... Он вас моли да своје сиромаштво замените богатством Његове благодати. Ми нисмо достојни Божје љубави, али је Христос, наш Јамац, достојан ње у стању је да спасе све који долазе к Њему. Ма какво било ваше искуство из прошлости, ма колико биле обесхрабрујуће ваше тренутне околности, ако будете дошли Исусу такви какви сте, слаби, беспомоћни и очајни, наш милостиви Спаситељ далеко ће вам изаћи у сусрет, загрлити вас рукама своје љубави и огрнути плаштем своје праведности. (Мисли с Горе благослова, стр. 21-24)

САМО ЗА ГРЕШНИКЕ, 2. ЈАНУАР

*»Јер се показа благодат Божја која спасава све људе.«
(Титу 2,11)*

Показавши непослушност према Божјим заповестима, људи су пали под проклетство Његовог закона. Тај пад је захтевао да се за добро грешника покаже Божја благодат. Ми никада не бисмо сазнали значење ове речи »благодат«да нисмо пали. Бог воли безгрешне анђеле, који Му служе, који су послушни свим Његовим заповестима, али им не пружа своју благодат. Та небеска бића ништа не знају о благодати; она им никада није ни била потребна, јер никада и нису сагрешили. Благодат је Божје својство показано недостојним људским бићима. Ми је нисмо тражили, али је она била послана да потражи нас. Бог се радује да излије своју благодат на свакога који гладује за њоме. Он свакоме од нас објављује услове под којима можемо добити милост, не зато што смо је достојни, већ управо зато што смо је тако потпуно недостојни. Наша потреба је уједно и квалификација која нам даје сигурност да ћемо примити тај дар.

Међутим, Бог се не служи својом благодаћу тако да она обеснажи Његов закон или заузме место Његовог закона... Божја благодат и закон Његовог царства су у савршеном складу; они иду руку под руку. Његова благодат нам омогућује да Му се приближимо вером. Примајући је, дозвољавајући јој да делује у нашем животу, ми сведочимо да је Закон и даље на снази; ми уздижемо Закон и чинимо га славним, остварујући његова жива начела силом Христове благодати; испољавајући, од свег срца, чисту послушност, према Божјем закону, ми сведочимо пред небеским свемиром и пред отпалим светом, који је обеснажио Божји закон, о сили откупљења.

Бог нас не воли зато што смо ми први заволели Њега, већ »још док бејасмо грешници« (Римљанима 5,8), Христос је

умро за нас, стварајући потпуне и обилне услове за наше откупљење. Иако смо својом не-послушношћу заслужили Божје незадовољство и осуду, Он нас није одбацио; није нас оставио да се својом ограниченом снагом боримо против силе непријатеља. Небески анђели војују наше битке уместо нас; и сарађујући с њима, ми можемо изаћи као победници над силама зла. Ослањајући се на Христа као на свог Спаситеља, можемо постати они који у свему овоме побеђујемо. Онога ради који нас је љубио«. (Римљанима 8,37; R&H, 15. септембар 1896)

[11] У ВРЕМЕ КОЈЕ ЈЕ БОГ ОДРЕДИО, 3. ЈАНУАР

*»А када се наврши време, посла Бог сина својега јединороднога, који је рођен од жене и покорен закону, да искупи оне који су под законом, да примимо посинаштво.«
(Галатима 4,4.5)*

На небеском савету одређен је час Христовог доласка. Када је велики часовник времена показао тај час, Исус се родио у Витлејему... Провиђење је управљало кретањима народа и плимом људских побуда и утицаја све док свет није постао зрео за долазак Избавитеља...

Обмана коју је донео грех достигла је свој врхунац. Сва оруђа за изопачење људских душа била су покренута. Божји Син, посматрајући свет, видео је патњу и беду. Са сажалењем је гледао како су људи постали жртве сотонине свирепости. Са саосећањем је посматрао оне који су подлегли искварености, били убијани и изгубљени... Пред це-лим свемиром се показало да се без Бога човечанство не може подићи. Онај који је створио свет морао је да му удели нови елемент живота и силе.

Са огромним занимањем становници безгрешних светова очекивали су да виде како се Господ подиже и како уништава становнике Земље... Међутим, уместо да уништи свет, Бог је послао свога Сина да га спасе... У тренутку кризе, када је изгледало да ће сотона победити, Божји Син је дошао као Посланик божанске благодати. У сва времена, у сваком тренутку, Божја љубав се показивала палом људском роду. Упркос људској изопачености, знаци милости непрестано су се испољавали. А када се навршило време, Божанство се прославило изливањем преобилне исцељујуће благодати на свет која никада није требало да буде заустављена или повучена све док се план спасења не буде испунио.

Сотона је ликовео што је у људском роду успео да поквари Божје обличје. А онда је Исус дошао да у човеку обнови

Створитељев лик. Нико други осим Христа није био у стању да поново обликује карактер који је био уништен грехом. Он је дошао да истера демоне који су загосподарили вољом. Он је дошао да нас уздигне из праха, да прео-бликује искварени карактер по узору на свој божански карактер и да га улепша својом славом. (ЧВ, стр. 19-24)

»Дође Исусу Галилеју проповедајући јеванђеље о царству Божјему и говорећи: изиђе време и приближи се царство Божје; покајте се и верујте јеванђеље!« (Марко 1,14.15)

Док је Исус путовао Галилејом, учећи и лечећи, мноштво из градова и села стицало се к Њему. Многи су долазили чак из Јудеје и суседних покрајина. Често је био приморан да се крије од народа. Одушевљење је толико расло да је било потребно предузети мере предострожности да се код римских власти не појави страх од устанка. Никада раније свет није живео у таквом времену. Небо се приближило људима. Гладне и жедне душе, које су дуго очекивале избављење Израиља, сада су уживале у благодати милостивог Спаситеља...

Еванђеоска вест, коју је износио Спаситељ, била је заснована на пророчанствима. »Време«, за које је Он сам објавио да се навршило, било је раздобље објављено Данилу... »Зато знај и разумеј: од када изађе реч да се Јерусалим опет сазида до помазаника војводе биће седам недеља и шездесет и две недеље«, шездесет и девет седмица или четири стотине осамдесет три године (Данило 9,25). Заповест да се обнови и сагради Јерусалим, коју је издао Артаксеркс Лонгиман (види: Јездра 6,14; 7,1.9), ступила је на снагу у јесен 457. године пре Христа. Од тог тренутка, четири стотине осамдесет три године протежу се до јесени 27. године после Христа. Према пророчанству, ово временско раздобље требало је да досегне до Месије, до Помазаника. Године 27. после Христа, Исус је приликом свог крштења примио помазање Светим Духом и ускоро после тога започео своју службу. Тада је објављена вест да се »наврши време«...

Време Христовог доласка, Његово помазање Светим Духом, Његова смрт и објављивање Јеванђеља незнабошцима били су тачно назначени.... »Дух Христов«који беше у њима унапред је

посведочио »за Христове муке и за славе потом«. (1. Петрова 1,11) ... И као што је вест о Првом Христовом доласку најављивала царство Његове благодати, тако ће и вест о Његовом другом доласку најављивати царство Његове славе. (ЧВ, стр. 183-186)

ДУХОВНО ЦАРСТВО, 5. ЈАНУАР

»Исус одговори: царство моје није од овога света!« (Јован 18,36)

Божје царство не долази у видљивом сјају. Јеванђеље Божје благодати, са својим духом самоодрицања, никада не може да буде у складу са духом овога света. Та два начела се међусобно супроте...

Међутим, данас у верском свету постоји мноштво оних који, у складу са својим веровањем, раде на успостављању Христовог царства као земаљске, световне владавине. Они желе да нашег Господа учине владарем царстава овога света, владарем у његовим судовима и логорима, у његовим законодавним дворанама, његовим палатама и тржницама. Они од Њега очекују да влада путем законских прогласа, наметнутих људским ауторитетом. Пошто се Христос сада не налази овде лично, они ће се сами потрудити да делују уместо Њега, да спроводе законе Његовог царства. Успостављање таквог царства је управо оно што су желели и Јевреји Христовог доба. Они би прихватили Христа да је био спреман да успостави световно царство, да наметне оно што су сматрали Божјим законима, и да њих прогласи тумачима своје воље и представницима свог ауторитета. Међутим, Он је рекао: **»Царство моје није од овога света!« (Јован 18,36)** Он није желео да прихвати земаљски престо...

Христово царство се не успоставља одлукама судова или савета или законодавних скупштина, нити под покровитељством великих људи у свету, већ усађивањем Христове природе у људску природу деловањем Светога Духа... То је једина сила која може да уздигне људски род! А људски допринос остварењу овог дела је проповедање и извршавање Божје речи...

Данас, као и у Христово доба, дело Божјег царства не ослања се на оне који траже признање и подршку световних владара и људских за-кона, већ на људе који у Његово име објављују људима такве духовне истине, које ће код оних који их приме поновити Павлово искуство: »С Христом се разапех. А ја више не живим, него живи у мени Христос!« (Галатима 2,20; ЧВ, стр. 437.438)

[14] **РАЗЛИЧИТО ОД ЗЕМАЉСКИХ ЦАРСТАВА, 6.**
ЈАНУАР

»И говораше: какво ћемо казати даје царство Божје? или у каквој ћемо га причи исказати?« (Марко 4,30)

Христос је земаљска царства затекао у етању изопачености. Пошто је био збачен с Неба, сотона је на овој Земљи подигао своју заставу побуне и свим средствима покушао да људе привуче на своју страну... Његова је намера била да успостави царство којим ће бити управљано по његовим законима, које ће бити одржавано његовим средствима, независно од Бога; и тако је добро успео у својим намерама да је Христос, када је дошао на свет да успостави своје царство, погледао људске власти и рекао: »Са чиме бисмо могли упоредити Божје царство?« Ништа у људском друштву није Му пружало могућност за упоређење...

Мисија и дело Исуса Христа представљали су изразиту супротност злу и насиљу, које се проширило по целом свету... Он је планирао власт која се неће служити силом; Његови поданици неће осећати никакво насиље... Он није дошао као окрутни тиранин, већ као Син човечји; не да покори народе својом гвозденом песницом, већ да »јави добре гласе кроткима«, »да завије рањене у срцу, да огласи заробљенима слободу, и сужњима да ће им се отворити тамница«, »да утеши све жалосне«. (Исаија 61,1.2) Он је дошао као божански Обновитељ, да потлаченом и погаженом човечанству донесе богату и обилну благодат са Неба, тако да силом Његове праведности човек, грешан и унижен какав је био, може постати учесник у божанској природи...

Христос је говорио да је Његова црква духовно царство. Он сам, »Кнез мира«, представља главу своје Цркве. У Његовој личности је људска природа, прожета божанском, била представљена свету. Велики циљ Његове мисије био

је да постане Жртва за грех, принесена за свет, тако да је проливањем Његове крви омогућено помирење целом људском роду. Са срцем, које је увек било дирнуто свешћу о нашим слабостима, са ухом које је увек било отворено за вапаје напаћеног чо-вечанства, са руком која је увек била спремна да спасе обесхрабрене и очајне, Исус, наш Спаситељ, »прође чинећи добро«... (Дела 10,38)

Сви који постану поданици Христовог царства представљаће Њега својим карактером и природом. (R&H, 18. август 1896)

»Гле, Јагње Божје које узме на се грехе света!« (Јован 1,29)

Данило је у виђењу угледао страшне звери које су представљале зе-маљске силе. Међутим, знак Месијиног царства је јагње. Док сва земаљска царства владају применом физичке силе, Христос ће уклонити свако телесно оружје, сваки инструмент насиља. Његово царство биће успостављено да уздигне и оплемени грешно човечанство. (4.SDA BC, стр. 1171)

За Адама је приношење прве жртве представљало врло болан обред. Његова рука морала је да се подигне да узме живот који је само Бог могао дати... Док је убијао невину жртву, дрхтао је при помисли да ће због његовог греха морати да се пролије крв неокаљаног Божјег Јагњета. Тај приказ му је пружио дубље и живље схватање величине његовог престапа, који се ничим неће моћи окајати осим смрћу драгог Божјег Сина. Дивио се бескрајној доброту која ће дати такву откупнину да спасе кривца. (СПП, стр. 54)

Симболи и »сенке« церемонијалне службе, заједно с пророчанствима, пружале су Израиљцима прикривен, нејасан увид у милост и благодат које ће се излити на свет са Христовим појављивањем... Једино уз Христову помоћ човек може да држи Морални закон. Преступањем тог Закона човек је унео грех у свет, а са грехом је дошла смрт. Христос је постао Жртва помирица за човекове грехе. Он је понудио савршенство свога карактера уместо човекове грешности. Он је на себе узео проклетство непослушности. Жртве и приноси унапред су указивали на жртву коју ће Он принети. Заклано јагње је симболички представљало Јагње које ће узети на себе грехе света...

Закон и Јеванђеље су у савршеном складу. Једно уздиже и подржава друго. У свом величанству Закон се обраћа

савести, наводећи грешника да осети потребу за Христом као својом жртвом помирења за грех. Јеванђеље признаје силу и непроменљивост Закона. »Ја греха не познах осим кроз закон« (Римљанима 7,7), изјављује Павле. Свест о греху, настала деловањем Закона, нагони грешника да приђе Спаситељу. У својој потреби, човек може да се позове на моћне доказе које му ставља на располагање крст на Голготи. Он се може позивати на Христову праведност, јер се она даје сваком покајаном грешнику. (1. SM 237-241)

»Јер, гле, царствоје Божје унутра у вама!« (Лука 17,21)

Власт под којом је Христос живео била је искварена и сурова; на сваком кораку постојале су злоупотребе - отимачина, нетрпељивост и крајња суровост. Ипак, Спаситељ није покушавао да изврши никакве грађанске реформе. Он није нападао никакво етничко насиље, нити је осуђивао националне непријатеље. Није се мешао у ауторитет или администрацију оних на власти. Он, који је био наш узор, држао се далеко од земаљских власти. Не зато што је био равнодушан према људским невољама, него зато што се лек није могао наћи у претежно људским и спољашњим мерама. Да би било успешно, лечење мора да се односи на човека као појединца и мора да обнови срце. (ЧВ, стр. 437)

Неки фарисеји су приступили Исусу с питањем: »Када ће доћи цар-ство Божје?« Прошло је више од три године откако је Јован Крститељ објавио вест која је као трубни глас одјекнула целом Земљом: »Јер се приближи царство небеско!« (Матеј 3,2) Ови фарисеји нису до тада видели никакав знак о успостављању царства...

Исус је одговорио: »Царство Божје неће доћи да се види; нити ће се казати: ево га овде или онде; јер, гле, царство је Божје унутра у вама!« Божје царство започиње у срцу. Не тражите овде или онде деловање зе-маљске силе која би обележила Његов долазак. (ЧВ, стр. 434)

Христово деловање није Га само објавило као Месију, већ је показало на који ће начин бити успостављено Његово царство... Оно ће доћи захваљујући нежном надахнућу Његове речи, унутрашњем деловању Његовог Духа, здруживањем душе са Оним који је њен живот. Најузвишенија манифестација Његове силе показаће се у људској при-роди која ће бити доведена до савршенства Христовог карактера...

Када је Бог послао свога Сина на овај свет, Он је уделио људским бићима непропадљива богатства - богатства према којима је ништавно све благо које су људи прикупили од почетка света. Христос је дошао на Земљу и стао пред синове људске с љубављу нагомиланом од вечности; и баш то благо, ако се будемо повезали с Њиме, ми треба да добијемо, откријемо и поделимо са другима. (БЖ, стр. 18.19)

КАО ЗРНО ГОРУШИЧИНО, 9. ЈАНУАР

*»Царство је небеско као зрно горушично које узме човек и посеје на њиви својој, које је истина најмање од свих семена, али када узросте, већеје од свега поврћа, и буде дрво да птице небеске долазе и седе на његовим гранама.«
(Матеј 13, 31.32)*

Клица у семену расте захваљујући животном начелу које је Бог у њу усадио. Њено развијање не зависи од људске снаге. Исто је тако и са Христовим царством. Оно је ново стварање. Начела његовог развијања супротна су онима која управљају царствима овога света. Земаљска царства владају физичком силом; своју премоћ одржавају ратом; али Оснивач новог царства је Кнез мира... Христос усађује одређено начело. Усађујући истину и праведност, Он се супротставља деловању заблуде и греха...

Христово царство у почетку изгледа скромно и безначајно. Упоређено са земаљским царствима, оно изгледа као најмање од свих. Владари овога света подсмевали су се Христовој тврдњи да је цар. Међутим, у моћним истинама које су поверене Његовим следбеницима, царство јеванђеља садржи божански живот. И како је само брзо расло, како се ширио његов утицај! Када је Христос изговорио ову поуку из живота, само је неколико галилејских сељана представљало то ново царство... Међутим, горушичино семе морало је да расте и рашири своје гране по целом свету. А када земаљска царства, чијом су славом била обузета срца људи у то време, буду пропала, Христово царство остаће као моћна и далекосежна сила.

Тако је и деловање благодати у срцу у почетку неприметно. Изговори се реч, зрак светлости обасја душу, изврши се утицај који значи почетак новог живота; и ко би могао да предвиди његове последице?...

У овом последњем нараштају прича о семену горушичином треба да добије своје изванредно испуњење. Мало семе постаће дрво. Последња порука опомене и милости треба да буде објављена »сваком племену и језику, колону и народу« (Откривење 14,6), »да прими из незнабожаца народ к имену његову«; (Дела 15,14; Откривење 18,1) И Земља ће се расветлити од славе Његове. (Поуке великог Учитеља, стр. 46-48)

»Царство је небеско као квасац који узме жена и метне у три копање брашна док све неускисне.« (Матеј 13,33)

У Спаситељевој поуци из живота, квасац је употребљен као слика небеског царства. Он приказује оживљавајућу, преображавајућу силу Божје благодати...

Грешник мора да прими Божју благодат да би се могао оспособити за царство славе. Сва култура и образовање које му свет може дати претрпеће неуспех ако покушају да обещчашћено дете греха претворе у дете Неба. Сила обновљења мора да дође од Бога... Као што квасац, када се помеша с брашном, делује изнутра да би се споља догодила промена, тако преко обновљења срца Божја благодат постиже преображење живота...

Квасац сакривен у брашну делује невидљиво да би се цело тесто укључило у процес ускисавања; тако и квасац истине делује потајно, тихо, постојано, да преобрази душу. Природне склоности се омекшавају и сузбијају. Усађују се нове мисли, нова осећања, нове побуде. Поставља се и ново мерило карактера - Христов живот. Ум се мења, способности се покрећу да делују по новим смерницама... Савест се буди...

Срце онога који је примио Божју благодат биће препуно љубави према Богу и према онима за које је Христос умро. Човеково »ја«више се неће борити за признање.... Човек ће постати љубазан и промишљен, скроман у својим проценама самога себе, а ипак пун наде, увек се ослањајући на Божју милост и Његову љубав...

Христова благодат треба да влада темпераментом и гласом. Њено деловање треба да се огледа у учтивости и нежном поштовању које брат указује брату, у љубазним, охрабрујућим речима. У таквом дому осећаће се присутност анђела. Живот ће бити обogaћен слатким мирисом који ће се као тамјан

уздизати Богу. Љубав ће се показивати љубазношћу, нежношћу, стрпљивошћу, дугим трпљењем. Израз лица ће се променити. Христос који станује у срцу сијаће с лица оних који Га воле и држе Његове заповести.... Када се ове промене буду догодиле, анђели ће певати радосне песме, а Бог и Христос радоваће се душама ; које су обликоване према божанском узору. (Поуке великог Учитеља, стр. 58-62)

УТВРЂЕНО ХРИСТОВОМ СМРЋУ, 11. ЈАНУАР

»Који грехе наше сам изнесе на телу својему на дрво; да за грехе умремо и за правду живимо, којега се раном исцелисте.« (1. Петрова 2,24)

Управо у часу када су очекивали да ће њихов Господ заузети Давидов престо, видели су како је ухваћен попут злочинца, шибан, изругиван, осуђен и разапет на крсту на Голготи...

Вест коју су ученици разгласили у име Господње била је у сваком погледу тачна, а догађаји на које је упућивала управо су се тада оди- гравали. »Изиђе време и приближи се царство Божје« (Марко 1,15), гласида је њихова вест... А небеско царство, за које су објављивали да се приближава успостављено је приликом Христове смрти. Ово царство није било неко земаљско царство, како су били научени да верују. То није било ни будуће, непролазно царство... у коме ће »све власти Њему служити и слушати га«. (Данило 7,27) У библијском језику употребљен је израз »царство небеско« да значи обоје, и царство благодати и царство славе...

Царство благодати основано је одмах после човековог пада у грех... Ипак, оно је стварно успостављено тек приликом Христове смрти. Чак и после почетка своје земаљске мисије, Спаситељ... је могао одустати од своје жртве на Голготи. У Гетсиманском врту чаша бола дрхтала је у Његовој руци. Чак и тада је могао обрисати крвави зној са свога чела и оставити грешни род да пропадне у свом безакоњу... Али, када је Спаситељ дао свој живот, и пошто је последњим дахом узвикнуо: »Сврши се«, тада је испуњење плана спасења било осигурано. Обећање о спасењу, упућено грешном пару у Едему, било је потврђено. Царство благодати, које је пре тога постојало у Божјем обећању, сада је било успостављено.

И тако је Христова смрт - управо онај догађај који су ученици сма-трали коначном пропашћу своје наде - послужио да се она заувек утврди... Догађај који их је испунио жалошћу и очајањем постао је ... догађај у коме су се усредсређивали будући живот и вечна срећа свих верних Божјих следбеника у сва времена. (ВБ, стр. 284-287)

[20] **НАЧЕЛА ЊЕГОВЕ ВЛАДАВИНЕ, 12. ЈАНУАР**

»Тако је дакле закон свет и заповест света, праведна и добрал.«(Римљанима 7,12)

Божји закон је непроменљив по самој својој природи. Он је откривање воље и карактера свога Творца. Бог је љубав и Његов закон је љубав. Његова два велика начела су љубав према Богу и љубав према човеку... Божји карактер је правда и истина; таква је и природа Његовог закона...

У почетку, човек је био створен према Божјем обличју. Био је у пот-пуном складу с природом и са Божјим законом; начела праведности била су уписана у његово срце. Међутим, грех га је отуђио од његовог Створитеља. Човек више није одражавао божанско обличје. Његово срце било је у рату с начелима Божјег закона... Међутим, »Богу је тако омилео свет да је и Сина својега јединороднога дао«, да се човек може помирити с Богом. Христовим заслугама поново се може обновити његов склад с његовим Створитељем. Његово срце се мора преобразити божанском благодаћу; он мора добити нови живот одозго. Та промена се назива новорођење...

Први корак у помирењу с Богом је осведочење у грех... »Јер кроз закон долази познање греха!« (Римљанима 3,20) Да би увидео своју кривицу, грешник мора да упореди свој карактер с великим Божјим мерилима праведности. То је огледало које показује савршенство пра-ведног карактера и оспособљава нас да препознамо недостатке свог карактера. Закон човеку открива његове грехе... Он објављује да је смрт плата преступнику. Једино Христово Јеванђеље може да ослободи грешника од осуде и прљавштине греха. Он мора да се покаје пред Богом, чији је Закон прекршио, и да покаже веру у Христа и у Његову жртву помирења...

Приликом новорођења, срце долази у склад са Богом, као што је доведено и у склад с Његовим законом. Када се у

грешнику догоди ова велика промена, он је прешао из смрти у живот, из греха у светост, из преступништва и бунтовништва у послушност и верност...

Христови следбеници треба да постану слични Њему - да уз помоћ Божје благодати обликују свој карактер у складу с начелима Његовог светог закона. То је библијско посвећење. (ВБ, стр. 379-381)

»Него иштите најпре царства Божјега и правде његове, и ово ће вам се све додати.« (Матеј 6,33)

Народ који је слушао Христове речи још је жељно очекивао да на неки начин буде проглашено земаљско царство. Док им је Исус отварао ризнице Неба, мисли многих биле су потпуно заокупљене питањем: Како ће веза с Њиме поправити могућности нашег напредовања у свету? Исус им је показао да су слични околним незнабожачким народима, јер највећу пажњу поклањају ономе што је земаљско...

»Све ово«, каже Исус, »ишту и незнабошци овога света.« (Лука 12,30) ...Ја сам дошао да вам отворим врата царства љубави, праведности и мира. Отворите своје срце да примите ово царство и нека вам служба њему буде преча од свега. Иако је природа тога царства духовна, немојте се плашити да ће вам због тога потребе овоземаљског живота остати незадовољене...

Исус нас не ослобађа улагања неопходних напора, али нас учи да нам Он мора бити Први, Последњи и Најбољи у свему. Ми се не смемо упуштати у оне послове, бавити се оним занимањем, тражити она задовољства која би ометала изражавање Његове праведности преко нашег карактера и живота. Што год да чинимо, треба да буде учињено од срца, као Господу.

Док је живео на овој Земљи, Исус је дао праву вредност целокупном животу тиме што је уздигао Божју част пред људима и све покорио вољи свога Оца. Ако Њега прихватимо као свој узор, Он нам обећава да ће нам се »додати« све што нам је неопходно у овом животу. Сиромаштво или богатство, болест или здравље, једноставност или мудрост - на све је Он мислио када нам је обећао своју благодат. (МБ, стр. 124.125)

Тешкоће неће имати снаге да осујете покушаје онога који је одлучио да прво тражи царства Божјега и Његове праведности...

Гледајући на Исуса... верник ће драговољно и храбро победити презир и ругање. Онај чија је свака реч истина обећао је своју помоћ и благодат које ће бити довољне за сваку околност у животу. Његове вечне руке грле душу која се обраћа Њему за помоћ. Препуштени Његовом старању, можемо починути безбедно, говорећи: »Кад ме је страх, ја се у тебе уздам!« (Псалам 56,3; АЦ, стр. 325)

УСЛОВИ ЗАУЛАЗАК, 14. ЈАНУАР

»Одговори Исус и рече му: заиста ти кажем, ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјега!« (Јован 3,3)

У разговору с Никодимом, Исус је отворио план спасења и своју мисију у свету.« (ЧВ, стр. 137)

Непосредно, озбиљно, али и љубазно истакао је најбитније: »Заиста, заиста ти кажем, ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјега!« (Јован 3,3)... Подижући своју руку у свечаном и тихом достојанству, са још већом сигурношћу истакао је истину: »Заиста, заиста ти кажем, ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у царство Божје.«

По природи, срце је зло... Извор у срцу мора да буде очишћен, да би и потоци могли бити чисти. Онај који покушава да доспе до Неба својим делима, држањем Закона, покушава немогуће. Нема сигурности за онога који се држи само легалистичке религије, обличја побожности. Хришћански живот није преиначење или поправљање старога, већ преображење природе. То је умирање себи и греху, и потпуно нови живот. Ова промена може се догодити једино успешним деловањем Светога Духа... Њу објаснити није ништа лакше него објаснити кретање ветра...

Иако је ветар сам по себи невидљив, оставља последице које се виде и осећају. Тако ће се и деловање Духа на душу показати у сваком поступку онога који је осетио Његову спасоносну силу. Када Божји Дух освоји срце, Он преображава живот. Грешне мисли се одбацују, ј зла дела напуштају, љубав, понизност и мир заузимају место гнева, зависти и свађе. Радост се појављује уместо жалости, а лице блиста небеском светлошћу... Благослов долази када се душа вером покорава Богу. Тада сила, коју ниједно људско око не може да види, ствара ново биће по Божјем обличју....

Слично Никодиму, и ми морамо бити спремни да уђемо у живот на исти начин као и највећи грешник. Осим Христа, »нема другога ј! имена под небом данога људима којим бисмо се ми могли спасти.« (Дела 4,12; ЧВ, стр. 130-137)

»И оправдаће се забадава, благодаћу његовом, откупом Исуса Христа.« (Римљанима 3,24)

У многим поукама из живота, Христос се служио изразом »царство небеско«да би означио деловање божанске благодати на људска срца... Царство благодати било је основано непосредно после пада човека, када је објављен и план за откупљење грешног рода. Оно је тада постојало само у Божјој намери и обећању, а људи су вером могли да постану његови поданици. (ВБ, стр. 286)

План за наше спасење није био нека накнадна мисао, то није био план начињен тек после Адамовог пада. Он је представљао откривење »тајне која је била сакривена од постања света«. (Римљанима 16,25) Он је представљао разоткривање начела која су од вечних времена сачињавала темељ Божјег престола... Бог није одредио да грех треба да постоји, али је предвидео његово постојање и предузео мере да се суочи с том страшном опасношћу. Његова љубав према свету била је тако велика да се заветовао да ће дати свога јединородног Сина »да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни« (Јован 3,16; ЧВ, стр. 9)

Чим се појавио грех, појавио се и Спаситељ. Христос је знао да ће морати да пати, а ипак је постао човекова замена. Чим је Адам сагре- шио, Божји Син се представио као Јамац за људски род, са исто толико власти да отклони извршење пресуде изречене кривцима као и онда када је умро на крсту на Голготи. (SDA BC 1,1084)

Какве ли љубави! Каквог ли задивљујућег излажења у сусрет човеку! Цар славе предлаже да се понизи и постане једнак грешном чове-чанству! Он ће кренути путем којим ће Адам проћи. Он ће узети при-роду грешног човека и поћи да се суочи са снажним непријатељем који је победио Адама!

Он ће надвладати сотону и тиме ће свима који верују у Њега отворити пут ослобођења од срамоте која их је снашла услед Адамовог пораза и пада. (SDA BC 1,1085)

ЦАРСКО РУХО, 16 ЈАНУАР

»И данојој би да се обунеу свипу чисту и белу, јер је свила правда светих!« (Откривење 19,8)

Прича о свадбеном руху (Матеј 22,1-14) открива нам поуку од највећег значаја... Свadbеним рухом у причи представљен је чисти, неокаљани карактер који ће имати Христови истински следбеници... Чиста свила, каже Библија, представља »праведност светих« . То је Христова праведност, Његов неокаљани карактер који се вером даје свима који Га примају као свог Спаситеља.

Када их је Бог поставио у свети Едем, наши прародитељи носили су белу одећу невиности. Живели су у савршеном складу с Божјом вољом... Прекрасна блага светлост, Божја светлост, обавијала је свети пар... Међутим, када се појавио грех, они су прекинули своју везу с Богом, и нестало је светлости која их је обавијала. Голи и пуни стида, покушали су да надокнаде небеску одећу и да се покрију међусобно повезаним лишћем смокве. (ПВУ, стр. 213-217)

Ми не можемо себи набавити хаљине праведности, јер пророк каже да је »сва наша правда као нечиста хаљина«. (Исаија 64,6) У нама нема ничега чиме бисмо могли оденути своју душу тако да се не покаже њена голотиња. Ми морамо примити рухо праведности изаткано на небеском разбоју, неокаљану одећу Христове праведности. (СН 302)

Бог се обилно постарао да можемо стајати савршени у Његовој благодати, без икаквог недостатка, чекајући на долазак нашег Господа. Да ли сте спремни? Да ли сте обукли свадбено рухо? То рухо никада неће покрити превару, разврат, поквареност или лицемерје. Божје очи вас гледају. Он препознаје ваше мисли и намере вашег срца. Ми можемо прикрити своје грехе од људских очију, али ништа не можемо сакрити од свог Створитеља. (5Т 220.221)

Нека се млади и мала деца уче да изаберу себи царско рухо изатка но на небеском разбоју »свилу чисту и белу« коју ће носити сви свети са Земље. То рухо, Христов неокаљани карактер, нуди се бесплатно сваком људском бићу. Међутим, сви који приме то рухо, примиће га и носити још овде! (ВС, стр. 223)

НАСЛЕДСТВО НА НЕБУ, 17. ЈАНУАР

»За наследство непропадљиво, које неће иструнути ни увенути, сачувано на небесима за вас.« (1. Петрова 1,4)

Христос је поучавао и, као и обично, осим Његових ученика окупили су се око Њега и други људи... Било је ту много оних који су желели да добију небеску благодат само да би је искористили за своје себичне циљеве. Они су схватили да Христос има чудесну моћ да истину представи у јасној светлости ... Зар се не би могао послужити том силом и за њихову световну корист?

»Рече му пак неки из народа: учитељу! реци брату мојему да подели са мном достојање!« (Лука 12,13) ... Усред озбиљних савета које је Христос упућивао, тај човек је показао своју себичну природу. Он је ценио оне Господње способности које би могле унапредити његове зе-маљске послове; али духовне истине нису налазиле никаквог места у његовом срцу и уму... Исус му је отварао ризнице божанске љубави. Свети Дух га је позивао да постане наследник оставштине која је »не-пропадљива, која неће иструнути ни увенути«...

Спаситељева мисија на Земљи брзо се приближавала крају. Само неколико месеци имао је на располагању да заврши оно што је дошао да обави, да успостави царство своје благодати. Људска похлепа је по-кушала да га одврати од Његовог посла и наведе да се упусти у рас- праву око комада земље. Међутим, Исус није смео да скрене пажњу са своје мисије. Зато је Његов одговор гласио: »Човече, ко је мене поставио судијом или кметом над вама?« (Лука 12,14)... У ствари, Христос је хтео да каже: Није мој посао да сређујем несугласице те врсте! Он је дошао с другом намером, да проповеда Јеванђеље, и тако учини да људи постану свесни вечне стварности...

Када је послао Дванаесторицу, рекао је: »А ходећи проповедајте и казујте да се приближило царство небеско!«

(Матеј 10,7.8) Није требало да сређују земаљске послове људима. Њихов посао је био да људе наговоре да се помире с Богом. У том делу крила се њихова моћ да буду благослов човечанству. Једини лек за грехе и жалости људског рода је Исус Христос. Јеванђеље Његове благодати једино је у стању да излечи зла која доносе проклетство људском друштву... Само Он, у замену за себично грешно срце, даје ново срце пуно љубави. (ПВУ, стр. 169-171)

НЕЖНИ ПОЗИВ, 18. ЈАНУАР

»Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити!« (Матеј 11,28)

Христос је покушао да ученицима открије истину да у Божјем царству неће бити никаквих територијалних граница, никаквих касти, никакве аристократије; да морају ићи свим народима, носећи им вест о Спаситељевој љубави. (АЦ, стр. 21)

Христос руши зид раздвајања, самољубља, националних предрасуда и проповеда љубав према свим припадницима људске породице.... Он нас учи да сваку душу, којој је потребна помоћ, гледамо као свог ближњег, а цели свет као подручје свога рада. Као што Сунчеви зраци продиру и до најудаљенијих кутака Земљине кугле, тако по Божјој наредби и светлост Јеванђеља треба да допре до сваке душе на Земљи. (МБ, стр. 59)

По целом свету људи и жене са чежњом гледају према небу. Молитве и сузе и жеље душа које чезну за светлошћу, за благодаћу, за Светим Духом уздижу се небу. Многи се налазе на самом прагу царства, чекајући да буду прикупљени...

У светој дужности повереној првим ученицима, треба да учествују верници свих векова. Свако ко је прихватио Јеванђеље добио је и свету истину коју треба да објави свету. Божји верни народ је увек био народ борбених мисионара, који је своја средства употребљавао на прославу Његовог имена, и мудро се служио својим талентима у Његовој служби...

Сваки који је примио Христа позван је да ради на спасењу својих ближњих. »И Дух и невеста говоре: дођи! И који чује нека говори: дођи! И ко је жедан нека дође, и ко хоће нека узме воду живота забадава!« (Откривење 22,17) Обавеза упућивања овог позива протеже се на целу Цркву. Свако ко је чуо позив треба да понавља поруку кроз брда и долине, говорећи: Дођи!...

Бог је довољно дуго чекао да дух службе прожме целу Цркву, тако да свако према својим способностима ради за Њега. Када верници Божје цркве буду обављали свој посао у жедним пољима у домовини и изван ње, испуњавајући тако еванђеоски налог, цели свет ће брзо бити оиоменут и Господ Исус ће се вратити на ову Земљу са силом и славом великом. (АЦ, стр. 75.76)

ОБУХВАТА ЦЕЛИ СВЕТ, 19. ЈАНУАР

»Ишти у мене, и даћу ти народе у наследство, и крајеве земаљске теби у државу.« (Псалам 2,8)

«Ањива је свет.» (Матеј 13,38) Ми данас боље разумемо значење ове изреке него апостоли, када су примили налог да проповедају Јеванђеље. Цели свет представља пространо мисионарско поље (GW 27).

Ужасно стање света као да наговештава да је Христова смрт била скоро узалудна и да је сотона тријумфовао... Али, нас то није преварило. Упркос привидној сотониној победи, Христос и даље обавља своје дело у небеском Светилишту и на Земљи...

Свечана, света вест опомене мора да буде објављена и у најтежим пољима и у најгрешнијим градовима, на сваком месту до кога велика трострука еванђеоска порука још није стигла. Свако мора да чује по-следњи позив на свадбену вечеру Јагњетову. Од града до града, од села до села, од земље до земље, вест истине за садашње време мора да буде објављена, не уз спољашњи сјај, већ силом Светога Духа. (GW 28.29)

Пре него што човек постане припадник Христовог царства, његов карактер мора да буде очишћен од греха и посвећен Христовом благо-даћу... Христос чезне да покаже своју благодат, да утисне свој карактер и свој лик у цели свет. Њему је онај који се побунио на Небу понудио сва царства овога света да би купио Његову покорност начелима зла; али Он је дошао да успостави царство праведности и зато није могао да буде купљен; није се хтео одрећи своје намере. Ова Земља је Његово откупљено наследство, и Он би желео да људи буду слободни и непорочни и свети... Иако се сотона служи људским оруђима да оне-могући остварење Христове намере, има још победа које морају бити извојеване крвљу проливеном за овај свет, победа које ће донети славу Богу и Јагњету. Његово царство ће се проширити и обухватити цели

свет... Христос неће бити задовољан све док победа не постане потпуна. Међутим, »видеће труд душе своје и наситиће се«. »И бојаће се имена Господњега са запада, и славе његове са истока сунчаног!« (Исаија 53,11; 59,19; R&H, 18. август 1896)

АМБАСАДОРИ ЦАРСТВА, 20. ЈАНУАР

»Тако смо ми послани место Христа, као да Бог говори кроз нас: молимо вас у име Христово, помирите се с Богом!« (2. Коринћанима 5,20)

Откако се вазнео на Небо, Христос, велики Поглавар Цркве, обавља своје дело на овом свету преко својих изабраних представника, преко којих се обраћа синовима човечјим и служи њиховим потребама. Озбиљна одговорност почива на онима које је Бог позвао да делују речју и науком на изградњи Његове Цркве. Уместо Христа, они треба да позивају људе да се помире с Богом...

Христови проповедници су духовни чувари народа повереног њи-ховом старању. Њихово дело је упоређено са делом стражара. У стара времена, стражари су често били постављани на градске зидине, одакле су, са повољног положаја, могли да надгледају важне тачке и објављују, узбуну када би се приближио непријатељ. Од њихове верности зависила је сигурност свих који су живели у граду...

Сваком проповеднику Господ поручује: *»И тебе сине човечји, тебе поставих стражарем дому Израилеву; слушај, дакле, реч из мојих уста и опомињи их од мене...«* (Језекиљ 33,7-9) Ове пророкове речи описују озбиљну одговорност која почива на плећима оних који су постављени као чувари Цркве, пристави тајни Божјих...

Стражари на зидинама Сиона имају предност да живе близу Господа, да буду тако осетљиви на позиве Његовог Духа да Он може да делује преко њих како би грешницима открили опасност у којој се налазе и указали им на сигурно уточиште... (GW 13-15)

Срце правог проповедника прожето је дубоком чежњом да спасе душе... Он стражари над душама као неко ко ће бити позван на одго-ворност. Погледом управљеним према крсту на

Голготи, гледајући уз-дигнутог Спаситеља, ослањајући се на Његову благодат, верујући да ће Он бити с њиме до краја као његов штит, његова снага, његова успе-шност, он ради за Бога. Позивима и преклињањима, прожетим увера-вањима у Божју љубав, он се труди да задобије душе за Христа, а на Небу ће бити убројан међу оне који су »позвани и изабрани и верни«. (Откривење 17,14; АЦ, стр. 259)

ГОСПОДЊА ВОЈСКА, 21. ЈАНУАР

*»Тога ради узмите све оружје Божје, да бисте се могли бранити у зли дан, и свршивши све одржати се.«
(Ефесцима 6,13)*

Снага неке војске умногоме се оцењује према способностима људи у њеним редовима. Мудар генерал налаже својим официрима да сваког војника увежбају за војну службу. Он се труди да све њих доведе до највећег степена успешности. Ако би требало да се ослони искључиво на своје официре, никада не би могао очекивати да ће обавити успешан ратни поход. Он се ослања на лојалну и неуморну службу сваког човека у својој војсци. Одговорност претежно почива на људима који се налазе у њеним редовима.

Исто је тако и у војсци кнеза Емануила. Наш генерал, који никада није изгубио ниједну битку, очекује драговољну, верну службу сваког војника који је стао под његову заставу. У завршном сукобу који се сада води између снага добра и чета зла, Он очекује од свих, и од верника и од проповедника, да учествују. Сви који су се пријавили да буду Његови војници треба верно да врше службу као добровољци, с јасним поимањем одговорности која почива на свакоме од њих појединачно. (9Т 116)

Сви који се пријаве у војску не могу постати генерали, капетани, водници, па чак ни десетари. Не падну свима у део брига и одговорно-сти старшина. Има тешког посла друге врсте који треба обавити. Неки морају да копају ровове и граде утврђења; неки треба да стоје као стражари, неки да преносе поруке. Официра има сразмерно мало, али је зато потребно много војника да се попуне сви редови војске; ипак, њен успех зависи од верности сваког војника. Кукавичлук или издајство једног човека могу да изазову пропаст целе армије.

Постоји озбиљан посао који мора да обави сваки од нас појединачно, ако желимо да се боримо у доброј борби вере. У питању су вечни интереси. Ми морамо да ставимо на себе целокупни оклоп праведности, ми се морамо одупрети злу, али имамо сигурно обећање да ће сотона бити натеран на повлачење. Црква мора да води активну борбу, да осваја за Христа, да избавља душе из власти непријатеља. Бог и свети анђели укључени су у ову борбу. Стога угодимо Ономе који нас је позвао да будемо војници! (5Т 394.395)

ПОЈАС ИСТИНЕ, 22. ЈАНУАР

***»Станите, дакле, опасавши бедра своја истином!
(Ефесцима 6,14)***

Нема никакве неограничене заштите од зла осим истине. Ниједан човек не може устати чврсто у одбрану истине уколико истина не станује у његовом срцу. Постоји само једна сила која нас може учинити и одржати непоколебљивима - Божја сила, коју добијамо Христовом благодаћу. (НР 179)

Многи у Цркви сматрају да тачно знају у шта верују; али, све док се не појаве тешкоће, они нису свесни својих слабости. Одвојени од својих истоверника и натерани да стоје сами и сами објашњавају своју веру, биће изненађени када установе колико су нејасне њихове идеје о ономе што су прихватили као истину...

Господ позива све који верују у Његову реч да се пробуде из сна. Драгоцену светлост је дошла, светлост која одговара овом времену. То је библијска истина која приказује опасности којима смо управо изложени. Та светлост треба да нас наведе да марљиво проучавамо Писма и да са што већом критичношћу испитамо позиције којих се држимо... Верници не смеју да буду задовољни претпоставкама или лоше постављеним идејама о томе шта сачињава истину. Њихова вера мора да буде чврсто утемељена на Божјој речи тако да, када буде дошло време пробе и када буду доведени пред судска већа да одговарају за своју веру, могу изнети разлоге за наду која је у њима, и то кротко и богобојазно...

Погрешна учења популарне теологије начинила су хиљаде и хиљаде неверника. Постоје многе заблуде и недоследности које многи одбацују као да су то учења Библије, а у ствари су само погрешна тумачења Писма... Уместо да критикујемо Библију, потрудимо се, речју и примером, да представимо свету њене свете, животодавне истине, тако да можемо »да објавимо

добродетељи онога који нас дозва из таме с чудноме виделу своме«. (1. Петрова 2,9; 5Т 707-710)

Истина је чврсто утемељена на вечној Стени - на темељу који не могу никада покренути ни олује ни ветрови... Немојте спуштати заставу истине... да бисте озбиљној вести за ове последње дане додали било шта што би прикрило посебна обележја наше вере. (8Т 162)

СИГУРНИ ОКЛОП ПРАВЕДНОСТИ, 23. ЈАНУАР

»И обукавши се у оклоп правде.« (Ефесцима 6,14)

Ми морамо ставити на себе све делове оклопа и онда стати чврсто. Господ нам је указао част када нас је изабрао као своје војнике. Бо-римо се зато храбро за Њега, уздижући правду сваким својим поступ-ком... Ставите на себе као оклоп на прсима ону божански заштићену праведност коју сви имамо предност да носимо. (SDA BC 6,1119)

Огромне могућности стављене су на располагање свима који се озбиљно, искрено и промишљено труде да усаврше своју светост у страху Господњем. Снага, благодат и слава обезбеђени су нам у Христу, а анђели у служби донеће их свим наследницима спасења. Нико није тако унижен, тако покварен и зао да не би могао да нађе Исуса који је умро за њега, да добије снагу, неокаљаност и праведност, уколико само одбаци своје грехе, престане да иде путем безакоња и обрати се свим срцем живоме Богу. Он чека да скине с њих њихову одећу, упрљану и загађену грехом, и да их обуче у беле, блиставе хаљине праведности. (2Т 453)

Истински праведници, који искрено воле Бога и који Га се боје, носе одећу Христове праведности и у повољним и у неповољним окол-ностима. Самоодрицање, пожртвовање, великодушност, љубазност, љубав, стрпљење, издржљивост и хришћанско поверење у Бога, то су свакодневни родови које доносе они који су истински повезани с Богом. Њихова дела можда неће бити објављена свету, али се они сами свакога дана боре са злом и постижу драгоцене победе над искушењима и неправдом. (SL 11)

Сви они који обуку хаљине Христове праведности стајаће пред Њим као Његови изабрани, верни и истинити. Сотона нема моћи да их истргне из Спаситељеве руке. Христос неће

дозволити да иједна душа, која је у покајању и вери затражила Његову заштиту, падне под власт непријатеља. (ИПЦ, стр. 380)

Сваки од нас ће морати да води борбу прса у прса да би савладао грех у свом срцу. То је понекад врло болан и обесхрабрујући посао; јер ми, када увидимо мане свога карактера, настављамо да се бавимо њима уместо да гледамо на Исуса и ставимо на себе одећу Његове праведности. Сви они који буду ушли кроз бисерна врата у Божји град ући ће као победници, а њихова највећа победа биће победа над самим собом. (9Т 182.183)

[32] **ОБУЋА ЈЕВАНЋЕЉА У МИСИЈИ МИРА, 24.**
ЈАНУАР

*»И обувши ноге у приправу јеванђеља мира!«(Ефесцима
6,15)*

Ми данас живимо усред такве епидемије злочина да промишљени, богобојазни људи у целом свету немају речи за то... Свакога дана чују се жалосни извештаји о насиљу и безакоњу, о равнодушности према људским патњама, о бруталном, демонском уништавању људских живота. Сваки дан доноси нова сведочанства о порасту безумља, убистава и самоубистава. Ко би још могао посумњати у чињеницу да су сотонске силе на делу међу људима и да се све активније труде да поремете и покваре ум, да упрљају и униште тело?

И док је свет пун таквих зала, Јеванђеље се често објављује на тако равнодушан начин да оставља само бледи утисак на савест или на живот људи. На све стране срца плачу за нечим чега немају. Она чезну за силом која ће им дати власт над грехом, силом која ће их избавити из окова зла, силом која ће им дати здравље и живот и мир. (БЖ, стр. 76.77)

Јеванђеље је вест мира. Хришћанство је систем који, када се прими и послуша, шири мир, склад и срећу по целој Земљи. Христова религија сјединиће везама уског братства све оне који прихвате Његова учења. (ВБ, стр. 39)

Христов мир настаје од истине. То је склад са Богом. Свет је у не-пријатељству с Божјим законом; грешници су у непријатељству са својим Створитељем и, као исход, у непријатељству су и један с другим... Људи не могу да створе мир. Људски планови о прочишћавању и уздизању појединаца или друштва неће успети да створе мир зато што не допиру до срца. Једина сила која може да створи или одржи истински мир је Христова благодат. Када се она усади у срце, биће уклоњене зле страсти које изазивају сукобе и поделе. (ЧВ, стр. 251.252)

Лица људи и жена који ходе и раде с Богом изражавају небески мир. Они су окружени атмосфером Неба. За ове душе царство Божје већ је отпочело. (ЧВ, стр. 260)

Господ ће ускоро доћи. Разговарајте о томе, молите се за то, верујте у то! Учините то саставним делом свога живота... Ставите на себе хришћански оклоп и уверите се да су ваше ноге обуvene »у приправу Јеванђеља мира«. (7Т 237)

ШТИТ ЗА ОДБРАНУ, 25. ЈАНУАР

»А сврх свега узмите штит вере о који ћете моћи погасити све распаљене стреле нечастивога.« (Ефесцима 6,16)

Сотона будно пази и вреба прилику да нам у тренутку неопрезности отме драгоцене врлине и мораћемо да водимо оштре борбе са силама таме да бисмо их задржали, или поново стекли небеску благодат ако је услед недостатка будности изгубимо. Међутим... хришћани имају предност да добију снагу од Бога да задрже сваки драгоцени дар. Небо цени усрдне и озбиљне молитве. Када Христове слуге подигну штит вере да би се одбраниле, и мач духовни да би кренули у рат, опасност ће запрети непријатељском логору. (1Т 407)

Усред замки којима су изложени, свима је потребна снажна и поу- здана одбрана на коју се могу ослонити. Многи у овом поквареном времену имају на располагању тако малу залиху Божје благодати да у много случајева њихова одбрана бива пробијена већ у првом нападу, и тако постају робови тешких искушења. Штит благодати може допринети да нико не буде савладан непријатељевим кушањима, чак иако је окружен најпокваренијим утицајима. Држећи се чврсто начела, непоколебљиво се ослањајући на Бога, сви могу истаћи врлине и племенитост свог карактера и да, иако су окружени злом, никаква мрља не окаља њихово поштење и чистоту. (3 SG 145.146)

Дело победе над злом мора бити извојевано вером. Они који одлазе на бојно поље ускоро ће установити да морају ставити на себе све оружје Божје. Штит вере биће њихова одбрана, и оспособиће их да буду и више него победници. Ништа друго неће бити од користи осим вере у Господа над војскама и послушности Његовим наредбама. Велике војске опремљене свим другим средствима неће бити од користи у последњем

великом сукобу. Без вере, ни анђеоске чете не би нам помогле. Само ће их жива вера учинити непобедивим и оспособљеним да опстану у зли дан, да буду истрајни, непоколебљиви, да се све до краја држе почетка своје вере. (СТ 182.183)

КАЦИГА СПАСЕЊА, 26. ЈАНУАР

»И кацигу спасења узмите!« (Ефесцима 6,17)

Бог нас позива да свој ум испуњавамо узвишеним мислима, чистим мислима. Он жели да размишљамо о Његовој љубави и милости, да проучавамо Његово прекрасно дело које се огледа у великом плану спасења. И тада ће наше разумевање истине постајати све јасније и ја-сније. Узвишеније и светије биће наше тежње за непорочношћу срца и јасноћом мисли. Душа која борави у чистој атмосфери светих мисли преобразиће се долазећи у додир с Богом у току проучавања Његове Речи. (ПВУ, стр. 33)

Ум се мора васпитавати и дисциплиновати да воли чистоту. Треба подстицати љубав према духовним питањима; та љубав се мора под-стицати уколико желите да растете у благодати и у познању истине... Божје намере су праведне, али неће бити ни од какве користи уколико се одлучно не остваре. Многи ће бити изгубљени иако су чезнули и желели да буду хришћани; али, они нису учинили никакав озбиљан напор, и зато ће бити измерени на мерилима и наћи ће се лаки. Воља се мора усмерити у добром правцу. Ја хоћу да будем хришћанин целим срцем! Ја хоћу да упознам дужину и ширину, висину и дубину савршене љубави! Чујмо Исусове речи: »Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити!« (Матеј 5,6) Христос ставља обилне залихе на располагање свим душама које су гладне и жедне праведности. (2Т 265.266)

Ми треба дубоко да размишљамо о Писму, да трезвено и искрено мислимо о свему што се односи на наше вечно спасење. Бескрајна Исусова милост и љубав, жртва коју је принео за нас, све то позива на озбиљно и дубоко размишљање. Морамо се бавити карактером свог драгог Откупитеља и Посредника. Морамо се трудити да проникнемо у значење плана спасења. Треба да размишљамо о мисији Онога који

је дошао да избави »свој народ од греха њихових«. Када се непрестано будемо бавили небеским темама, ојачаће наша вера и наша љубав. Наше молитве биће све угодније Богу, јер ће све више представљати израз вере и љубави. Оне ће бити и разумније и ватреније. Ми ћемо показивати све више трајног поверења у Исуса и стицати свакодневно, живо искуство о Христовој спремности и моћи да до краја спасе све оне који преко Њега долазе Богу. (НС 113)

»И мач духовни којије Реч Божја!« (Ефесцима 6,17)

Бог је припремио многа средства за успешну борбу против зла у свету. Библија је оружарница у којој се можемо опремити за битку. Наши бокови морају бити опасани истином. Праведност мора да буде наш оклоп на прсима. Штит вере мора бити у нашим рукама; кацига спасења на нашем челу; а мачем Духа, који је Божја реч, треба да пробијемо себи пут кроз препреке и замке греха. (АЦ, стр. 350)

Први Адам је пао; други Адам се чврсто држао Бога и Његове речи и у најтежим околностима; Његова вера у доброту, милост и љубав Његовог Оца није се ниједног тренутка поколебала. »Писано је«, било је Његово оружје за одбрану, а то је мач Духа којим треба да се служи свако људско биће. (SDA BC 5,1129)

У овим данима опасности и покварености, млади су изложени мно-гим невољама и искушењима. Многи плове према опасним лукама. Њи-ма је неопходан кормилар; али, они одбацују толико потребну помоћ, мисле да су способни да сами управљају својом барком и не схватају да ће она врло брзо ударити у невидљиву стену која може изазвати бродолом њихове вере и среће... Многи су склони да буду нагли и тврдоврати. Такви нису послушали савет Божје речи; нису се борили са самим собом, нису постигли драгоцене победе; и њихова охола, несавитљива воља одвукла их је с пута дужности и послушности. (FE 100)

Велика дела очекују се од Божјих синова и кћери. Гледам данашње младе, и моје срце гине за њима. Какве се само могућности отварају пред њима! Ако заиста искрено желе да уче од Христа, Он ће им дати мудрости као некада Данилу... »Почетак је мудрости страх Господњи.« ... »На свим путевима

својим имај га на уму и Он ће управљати стазе твоје!» (Псалам 111,10; Приче 3,6)

Нека млади покушају да цене предност која им је пружена, наине, да буду усмеравани непогрешивом Божјом мудрошћу! Нека узму Реч истине као свог саветника, нека постану вешти у баратању »мачем Духа«. Сотона је мудар војсковођа; али скромни, одани војник Исуса Христа може да га савлада. (R&H, 28. фебруар 1888)

БОЈНО ПОЉЕ, 28. ЈАНУАР

»Јер наш рат није с крвљу и с телом, него с поглаварима и властима и с управитељима таме овога света, с духовима пакости испод неба.«(Ефесцима 6,12)

Овај грешни свет постао је поприште највећег сукоба који су становници небеског свемира и земаљске силе икада имали прилику да посматрају. Он је био одређен као позорница на којој ће се одиграти велика борба између добра и зла, између неба и пакла. Свако људско биће игра своју улогу у том сукобу. Нико не може остати на неутралном тлу. Људи морају или одбацити, или прихватити Откупитеља света. Сви су сведоци, или за Христа или против Њега. Христос позива оне који стоје под Његовом заставом да се као одани војници укључе с Њиме у борбу, тако да могу наследити венац живота. (SD 242)

Битке се морају водити свакога дана. Велики рат води се око сваке душе, рат између кнеза таме и Кнеза живота... Ти, као Божје оруђе, треба да се покориш Њему да би Он, уз твоју сарадњу, могао да планира, усмерава и води битку око тебе. Кнез живота стоји на челу свога дела. Он треба да буде с тобом у твојој свакодневној борби са самим собом, да би остао веран начелима; да би страсти, када се буду бориле за превласт, могле да буду сузбијене Христовом благодаћу; да би ти могао да будеш и више него победник у Ономе који нас је љубио. Исус има преглед бојног поља. Он зна силу сваког искушења. Он зна како да се суочи са сваком невољом и како да те проведе сваким опасним путем. (SD 160)

Исус жели да има народ који је жељан да чини добра дела, који ће бити чврст усред загађења у овом изопаченом времену. И заиста, биће таквих који ће се тако чврсто држати божанске снаге да ће бити отпорни на свако искушење. Лоше поруке са шарених плаката могу покушати да утичу на њихова чула и тако покварити њихов ум; међутим, они ће бити тако сједињени

са Богом и анђелима да ће изгледати као људи који нити виде нити чују. Они морају да обаве дело које нико не може обавити уместо њих, наиме, да се боре у доброј борби вере и да се држе вечнога живота...

Млади би требало да се тако чврсто држе начела да их ни најсна-жнија сотонина искушења не могу лишити њихове оданости Богу. (ЗТ472)

»Ти, дакле, трни зло као добар војник Исуса Хрисгна!« (2. Тимотију2,3)

Ми смо Христови војници; а од оних који уђу у Његову војску очекује се да обаве тешко дело, дело које ће потпуно оптеретити њихове снаге. Ми морамо схватити да је војнички живот испуњен одлучним вођењем ратова, истрајношћу и издржљивошћу. Христа ради морамо да издржимо невоље. Ми се нисмо упустили у привидну битку. (6Т 140)

Одлучи да ћеш, не у својој снази, већ у снази и благодати добијеној од Бога, Њему посветити сада, управо сада, сваку своју способност, сву своју снагу. И тада ћеш следити Исуса зато што те Он позива, а нећеш питати куда идеш или какву награду можеш да очекујеш...

Када будеш умро себи, када се будеш предао Богу да радиш Његово дело, а светлост коју си добио од Њега откриваш у добрим делима, тада нећеш радити сам. Божја благодат стоји ти на располагању да ти помогне у сваком напору да просветлиш незналице и оне који нису свесни да се крај приближио свему. Међутим, Бог неће радити твој посао уместо тебе! Светлост може блистати пуним сјајем, али ће до-бијена благодат обратити твоју душу једино у случају ако те буде по-кренула да сарађујеш с божанским оруђима. Ти си позван да ставиш на себе све оружје Божје и да ступиш у Господњу службу као активан војник. Божанска снага треба да сарађује с људским напорима и тако разбије привлачност световних чаролија, којом непријатељ привлачи душе. (8Т 55.56)

Господ нам је указао част када нас је изабрао за своје војнике. Боримо се зато храбро за Њега, уздижући оно што је право сваким својим поступком. Честитост у свему битна је у борби сваке душе. И док се будеш трудио да постигнеш победу над својим склоностима, Он ће ти помоћи својим Светим

Духом да будеш опрезан у сваком свом по-духвату, да не би пружио прилику непријатељу да говори зло о истини. (SDA BC 6,1119)

Ми смо Христови војници. Он је Војвода нашег спасења, а ми се потчињавамо Његовим наредбама и правилима. Ми треба да носимо Његово оружје, да се крећемо једино под Његовом заставом... Треба да носимо све оружје Божје и радимо тако као да смо пред очима целог небеског свемира. (ТМ 296)

НАРЕЂЕЊЕ ЗА ПОКРЕТ, 30. ЈАНУАР

»Кажи синовима Израилевим нека иду!« (2. Мојсијева 14,15)

Историја синова Израилевих написана је за поуку и опомену свим хришћанима. Када су се Израилци нашли окружени опасностима и тешкоћама, и када им је изгледало да су се нашли у безизлазном положају, вера би их напуштала, а они гунђали против старешине кога им је Бог поставио... Божанска заповест је гласила: »Нека иду!« Није требало да чекају, док им пут не буде поравњен тако да могу разумети целокупни план свога избављења. Божји циљ је - само напред и Он ће отворити пролаз своме народу...

Има тренутака када је хришћански живот наоко угрожен опасностима и када изгледа да се дужност тешко може извршити. Машта слика претећу пропаст која се налази испред нас, а окови или смрт иза нас. Ипак, Божји глас одјекује јасно изнад свих обесхрабрења: »Нека иду!« Ми треба да послушамо то наређење без обзира на последице, чак и кад наше очи нису у стању да продру кроз таму, кад осећамо хладне таласе испод својих ногу...

Они који мисле да се никако не могу покорити Божјој вољи нити поверовати Његовим обећањима, док им све не буде јасно и откривено, никада се неће ни покорити. Вера није неко сигурно знање; то је »тврдо чекање онога чему се надамо и доказивање онога што не видимо«. (Јеврејима 11,1) Послушати Божје наређење једини је начин да стекнемо Његову наклоност. »Нека иду«, треба да буде хришћанинова лозинка. (ТМ 296)

Стално напредовање у знању и врлинама - то је Божја намера у од-носу на нас. Његов закон је одјек Његовог гласа који свима упућује позив: »Крените навише, будите све светији!« Свакога дана треба да напредујемо у савршенству хришћанског карактера. (4Т 25-28)

С дубоким поверењем у Бога треба истрајно да идемо напред, не-себично обављајући Његово дело, понизно се ослањајући на Њега, предајући Његовом провиђењу и себе и све што је повезано с нашом садашношћу и будућношћу; све до краја чврсто се држимо почетка своје вере, имајући на уму да смо примили небеске благослове не зато што смо их били достојни, већ зато што их је Христос достојан и зато што смо вером у Христа прихватили божанску обилну благодат. (7Т 108)

ПОБЕДА, 31. ЈАНУАР

»А Богу хвала који нам даде победу кроз Господа нашега Исуса Христа.«(1. Коринћанима 15,57)

Победе се не постижу церемонијама или разметањем, већ покоравањем врховном Заповеднику, Господу Богу небескоме. Онај који се ослони на овог Вођу никада неће претрпети пораз. (6Т 140)

Највећи део неприлика у животу, свакодневних изједајућих брига, главобоља, раздражљивости, свакако је последица несавладане нарави... Владати собом најбоља је владавина на свету. Када бисмо ставили на себе украс кроткога и мирнога духа, деведесет и девет од стотину невоља које нам тако силно загорчавају живот било би уклоњено.... Стари човек мора да умре, а нови човек, Исус Христос, да преузме власт над душом, тако да Христов следбеник може да каже, у духу и истини: »А ја више не живим, него живи у мени Христос.« (Галатима 2,20)

Самога себе је врло тешко покорити. Људска opakост у свим облицима не може се тако лако довести у покорност Христовом Духу. Међутим, свима мора да буде јасна чињеница да уколико не постигну ту победу Христовом силом, нема никакве наде за њих! Победу је могуће задобити, јер Богу ништа није немогуће. Уз помоћ Његове благодати, могуће је савладати рђаву нарав и сваку људску изопаченост... Ви можете бити победници ако се, у Христово име, одлучно прихватите тога посла. (4Т 348.349)

Сотонска искушења данас су већа него икада пре, јер он зна да му је време кратко и да ће врло брзо сваки случај бити одлучен, или за живот или за смрт. Сада немамо времена да падамо под теретом обесхрабрења или невоља; морамо остати на ногама у свим својим патњама и потпуно се ослонити на Свемогућег Бога Јаковљева... Његова благодат нам је довољна у свим нашим невољама; иако су оне можда веће него икада

раније, ако се будемо потпуно поуздали у Бога, моћи ћемо да савладамо свако искушење и Његовом благодаћу изаћи као победници...

Када искушења и невоље навале на нас, обратимо се Богу и усрдно Га призивајмо у молитви. Он нас неће послати од себе празне, већ ће нам дати благодати и снаге да победимо, да сломимо силу непријатеља. (EW 46)

**ФЕБРУАР—Цар бпагодати и Његови
поданици**

[40]

АДАМ И ЕВА - УПРАВИТЕЉИ У ЕДЕМУ, 1 ФЕБРУАР

»И створи Бог човека по обличју своје, по обличју Божјему створи га, мушко и женско створи их. И благослови их Бог, и рече им Бог: рађајте се и множите се и напуните Земљу... и будите господари...од свега... што се миче по Земљи.« (1. Мојсијева 1,27.28)

Адам је био крунисани цар Едема. Њему је била поверена власт над сваким живим створењем које је Бог створио. Бог је благословио Адама и Еву интелигенцијом какву није дао ниједном другом створењу. Бог је Адама прогласио законитим сувереном над свим делима својих руку. (SDA BC 1,1082)

Створени да буду »обличје и слава Божја« (1. Коринћанима 11,7), Адам и Ева примили су дарове достојне свог високог звања... Свака њи-хова духовна и душевна способност одражавала је Створитељево славу. Обдарени узвишеним душевним и духовним даровима, Адам и Ева били су створени »само мало мањи од анђела«. (Јеврејима 2,7; BC, стр. 20)

Наши прародитељи, иако створени безазлени и свети, нису били лишени могућности да чине зло. Бог их је учинио слободним моралним бићима, дао им је способност да цене мудрост и добронамерност Његовог карактера и праведност Његових захтева, дао им је потпуну слободу да Му се покоре или да Му ускрате послушност... У самом по-четку човековог постојања постављена је брана жељи за попуштањем саме себи, тој кобној страсти која је представљала узрок сотониног пада. Дрво познања добра и зла, које је стајало у близини дрвета живота, требало је да послужи као проба послушности, вере и љубави наших прародитеља... Бог је човекову подложност закону прогласио неопходним условом његовог постојања. Он је био поданик божанске власти, а власти не може бити без закона...

Све док буду били верни Богу, Адам и његова пратиља требало је да управљају Земљом. Била им је дата неограничена власт над сваким жи-вим створом. Лав и јагње мирољубиво су се играли у близини, или лежа-ли крај њихових ногу. Срећне птице лепршале су око њих без страха; а када би се радосне песме птица уздизале у славу Створитеља, Адам и Ева би им се придруживали у захваљивању Оцу и Сину. (СПП, стр. 34)

»Вишњи влада царством људским и даје га коме хоће!«(Данило 4,17)

Међу нижим створењима Адам је стајао као цар... али када је сагрешио, изгубио је ту власт. Дух побуне, коме је сам отворио врата, проширио се по целом животињском царству. Тако је не само живот човека већ и природа животиња, шумско дрвеће, трава у пољу, цвеће, па и сам ваздух који је удисао - све је причало жалосну лекцију о упознавању зла. (ВС, стр. 22)

Не само човек већ и цела Земља, која је због греха потпала под власт нечастивога, мора бити обновљена планом откупљења. Приликом стварања, Адаму је била поверена управа над Земљом. Међутим, попустивши искушењу, он је потпао под власт сотоне. »Јер кога ко надвлада, онај му и робује.« (2. Петрова 2,19) Када је човек постао со-тонин заробљеник, власт коју је имао прешла је на победника. Тако је сотона постао »бог света овога«. (2. Коринћанима 4,4) Он је на тај начин узурпирао власт над Земљом која је првобитно била дата Адаму. (СПП, стр. 53)

Када је сотона рекао Христу да су царство и слава овога света предати њему и да ће их он дати коме хоће, тврдио је нешто што је само делимично било истина; та изјава требало је једино да послужи његовом преварном циљу. Сотонино царство било је преотето од Адама, али Адам је био Створитељев намесник. Његова владавина није била независна. Земља је Божја и Бог је све предао своме Сину. Адам је тре-бало да влада као намесник потчињен Христу. Када је Адам изневерио и препустио своју власт сотони, Христос је и даље остао законити Владар...

Онај који се побунио на Небу, понудио је Христу царства овога света да би купио Његову покорност начелима зла, али Христос се није дао купити...

Исус је постигао победу покорношћу и вером у Бога; Он и нама го-вори преко апостола: »Покорите се, дакле, Богу и противите се ђаволу, и побећи ће од вас...« (Јаков 4,7.8) Ми се сами не можемо ослободити кушачеве силе, јер је он победио људски род... али, »тврда је кула име Господње, к њему ће утећи праведник, и биће у високом заклону«. (Приче 18,10; ЧВ, стр. 96.97)

ХРИСТОС - ДРУГИ АДАМ, 3. ФЕБРУАР

»Јер, како по Адаму сви умиру, тако ће и по Христу сви оживети.« (1. Коринћанима 15,22)

Човеков пад испунио је жалошћу цело Небо... Божји Син, славни небески Заповедник, био је дирнут сажалењем према палом људском роду. Његово срце испунило се бескрајним саучешћем, када су вапаји изгубљеног света допрли до Њега. Међутим, божанска љубав већ је имала припремљен план по коме је човек могао да се спасе. Прекршени Божји закон захтевао је живот грешника. У целом свемиру постојало је само једно Биће које је, уместо човека, могло да задовољи захтеве Закона. Пошто је Божји закон исто тако свет као и сам Бог, само је неко једнак Богу могао да окаје преступ Закона. Нико осим Христа није могао да избави човека од законске осуде и да га по-ново доведе у склад с Небом. Зато је Христос требало да преузме на себе кривицу и срамоту греха - греха који је толико мрзак светоме Богу да је раздвојио Оца од Сина. Христос је требало да се спусти до највећих дубина понижења да избави пропали људски род...

План спасења био је сачињен много пре стварања Земље... међутим, чак се и Владар свемира морао борити сам са собом пре него што је до-зволио да Његов Син умре за грешни род... О, тајно откупљења! О, тајно Божје љубави према свету који Бога није волео!... У току бескрајних векова бесмртни умови покушаваће да схвате тајну те несхватљиве љубави, дивићејој се и исказивати јој поштовање. (СПП, стр. 50)

Христос је назван другим Адамом. У чистоти и светости, повезан с Богом и у љубави с Богом, Он је започео тамо где и први Адам...

Сотона је кушао Христа на стотину пута суровији начин него Адама, и у околностима које су биле теже у сваком погледу. Варалица се представио као анђеоске светлости, али

је Христос издржао његово кушање. Он је искупио Адамов срамотни пад и спасао свет... Он је живео по Божјем закону и указао му поштовање у свету пуном безакоња, показујући целом небеском свемиру, па и сотони, али и свим грешним Адамовим синовима и кћерима да Његовом благодаћу људски род може да одржи Божји закон...

Христова победа је била исто тако потпуна као и Адамов пад. Према томе, и ми се можемо одупрети искушењу и сотона ће побећи од нас. (ML 323)

НЕВИДЉИВИ ВЛАДАР ИЗРАИЉА, 4. ФЕБРУАР

»Сишао си на гору Синајску и говорио с њима са неба, и дао им судове праве и законе истините, уредбе и заповести добре.« (Немија 9,13)

На свим страницама свете историје на којима је описано Божје по-ступање према изабраном народу запажамо пламене трагове великог ЈА САМ. Он човечијим синовима никада није отвореније показао своју моћ и славу него онда када је био признат за јединог владара над Израиљем, када је свој Закон давао Израиљу! Ту владалачком палицом није махала људска рука; ту је израиљски невидљиви Владар наступао достојанственим кораком, неизрециво узвишеним и страшним.

Приликом свих тих откривења божанске присутности, Божја слава испољавала се преко Исуса Христа. Не само кад је Спаситељ први пут дошао, већ и у свим временима после пада у грех, и у обећању о откупљењу: »Бог беше у Христу и свет помири са собом.« (2. Коринћанима 5,19) Христос је био темељ и средиште церемонијалног система и у доба патријараха и у доба јеврејства. Од пада у грех наших прародитеља није било непосредног додира између Бога Оца и човека. Отац је предао свет у Христове руке, да би Он својим посредничким делом откупио човека и одбранио ауторитет и светост Божјег закона. Веза између Неба и грешног рода одржавана је преко Христа. Управо је Божји Син изрекао нашим прародитељима обећање о откупљењу. Он је био тај који се показивао патријарсима... Управо Он је дао закон Израиљу. Усред застрашујуће славе Синаја, управо је Христос уз присуство целог народа објавио десет начела Закона свога Оца. Он је предао Мојсију закон исписан на двама каменим плочама...

Исус је био Видело своме народу - Видело свету - и пре него што је као човек дошао на ову Земљу. Први зрак светлости који је пробио таму којом је грех обавио свет, дошао је од Христа. Од Њега је дошао и сваки зрак небеске светлости који је икада обасјао становнике ове планете. У плану откупљења Христос је Алфа и Омега - Први и Последњи. (СПП, стр. 331)

ВЛАДАР НА НЕБЕСИМА, 5. ФЕБРУАР

»Господ на небесима постави престо свој, и царство његово свим влада.« (Псалам 103, 19)

Три Јеврејина била су позвана да признају Христа суочени са распаљеном огњеном пећи. Њима је цар заповедио да падну и да се поклоне златном лику који је он поставио, запретивши им да ће, у случају да то одбију, бити живи бачени у огњену пећ; али, они су одговорили: »Није нам потребно да ти одговоримо на то! Ево, наш Бог, коме ми служимо, може нас избавити из пећи огњене ужарене; и избавиће нас из твојих руку, царе! А и да не би, знај царе, да боговима твојим нећемо служити нити ћемо се поклонити златном лику, који си поставио!« (Данило 3,16-18; НС 358)

Поклонити се Богу у молитви потпуно је прикладно, одговарајуће држање... Али, такво поштовање треба да се указује једино Богу... Вла-дару свемира; ова три Јеврејина одбила су да одају такву почаст било којем идолу, чак и када је био начињен од чистог злата. А да су приста-ли, они би се у ствари поклонили владару Вавилона... Они су поднели казну... Међутим, Христос је лично дошао и ходао с њима кроз огањ, који им нимало није нашкодио. (2 SM 312)

Ово чудо довело је до изразите промене у мислима људи. Велики златни лик, постављен уз такву помпу, био је заборављен. Цар је објавио проглас да ће сваки који буде говорио против Бога ових људи бити осуђен на смрт...

Ти верни Јевреји имали су велике природне способности, уживали благодати високе духовне културе, а сада су заузимали угледне по-ложаје; међутим, све то није их навело да забораве Бога. Њихове снаге биле су потчињене посвећујућем утицају божанске благодати... Приликом њиховог прекрасног избављења показали су се, пред не-прегледним скупом, Божја сила и Његово величанство. Исус је стао на њихову

страну у огњеној пећи, и славом своје присутности уверио охолог владара Вавилона да није нико други до Божји Син... Избављењем својих верних слугу, Господ је објавио да ће стати на страну потлачених и срушити сваку земаљску силу која се усуди да погази ауторитет небеског Бога. (SL 39.40)

БОГ С НАМА, 6. ФЕБРУАР

*»И наденуће му име Емануило, које ће рећи: с нама Бог!«
(Матеј 1, 23)*

Господ Исус Христос био је једно с Оцем од вечних времена; Он је био »обличје Бога«, обличје Његове величине и величанства, »сјајност славе«. (Јеврејима 1,3) Он је дошао на наш свет да објави ту славу. Он је дошао на ову грехом помрачену Земљу да открије светлост Божје љубави - да буде »с нама Бог«...

Наш мали свет је удбеник васионе. Божја дивна намера у погледу благодати, тајна спасоносне љубави - то је тема у коју и »анђели желе завирити« и коју ће проучавати током свих бескрајних векова. И откупљена и безгрешна бића наћи ће у Христовом крсту своју науку и своју песму. Видеће се да је слава која блиста са Христовог лица слава љубави која је себе жртвовала. У светлости са Голготе видеће се да је закон те љубави, која се одрекла себе, закон живота и на Земљи и на Небу; да љубав која »не тражи своје« има свој извор у Божјем срцу...

Исус је могао остати поред свога Оца. Он је могао задржати славу Неба и поштовање анђела. Међутим, изабрао је да врати скиптар у Очеве руке, да сиђе с престола свемира да би могао да донесе светлост онима који живе у тами и живот онима који гину...

Овај велики циљ био је наговештен сликама и симболима. Жбун који је горео, у коме се Исус јавио Мојсију, откривао је Бога... Свемилостиви Бог прекрио је своју славу најједноставнијом сликом да би Га Мојсије могао видети и остати жив. Тако је преко стуба од облака дању и стуба од огња ноћу, Бог одржавао везу са Израиљем, откривајући људима своју вољу и пружајући им своју благодат. Божја слава је била ублажена, Његово величанство обавијено велом, да би слаби

смртни људи могли да их сагледају. Тако је требало да Христос дође у »пониженом телу« (Филибљанима 3,21) да буде »као други људи«... Његова слава била је обавијена велом, Његова величина и величанство скривени, да би могао да се приближи јадним људима, изложенима искушењу. (ЧВ, стр. 7-9)

УГРОЖЕНО ЦАРСТВО, 7. ФЕБРУАР

»А када разуме Исус да хоће да дођу и да га учине царем, отиде опет у гору сам.« (Јован 6, 15)

Седећи у равници обраслој травом, у сумрак пролећне вечери, људи су јели храну за коју се Исус постарао... Ниједна људска сила није у стању да од пет јечмених хлебова и две мале рибе створи довољно хране да се нахране хиљаде гладних људи. Зато су говорили једни другима: »Ово је заиста онај пророк који треба да дође на свет!« (Јован 6,14)... Он може да победи народе и додели Израиљу дуго жељену власт.

У свом одушевљењу народ је био спреман да Га одмах крунише за цара. Сви су видели да Он не улаже никакве напоре да привуче пажњу на себе или да себи прибави част... па су се плашили да никада неће ни покушати да оствари своје право, да постави захтев за Давидов престо. Пошто су се међусобно саветовали, сложили су се да Га на то натерају силом и прогласе за цара над Израиљем... Исус је видео шта се догађа и схватио, што они нису могли, какве би последице имао такав покрет... Насиље и побуна пратиће напоре да Га поставе на престо, па ће дело духовног царства бити ометено. Без одлагања, тај покрет треба да буде заустављен. Позвавши своје ученике, Исус им је наредио да узму чамац и да се одмах врате у Капернаум...

Исус је затим наредио мноштву да се разиђе. Његов начин поступања био је тако одлучан да се нису усудили да Му откажу послушност... Исусово царско понашање и неколико Његових спокојно изречених заповедничких речи смирили су мноштво и осујетили људске планове. У Њему су препознали силу која је изнад свих земаљских ауторитета, и покорили се без иједног питања.

Када је остао сам, Исус се »попео на гору да се моли Богу«... Молио се за силу да људима открије божански карактер своје

мисије, да сотона не би могао да помрачи њихову способност разумевања и изопачи њихову моћ расуђивања... У муци и невољи своје душе, молио се за своје ученике... Њихове дуго гајене наде, засноване на популарним заблудама, доживеле су разочарање на болан и понижавајући начин. Уместо да га гледају како се уздиже до Давидовог престола, морали су да буду сведоци Његовог распећа. А то је заправо требало да буде Његово истинско крунисање. (ЧВ, стр. 319-321)

ЦАРСКА ПОВОРКА, 8. ФЕБРУАР

»Радуј се много, кћери Сионска, подвикуј, кћери Јерусалимска; ево, цар твој, иде к теби, праведанје и спасава, кротак и јаше на магарцу и на младету магаричину.« (Захарија 9,9)

Пет стотина година пре Христовог рођења, пророк Захарија је овим речима предсказао долазак Цара у Израил... Христос се држао јеврејског обичаја о царском доласку... Чим су Га поставили на магаре, гласан победнички поклич одјекнуо је ваздухом. Мноштво Га је поздрављало као Месију, као свога Цара... Нису могли да поведу тријумфалну поворку под царским заставама, али су могли да насеку доста разлистаних палмових грана, природних симбола победе, и да њима машу уз гласне покличе и славопоје...

Никада раније у току свог земаљског живота Христос није дозволио овакве манифестације. Јасно је предвиђао последице. Знао је да ће Га то одвести на крст. Међутим, Његова намера је била да се на овај начин јавно представи као Откупитељ. Желео је да скрене пажњу на жртву која је представљала завршни чин Његове мисије...

Никада пре тога свет није видео овакву тријумфалну поворку. Она није личила на поворке познатих земаљских освајача. Није било колоне жалосних заробљеника као трофеја царског јунаштва, да привуку пажњу на тај догађај. Али, око Спаситеља су били славни трофеји Његовог дела љубави за грешног човека. Били су ту робови које је Он избавио од сотонске силе, и који су славили Бога за своје ослобођење. Слепи којима је Он вратио вид, предводили су поворку. Неми, чији је језик раздрешо, најгласније су узвикивали: „Осана!«Хроми, које је излечио, скакали су од радости... Лазар, чије је тело осетило знаке распадања у гробу, и који се сада

радовао у снази славне мужевности, водио је животињу на којој је Спаситељ јахао...

Овај тријумфални приказ одредио је сам Бог. О њему је пророк на-дахнуто проговорио и човек је био немоћан да спречи остварење Божје намере. (ЧВ, стр. 488-492)

Свештеници и фарисеји покушавали су да свету ускрате сјајне зраке славе Сунца праведности, али без успеха, баш као што не би били у стању да Земљи ускрате сјајно лице Сунца. Упркос њиховом проти-вљењу, народ је признао Христово царство. (3 SP 15)

ВЛАДАР ЈЕРУСАЛИМА, 9. ФЕБРУАР

»Прекрасна је висина, утеха свој земљи, гора Сион; на северној страни њеној град цара великога!« (Псалам 48,2)

Са врха Маслинске горе Исус је посматрао Јерусалим. Пред Њим се-пружао приказ који је одисао лепотом и миром... Зраци залазећег Сунца осветљавали су снежно беле мермерне зидове Храма и одбијали се од његових златних врата, кула и торњева. Као »савршенство лепоте« стајао је понос јеврејског народа. Који би син Израилев могао да гледа овај приказ а да не осети одушевљење, радост и дивљење! Али, Исуса су обузимале сасвим друкчије мисли. »И када се приближи, угледа град и заплака се над њиме!« (Лука 19,41) Усред свеопште радости коју је изазивао Његов тријумфални улазак, док су сви око њега махали палмовим гранама, док су узвици »осана« одјекивали са околних брежуљака, док су Га хиљаде гласова проглашавале за цара, Спаситељ света је изненада био обузет тајанственом жалошћу. Он, Божји Син, Обећани Израилев, чија је сила надвладала смрт и позивала њене заробљенике да изађу из гробова, био је обливен сузама; не због обичне туге, већ од велике, неисказане душевне патње.

Није проливао сузе због себе... плакао је над хиљадама осуђених Јерусалимљана - због заслепљености и непокајања оних које је дошао да благослови и спасе...

Иако је добијао зло за добро, мржњу за љубав, Он је непоколебљиво настављао своју мисију милости. Никада није одбацивао оне који су тражили Његову благодат... Међутим, Израил се одвратио од свог најбољег Пријатеља и јединог Помоћника. Презрео је позиве Његове љубави, одбио Његове савете, исмејао Његове опомене...

Када Исус буде разапет на крсту на Голготи, истећи ће дани Израилја који је као народ уживао Божју посебну наклоност и добијао Његове благослове... Док је гледао Јерусалим, Христос

је видео судбину целог града, целог народа - тог града, тог народа који је некада био Божји изабрани народ, Његово посебно благо. (ВБ, стр. 13-16)

Дуготрајно Божје стрпљење према Јерусалиму само је утврдило Је-вреје у њиховом упорном непокајању... Његова деца презрела су Хри-стову благодат. (ВБ, стр. 22)

ЦАР СЛАВЕ, 10. ФЕБРУАР

***»Врата узвисите врхове своје, узвисите се врата венна!
Иде цар славе! Ко је тај цар славе? Господ крепак и силан,
Господ силану боју!« (Псалам 24,7.8)***

Христос је дошао на Земљу као Бог у облику човека. Вазнео се на Небо као Цар светих. Његово вазнесење било је достојно Његовог узвишеног карактера. Отишао је као Онај који је моћан у биткама, као освајач. Пратиле су Га небеске чете, усред клицања, бурног одобравања и хвале, певајући небеске песме. (SDA BC 6,1053)

Ученици нису само видели Господа како се узноси, већ су примили и сведочанство анђела да је отишао да седне на престо свога Оца на небесима... Сјај небеске пратње, отварање славних Божјих врата поздравили су Га добродошлицом, све то нису могле да препознају очи смртника. Да је пут којим је Христос отишао на Небо био откривен ученицима у свој својој неизрецивој слави, они не би издржали тај призор...

Њихова осећања нису смела да буду толико обузета славом Неба да изгубе из вида Христов карактер на Земљи, карактер који је требало да се покаже у њима. Пред својим очима требало је да имају јасну слику лепоте и величанства Његовог живота, савршеног склада свих Његових особина, и тајанственог јединства божанског и људског у Његовој природи... Његово видљиво вазнесење са овога света било је у складу с кроткошћу и спокојством Његовог живота. (3 SP 254.255)

Колики је извор радости за ученике било сазнање да на Небу имају таквог Пријатеља који се моли за њих! Видљиво Христово вазнесење на Небо променило је све њихове погледе и замисли о Небу... Они су сада мислили о Небу као о свом будућем дому, о месту на коме им њихов вољени Откупитељ

припрема станове. Молитва је сада добила ново значење, јер је то био разговор са њиховим Спаситељем...

Сада је требало да проповедају Јеванђеље - Христа у људском облику, Човека туге, Христа у понижењу, кога су нечисте руке ухватиле и разапеле; Христа који је васкрснуо, који се вазнео на Небо, да у присутности Божјој делује као Заступник људи; Христа који ће поново доћи са силом и славом великом на небеским облацима. (3 SP 262.263)

ВЛАДАР СВИХ НАРОДА, 11. ФЕБРУАР

»И нека знају да си ти, којему је име Господ, једини највиши над свом земљом.« (Псалам 83, 18)

У аналима људске историје успон народа, подизање и падање царстава наизглед зависе од воље и јунаштва људи. Изгледа као да је развој догађаја у великој мери одређен њиховом снагом, амбицијом или хировима. Али, у Божјој речи завеса је повучена у страну и ми гледамо у свим играма и сукобима људских интереса, сила и страсти, иза и изнад њих, оруђа Свемилоствивога, која тихо и стрпљиво остварују намере Његове воље...

Сваком народу који се појавио на попришту догађаја било је до-звољено да заузме своје место на Земљи да би се видело хоће ли испу-нити намеру »Стражара и Свеца«... Иако су народи одбацивали Божја начела, и тим одбацивањем изазивали своју пропаст, ипак је било очигледно да се божанска свемоћна намера испуњавала у свим њиховим покретима.

Ова поука је пружена дивним симболичким приказом датим пророку Језекиљу (Језекиљ, 1. 10)... Четири жива створења покретала су точкове који су се међусобно укрштали... Точкови су били тако компликовано распоређени да је то на први поглед личило на збрку; али, они су се кретали у савршеном складу. Небеска бића, одржавана и вођена руком испод крила херувима, покретала су точкове; изнад њих, на сафирном престолу, налазио се Вечни, а око престола дуга, знак божанске милости. Као што се компликовани механизам точкова налазио под управом руке испод крила херувима, тако се и сложена игра људских догађаја налази под божанском контролом. Усред сукоба и вреве народа, Онај који седи изнад херувима још и сада управља пословима ове Земље.

Историја народа који су један за другим заузимали своје одређено време и простор... говори и нама. Сваком народу и

сваком појединцу данас, Бог је одредио место у свом великом плану... Сви они својим избором одређују своју судбину, а Бог све тако води да се Његове намере остварују. (ВС, стр. 156-161)

ГРАНИЦЕ БОЖЈЕГ СТРПЉЕЊА, 12. ФЕБРУАР

»Време је да Господ ради; оборише закон твој!« (Псалам 119,126)

У току ноћног виђења, стајала сам на узвисини с које сам могла да посматрам куће које су се љуљале као куле од карата. Грађевине, велике и мале, рушиле су се. Куће за забаву, позоришта, хотели и домови богаташа тресли су се и распадали. Многи животи били су изгубљени, а ваздух је одјекивао испуњен крицима повређених и уплашених.

Божји анђели уништења били су на послу. Један додир, и зграде, пажљиво планиране да буду сигурне од сваке опасности, брзо су се претварале у гомиле рушевина. Нико није имао никакве сигурности... Не могу да нађем речи којима бих описала страхоту призора који су ми били показани. Изгледало је као да је Божје стрпљење коначно било исцрпљено и да је освануо судњи дан.

Анђео који је стајао поред мене рекао ми је да мало људи уопште схвата величину покварености која у наше време влада у свету, а посебно у великим градовима. Он је изјавио да је Господ одредио време када ће походити преступнике својим гневом због сталног кршења Његовог закона... Божја врховна власт и светост Његовог закона морају се показати онима који истрајно одбијају да буду послушни Цару над царевима. Они који одлуче да остану непослушни Богу морају, у складу с Његовим милостивим карактером, бити похођени Његовим судовима да би се, ако буде могуће, покренули да схвате грешност свога понашања... Иако божански Владар дуго подноси људску изопаченост, Он се не да варати и неће увек остати нем. Његова врховна власт, Његов ауторитет као Владара свемира коначно ће морати да буду признати, а праведни захтеви Његовог закона биће задовољени. (9Т 92-94)

Чак и Божје стрпљење има своје границе, а многи их прекорачују. Они прелазе границе благодати и зато Бог мора да се умеша и одбрани своју част...

Када Господ буде дошао као Осветник, Он ће доћи и као Заштитник свих оних који су сачували веру у свој њеној чистоти и остали непогањени од света. (5Т 208-210)

[52] **ОСПОСОБЉЕНИ ЗА ЦАРСТВО, 13. ФЕБРУАР**

»Заиста вам кажем, који не прими царства Божјега као дете, неће ући у њега.« (Марко 10,15)

Христос не признаје никакву касту или боју коже или чин као неопходан услов да неко постане поданик Његовог царства. Приступ у Његово царство не зависи од богатства или припадности високој наследној лози. Међутим, они који су рођени од Духа постају поданици Његовог царства. Духовни карактер је оно што ће Христос признати. Његово царство није од овога света. Његови поданици су они који имају део у Његовој божанској природи, који су утекли од покварености коју су страсти унеле у свет. Ту благодат добили су од Бога. Христос не налази своје поданике као људе већ готове за Његово царство, већ их својом божанском силом оспособљава да то постану. Они који су били мртви у преступима и гресима бивају пробуђени у духовни живот. Способности које им је Бог дао у свете сврхе бивају оплемењене, прочишћене и уздигнуте, а Он им помаже да обликују карактер по божанском узору...

Христос их привлачи себи неком невидљивом силом. Он је видело живота и Он их надахњује својим Духом. И док тако бивају обузети духовном атмосфером, увиђају да су били играчке сотониних искушења и да су били под његовом влашћу; али сада ломе јарам телесних страсти и одбијају да буду слуге греха... Сада схватају да су променили заповедника, и зато упутства примају са Исусових усана. Као што слуга гледа свога господара, као што слушкиња гледа своју господарицу, тако и те душе, привучене спонама Христове љубави, стално гледају у Њега као Зачетника и Свршитеља своје вере. Гледајући Исуса, поштујући Његове захтеве, они расту у познању Бога и Исуса Христа, којег је Он послао. И тако се мењају у Његово обличје из славе у славу, све док не постану толико различити од света да се о њима може написати: »А ви сте

изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродетели онога који вас дозва из таме к чудноме виделу своје. Који некада не бејасте народ, а сада сте народ Божји, који не бејасте помиловани, а сада сте помиловани!« (1. Петрова 2,9.10; R&H, 26. март 1895)

»А који га примише даде им власт да буду синови Божји, који верују у име његово.« (Јован 1,12)

Када је Адамов грех бацио људски род у безнадежну беду, Бог је могао да се удаљи од палих бића. Могао је према њима да поступа онако како грешници заслужују према њима да се поступа. Он је могао да заповеди небеским анђелима да на овај свет излију судове Његовог гнева. Могао је да уклони ту тамну мрљу с лица свога свемира. Међутим, Он то није учинио! Уместо да људе протера из своје близине, Он се још више приближио палом људском роду. Он је дао свога Сина да постане кост наше кости и тело нашега тела. »И Реч постаде тело и усели се у нас пуно благодати и истине.« (Јован 1,14) Повезавши се с људима као један од њих, Исус их је привукао Богу. Он је своју божанску природу заогрнуо плаштом људске природе и показао пред небеским свемиром, пред безгрешним световима, колико Бог воли синове људске.

Дар који је Бог дао људима далеко надмашује све прорачуне. Ништа им није ускратио. Бог није хтео да дозволи да Му неко приговори да је могао да учини више или да покаже људима већу меру љубави. Дајући Христа на дар, Он је људима дао и цело Небо. (SD 11)

Божанско посинаштво није нешто што сами можемо постићи. Само је онима који су примили Христа за свог Спаситеља дата власт да постану синови и кћери Божје. Грешник не може, никаквом својом силом, да се сам ослободи греха... Међутим, обећање о посинаштву дато је свима који »верују у име Његово«. Сваки који у вери буде дошао Исусу, примиће помиловање. (SP 12)

Бог је требало да се покаже у Христу и да »свет помири са собом«. (2. Коринћанима 5,19) Човек је постао толико унижен

грехом да више није могао лично да успостави склад са Оним који је по својој природи непорочан и добар.

Али је Христос, пошто је откупио човека од осуде Закона, могао да му удахне божанску снагу која ће се сјединити с његовим људским напорима. И тако ће, покајавши се пред Богом, верујући у Христа, грешни Адамови потомци поново моћи да постану »синови Божји«. (1. Јованова 3,2: СПП, стр. 50)

Када нека душа прими Христа, добија снагу да живи Христовим животом. (ПВУ, 218)

[54] **УСВОЈЕНИ СИНОВИ И КЋЕРИ, 15. ФЕБРУАР**

*»Одредивши нас напред кроз Исуса Христа себи за посинаштво, по угодној воље своје, на похвалу славне благодати своје, којом нас облагодатиу љубазноме.«
(Ефесцима 1, 5.6)*

Пре него што су били постављени темељи Земли, био је дат завет да ће сви који буду послушни, сви који ће захваљујући обилној благодати - која им је стављена на располагање - постати свети по карактеру и без мрље пред Богом примајући понуђену благодат, бити Божја деца. (SDA BC 6, 1114)

Ми све дугујемо благодати, бесплатној благодати, сувереној благодати. Благодат у завету одредила је наше усвојење. Благодат у Спаситељу обавила је наше откупљење, наше обновљење и наше усвојење, учинивши нас сунаследницима Христовим. (6Т 268)

Када заиста будемо поверовали да смо постали Његови усвојењем, моћи ћемо унапред осетити укус Неба... Тада ћемо уживати у Његовој близини, одржавати угодно заједништво с Њиме. Стећи ћемо јасан увид у Његову нежност и самилост, и наша срца ће се сломити и омекшати док будемо размишљали о љубави која нам је била указана. Ми ћемо стварно осетити да Исус борави у нашој души; ми ћемо наставати у Њему и осећати се угодно у заједништву с Њиме... Стећи ћемо искуство с Божјом љубављу и почивати у Његовој љубави. Ниједан језик то не може описати, то једноставно превазилази наше поимање. Бићемо једно с Христом, и наш живот биће сакривен с Христом у Богу. Обећање које смо добили гласи: када се буде појавио Онај који је наш живот, и ми ћемо се појавити с Њиме у слави! С дубоким поверењем можемо Бога да називамо својим Оцем! (SDA BC 3, 1147.1148)

Сви који су рођењем ушли у небеску породицу у посебном смислу постају браћа и сестре нашега Господа. Христова љубав

повезује чланове Његове породице, и где год се та љубав показује, открива се и божански међусобни однос...

Љубав према човеку је земаљски израз љубави према Богу. Да би нам усадио ту љубав, да би нас учинио децом исте породице, Цар славе је постао једно с нама. Када се буду испуниле Његове опроштајне речи: »Да имате љубав међу собом, као што ја имадох љубав к вама« (Јован 15,12), када будемо волели овај свет онако као што га је Он волео, тада ће бити остварена Његова мисија за нас. Бићемо припремљени за Небо, јер ће Небо бити у нашим срцима! (ЧВ, стр. 553-556)

»Ни крвљу јарчијом, нити телећом, него кроз своју крв уђе једном у светињу, и нађе вечни откуп.« (Јеврејима 9,12)

Свака душа је драгоцену, јер је откупљена драгоценом крвљу Исуса Христа. (5Т 623.624)

Неки говоре о јеврејском времену као о раздобљу без Христа, без милости или благодати. На такве би се могле применити речи које је Исус упутио садудејима: »Зато ли се ви варате, што не знате Писма ни силе Божје!« (Марко 12,24) Период јеврејског система представљао је раздобље сјајне манифестације божанске силе...

Христос је установио и сам систем приношења жртава, и дао га Адаму као симбол Спаситеља који треба да дође, Спаситеља који ће узети на себе грехе света и умрети за његово откупљење...

Крв Божјег Сина била је симболички представљена крвљу закланих жртава; Бог је желео да се тако очувају јасне и одређене идеје о разлици између светога и обичнога. Крв је била света, с обзиром на то да ће само проливањем крви Божјега Сина моћи да се постигне помирење за грех. Крв је, осим тога, употребљавана за чишћење Светилишта од греха народа, и тако била симбол Христове крви која једина може да очисти од греха. (SD 225)

Наш Спаситељ је изјавио да је с Неба, као свој дар, донео вечни живот. И зато је требало да буде подигнут на крст на Голготи да би све људе привукао к себи. Како да онда поступимо према откупљеном наследству Исуса Христа? Нежност, поштовање, саосећање и љубав - то би требало да испољавамо према њима. И тек тада ћемо моћи да помажемо једни другима и да једни другима будемо на благослов. У овом делу треба да се оствари више него људско братство. Ми ћемо имати на располагању узвишено друштво небеских анђела.

Они ће сарађивати с нама у делу просветљења свих слојева друштва...

Христос је одлучио, саветујући се са својим Оцем, да не задржи ништа, ма колико драгоцено, да не ускрати ништа, колико год високо процењено, чиме би могао избавити јадног грешника. Он ће дати цело Небо да обави ово дело спасења, обнављања Божјег моралног лика у човеку... Бити Божје дете значи бити једно с Христом у Богу, то значи запослити своје руке у искреној љубави, спремној на жртву, да би се ојачале и благословиле душе које пропадају у својим гресима. (SD 229)

»А када сте ви Христови, онда сте семе Аврамово и по обећању наследници!« (Галатима 3,29)

О Авраму је било записано: »Пријатељ Божји назва се« (Јаков 2,23) и »Отац свих који верују«... (Римљанима 4,11)

Авраму је била указана велика част да постане праотац народа који ће столећима чувати и неговати Божју истину за свет - народа у коме ће се благословити сви народи, јер ће из њега изаћи обећани Месија. (СПП, стр. 122)

Међу околним народима Аврам је уживао углед моћног кнеза и мудрог и способног главара. Он се није трудио да своје суседе искључи из области свог утицаја. Својим животом и карактером, упадљиво различитим од живота и карактера обожавалаца идола, ширио је снажан утицај у корист праве вере. Његова оданост Богу била је непоколебљива, својом љубазношћу и великодушносту будио је поверење и стварао пријатељства, док је због своје неусиљености и достојанства уживао поштовање и част.

Своју религију није сматрао драгоценим благом које се мора љубоморно чувати и у коме може да ужива једино његов власник. Истинској религији не може се тако прилазити, јер би такав дух био супротан начелима Јеванђеља. Све док Христос борави у срцу, нико не може да прикрије светлост Његове присутности, нити да је помрачи. Управо супротно, она ће из дана у дан постајати све сјајнија, тако да се магла себичности и греха која обавија душу повлачи пред светлим зрацима Сунца праведности.

Припадници Божјег народа су Његови представници на Земљи и Он жели да постану и светионици у моралној тами овога света. Расејани по свој Земљи, у градовима, паланкама и селима, они су Божји сведоци, канали преко којих познање своје воље и чуда своје благодати преноси неверном свету.

Према Његовом плану, сви који учествују у великом спасењу треба да буду Његови мисионари. Побожност хришћана представља мерило према коме световни људи процењују Јеванђеље. Невоље које се стрпљиво подносе, благослови који се захвално примају, кроткост, љубазност, милосрђе и љубав, тако чести да већ прелазе у навику - све је то светлост која се из карактера шири свету. (СПП, стр. 116)

ГРАЂАНИ НЕБА, 18. ФЕБРУАР

»Тако, дакле, више нисте туђи и дошљаци, него живите са светима и домаћи сте Богу.« (Ефесцима 2,19)

На исти начин је и Божји народ - прави Израил - иако расејан по народима, на овој Земљи само путник и дошљак, чији је прави завичај на Небу. (СПП, стр. 408)

Услов да неко буде примљен у Господњу породицу јесте да изађе из света, да се одвоји од свих његових отровних утицаја. Божји народ не сме да има никакве везе са идолопоклонством у било којем од његових облика. Припадници Божјег народа треба да се уздигну на виши ниво. Ми треба да се разликујемо од света, а онда, рекао је Бог: »Примићу вас као чланове своје царске породице, децу небеског Цара!« Као поклоници истине морамо се разликовати по обичајима од греха и грешника. Наше грађанство је на небесима.

Морамо много јасније схватити вредност обећања која нам је Бог дао, много дубље ценити част коју нам је указао. Бог смртним људима не може указати већу част него да их посињењем прими у своју породицу, да им да предност да Га назову својим Оцем. Не доживљавамо никакво понижење када постајемо Божја деца! (FE 481)

Ми смо странци и дошљаци у овом свету. Зато морамо да чекамо, да стражимо, да се молило и радимо. Цели наш ум, цела душа, цело срце и цела наша снага - све је откупљено крвљу Божјега Сина. Не треба да сматрамо својом дужношћу да носимо одећу ходочасника одређене боје, одређеног кроја, већ удобну, скромну одећу коју, према надахнутој Речи, треба да носимо. Ако је наше срце сједињено са срцем Исуса Христа, ми ћемо осећати највећу жељу да будемо одевени Његовом праведношћу. Ништа не треба да стављамо на себе да бисмо привукли пажњу или да бисмо изазвали расправу.

Хришћанство - колико има оних који не знају шта је то! То није нешто што се ставља и носи споља! То је живот који је уткан у Христов живот. То значи да ми носимо одећу Христове праведности. (ТМ 130.131)

Грађани Неба биће и најбољи грађани Земље. Правилно схватање наше дужности према Богу наводи нас да правилно схватимо и своју дужност према својим ближњима. (ПМ, 202)

ПРОБА ОДАНОСТИ, 19. ФЕБРУАР

*»Ко има заповести моје и држи их, он је онај што има љубав к мени; а који има љубав к мени имаће љубав к њему Отац мој, и ја ћу имати љубав к њему ијавићу му се сам.«
(Јован 14,21)*

Битно је да сваки поданик Божјег царства буде послушан Господњем закону... Чињеница да је закон свет, праведан и добар треба да буде посведочена пред свим народима, језицима и племенима, пред безгрешним световима, анђелима, серафимима и херувимима. Начела Божјег закона била су уткана у карактер Исуса Христа, и онај који сарађује с Христом, који постаје учесник у божанској природи, треба да развије божански карактер и постане слика Божјег закона...

Што више будемо проучавали особине Божјег карактера које су се откриле у Христу, то ћемо се више уверавати да је праведност била подржана жртвом која је задовољила законску казну... како би човек добио још једну прилику... Они који буду послушни закону Божје владавине док пролазе кроз ову кратку пробу... биће на Небу проглашени оданом децом Господа над војскама...

Ми смо Божје власништво и стварањем и откупљењем. Ми смо у пуној мери Његови поданици и одговорни пред законима Његовог царства. Нека нико не шири заблуду да Господ Бог Неба и Земље нема никакве законе којима би контролисао своје поданике и владао њима. Ми зависимо од Бога у свему што уживамо. Храна коју једемо, одећа коју носимо, атмосфера коју удишемо, живот који из дана у дан уживамо - све то примамо од Бога. Ми смо обавезни да се управљамо према Његовој вољи, да Њега признамо за свог врховног Владара...

Ми смо обавезни да будемо захвални Богу што нам је у Исусу Христу открио своју љубав; и као интелигентна људска оруђа, требало би да прикажемо свету ону врсту карактера која

настаје на темељу послушности сваком пропису закона Божје владавине. У савршеној послушности Његовој светој вољи, треба да покажемо обожавање, љубав, радост и хвалу и на тај начин одамо част и славу Богу. Једино на тај начин човек може да открије свету Божји карактер у Исусу Христу, а људима прикаже срећу, мир, сигурност и благодат који проистичу из послушности Божјем закону. (R&H, 9. март 1897.)

БОЖЈИ ЗАХТЕВИ ИМАЈУ ПРВЕНСТВО, 20. ФЕБРУАР

»Већма се треба Богу покоравати неголи људима.« (Дела 5,29)

Вест коју носимо не бисмо смели да објављујемо са устручавањем. Као њени заступници, не бисмо смели да се трудимо да је прикријемо, да затајимо њено порекло или њену сврху. Као људи који су положили свечане завете Богу, који су добили налог да буду Христови гласници, пристави тајни Његове благодати, дужни смо да верно објавимо целокупну садржину божанске поруке.

Ми не смемо престати да истичемо посебне истине по којима се разликујемо од света, истине које су од нас начиниле оно што јесмо; јер су повезане с вечним вредностима. Бог нам је дао видело о догађајима који се сада одигравају, и зато пером и гласом треба да свету објављујемо истину. (GW 288)

Субота је Господњи камен пробе, и ниједан човек, био он краљ, свештеник или државник, није овлашћен да стане између Бога и човека. Они који покушавају да служе као савест својих ближњих, стављају се изнад Бога. Они који се налазе под утицајем лажне религије, који светкују лажни дан одмора, одбациће и најуверљивије доказе у прилог истинском дану одмора. Они ће покушавати да наговоре људе да поштују законе које су сами прогласили, законе који се директно супроте Божјем закону... Закон о светковању првог дана у седмици је производ отпалог хришћанства... Ни у каквом случају Божји народ не сме да га поштује. (9Т 234.235)

Застава истине и верске слободе коју су оснивачи еванђеоске Цркве и Божји сведоци током прохујалих столећа високо уздизали, сада је, у овом последњем сукобу, стављена у наше руке... Ми треба да признајемо људску власт као установу по Божјем одређењу, да проповедамо послушност

тој власти као свету дужност, али само у оквиру њене законске надлежности. Међутим, када се њени захтеви супроте Божјим захтевима, ми се морамо већма покоравати Богу неголи људима. Божја реч се мора признати као закон изнад свих људских закона. А »тако рече Господ« не сме се подредити ономе »тако рече Црква«или »тако рече држава«! Христова круна мора да буде уздигнута изнад дијадема свих људских моћника. (АЦ, стр. 47)

ИЗНАД ЗЕМАЉСКИХ ЦАРСТАВА, 21. ФЕБРУАР

»Ако ко поквари једну од ових најмањих заповести и науни тако људе, најмањи назваће се у царству небескоме; а ко изврши и научи, тај ће се велики назвати у царству небескоме.« (Матеј 5,19)

Квалитети који блистају највишим сјајем у царствима овога света немају места у Христовом духовном царству. Оно што се високо вреднује међу људима, што уздиже онога ко то има, попут касте, положаја, чина или богатства, нема никакве вредности у духовном царству. Господ каже: »Оне ћу поштовати који мене поштују!« (1. Самуилова 2,30) У Христовом царству људи се цене према својој побожности...

Небеско царство је узвишеније од свих земаљских царстава. Да ли ћемо имати виши или нижи положај, неће бити одређено по нашем чину, богатству или образовању, већ на основу послушности коју испољавамо према Божјој речи. Они који су били покретани себичношћу или људском амбицијом, који су се трудили да буду највећи, који су истицали своју важност, који су мислили да немају потребе да признају своје погрешке и заблуде, неће имати места у Божјем царству. Да ли ће људи добити част да буду убројени у Божју царску породицу, биће утврђено према томе како су издржали пробу којој их је Бог изложио у току њиховог живота. Они који се нису одрекли себе, који нису показивали саучешће према невољама и патњама ближњих, који нису развијали драгоцену својства љубави, који нису показивали стрпљивост и кроткост у овом животу, неће бити преображени када Христос буде дошао...

Карактер који сада испољавамо одредиће нашу будућу судбину. До небеске среће могуће је доћи једино покоравањем Божјој вољи, и ако људи икада постану чланови царске породице на Небу, биће то само зато што је Небо за њих

почело већ на Земљи. Они су гајили »ум Христов«, и када буде одјекнуо позив: »Дете моје, устани и дођи к мени«, праведни ће сваку врлину, сваку драгоцену, посвећену способност понети у небеске дворе и Земљу заменити Небом. Бог зна ко су одани и прави поданици Његовог царства на Земљи, и они који буду испуњавали Његову вољу на Земљи као што се то догађа на Небу, биће примљени као чланови небеске царске породице. (R&H, 26. март 1895.)

БЛАГОСЛОВИ ПОСЛУШНОСТИ, 22. ФЕБРУАР

»Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и законје твој мени у срцу!« (Псалам 40,8)

Какав је само наш Бог! Он влада својим царством вредно и брижљиво, Он је подигао ограду - Десет заповести - око својих поданика да би их сачувао од последица престопа. Захтевајући послушност законима свога царства, Бог је своје народу осигурао здравље и срећу, мир и радост. Он је својим поданицима показао да се савршенство карактера које захтева може стећи једино упознавањем с Његовом речју. (СТ 454)

Прави тражилац који тежи да постане сличан Исусу у речима, животу и карактеру размишљаће о свом Откупитељу, и гледајући Њега, преображаваће се у Његово обличје, зато што се моли и чезне за природом и умом Исуса Христа... Он чезне за Богом. Историја његовог Откупитеља, неизмерна жртва коју је принео, све то добија пуну вредност у његовим очима. Христос, Величанство Неба, постао је сиромашан да бисмо се ми Његовим сиромаштвом обогатили; да будемо не само богати способностима већ богати достигнућима.

То су богатства која Христос искрено жели да Његови следбеници стекну. Када прави тражилац истине чита Божју реч и отвара свој ум да је прими, он свим својим срцем тежи за истином. Љубав, саучешће, нежност, услужност, хришћанска уљудност, особине које ће владати у небеским становима, које је Христос отишао да припреми онима који Га воле, обузимају његову душу. Његова одлука је чврста. Он је одлучио да стане на страну праведности. Истина је нашла свој пут до његовог срца и ту остаје усађена деловањем Светога Духа, који је сам истина. Када истина завлада срцем, човек то отворено показује постајући пристав Христове благодати. (ТМ 121.122)

Сваки пристав добија свој посебни посао који треба да обави ради унапређења Божјег царства... Дар говора, памћења, утицаја, имовине, треба да се удруже на славу Богу и ради унапређења Његовог царства. Он ће благословити правилну употребу дарова које нам је дао. (CS 116)

ПРИСТАВИ БОЖЈЕ БЛАГОДАТИ, 23. ФЕБРУАР

»И служите се међу собом, сваки даром којије примио, као добри пристави различне благодати Божје.« (1. Петрова 4,10)

Познавање Божје благодати, истине Његове речи, као и земаљски дарови - време и средства, таленти и утицаји - све су то добра која нам је Бог поверио да их употребимо на Његову славу и за спасење људи. Нема веће увреде за Бога, који човеку стално поклања своје дарове, него кад види како их човек себично граби за себе, а Дародавцу не даје ништа заузврат. Исус је данас на Небу и припрема станове онима који Га љубе; и више него станове - припрема царство које треба да постане и наше. Међутим, сви они који ће наследити ове благослове морају да учествују у Христовом самоодрицању и жртвовању за добро других.

Никада није било веће потребе за озбиљним и пожртвовним радом у Христовом делу него сада када су часови времена милости скоро на измаку и када свету треба објавити последњу вест милости...

Све што човек прима од Божјег обиља и даље припада Богу. Он нас је обдарио дивним и драгоценим земаљским даровима да би нас окушао и испитао дубину наше љубави према себи и колико ценимо Његову љубав. Без обзира да ли су наша блага материјалне или духовне природе, треба да их положимо пред Исусове ноге као свој драговољни прилог...

Све што Му враћамо, Он нам по својој мудрости и доброту то урачунава као верним приставима... Божји анђели, чија моћ схватања није помрачена грехом, знају да су дарови Неба дати с намером да буду враћени Богу на такав начин да то увећа славу великог Дародавца. Човеково добро је уско повезано с Божјом врховном влашћу. Божја слава представља радост и

благослов за сва створена бића. Када настојимо да увећамо Божју славу, ми у ствари настојимо да стекнемо највеће добро и које уопште можемо примити... Бог нас позива да Његовој служби посветимо сваку своју способност, сваки дар који смо примили од Њега. Он жели да кажемо, заједно с Давидом: »Јер је од тебе све, и из твојих руку примивши, дасмо ти!« (1. Дневника 29,14; 5Т 731-737)

ПРИСТАВИ ИСТИНЕ, 24. ФЕБРУАР

»Ходите, чујте сви који се бојите Бога, ја ћу вам казати шта је учинио души мојој!« (Псалам 66,16)

Где год има живота, има и растења; у Божјем царству постоји стална размена - узимања и давања, примања и враћања Господу онога што је Његово. Бог ради са сваким искреним верником, који примљене благослове и добијену светлост поново улаже у рад који обавља као Божји пристав. На тај начин повећава се и његова способност примања. Док човек дели небеске дарове, ствара простор за свеже токове благодати и истине који ће из живих извора потећи у његову душу. Тако добија већу светлост, повећано знање и нове благослове. Од тог рада, повереног сваком вернику Цркве, зависе живот и раст Цркве. Онај чији живот протиче у сталном примању а никада у давању, брзо ће изгубити благослов. Уколико истина не тече од њега другима, он ће изгубити своју способност да прима. Ми морамо делити небеска добра с другима уколико желимо нове благослове. (6Т 448)

Када се знање истине дели, оно се повећава. Сви који приме еванђеоску поруку у своје срце, чезнуће да је објаве. Љубав Христова, рођена на Небу, мора да се изрази. Они који су се обукли у Христа, преносиће своје искуство пратећи корак по корак утицај Светога Духа - своју глад и жеђ за познањем Бога и Христа Исуса кога је Он послао, резултате свога истраживања Писма, своје молитве, агонију своје душе, и речи које им је Христос упутио: »Опраштају ти се греси твоји!«

Није природно да било ко све ово задржи за себе, а они који су пуни Христове љубави, поготово то неће чинити. Сразмерна чињеници да их је Господ учинио чуварима своје свете истине, биће и величина њихове жеље да и други приме исте благослове. И док буду објављивали вест о богатим ризницама Божје благодати, и сами ће је добијати у још већој

мери. Њихово срце биће слично срцу малога детета по својој једноставности и неограниченој послушности. Њихова душа чезнуће за светошћу; а биће им откривано и све веће богатство ризница истине и благодати, да би га даље преносили свету. (ПВУ, стр. 81.82)

ПРИСТАВИ СНАГЕ, 25. ФЕБРУАР

*»Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим, и свом снагом својом.«
(Марко 12,30)*

Сваком човеку поверени су посебни дарови, посебни таленти. Неки сматрају да су ти таленти даровани извесним људима који имају изванредне менталне способности. Међутим, Бог није ограничио изливање својих дарова на фаворизовану мањину. Свакоме је дата нека посебна способност, за коју ће бити одговоран пред Господом. Време, разум, средства, снага, менталне способности, нежност срца - све су то дарови од Бога, поверени људима да их употребе у великом делу благосиљања људског рода. (SDA BC 5, 1100)

У постојању снаге људима је поверен драгоцен таланат за рад. Он има већу вредност од било којег банковног депозита и зато се мора и више ценити... То је благослов који се не може купити златом и сребром, кућама или земљом; и Бог захтева да га мудро употребљавамо. Нико нема права да жртвује овај таланат изједајућем утицају нерада, неактивности. Сви смо исто тако одговорни за дар физичке снаге као и за дар материјалних средстава...

Многи Христови следбеници тек треба да науче основну лекцију о задовољном и вредном обављању неопходних животних дужности. Човеку је потребно више врлина, више строге дисциплине карактера кад ради за Господа у својству механичара, трговца, правника, или пољопривредника, уносећи хришћанска начела у обичан пословни живот, него кад ради као признати мисионар у неком далеком пољу. Неопходна је снажна духовна опредељеност да се религија унесе у радионицу или канцеларију, да се њоме посвети свака појединост свакодневног живота, да се свака пословна трансакција обавља у складу с

мерилима Божје речи. Али, то је управо оно што Господ захтева. (СТ 278.279)

Религија и пословни живот нису две одвојене ствари; оне су нераз-друживе. Библијска религија мора да буде уткана у све што чинимо или говоримо. Божанска и људска оруђа треба да се уједине и у земаљским и у духовним достигнућима. (ПВУ, стр. 241.242)

Ми треба да волимо Бога не само свим својим срцем и умом и својом душом већ и свом својом снагом. Тиме је потпуно покривена разумна употреба физичких способности. (ПВУ, стр. 348)

ПРИСТАВИ УТИЦАЈА, 26. ФЕБРУАР

»Зато ослабљене руке и ослабљена колена исправите, и стазе поравните ногама својим, да не сврне штоје хромо, него још дасе исцели. Мир имајте и светињу са свима, без овога нико неће видети Господа. Гледајте да ко не остане без благодати Божје; да неузрaste какав корен горчине, и неучини пакост, и тиме да семноги не опогане.«

(Јеврејима 12,12-15)

Ове речи треба да нас поуче да будемо врло обазриви да не кидамо нит своје вере бавећи се својим тешкоћама све док не постану превелике и у нашим очима и у очима наших ближњих, који нису у стању да читају наше срце и виде шта се дешава у нама. Сви ми морамо имати на уму да разговор може да има велики утицај на добро или назло...

Врлине Христовог Духа морају се гајити и показивати у карактеру Божјих синова и кћери. Својом скромношћу, својом спремношћу на покајање, својом жељом да буду слични Исусу, да се покоравају Његовој вољи држећи се Његових поука у свом свакодневном животу, они Га прослављају...

»Ви сте Божја њива, Божја грађевина!« (1. Коринћанима 3,9) Као што неко налази задовољство у обрађивању свога врта, тако и Бог ужива у својим синовима и кћерима који Му верују. Врт захтева стално улагање напора. Коров треба уклонити, нове биљке посадити, огранке који пребрзо расту треба окресати. Тако и Господ ради са својим вртом, тако и Он негује своје биљке. Он не може да буде задовољан никаквим развојем који не показује врлине Христовог карактера. Крв Исуса Христа људе и жене учинила је Божјим драгоценим штићеницима. У складу с тим, како бисмо морали бити пажљиви да не узмемо себи сувише слободе у чупању биљака које је Господ посадио у свом врту!

У свим својим поступцима према ближњима, никада немојте заборавити да се бавите Божјом имовином. Будите љубазни; будите пуни сажаљења; будите учтиви! Поштујте Божју откупљену имовину! Поступајте једни према другима нежно и уљудно. Служите се свим способностима које сте добили од Бога да постанете пример другима...

Нека би Онај који познаје срце и сва његова застрањивања био у стању да према вама поступа милостиво, зато што сте и ви показали милост и саучешће и љубав... (Јеврејима 12,13; R&H, 24. август 1897)

РОЂЕНИ У ЦАРСКОЈ ПОРОДИЦИ, 27. ФЕБРУАР

»Молимо вас као помагачи да не примате узалуд благодат Божју!« (2. Коринћанима 6,1)

Многи који тврде да су хришћани, нису хришћани... Бог ће узети на Небо једино оне који су Христовом благодаћу постали свети још на овом свету, оне у којима се види да су Христа узели за пример...

»Јер је Господ милостив и смилује се!« (Јаков 5,11)... Он посматра своје откупљено наследство са сажалењем. Он је спреман да опрости њихове грехе ако Му се предају и буду Му одани. Да би могао да буде праведан, а да ипак оправда грешнике, Он је казну за грех пренео на свога јединороднога Сина... Христа ради Он опрашта онима који Га се боје. Он у њима не гледа одвратност греха, већ у њима препознаје лик свога Сина, у кога верују. Једино на тај начин Бог може да ужива у било коме од нас. »А који га примише даде им власт да буду синови Божји, који верују у име његово.« (Јован 1,12)

Да нема Христове жртве помирнице, у нама не би било ничега чему би се Бог могао радовати. Сва урођена човекова доброта безвредна је у Божјим очима. Он не ужива ни у једном човеку који је задржао своју стару природу, који се није толико обновио у знању и благодати да постане нови човек у Христу. Наше образовање, наши таленти наша средства, све су то дарови које нам је Бог поверио да би нас могао окушати. Ако их употребимо да бисмо себе прославили, Бог каже: »Не могу да им се радујем, јер је Христос узалуд умро за њих!«...

Да бисмо уздигли доктрину Христа, нашег Спаситеља, морамо имати ум који је у Христу. Своје склоности и несклоности, своју жељу да будемо први, да истичемо себе на штету других - све то морамо савладати. Божански мир мора

да завлада у нашим срцима. Христос треба да настава у нама као живо, радно начело...

Покоравајући се Богу, поштујте себе као откупљено власништво Његовог драгог Сина. Трудите се да се уздигнете у Христу. То дело је трајно колико и вечност... Зар ћемо ми, синови и кћери Божје, заборавити своје царско порекло, да смо царског рода? Зар нећемо радије прослављати свога Господа и Спаситеља Исуса Христа? Зар да не упућујемо хвалу Ономе који нас је позвао из таме к чудноме виделу своме? (R&H, 24. август 1897)

[67] **ДЕО У ХРИСТОВОМ ЦАРСТВУ, 28. ФЕБРУАР**

»И ја остављам вама царство као штоје отац мој мени оставио, да једете и пијете за трпезом мојому царству мојему, и да седите на престолима и да судите над дванаест колена Израиљевих.« (Лука 22,29.30)

Каквог ли великог обећања! Христови одани следбеници треба да добију део с Њиме у царству које је примио од свога Оца. То је духовно царство у коме су највећи они најактивнији у служењу својој браћи. Христове слуге, под Његовом управом, треба да воде послове тога царства. Они треба да једу и пију за Његовим столом, што значи, да им буде омогућена уска заједница с Њиме. (R&H, 4. јули 1907)

Они који траже световну част и световну славу чине жалосну грешку. Управо они који се одрекну себе, који указују предност другима, биће најближи Христу на Његовом престолу. Онај који може да чита свако срце, види праве заслуге својих понизних, пожртвовних ученика и, пошто су достојни, поставља их на истакнута места, иако они не схватају своју достојност и не теже за чашћу...

Бог не приписује никакву вредност спољашњем сјају или хвалисању. Многи, који су у овом животу проглашавани за боље од других, видеће једнога дана да Бог људе оцењује према њиховом саосећању и самоодрицању... Они који следе пример Онога који је прошао чинећи добро, помажући и благосиљајући своје ближње, настојећи непрестано да их уздигне, у Божјим очима су бескрајно виши од оних себичних који уздижу себе.

Бог не прима људе због њихових способности, већ зато што траже Његово лице, желе Његову помоћ. Бог не гледа на што човек гледа. Он не суди по ономе што се види. Он испитује срце, суди праведно...

Он прихвата своје понизне и скромне следбенике и с њима саобраћа, јер у њима види најдрагоценији материјал који ће

издржати пробу олуја и ветрова, врућине и притиска. Наш циљ док радимо за свога Учитеља треба да буде да се Његово име прослави обраћењем грешника...

Радујмо се што Господ не оцењује раднике у свом винограду према њиховој учености или по образовним предностима које су уживали. Дрво се оцењује према својим плодовима. Господ ће сарађивати са онима који сарађују с Њим. (R&H, 4. јули 1907)

МАРТ—Престо благодати

[68]

ПРИВЛАЧНОСТ НЕБА, 1 МАРТ

»Да приступимо, дакле, слободно к престолу благодати да примимо милост и нађемо благодат за време кад нам затреба помоћ.« (Јеврејима 4,16)

Пошто је указао на Христа, на Посредника пуног сажалења, који »може пострадали с нашим слабостима«, апостол каже: »Да приступимо, дакле, слободно к престолу благодати...« Престо благодати представља царство благодати, јер постојање престола претпоставља и постојање царства. (ВБ, стр. 286)

Божје понуде и дарови намењени нама немају граница. Престо благодати је сам по себи привлачан зато што се на њему налази Онај који нам дозвољава да га зовемо својим Оцем. Међутим, Бог не сматра начело спасења савршеним, ако је прожето једино Његовом љубављу. Он је наименовао и поставио поред свог олтара и Заступника који је заодевен нашом природом. Као нашем Посреднику, Њему је званично поверен задатак да нас представља Богу као своје синове и кћери. Христос посредује у корист оних који су Га примили. Он им даје снагу, улажући своје заслуге, да постану чланови царске породице, деца небеског Цара. И Отац показује своју бескрајну љубав према Христу, који је својом крвљу платио откупнину за нас, примајући Његове пријатеље као своје пријатеље и дочекујући их добродошлицом. Он је задовољан постигнутим помирењем, јер је прослављен утеловљењем, животом, смрћу и посредовањем свога Сина.

Чим се Божје дете приближи престолу милости, постаје штићеник великог Адвоката. На први израз његовог покајања и тражења милости, Христос преузима његов случај као свој, представљајући његову молбу пред Оцем као свој захтев.

Када Христос посредује у нашу корист, Отац отвара све ризнице своје благодати и ставља их нама на располагање, да бисмо и сами уживали у њима и преносили их другима.

Христос каже: »Дослије не искасте ништа у име моје, иштите и примићете!« »И не велим вам да ћу ја умолити Оца за вас, јер сам Отац има љубав к вама, као што ви имадосте љубав к мени!«Послужите се мојим именом! То ће ваше молитве учинити успешнима и Отац ће вам дати богатства своје благодати; и зато »иштите и примићете, да радост ваша буде испуњена!« (Јован 16,24; 6Т 363.364)

[69] **ХРИСТОС ЈЕ СВЕШТЕНИК НА ПРЕСТОЛУ, 2.**
МАРТ

»Имајући, дакле, великога поглавара свештеничкога, који је прошао небеса, Исуса Сина Божјега, да се држимо признања.« (Јеврејима 4,14)

У Храму на Небу, на месту Божјег пребивања, налази се Божји престо који је утврђен на правди и суду. У Светињи над светињама налази се Његов закон, велико мерило праведности, по коме ће бити испитани сви људи. Ковчег у коме се чувају плоче Закона покривен је шекином, седиштем милости, пред којим Христос залаже своју крв у корист грешника. На тај начин је представљено сједињавање правде и милости у плану откупљења људи...

Као свештеник, Христос се сада налази заједно са Оцем на Његовом престолу. На престолу, заједно са вечним, самопостојећим Оцем, налази се Онај »који болести наше носи и немоћи наше узео« (Исаија 53,4), који »је у свему искушан као и ми, осим греха«... (Јеврејима 4,15)... »Ако ко сагреши, имамо заступника код Оца.« (1. Јованова 2,1) Његово посредовање темељи се на Његовом прободеном и сломљеном телу и на Његовом безгрешном животу. Рањене руке, прободена ребра, приковане ноге, све то говори у корист палог човека, чије је откупљење плаћено тако неизмерном ценом. (ВБ, стр. 341)

Христово посредовање за човека у небеском Светилишту исто је тако битно у плану спасења као и Његова смрт на крсту... Користећи недостатке у човековом карактеру, сотона се труди да задобије власт над целим умом, и он добро зна да ће успети уколико се ти недостаци не уклоне. Зато непрестано покушава да превари Христове следбенике својим кобним закључком да немају никакве могућности да надвладају зло. Међутим, Исус залаже за њих своје рањене руке, своје измучено тело, и говори свакоме који ће га следити: »Доста ти је моја благодат!« (2.

Коринћанима 12,9)... Према томе, нека нико не мисли да су његове мане непоправљиве. Бог ће нам дати вере и благодати да их савладамо.

Ми сада живимо у време великог дана помирења... Они који желе да њихова имена остану записана у Књизи живота морају већ сада, у току ових неколико преосталих дана времена милости, да муче душе своје пред Богом, да тугују због својих греха и да се искрено покају. Треба да наступи дубоко, савесно испитивање срца. (ВБ, стр. 398.399)

*»Престо стајаше на небу и на престолу сеђаше неко... и око престопа беше дуга, по виђењу као смарагд.«
(Откривење 4,2.3)*

Дуга обећања која окружује престо на висини представља вечно сведочанство да »Богу тако омиле свет да је и сина својега јединороднога дао да ниједан који га верује не погине него да има живот вечни«. (Јован 3,16) Она сведочи свемиру да Бог никада неће одбацити свој народ док се буде борио са злом. Она свима представља обећање о снази и заштити, све док буде постојао сам престо. (ЧВ, стр. 423)

Као што се дуга у облацима образује сједињавањем сунчеве светлости и кишних капи, тако и дуга која окружује Божји престо представља сједињену силу милости и правде. Не треба истицати само правду, јер би то засенило славу дуге обећања изнад престопа; људи би пред очима имали једино законску казну. Али, тамо где нема никакве правде, где нема казне, нема ни стабилности Божје владавине.

Стога је сједињавањем суда и милости спасење постало потпуно и свеобухватно. Управо нас стапање те две карактеристике наводи да, посматрајући Откупитеља света и Господњи закон, узвикнемо: »Милост твоја чини ме великим!« (2. Самуилова 22,36) Ми знамо да је Јеванђеље савршен и потпун систем, који открива непроменљивост Божјег закона... Милост нас позива да уђемо на врата у Божји град, а праведност је жртвована да би свакој послушној души биле додељене све предности чланова царске породице, деце небеског Цара. (SDA BC 6,1071.1072)

У вери гледајмо дугу обећања око престопа и облак признатих грехова иза ње. Дуга обећања пружа сигурност свакој скромној, скрушеној, верној души да је њен живот сједињен с Христовим, и да је Христос једно с Богом. Божји

гнев неће пасти ни на једну душу која је потражила уточиште у Њему. Сам Бог је изјавио: »И када видим крв, проћи ћу вас!« (1. Мојсијева 12,13) »Дуга ће бити у облацима, па ћу је погледати; и опоменућу се вечнога завета.« (1. Мојсијева 9,16)

»А Господ је у светој цркви својој, муни пред њим сва Земљо!« (Авакум 2,20)

Видела сам престо на коме су седели Отац и Син. Посматрала сам Исусово лице и дивила се лепоти Његове појаве. Оца нисам могла да видим, јер Га је заклањао облак славне светлости, Упитала сам Исуса да ли и Отац има облик сличан Његовоме. Одговорио је потврдно и додао да Га ја не могу видети. Објаснио је: »Када би једном угледала славу Његове појаве, престала би да постојиш!«...

Видела сам како се Отац подигао са престола и у огњеним колима се одвезао у Светињу над светињама иза завесе, и тамо сео... А онда је кочија од облака, с точковима као огањ распаљени, окружена анђелима, пришла месту на коме се налазио Исус. Он је ушао у кочију и одвезао се у Светињу над светињама, у којој је већ био Отац. И тамо сам видела Исуса, великог Поглавара свештеничкога, како стоји пред Оцем. (EW 54.55)

Два прекрасна херувима, по један на свакој страни ковчега, стајала су с крилима испруженим изнад њега, крилима која су се додиривала изнад Исусове главе, док је Он стајао испред шекине, престола милости. Њихова лица била су окренута једно другоме, а гледали су доле према ковчегу, представљајући све анђеоске чете које су са интересовањем посматрале Божји закон. Између херувима била је златна кадионица и како су молитве светих, упућене у вери, долазиле пред Исуса и Он их преносио своме Оцу, облак тамјана подизао се из кадионице, сличан диму обојеном многобројним прекрасним бојама. Изнад места на коме је Исус стајао, испред ковчега, видела се изузетно блистава слава у коју нисам могла да гледам; деловала је као Божји престо. (EW 252)

Наш распети Господ заузима се за нас у присутности Оца код престола благодати. Ми се можемо позивати на Његову жртву помирницу да добијемо опроштење, оправдање и посвећење. Заклано Јагње је наша једина нада. Наша вера гледа према Њему, прихвата Га као Онога који може дати потпуно спасење, и мирис те за све довољне жртве бива прихваћен пред Оцем... Христос је у својој слави заинтересован за наш успех. Он је дубоко заинтересован за цело човечанство. Он је наш Спаситељ, пун саосећања. (SDA BC 7,948)

ОКРУЖЕН СЕРАФИМИМА, 5. МАРТ

*»Видех Господа где седи на престолу високу и издигнуту, и
скут му испуњаваше цркву.« (Исаија 6,1)*

Када се Господ спремао да пошаље Исаију с поруком своме народу, прво му је омогућио да у виђењу сагледа Светињу над светињама у небеском Светилишту. Изненада му се учинило да су врата и уну-трашња завеса Храма били подигнути или повучени у страну, и било му је дозвољено да погледа унутра, у Светињу над светињама, у коју пророкова нога није смела да ступи. И ту се пред њиме указао Господ који је седео на престолу високу и издигнуту, док је скут Његове славе испуњавао Храм. Око престола су стајали серафими, као стража око великога Цара, и одражавали славу која Га је окружавала. Када су њихове песме хвале одјекнуле дубоким тоновима обожавања, стубови врата су задрхтали, као да их је потресао земљотрес. Уснама, које нису биле загађене грехом, ти анђели су изговарали хвалу Богу. Узвикивали су: »Свет, свет, свет је Господ над војскама, пуна је сва земља славе његове!« (Исаија 6,1)

Серафими око престола испуњени побожним страхопоштовањем док посматрају Божју славу, ниједног тренутка не гледају у себе нити се диве себи. Њихова хвала је упућена једино Господу над војскама. И док гледају у будућност, у којој ће се цела Земља испунити славом Божјом, победничка песма почиње да се преноси од једнога до другог у складној мелодији: »Свет, свет, свет је Господ над војскама!« Они су потпуно задовољни што славе Бога, што бораве у Његовој присутности, озарени Његовим осмехом одобравања, и не желе ништа више. (GW 21)

Свет који је сотона прогласио својим и којим је господарио као окрутни тиранин, Божји Син је једним бескрајним подвигом окружио својом љубављу и поново повезао с

Господњим престолом. Херувими и серафими, и безбројно мноштво свих безгрешних светова, клицали су хвалоспеве Богу и Јагњету, када је ова победа била осигурана. Радовали су се што је пронађен пут за спасење палог људског рода и што ће Земља бити откупљена од проклетства греха. Колико више би се морали радовати они који су предмет те чудесне љубави! (МБ, стр. 133)

»Благост и правда подножје престолу његову!« (Псалам 97,2)

Усвим поступцима према својим створењима Бог се држао начела праведности и откривао праву природу греха - показујући да су беда и смрт његове неизбежне последице. Безусловног опраштања греха никада није било и никада га неће ни бити. Такво опраштање значило би одбацавање начела правде на коме се темељи Божја владавина. То би изазвало згражање безгрешних светова у свемиру. Бог је отворено изнео последице греха и ако те опомене не би биле истините, како бисмо могли бити сигурни да су и Његова обећања истинита, да ће се заиста испунити? Такозвана доброта која би потиснула правду, не би ни била доброта, већ слабост.

Бог је Давалац живота. Од самог почетка, сви Његови закони доносили су живот. Међутим, грех је провалио у поредак који је Бог успоставио и унео неред. И све док грех буде постојао, патње и смрт биће неизбежне појаве. Само зато што је Откупитељ уместо нас понео проклетство греха, човек може да се нада да ће као појединац избећи његове ужасне последице. (СПП, стр. 477)

Ми треба да прихватимо Христа као свог Спаситеља и Он ће нам усадити Божју праведност у Христу... »У овоме је љубав не да ми показасмо љубав к Богу, него да он показа љубав к нама и посла сина својега да очисти грехе наше!« (1. Јованова 4,10)

У Божјој љубави отворена је најчудеснија жила драгоцене истине, а ризнице Христове благодати изложене су пред Црквом и пред светом... Каква је то љубав била, каква чудесна, несхватљива љубав која је навела Христа да умре за нас, док смо још били грешници! Какав би губитак био за душу која је схватила строге захтеве Закона да пропусти да схвати

Христову благодат која постоје све обилнија... Погледајте крст на Голготи! То је трајни залог бескрајне љубави, неизмерне милости небеског Оца. (1 SM 155.156)

Постоји Бог у Израилју који доноси избављење свима потлаченима. Правда је подножје Његовог престола. (5T 197)

УТЕМЕЉЕН НА ПРАВДИ И НА СУДУ, 7. МАРТ

»Благостје и правда подножје престолу твојему, милост и истина иде пред лицем твојим!« (Псалам 89,14)

Божја милост објављена је људима преко Исуса Христа; али милост није потиснула праведност. Закон открива атрибуте Божјег карактера; и ниједна јота или титла од њих није се могла променити да би се прилагодила човеку у његовом палом стању. Бог није променио свој Закон, већ је жртвовао себе, у Христу, за човеково откупљење. »Бог беше у Христу и свет помири са собом!« (2. Коринћанима 5,19)...

Божја љубав изражена је у Његовој праведности исто толико колико и у Његовој милости. Праведност је основа Његовог престола и плод Његове љубави. Сотона је намеравао да раздвоји милост од истине и праведности. Он је покушао да докаже да је праведност Божјег закона непријатељ мира. Међутим, Христос је показао да су оне у Божјем плану нераздруживо повезане, да једна не може постојати без друге. »Милост и истина сретше се, правда и мир пољубиће се!« (Псалам 85,10)

Својим животом и својом смрћу Христос је доказао да Божја праведност не уништава Његову милост, да грех може да буде опроштен и да је Закон праведан и да се може савршено одржати. Сотонине оптужбе биле су одбачене. (ЧВ, стр. 662)

Христова благодат и Божји закон су нераздвојни. У Исусу су се срели милост и истина... Он је био Божји представник и узор људском роду. Он је свету представио шта би људски род могао постати, када би се у вери сјединио с Божанством. Јединорођени Божји Син узео је на себе човекову природу и поставио свој крст између Земље и Неба. Путем крста, човек је био привучен Богу а Бог човеку. Праведност се покренула са свог високог и страшног положаја, и небеске

чете, армије светости, приближиле су се крсту, сагињући се са страхопоштовањем; јер, управо је на крсту праведност била задовољена. Путем крста грешник је био извучен из тврђаве греха, из савеза зла, и сваки пут када се приближи крсту, његово срце се ломи и он у покајању узвикује: »Моји греси су разапели Божјега Сина!«У подножју крста он оставља своје грехе, а Христовом благодаћу његов карактер се преображава. (1 SM 349)

ВРЕЛО ЖИВОТА И СИЛЕ, 8. МАРТ

»И свако створење, што је на небу, и на земљи, и под земљом, и што је на мору, и што је у њима, све чух где говоре: ономе што седи на престолу; и јагњету, благослов и част и слава и држава ва век века!« (Откривење 5,13)

Бог жели да Његова послушна деца траже Његове благослове и долазе пред Њега са хвалом и захваљивањем. Бог је врело живота и силе... Он је за свој изабрани народ учинио нешто што би свако срце требало да надахне захвалношћу; стога је жалостан кад Му је упућено тако мало хвале. Он чезне да чује снажније изразе слављења од свога народа, изразе који ће показати да су Његови следбеници свесни да имају разлога за радост и весеље.

Често би требало говорити о Божјем поступању према свом народу. Колико је само пута Господ постављао путоказе својим поступањем према старом Израиљу! Да не би заборавили догађаје из своје прошлости, Бог је заповедио Мојсију да их опише у облику песме коју ће родитељи понављати својој деци... За свој народ у овом нараштају Господ је деловао као Бог који чини чуда. Историју Божјег дела треба често понављати народу, и младима и старијима. Нама је неопходно да се често сећамо Божје доброте и да Га славимо за сва Његова прекрасна дела...

Божја црква на Земљи једно је с Божјом црквом на Небу. Верници на Земљи и небеска бића која никада нису пала сачињавају јединствену Цркву. Свако небеско биће заинтересовано је за скупове светих који се на Земљи састају да славе Бога. У унутрашњим дворима Неба они слушају сведочанства Христових сведока из спољашњих дворова Земље, хвала и захваљивање обожавалаца овде доле постају део небеских песама, па слављење и радовање одзвањају небеским дворовима; јер, Христос није умро узалуд за пале

Адамове синове. Док анђели пију из самог извора, свети на Земљи напајају се из чистих токова који теку са престола, токова којима се радује град нашега Бога. О, када бисмо сви могли да схватимо колико је Небо близу Земље!... На сваком скупу верних овде налазе се и Божји анђели који слушају сведочанства, песме и молитве. Имајмо увек на уму да наше хвале бивају употпуњене хорovima анђеоских чета на Небу. (6Т 364-367)

»Поклањам се пред светом црквом твојом, и славим име твоје, за доброту твоју и за истину твоју!« (Псалам 138,2)

Сјајна и радосна страна наше религије огледаће се у свима онима који се свакодневно посвећују Богу... Ако будемо разматрали не неке мрачне стране свог искуства, већ манифестације Божје велике милости и непресушне љубави, много ћемо више славити Бога него што ћемо се жалити. Ми ћемо говорити о Његовој оданости пуној љубави, о Њему као о истинском, нежном, сажалјивом Пастиру свога стада, за које је рекао да га нико неће отети из Његове руке. Језик душе неће бити себично гунђање и мрмљање. Хвала, као бистри поток, долазиће из уста оних који Богу искрено верују...

Божји Храм је отворен на Небу и његов праг обасјан је славом Божјом, што би требало да буде случај и са сваком црквом која љуби Бога и држи Његове заповести. Неопходно је да проучавамо, да размишљамо и да се молимо. И тада ћемо добити духовни вид да препознамо унутрашње одаје небеског Храма. Ми ћемо чути мелодије песама и захваљивања небеског хора око престола. Када се Сион буде подигао и заблистао, његова светлост биће продорна, а прекрасне песме хвале и захваљивања чуће се на скуповима светих. Престаће гунђање и приговарање због ситних разочарања и потешкоћа... Ми ћемо видети свога Заступника како приноси тамјан својих заслуга у нашу корист...

Бог тражи да се окупљамо у Његовом дому да бисмо неговали особине савршене љубави. То ће становнике Земље оспособити за станове које је Христос отишао да припреми свима који Га љубе. Тамо ће се окупљати у Светилишту од Суботе до Суботе, од Младине до Младине, да би се придружили најузвишенијим тоновима песама, слављењу Бога

и захваљуивању Ономе који седи на престолу и Јагњету од века до века. (6Т 365-368)

Наш Бог, Створитељ неба и Земље, изјављује: »Онај мене поштује који приноси хвалу на жртву!« (Псалам 50,23) Цело Небо се сједињује у слављењу Бога. Научимо већ сада анђеоске песме, да бисмо их могли певати када се будемо придружили њиховим блиставим редовима. Кажимо заједно са псалмистом: »Хвалићу Бога за живота својега, певаћу Богу својему док ме је год!« (Псалам 146,2; 5Т 318.319)

[77] **ИЗВОР САУЧЕШЋА И МИЛОСТИ, 10. МАРТ**

»Престо је твој, Боже, вечан и непоколебљив; скиптар је царства твојега скиптар правице.« (Псалам 45,6)

Иако се вазнео на Небо, иако се сада налази у Божјој присутности и дели с Њим престо свемира, Исус није изгубио ништа од своје саосећајне природе. И данас је исто, саосећајно срце отворено за све патње човечанства. Рука која је била прободена, и данас је испружена да још много обилније благослови свој народ који се налазу у свету...

У свим нашим искушењима имамо сигурног Помоћника. Он нас неће оставити да се сами боримо са искушењима, да се сами суочавамо са злом и да на крају паднемо сломљени под теретом и тугом. Иако је сада сакривен од очију смртника, уши вере могу чути Његов глас како говори: Не бој се, јер ја сам с тобом! »Ја сам први и последњи и живи; и бејаш мртав, и ево сам жив ва век века!« (Откривење 1,17.18; ЧВ, стр. 414.415)

Они који одбаце безакоње из свога срца и подигну своје руке искрено се обраћајући Богу, добиће помоћ коју Бог једино може да им пружи. Откуп је већ плаћен за душе људи и они имају прилику да побегну из ропства греху и стекну опроштење, непорочност и Небо... Они који често долазе пред престо благодати, који упућују искрене, озбиљне молитве, тражећи божанску мудрост и силу, свакако ће постати активне, корисне Христове слуге. Можда неће имати велике способности, али у понизности срца и чврстом ослањању на Христа, они могу да обаве корисно дело у довођењу душа Христу...

Хиљаде људи имају погрешна схватања о Богу и Његовим својствима... Бог је Бог истине! Праведност и милост су својства Његовог престола. Он је Бог љубави, саучешћа и нежног саосећања. Тако је и представљен преко свога Сина, нашег Спаситеља. Он је Бог стрпљења и дугог подношења.

Ако је Биће које обожавамо такво, ако је такав Његов карактер који желимо да усвојимо, онда зацело обожавамо правога Бога!

Када следимо Христа, Његове заслуге, приписане нама, појављују се пред Оцем као слатки мирис. Врлине карактера нашег Спаситеља, усађене у наше срце, шириће свуда око нас прекрасан мирис. (5Т 173.174)

ПРВОСВЕШТЕНИК КОЈИ САОСЕЋА СА НАМА, 11. МАРТ

*»Јер си свршио суд мој и одбранио си ме, сео си на престо,
судијо праведни!« (Псалам 9,4)*

Ми нисмо у стању да схватимо Божју величину и Његово величанство, нити имамо на уму неизмерну раздаљину која дели Створитеља од створења обликованх Неговом руком. Онај који седи на небесима, који држи свемирску владалачку палицу, не суди у складу с нашим ограниченим мерилима, нити рачуна у складу с нашим начином рачунања. Ми смо у заблуди ако мислимо да оно што је велико у нашим очима мора бити велико и у Његовим; и да оно што је мало пред нама мора да буде мало и пред Њим...

Ниједан грех није мали у Божјим очима. Греси, које је човек склон да проглашава незнатним, можда су управо греси које Бог сматра великим злочинима. Пијаницу презиру и говоре да ће му његов грех ускратити приступ у Небо, док охолост, себичност и лакомство пролазе без примедбе. Међутим, то су греси који посебно вређају Бога... Нама је неопходно јасно расуђивање да бисмо грех одмеравали према Господњим мерилима. (5Т 337)

Сада, док још траје време милости, нико не треба да осуђује друге, нити да себе сматра узором. Христос је наш узор; опонашајте Њега, идите Његовим стопама. Ви можете устима исповедати сваку тачку истине за садашње време, али, уколико не живите по тим истинама, ништа вам неће вредети. Ми не смемо да осуђујемо друге; то није наш посао, али треба да волимо једни друге и да се молимо једни за друге. Када видимо да се неко удаљио од истине, тада можемо да плачемо над њиме као што је Исус плакао над Јерусалимом. Погледајмо шта наш небески Отац у својој Речи говори о залуталима: »Браћо, ако и упадне човек у какав грех, ви духовни исправљајте таквога

духом кротости, чувајући себе да и ти не будеш искушан!« (Галатима 6,1)...

Исус се стара о сваком појединцу као да нема никога другога на целом лицу Земље. Као Бог, Он нам прискаче у помоћ својом моћном силом, а као наш старији Брат, саосећа са нама у свим нашим невољама. Величанство Неба није се држало по страни од униженог, грешног човечанства. Ми немамо Поглавара свештеничкога који се налази тако високо, и толико је узвишен да не би могао да нас примети или да саосећа са нама, већ Онога који је био у свему искушан као и ми, али који никада није згрешио. (5Т 345-347)

ХРИСТОС ЗАЈЕДНО СА ОЦЕМ СЕДИ НА ЊЕГОВОМ ПРЕСТОЛУ, 12. МАРТ

*»Рече Господ Господу мојему: седи мени с десне стране док
положим непријатеље твоје за подножје ногама твојима.«
(Псалам 110,1)*

Очева љубав према палом људском роду је несхватљива, неописива, неупоредива. Та љубав Га је навела да пристане да Његов јединородни Син умре да би бунтовни човек могао бити доведен у склад с владавином Неба и ослобођен казне за свој преступ. Божји Син је сишао са свог царског престола и нас ради постао сиромашан, да бисмо се ми Његовим сиромаштвом обогатили. Постао је »човек бола« да бисмо могли постати учесници у трајној радости... Бог је дозволио да Његов љубљени Син, пун благодати и истине, из света неописиве славе дође у свет упрљан и загађен грехом, замрачен сенком смрти и проклетства. (R&H, 28. фебруар 1888)

Откако је Исус дошао да пребива међу нама, знамо да је Бог упознат с нашим искушењима и да саосећа с нама у нашим жалостима. Сваки Адамов син и свака његова кћер могу да схвате да је наш Створитељ пријатељ грешника. Јер, у сваком учењу о благодати, у сваком обећању о радости, у сваком делу љубави, у свакој божанској привлачној особини која је испољена у Спаситељевом животу на Земљи, ми видимо Емануила, а то име значи »с нама Бог«... (Матеј 1,23)

Својом људском природом, Христос је додирнуо човечанство; а својом божанском природом дохватио се Божјег престола. Као Син човечји, пружио нам је пример послушности; као Божји Син, дао нам је снагу да послушамо... Дете из Витлејема, кротки и понизни Спаситељ, у ствари је Бог који се »показао у телу«... (1. Тимотију 3,16) »Бог с нама« је залог нашег избављења од греха, обећање наше снаге да послушамо закон Неба...

— Узимајући нашу природу, Спаситељ се повезао с људским родом везом која се никада неће раскинути. У току свих векова вечности Он ће бити повезан с нама... »Јер нам се роди дете, син нам се даде!« (Исаија 9,6) Бог је прихватио људску природу у личности свога Сина, и пренео је у највише Небо. »Син човечји« је Онај који са Оцем дели престо свемира... У Христу су међусобно повезане земаљска и небеска породица. Прослављени Христос је наш брат. Небо је обавијено људском природом, а људско је привијено на груди Безграничне љубави. (ЧВ, стр. 11-13)

[80] **БОЖЈИ ЗАКОН И БОЖЈИ ПРЕСТО, 13. МАРТ**

*»Отвори они моје да бих видео чудеса закона твојега!«
(Псалам 119,18)*

Бог је човеку дао свој свети Закон као мерило карактера. Уз помоћ тог Закона можете увидети и надвладати сваки недостатак свог карактера; можете се одвојити од сваког идола, и повезати се с Божјим престолом златним ланцем благодати и истине. (2 SM 318)

Морални закон никада није представљао сенку или симбол. Он је постојао још пре стварања човека, и постојаће све док буде постојао Божји престо. Бог није могао да промени или преиначи ниједно правило свога Закона да би спасао човека, зато што је Божји закон темељ Његове владавине. Он је непроменљив, неопозив, вечан и неограничен. Да би се човек могао спасти и да би се истовремено Божји закон могао одржати, било је неопходно да Божји Син понуди себе као жртву за грех. Онај који није познавао грех учинио је себе грехом нас ради: Он је умро уместо нас на Голготи. Његова смрт показује узвишену Божју љубав према човеку, али и непроменљивост Његовог закона...

Христова слава открила се у Закону, који је препис Његовог карактера, и Његова моћ преображавања делује на душу све док се човек не промени и не постане сличан Њему. Људи постају учесници у божанској природи и бивају све сличнији своме Спаситељу, напредујући корак по корак у покоравању Божјој вољи, све док не достигну савршенство. (1 SM 239.240)

Божји закон није био дат само Јеврејима. Његова обавезност је трајна и свеопшта... Његових десет правила су као десет карика у ланцу. Ако се једна прекине, цели ланац постаје бескористан. Ни један једини пропис није се могао повући или променити да би преступник био спасен. (SDA BC 2,1014)

Христос је одредио да се небески ред, небески план управљања, небески божански склад огледа у Његовој Цркви на Земљи, и да Он на тај начин буде прослављен преко свога народа. Преко њих, Сунце праведности треба да засија пуним сјајем и обасја свет... Црква, обдарена Христовом праведношћу, представља Његову ризницу у којој богатства Његове милости, Његове благодати и Његове љубави треба да се појаве у свом пуном и коначном сјају. У непорочности и савршенству свога народа, Христос гледа награду за своје понижење и додатак својој слави - Христос, велико Средиште, из којег зрачи сва слава. (ЧВ, стр. 591)

»Јер си одржао реч трпљења мојега, и ја ћу тебе сачувати од часа искушења, који ће доћи на сав васиони свет да искуша оне који живе на Земљи.« (Откривење 3,10)

Цело Небо је заинтересовано за дело које се обавља на овој Земљи, дело којим људи и жене треба да се припреме за будући, бесмртни живот. По Божјем плану, људска оруђа биће почаствована да у сарадњи са Исусом Христом раде на спасавању душа... Људи треба да гледају на Божје дело као на свето и богоугодно, да Богу свакога дана приносе жртве радости и захвалности, у замену за силу Његове благодати којом су оспособљени да напредују у духовном, божанском животу...

Нико не мора да подлегне сотонским искушењима, повреди своју савест и ожалости Светога Духа. Бог се у својој Речи обилно постарао да свима који се труде да победе пружи сву потребну помоћ. (5Т 573.574)

У верском животу сваке душе која ће коначно изаћи као победник биће тренутака неприлика и невоља; али, познавање Писма оспособиће је да се подсети Божјих утешних обећања, која ће охрабрити њено срце и ојачати њену веру силом Свемогућега. Она ће читати: »... Да се кушање ваше вере много вредније од злата пропадљивогa које се куша огњем нађе на хвалу и част и славу, када се покаже Исус Христос...« (1. Петрова 1,7) Кушање вере је драгоценије од злата! Сви морају да схвате да је то део дисциплине у Христовој школи, дисциплине која је неопходна да се очисте и оплемене од троске световности...

Прикупите све своје снаге да бисте подигли поглед, а не да га спуштате на своје тешкоће; тако никада нећете клонути на путу! И тада ћете убрзо видети Христа иза облака, како пружа руку да вам помогне; све што треба да учините јесте

да Му у једноставној вери пружите руку и дозволите да вас води... Велика имена међу људима су као трагови у песку, али ће неокаљани карактер остати за сву вечност. Бог вам је дао интелигенцију и ум способан да размишља да бисте се могли ослонити на Његова обећања; а Исус је спреман да вам помог- не да изградите снажан и складан карактер. (5Т 578.579)

»Ја, ја сам бришем твоје преступе себеради, и греха твојих не помињем!« (Исаија 43,25)

Неки мисле да морају бити стављени на пробу, да морају доказати Господу да су се променили пре него што затраже Његове благослове. Међутим, они већ сада могу да добију Божје благослове. Они морају добити Његову благодат, имати Христовог Духа да им помаже у њиховим слабостима, јер иначе неће бити у стању да се одупру злу. Исус воли да дођемо к Њему управо онакви какви смо, грешни, беспомоћни, зависни. Ми треба да дођемо са свим својим слабостима, својим неразумностима, својом грешности и паднемо пред Његове ноге пуни покајања. Њему служи на славу да нас загрли рукама своје љубави, да завије наше ране и очисти нас од сваке нечистоте.

А управо овде хиљаде греше: не верују да им Исус опрашта лично, појединачно! Они не хватају Бога за реч. Сви они који су испунили услове имају предност да и сами знају да се опростење сваког греха добија бесплатно. Одбаците све сумње да се Божја обећања не односе на вас! Она се односе на сваког преступника који се каје. У Христу смо добили снагу и благодат, а анђели који служе светима донеће их свакој души која верује. Нико није толико грешан да не би могао да нађе снагу, чистоту и праведност у Исусу, који је умро за њега. Исус чека да му скине одећу упрљану и загађену грехом и да га обуче у беле хаљине своје праведности; Он га позива да живи, а не да погине...

Имајући пред собом тако богата библијска обећања, како бисте могли дати места сумњи? Зар можете веровати да би јадном грешнику који чезне да се врати, који чезне да одбаци своје грехе, Господ сурово ускратио могућност да се покајнички баци пред Његове ноге? Одбаците такве мисли!

Ништа не би могло више нанети штету вашој души од гајења таквих мисли о нашем небеском Оцу. Он мрзи грех, али Он воли грешника... Док читате обећања, имајте на уму да су она израз неизрециве љубави и сажалења. Велико срце Бескрајне љубави сагиње се према грешнику са безграничним саосећањем... Он жели да у човеку обнови свој морални лик. И док се будете приближавали Њему у признању и покајању, Он ће се приближавати вама нудећи милост и опроштење. (ПХ 43-45)

ГДЕ СЕ МОЖЕМО ОСЛОБОДИТИ ГРЕХА?, 16. МАРТ

»Који нас избави од власти тамне, и премести нас у царство сина љубави своје, у коме имамо избављење крвљу његовом и опроштење греха.« (Колошанима 1,13.14)

Кнез Неба поставио је човека на узвишени положај. Његов живот се процењује према цени крста на Голготи... Из понора понижења изазваног грехом можемо се уздићи и постати сунаследници са Христом, Божјим Сином, и цареви и свештеници Највишега...

Када је Христос после крштења, на обали Јордана, погнуо своју главу, небо се отворило, Свети Дух се спустио у облику голуба који је блистао као злато, и заогрнуо Га својом славом; а онда се с највишег Неба зачуо Божји глас, који је рекао: »Ово је син мој љубазни, који је по мојој вољи!« (Матеј 3,17) Христова молитва у корист човека отворила је врата Неба и Отац је одговорио, прихватајући посредовање за грешни људски род. Исус се молио као наш Заменик и наш Залог, и сада људска породица може да нађе приступ Оцу захваљујући заслугама Његовог љубљеног Сина... Исус је »пут, истина и живот«. (Јован 14,6) Врата Неба остала су отворена и зраци светлости са Божјег престола обасјавају срца оних који Га љубе. (R&H, 28. фебруар 1888)

Реч која је била упућена Исусу на Јордану... обгрлила је цели људски род. Бог је проговорио Исусу као нашем Представнику. И поред свих наших грехова и слабости, нисмо одбачени као безвредни... Слава која је почивала на Христу, представља залог Божје љубави према нама. Она нам говори о сили молитве - како људски глас може да допре до Божјег уха, како наше молитве могу да буду прихваћене у небеским дворовима. Земља је због греха, била отуђена од Неба и лишена заједништва с Небом, али ју је Исус поново повезао

облашћу славе. Његова љубав обухватила је човека и досегла до највишег Неба. Све- тлост која је са отворених врата падала на главу нашег Спаситеља, обасјаће и нас, док се будемо молили за помоћ да се одупремо искушењу. Глас који се обратио Исусу говори и свакој верној души: Ово је моје љубљено дете, које је по мојој вољи!... Наш Откупитељ је отворио пут тако да и најгрешнији, најугроженији... могу приступити Оцу. Сви могу да стекну дом у становима које је Исус отишао да припреми. (ЧВ, стр. 81)

*»У коме имамо слободу и приступу нади вером његовом.«
(Ефесцима 3,12)*

Многи који искрено теже за светошћу срца и чистотом живота изгледају збуњени и обесхрабрани... Тама и обесхрабрење понекад ће обузети душу и запретити да нас савладају, али ми не смемо одбацити своје поверење у Бога. Погледом и даље морамо пратити Исуса, без обзира шта осећамо. Морамо се потрудити да верно обавимо сваку дужност, а онда се смирено ослонити на Божја обећања.

Има тренутака када ће свест о нашој недостојности изазивати дрхтаје ужаса у нашој души, али то није никакав доказ да се Бог променио према нама, или ми према Богу. Не смемо улагати никакав напор да се у нашем уму образује одређена снага осећања. Можда данас нећемо осећати исту смиреност и радост које смо осећали јуче; али, ухватимо се вером за Христову руку и ослонимо се на Њега исто тако чврсто у тами као што смо се ослањали по дану.

Сотона нам може шапутати: »Ти си сувише велики грешник да би Христос могао да те спасе!« Иако можете признати да сте заиста грешни и недостојни, узвратите кушачу узвиком: »Позивајући се на помирење, признајем Христа за свога Спаситеља! Не ослањам се на своје заслуге, већ на драгоцену Исусову крв, која ме очишћава. Управо сада везујем своју беспомоћну душу уз Христа!«...

Немој се обесхрабрити зато што је твоје срце наизглед тврдо. Свака препрека, сваки унутрашњи непријатељ само повећава твоју потребу за Христом. Он је и дошао да нам узме камено срце и да нам срце месно! Затражи од Њега посебну благодат да савладаш своје посебне слабости. Када те нападну искушења, чврсто се одупри злим жељама... Обрати се драгом Спаситељу за помоћ да жртвујеш сваког идола, да одбациш

сваки омиљени грех. Очима вере гледај Исуса како стоји пред Очевим престолом, како подиже своје рањене руке и моли се за тебе. Веруј да ћеш од свог драгог Спаситеља добити потребну снагу...

Када бисмо свом уму дозволили да више размишља о Христу и о небеском свету, добили бисмо снажан подстицај и подршку у битка ма које водимо за Господа... Када се упореде с Христовом лепотом, све привлачности овога света изгледаће ништавне. (SL 89-91)

ХРИСТОВО ИМЕ - НАША ЛОЗИНКА, 18. МАРТ

»И што год заштите у Оца у име моје, оно ћу вам учинити да се прослави Отацу Сину!« (Јован 14,13)

Преко Христа можемо своје молбе изнети пред престо благодати. Преко Њега, иако недостојни, можемо добити све духовне благослове. (5Т 221)

Упознајте Створитеља са својим захтевима. Он никада не одбија онога који к Њему долази скрушена срца. Ниједна искрена молитва неће бити узалудна. Чак и усред песама небеских хорова, Бог чује вапаје најслабијег људског бића. Ми можемо изливати жеље свога срца у својој клети, ми можемо упућивати своје молитве док идемо путем: наше речи сигурно ће стићи пред престо Владара свемира. Оне могу бити нечујне за свако људско ухо, али их ништа не може пригушити, нити их могу зауставити пословне активности које се одвијају око нас. Ништа не може надјачати чежње душе. Оне се уздижу изнад уличне вреве, изнад збрке мноштва, и допиру до небеских дворова. Ми се обраћамо Богу и Он чује наше молитве. (ПВУ, стр. 116)

»Тражите у име моје«, каже Христос... Христос је карика која спаја Бога и човека. Он је обећао да ће лично посредовати. Он ставља пуну тежину заслуга своје праведности на страну молитеља. Он се залаже за човека, а човек, коме је неопходна божанска помоћ, моли се за себе у Божјој присутности, позивајући се на утицај Онога који је дао свој живот за живот света. Када пред Богом признамо да ценимо Христове заслуге, наше молитве почињу да шире миомирис. Када излазимо пред Бога ослањајући се на заслуге свог Откупитеља, Христос нас ставља поред себе, грли нас својом људском руком, док се својом божанском руком хвата за престо Бесконачнога...

Да, Христос је постао Посредник који преноси Богу молитве људи. Он је и Посредник који Божје благослове преноси људима. Он је сјединио људско са божанским...

Молите се, да, молите се с непоколебљивом вером и чврстим поверењем. Анђео завета, наш Господ Исус Христос, обавља службу Посредника и свима који Га верују обећава да ће њихове молитве бити прихваћене. (8Т 178.179)

»И други анђео дође и стаде пред олтаром и имаше кадионицу златну, и беше му дано много тамјана да да молитвама свих светих на олтар златни пред престолом.« (Откривење 8,3)

Искреном молитвом хватамо се за руку Свемогућега и то нам доноси победу. На својим коленима хришћанин добија снагу да се одупре искушењу... Тиха, усрдна молитва душе уздиже се као свети кад до престола благодати и биће исто тако прихватљива пред Богом као да долази из Светилишта. Свима који Га тако траже, Христос је стварна помоћ пружена у време невоље. И они ће бити јаки у дан кушања. (4Т616)

Заиста је дивна предност за сваког човека у овом животу да добије похвалу од Бога какву је добио Корнелије. А шта је био темељ те похвале? »Молитве твоје и милостиње твоје изиђоше на памет Богу.« (Дела 10,4)

Ни молитва ни милостиња саме по себи не доносе заслуге које би грешника препоручиле Богу; Христова благодат, преко Његове жртве помирења, једина може да обнови срце и учини да наша служба буде угодна Богу. Та благодат је деловала на Корнелијево срце. Христов Дух је проговорио његовој души; Исус га је привукао и он се одазвао позиву. Његове молитве и његове милостиње нису биле изнуђене или захтеване, није то била цена коју је желео да плати да би себи осигурао Небо; то је био род љубави и захвалности Богу.

Таква молитва из искреног срца уздиже се Господу као слатки мирис; приноси за Његово дело и дарови сиромашнима и напаћенима представљају жртве угодне Богу...

Молитве и давање милостиње тесно су повезани - то су изрази љубави према Богу и према нашим ближњима. То су последице деловања два велика начела Божјег закона: »Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, свом душом

својом, свом мишљу својом, и свом снагом својом« и »Љуби ближњега својега као самога себе!« (Марко 12,30.31) И тако, иако нас наши дарови не могу препоручити Богу нити њима можемо стећи Његову наклоност, они су доказ да смо примили Христову благодат. Они су проба искрености нашег исповедања љубави. (SDA BC 6, 1059)

ИЗНЕСИ СВОЈ СЛУЧАЈ, 20. МАРТ

»Исцелићу отпад њихов, љубићу их драге воље, јер ће се гнев мој одвертити од њега.« (Осија 14,4)

Надам се да никоме неће пасти на ум мисао да ће Божју наклоност обезбедити признањем својих греха, или да ће признањем греха пред људима стећи неку велику заслугу... Господ жели да излазимо пред Њега свакога дана са свим својим невољама и признањем греха, а Он ће нам дати мир...

Признај своје тајне грехе једино Богу. Признај пред Њим лутања свога срца, јер Он савршено зна како да се постави према твом случају. Ако си оштетио свога ближњега, признај му свој грех и покажи род покајања тиме што ћеш надокнадити штету. А онда затражи Божји благослов. Изађи пред Бога такав какав си, и дозволи Му да исцели све твоје слабости. Изнеси свој случај пред престо благодати; нека то дело буде темељито. Буди искрен у поступању према Богу и према својој души. Ако будеш изашао пред Њега заиста скрушена срца, Он ће ти дати победу... Он те неће погрешно схватити нити стећи погрешно мишљење о теби.

Твоји ближњи не могу те ослободити од греха нити могу очистити твоју душу од безакоња. Исус је једини који ти може дати мир. Он те је волео и себе је дао за тебе. Његово велико срце, пуно љубави, »може пострадавати с нама у нашим слабостима«. (Јеврејима 4,15) Који би грех био толико велики да га Он не би могао опростити? Може ли душа бити толико оптерећена грехом да је Он не би могао спасти? Он је милостив, не тражи да стичемо заслуге, већ у бескрајној доброты свога срца лечи наше отпаде, јер нас је великодушно волео још док смо били грешници. Он је »спор на гнев и обилан милосрђем«. (Немија 9,17; 5Т 648.649)

Има лека за душу оболелу од греха. Тај лек је у Исусу Христу. Драгоценог ли Спаситеља! Његова благодат довољна је најслабијем, али и најјачи је мора имати да не би пропао!

Видела сам како се та благодат може добити. Пођи у своју клет и тамо се у самоћи бори с Богом! »Учини ми, Боже, чисто срце и дух прави понови у мени!« (Псалам 51,10) Као некада Јаков, бори се с Богом у молитви. Мучи душу своју! Исусу су у Гетсиманији крупне капи зноја као крв падале са чела! И ти мораш учинити напор. Немој напуштати своју клет док не осетиш да си јак у Господу; а онда стражи, и све док будеш стражио и док се будеш молио, успеваћеш да савладаш зла кушања; а Божја благодат може, и хоће, да се заиста покаже у теби! (2 SG 257)

ИЛИЈИН ПРИМЕР, 21. МАРТ

»Илија беше човек смртан као и ми, и помоли се Богу да не буде дажда, и неударе дажд на земљи за три године и шест месеци. И опет се помоли и небо даде дажд, и земља изнесе род свој.« (Јаков 5,17.18)

Када се на гори Кармил Илија помолио за кишу (1.О царевима 18,41-45), његова вера била је стављена на пробу, али је издржао и неуморно и даље износио Господу своју молбу. Иако се шест пута усрдно молио, иако није било никаквог знака да је његова молба испуњена, он је с дубоком вером наставио да шаље свој захтев пред престо благодати. Да је обесхрабрено одустао после шестог пута, његова молитва не би била услишена, али је издржао све док одговор није стигао. Ми имамо Бога чије уши нису затворене за наше молбе; ако се ослонимо на Његову реч, Он ће благословити нашу веру. Он жели да сви наши интереси буду уткани у Његове интересе, и тек тада ће моћи да нас благослови, а да се ми не нађемо у опасности да славу за примљене благослове припишемо себи, већ да сву славу дамо Њему. Бог понекад одмах не услишава наше молитве, када Му их први пут упутимо, јер када би то учинио, ми бисмо могли помислити да имамо право на све благослове и предности које нам даје. Уместо да испитујемо своје срце да бисмо видели да се можда неко зло није увукло у нашу душу, да нисмо попустили неком греху, ми бисмо постали немарни, пропуштајући да признамо своју зависност од Њега и да нам је Његова помоћ заиста потребна. (SDA BC 2,1035.1036)

Слуга је стражио док се Илија молио. Шест пута се враћао са страже и говорио: Нема ничега, нема никаквог облака, нема никаквог знака да се спрема киша! Али пророк није обесхрабрено одустао... Док је испитивао своје срце, као да је постајао све мањи и у својим очима и пред Богом... И онда, када је успео да се одрекне себе и да се ослони на Спаситеља

као на своју једину снагу и своју једину праведност, одговор је дошао. Слуга се појавио, и рекао: »Ено, мали облак као длан човечји диже се од мора!« (1. О царевима 18,44; SDA BC 2,1035)

У том малом облаку вером је видео обилну кишу; Вера слична овој и данас је неопходна свету - вера која ће се ослонити на обећања Божје речи, не одустајући све док је Небо не услиши.« (ИПЦ, стр. 100-102)

КАДА НАИЋУ НЕВОЉЕ, 22. МАРТ

»И када бешеу невољи мољаше се Господу Богу својему, и понизи се веома пред Богом оцаца својих.« (2.Дневника 33,12)

»Ово вам казах да у мени мир имате! У свету ћете имати невољу« (Јован 16,33), казао је Христос. Неволје којима су хришћани изложени, туге, недаће и понижења, то су средства којима се Бог служи да одвоји пшеницу од плевe. Своју охолост, себичност, зле страсти, љубав према световним уживањима, све то морамо победити; зато нам Бог и шаље невоље да би нас испробао и окушао, да би нам показао да све те мане постоје у нашем карактеру. Ми морамо победити Његовом снагом, Његовом благодаћу да бисмо постали учесници у Његовој божанској природи и спасли се покварености коју су страсти изазвале у свету. »Јер наша лака садашња брига«, каже Павле, »до-носи нам вечну и од свега претежнију славу; нама који не гледамо на ово што се види, него на оно што се не види, јер је ово што се види за време, а оно што се не види, вечно!« (2. Коринћанима 4,17.18) Неволје, крст, искушења, недаће, и наша разнолика кушања, све су то Божји радници који настоје да нас оплемене, да нас посвете и припреме за небеске житнице. (3Т115)

Многе од ваших невоља походиле су вас по Божјој мудрости да би вас приближиле престолу благодати. Он омекшава и усмерава своју децу тугом и невољама. Овај свет је Божја радионица, у којој нас Он обликује за небеске дворове. Он ради својим алатом на нашим уздрхталим срцима, све док не уклони грубости и неравнине и док нас не припреми за место које ћемо заузети у небеској грађевини. Невољама и тугом хришћанин се чисти и јача, и развија карактер по узору који нам је Христос оставио. (4Т 143)

Дозволимо да невоље које нас тако сурово муче постану поуке које ће нас подстакнути да кренемо напред према награди нашег високог звања у Христу. Нека нас храбри мисао да ће наш Господ ускоро доћи. Нека се у тој нади радује наше срце!
(9Т 287)

[90] **УЧЕСТВОВАТИ У ХРИСТОВИМ ПАТЊАМА,
23. МАРТ**

»Него радујте се што страдате с Христом, да бисте, када сејави слава његова, имали радост и весеље.« (1. Петрова 4,13)

Да бисмо стекли снагу, морамо вежбати. Да бисмо стекли снажну веру, морамо бити изложени околностима у којима ће наша вера бити окушана... Јер нам кроз многе невоље ваља ући у царство Божје! Наш Спаситељ био је кушан, а ипак је непрестано побеђивао у Богу. Ми имамо предност да будемо јаки у сили Божјој у свим околностима, и да се радујемо Христовом крсту. (ЗТ 67)

У овом животу морамо се суочавати с тешким невољама и приносити велике жртве, али ће нам Христов мир бити награда. Међутим, тако је мало самоодрицања, тако мало патњи Христа ради да је Христов крст скоро потпуно пао у заборав. Ми морамо страдати с Христом у Његовим страдањима уколико желимо да победоносно седимо с Њим на Његовом престолу. (5Т 215)

Небо је врло близу оних који страдају правде ради. Христос изједначава своје интересе с интересима свога верног народа; Он пати у личности својих светих, и ко год такне једнога од Његових изабраних, Њега је такнуо. Сила која нам стоји на располагању да нас избави од физичке штете или несреће, стоји нам на располагању да нас спасе и од већих зала, омогућујући Божјем слози да сачува свој интегритет у свим околностима и да победи уз помоћ божанске благодати. (ИПЦ, стр. 351)

Зато, уместо да изазивају жалост, прогонства треба да доносе радост Христовим ученицима, јер су доказ да они иду стопама свога Учитеља.

Премда Господ свом народу није обећао живот без искушења, обећао му је нешто далеко боље. Он је рекао: »И

докле трају дани твоји, трајаће и снага твоја!« (5. Мојсијева 33,25) »Доста ти је моја благодат; јер се моја сила у слабости показује сасвим.« (2. Коринћанима 12,9) Ако сте позвани да Њега ради прођете кроз огњену пећ, Исус ће бити уз вас као што је био с тројицом верних у Вавилону. Они који љубе свога Искупителја, радоваће се свакој прилици да с Њиме поделе понижење и срамоту. Љубав коју гаје према свом Господу чини да патње Њега ради постану слатке. (МБ, стр. 46)

[91] **ДОБИ СА СТРАХОПОШТОВАЊЕМ, 24. МАРТ**

»Да имамо благодат којом служимо за угодност Богу, с поштовањем и са страхом.« (Јеврејима 12,28)

Треба да стекнемо јасно сазнање о томе како пред Бога треба да изађемо с поштовањем и побожним страхом, пуни одане љубави. Запажен је све већи недостатак поштовања према нашем Створитељу, све веће непоштовање према Његовој величини и Његовом величанству. Међутим, Бог нам се обраћа у ове последње дане. Ми слушамо Његов глас у олуји, у тутњави грома. Ми слушамо о катастрофама које Он дозвољава да задесе свет у облику земљотреса, провале водених маса и разорних елемената који односе све пред собом. (2 SM 315)

У овим опасним временима, они који тврде да припадају Божјем народу и да држе Његове заповести, морају се чувати да не изгубе дух поштовања и побожног страха. Библија учи људе како да излазе пред свога Створитеља - понизно и са страхопоштовањем, са вером у божанског Створитеља. Нека човек долази савијених колена, као поданик благодати, као молитељ пред престо милости. Тиме ће посведочити да је цело своје биће, дух, душу и тело, потчинио своме Створитељу.

Приликом јавног и приликом личног богослужења, наша је дужност да приклонимо своја колена пред Богом када Му износимо своје молбе. Исус, наш пример, »клекнуо је да се моли«. И о Његовим ученицима остало је записано да су »клекнули да се моле«. И Стефан је »клекчао«. Павле изјављује: »Тога ради преклањам колена своја пред Оцем Господа нашега Исуса Христа.« (Ефесцима 3,14) Док је пред Господом признавао грехе свога народа, Јездра је клечао. Данило »падеше на колена своја три пута на дан и мољаше се и хвалу даваше Богу својему као што чињаше пре«. (Данило 6,10) Псалмиста позива: »Хо- дите, поклонимо се, припаднимо, клекнимо пред Господом, Творцем својим!« (Псалам 96,6)

»Сада, дакле, Израилју, шта иште од тебе Господ Бог твој, осим да се бојиш Господа Бога својега, да ходиш по свим путовима његовим, и да га љубиш и служиш Господу Богу својему из свега срца својега и из све душе своје.« (5. Мојсијева 10,12) »Где, око је Господње на онима који га се боје и на онима који чекају милост његову.« (Псалам 33,18) »Смерности и страху Господњему плата је богатство и слава и живот.« (Приче 22,4; R&H, 30. новембар 1905)

ДОБИТЕ ПОНИЗНО И СА СВЕТИМ СТРАХОМ, 25. МАРТ

»Богу се ваља клањати на сабору светих, страшнији је од свих који су око њега.« (Псалам 89,7)

Понизност и страхопоштовање треба да буду одлике оних који излазе пред Бога. У Исусово име треба да излазимо пред Њега с поверењем, али пред Њим не смемо стајати с дрском самоувереношћу као да смо равни Њему. Има оних који се обраћају великом и свемоћном и светом Богу, који станује у светлости којој се не можемо приближити, као што се обраћају некоме ко им је раван, па чак и као некоме ко је нижи од њих. Има и оних који се у Његовом дому пона-шају онако како се не би усудили у пријемној дворани неког световног владара. Требало би да такви имају на уму да се налазе пред очима Онога кога серафими обожавају, пред којим анђели заклањају своје лице. Пред Бога треба излазити с дубоким страхопоштовањем, сви који стварно постану свесни Његове присутности, понизно ће се поклонити пред Њим. (СПП, стр. 224)

Неки сматрају знаком понизности кад се моле Богу на обичан начин, као да разговарају с људским бићем. Они срамоте Његово име када непотребно и без поштовања умећу у своје молитве речи »Бог Свемогући«, узвишене, свете речи, које никада не би смеле да сиђу с наших усана осим у покорном тону и са осећањем страхопоштовања...

Само ће молитва вере, која долази од срца, бити саслушана на Небу и услишена на Земљи. Бог разуме потребе људског рода. Он зна шта желимо и пре него што то затражимо од Њега. Он види сукобе душе са сумњама и искушењима. Он запажа искреност молитеља. Он прихвата понизност и мучење душе. Он сам објављује: »Онога ћу погледати који је сиромах и скрушена срца и дрхти од моје речи!«

Наша је предност да се можемо молити с поуздањем, а Свети Дух ће усавршити наше молбе. Скромно и једноставно треба да изразимо своје потребе Господу и да се позовемо на Његова обећања...

Наше молитве треба да буду обележене нежношћу и љубављу. Када будемо чезнули за дубљим, ширим схватањем Спаситељеве љубави, вапићемо Господу да нам да више мудрости. Ако је икада било потребе за молитвама и проповедима које ће покренути душу, онда је то сада. Јер, ближи се крај свему. О, када бисмо могли, и то онако како би требало, да видимо неопходност тражења Господа целим срцем! Онда бисмо Га и нашли. Нека Бог научи свој народ да се моли! (GW 176.178)

СВЕТО ИСКУСТВО, 26. МАРТ

»Нека се боји Господа сва земља, и нека стрепи пред њим све што живи по васиљеној.« (Псалам 33,8)

Свети анђели су незадовољни и згрожени потцењивачким начином на који многи употребљавају име Божје, име великог Господа. Анђели спомињу то велико име с највећим страхопоштовањем, покривајући чак своје лице док изговарају Божје име; а Христово име им је тако свето да га употребљавају с највећим поштовањем. (1 Т 410)

Истинско поштовање Бога надахнуто је свешћу о Његовој бескрајној величини и Његовој сталној присутности. Свако срце мора да буде дубоко прожето том свешћу о Невидљивоме. Време и место за молитву су свети, зато што је Бог ту присутан. И док се поштовање показује држањем и понашањем, осећање које из њега произилази продубљује се. »Име је његово свето и ваља му се клањати«, изјављује псалмиста (Псалам 111,9). Анђели покривају своје лице када изговарају то име. С каквим поштовањем бисмо тек ми, као грешна и посрнула бића, требало да Га узимамо на своје усне! (ИПЦ, стр. 29)

Било би добро и за младе и за старе да оне речи Светога писма, које показују како треба поштовати место које је Бог почаствовао својим посебним присуством, проучавају, често понављају и о њима размишљају. »Изуј обућу с ногу својих«, заповедио је Он Мојсију код разгорелог грма, »јер је место где стојиш света земља!« (2. Мојсијева 3,5) Након што је у виђењу угледао анђеле, Јаков је узвикнуо: »Зацело је Господ на овом месту, а ја не знах... Овде је доиста кућа Божја и ово су врата небеска!« (1. Мојсијева 28,16.17) »А Господ је у светој цркви својој, ћути пред Њим, сва Земљо!« (Авакум 2,20)

»Јер је Господ велик Бог,
И велик Цар над свим боговима,

Ходите, поклоните се, припаднимо,
Клекнимо пред Господом, Творцем својим!«
»Он нас је створио и ми смо достојање Његово,
Народ Његов и овце паше Његове.
Улазите на врата Његова са славом,
У дворе Његове с хвалом.
Славите га и благосиљајте свето име Његово!«

(Псалам 95,3-6; Псалам
100, 3.4; ВС, стр. 243)

ДА СЕ СВЕТИ ИМЕ ЊЕГОВО, 27. МАРТ

*»Оче наш који си на небесима, да се свети име твоје!«
(Матеј 6,9)*

Светити Господње име значи са страхопоштовањем изговарати речи које се односе на Врховно Биће. »Име је његово свето и ваља му се клањати!« (Псалам 111,9) Никада и ни на који начин не смемо олако изговарати титуле и имена Божанства. У молитви ступамо у пријемну дворану Највишега; пред Њега морамо излазити са светим страхопоштовањем. Анђели заклањају своје лице у Његовој присутности. Херувими и блистави и свети серафими приступају Његовом престолу са светим страхопоштовањем. С колико тек страхопоштовања ми, смртна и грешна бића, треба да излазимо пред Господа, свога Створитеља?

Светити име Господње значи много више и од овога. Ми можемо, као и Јевреји у Христово време, показивати највеће формално поштовање према Богу, а ипак стално вређати Његово име. »По имену Господ«јје »милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином... прашта безакоња и неправде и грехе«. (2. Мојсијева 34,5-7) О Христовој Цркви је записано: »Зваће се: Господ, правда наша!« (Јеремија 33,16) То име даје се сваком Христовом следбенику. Оно је наследство Божјег детета. Породица се назива по оцу. Пророк Јеремија се у време болне тескобе и муке Израилеве молио: »Ми се твојим именом зовемо, немој нас оставити!« (Јеремија 14,9)

То име уздижу анђели на Небу и становници безгрешних светова. Када се молите: »Да се свети име твоје«, ви тада тражите да се оно прославља у овом свету, да се прославља у вама. Бог вас је пред анђелима и људима признао за своју децу; молите се да не обесветите то »лепо име којим сте се назвали«. (Јаков 2,7) Бог вас шаље у свет као своје представнике. Сваким поступком у животу, ви треба да објављујете Божје име. Ова

молба захтева од вас да имате Његов карактер. Ви не можете светити Његово име, ви Га не можете представљати свету сведок својим животом и карактером не представљате Божји живот и карактер. Ово можете постићи само прихватањем Христове благодати и праведности. (МБ, стр. 136.137)

»Седеће Господ као цар увек; Господ ће дати сину народу својему!« (Псалам 29,10.11)

Ми стално треба да зависимо од престола благодати... У Христу је наша снага. Он је наш Заступник пред Оцем. Он шаље своје гласнике у све делове свога царства да преносе Његову вољу Његовом народу. Он ходи усред својих цркава. Он жели да посвети, да уздигне и оплемени своје следбенике. Утицај оних који стварно и истински верују у Њега биће као мирис живота у свету. Он држи звезде у својој десној руци и Његова је намера да Његова светлост преко њих обасја свет. На тај начин, Он жели да припреми свој народ за узвишенију службу у Цркви на Небу. Он нам је дао велико дело које треба да обавимо. Обавимо га брижљиво и одлучно. Покажимо својим животом шта је истина учинила за нас.

»Који ходи посред седам свећњака златних.« (Откривење 2,1) Овај текст показује Христов однос према црквама. Он ходи усред својих цркава уздуж и попреко по свету. Он их посматра са највећим интересовањем да би видео да ли су у таквом духовном стању да могу да унапреде Његово царство. Христос је присутан на сваком скупу Цркве. Он познаје свакога који је повезан с Његовом службом. Он познаје оне чије срце може да испуни својим светим уљем да би га они пренели другима. Они који верно обављају Христово дело у нашем свету, представљајући својим речима и делима Божји карактер, остварујући намеру коју Господ има с њима, веома су драгоцени у Његовим очима. Христос је задовољан њима као што је човек задовољан добро обрађеним вртом и мирисом цвећа које је посадио. (6Т 418. 419)

Ниједан свећњак, ниједна црква, не сија сама од себе. Од Христа потиче сва њихова светлост. Црква на Небу је данас само допуна Цркви на Земљи; али, она је узвишенија,

величанственија - савршена. Иста божанска светлост треба да блиста кроз све векове вечности. Господ Бог Свемогући и Јагње представљају њену светлост. Ниједна црква не може да светли уколико пропусти да шири славу коју прима са Божјег престола. (SDA BC 6,1118)

[96] **БОЖЈИ ПРЕСТО У СВАКОМ СРЦУ, 29. МАРТ**

»Да се Христос усели вером у срца ваша!« (Ефесцима 3,17)

Бог нас је откупио и Он захтева да буде на престолу сваког срца. Наш ум и наше тело треба да Му буду потчињени, а наше урођене навике и прохтеви треба да буду подређени узвишенијим потребама душе. Међутим, у том делу ми се уопште не можемо ослонити на себе. Ми се не можемо са сигурношћу ослонити на сопствено вођство. Свети Дух мора да нас обнови и посвети. У Божјој служби не сме да буде никакве половичности. (SDA BC 6,1088)

Када се срце очисти од греха, Христос седа на престо на коме су некада царовали попуштање себи и љубав према земаљском благу. Христов лик се сада види и у изразу лица. У души се обавља дело посвећења. Властите праведности више нема. Настаје нови човек који се обликује по угледу на Христа у праведности и истинској светости. (CS 27.28)

»Ми пак сви који откривеним лицем гледамо славу Господњу прео-бражавамо се у то исто обличје из славе у славу, као од Господњег Духа.« (2. Коринћанима 3,18) Гледати Христа значи проучавати Његов живот као што је описан у Његовој речи. Ми треба да копамо за истином као за сакривеним благом. Своје очи треба да управимо на Христа. Када Њега прихватимо за свог Спаситеља, добијамо смелост да се приближимо престолу благодати. Гледањем се мењамо, морално се изједначавамо с Оним који је савршен по карактеру. Примајући Његову приписану праведност уз помоћ преображавајуће силе Светога Духа, постајемо слични Њему. Христов лик се развија и ускоро осваја цело биће. (SDA BC 4,1098)

Растење и напредовање душе показује да Исус влада у њеном срцу. Срце преко кога Он шири свој мир и своју радост и благословене родове своје љубави, постаје Његов храм и

Његов престо. »Ви сте пријатељи моји, ако творите што вам ја заповедам.« (Јован 15,14; 5Т 553)

Дајте Богу најдрагоценији дар који Му можете дати; дајте Му своје срце. (SD 98)

НЕПОДЕЉЕНИ ПОСЕД, 30. МАРТ

»А који су Христови, распеше тело са сластима и жељама.« (Галатима 5,24)

Нама је речено да разапнемо тело заједно с његовим склоностима и страстима. Како је то могуће постићи? Треба ли да телу нанесемо бол? Не, али треба да усмртимо свако искушење које наводи на грех. Покварене мисли морају бити протеране. Свака мисао мора да буде доведена у покорност Христу... Љубав према Богу треба да преузме врховну власт; једино Христос сме да седи на престолу нашег срца. Наше тело мора бити проглашено Његовим откупљеним власништвом, наши удови треба да постану оруђа праведности. (ТСД, стр. 102)

У овом свету постоје два царства, Христово царство и сотонино царство. Сваки од нас припада једноме од тих царстава. У својој прекрасној молитви за своје ученике, Христос је рекао: »Не молим те да их узмеш са света, него да их сачуваш ода зла. Од света нису, као ни ја што нисам од света. Посвети их истином својом; реч је твоја истина. Као што си ти мене послао у свет, и ја њих послах у свет!« (Јован 17,15-18)

Није по Божјој вољи да се одвајамо од света. Међутим, иако се налазимо у свету, себе треба да посветимо Богу. Свет не сме да нам постане узор. Ми морамо остати у свету, али као утицај на поправљање, као со која је сачувала свој укус. Усред једног несветог, порочног, идолопоклоничког нараштаја, ми треба да останемо чисти и свети да бисмо показали да Христова благодат има силу да у човеку обнови божанско обличје. Ми треба да ширимо спасоносни утицај на свет...

Свет је постао несрећна и болесна кућа греха, гомила покварености... Ми се не смемо поводити за његовим

обичајима, нити ићи његовим путевима. Ми се непрестано морамо одупирати његовим лабавим мерилима...

Благослови благодати дати су човеку да би цели небески свемир, али и грешни свет, могли видети, боље него на било који други начин, савршенство Христовог карактера. Велики Лекар је дошао на свет да људима и женама покаже да Његовом благодаћу могу тако живети да би у Божји велики дан могли да добију драгоцену сведочанство да су »испуњени у Њему«. (Колошанима 2,10; СН 591-593)

ОД САДА И ДОВЕКА, 31. МАРТ

»Без краја ће расти власт и мир на престолу Давидову и у царству његову да се уреди и утврди судом и правдом од сада и довека. То ће учинити ревност Господа над војскама.« (Исаија 9, 7)

У овом животу тек почињемо да схватамо прекрасно дело откупљења. Својим ограниченим разумом могли бисмо најбрижљивије разматрати срамоту и славу, живот и смрт, праведност и милост, који су се срели на крсту, па ипак, ни уз највећи напор својих менталних снага, не бисмо успели да потпуно докучимо њихов смисао. Дужину и ширину, дубину и висину откупитељске љубави само у магли можемо схватити. Спасени неће савршено разумети план откупљења ни онда када буду видели као што су виђени и знали као што су познати, већ ће се током векова вечности нове истине стално откривати њиховом задивљеном и усхићеном уму. И мада је дошао крај патњама, болу и искушењима на Земљи, иако је уклоњен њихов узрок, Божји народ ће заувек сачувати јасно и разумно сазнање о високој цени којом је плаћено њихово спасење.

Христов крст биће основни предмет проучавања и песма откупљених током целе вечности. У прослављеном Христу они ће увек гледати Христа распетог. Никада неће бити заборављено да је Онај, чија је сила створила и одржава безбројне светове у бескрајним просторствима свемира - Љубљени Син Божји, Величанство Неба, Онај којег херувими и блистави серафими радосно обожавају - понизио себе да би уздигао палог човека, да је носио кривицу и срамоту греха, да је поднео да Отац сакрије своје лице од Њега, да је патио све док боли једног изгубљеног света нису сломили Његово срце и прекинули Ње- гов живот на крсту на Голготи. Чињеница да је Створитељ свих светова, Судија који је одредио судбину свих, одложио своју славу и понизио себе из љубави

према човеку, побуђиваће кроз сва будућа времена чуђење и дивљење свемира. Док племена спасених буду гледала свога Откупитеља и видеала вечну Очево славу која сија с Његовог лица, док буду посматрала Његов престо који траје од вечности до вечности, када буду схватила да Његовом царству неће бити краја, одушевљено ће запевати песму: »Достојно је, достојно је Јагње, које је заклано, и помирило нас с Богом својом драгоценом крвљу!« (ВБ, стр. 526)

АПРИЛ—Сврха бпагодати

[99]

ДА НАС ПРИВУЧЕ БОГУ, 1. АПРИЛ

»Одавна ми се јављаше Господ. Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако ниним милост!« (Јеремија 31,3)

Господ живота и славе заоденуо је своју божанску природу људском да би показао човеку како Бог, даром Исуса Христа, жели да нас повеже са собом. Без заједнице са Богом нема праве среће. Човек који је пао треба да научи да Бог не може да буде задовољан док својом љубављу не загрли грешника који се каје, који је преображен заслугом безгрешног Божјег Јагњета.

Сва активност безгрешних небеских бића тежи том циљу. Њихова је мисија да под управом свог божанског Вође врате оне који су се преступањем Закона удаљили од свог небеског Оца. Био је начињен план који је пред очима света требало да открије прекрасну благодат и љубав Исуса Христа. Бескрајна цена коју је Божји Син платио за откуп човека открива нам Божју љубав. Овај славни план избављења омогућује спасење целом свету. Грешни и пали човек може да постане савршен у Исусу Христу, захваљујући опроштењу греха и Христовој праведности која му се урачунава. (ПМ, стр 80)

Чинећи сва своја дела милости, Исус се трудио да људима објави Божје родитељске, добронамерне особине. У свим својим поукама трудио се да истакне предивну истину да »Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао да ниједан који га верује не погине него да има живот вечни«. (Јован 3,16) Исус би желео да схватимо Очеви љубав и зато покушава да нас привуче к Њему, откривајући нам Његову родитељску нежност. Он би желео да цео наш видокруг буде испуњен савршенством Божјег карактера.... Он је једино живећи међу људима могао да прикаже милост, саучешће и љубав свог небеског Оца; само је делима добротинства могао да прикаже Божју благодат. (SD 139)

Христос је дошао да Божју љубав објави свету, да срца свих људи привуче себи... Ако се не будемо одупирали сили којом нас Христова љубав привлачи Њему, учинићемо први корак према спасењу... Да би људи могли да схвате радост опроштења, мир Божји, Христос их привлачи испољавањем своје љубави. Ако се буду одазвали Његовим позивима, ако буду покорили своје срце Његовој благодати, Он ће их водити, корак по корак, према потпуном познању Сина Божјега, а то је вечни живот. (1 SM 323.324)

ДА ПРОМЕНИ СРЦЕ, 2. АПРИЛ

»И даћу вам ново срце, и нов ћу дух метнути у вас, и извадићу камено срце из тела вашег и даћу вам срце месно!« (Језекиљ 36,26)

Када говори о новом срцу, Исус мисли на ум, на живот, на цело биће. Доживети промену срца значи ускратити свету своју наклоност и повезати се са Христом. Имати ново срце значи имати нови ум, нове циљеве, нове побуде. По чему се препознаје ново срце? - По промењеном животу! По томе што свакодневно, из сата у сат, умиремо себичности и охолости. (SDA BC 4,1164.1165)

Прохтеви и страсти, склоност према попуштању себи, све то баца под ноге и разум и савест. То је окрутно сотонино дело, и он истрајно улаже најодлучније напоре да ојача ланце којима је окувао своје жртве. Они који су целога живота попуштали својим навикама нису увек у стању да схвате потребу за променом... Зато нека се савест пробуди и већ смо много постигли! Ништа осим Божје благодати не може осведочити ни обратити срце; само она може учинити да робови навике стекну снагу да раскину ланце којима су оковани. Они који су навикли да попуштају себи морају бити покренути да схвате, да осете, да им је неопходна велика морална обнова уколико желе да испуне захтеве божанског закона; да схвате да је храм њихове душе загађен, и да их Бог позива да устану и потруде се свом својом снагом да поново стекну предности које су изгубили грешном попустљивошћу.(4Т 552.553)

Каквом је само благошћу и лепотом зрачио свакодневни живот нашег Спаситеља! Какву је пријатност ширила Његова присутност! Исти дух показаће се и у Његовој деци. Они у којима Исус пребива, биће окружени божанском атмосфером. Њихове беле хаљине хришћанске непорочности одисаће

мирисом из Господњег врта. Њихова лица блистаће Његовом светлошћу, обасјавајући стазу несигурној и уморној нози.

Ниједан човек, који је стекао праву представу о томе како изгледа савршени карактер, неће пропустити да покаже Христово саучешће и нежност. Својим утицајем благодат ће омекшати његово срце, оплеме-нити и очистити његова осећања, дати му небеску истанчаност и свест о правој пристојности. (МБ, стр. 168)

ДОНОСИ МИР И ОДМОР, 3. АПРИЛ

***»А безбожници су као море усколебано, које се не може умирити... Нема мира безбожницима, вели Бог мој!«
(Исаија 57,20.21)***

Грех је нарушио наш мир. Док се наше »ја«не покори, ми не можемо наћи мир. Никаква људска сила не може обуздати страсти које господаре нашим срцем. Ми смо пред њима исто тако беспомоћни као и ученици у стишавању разбеснеле олује (Матеј 8,23-27). Међутим, Онај исти који је наредио дивовским галилејским таласима да се смире, изговориће и реч мира свакој души. Ма колико жестока била бура, они који се обрате Исусу... наћи ће избављење. Његова благодат... утишаће сукобе људских страсти, и у Његовој љубави срце ће наћи свој мир. (ЧВ, стр. 284)

За сваку душу која се бори да се из живота у греху уздигне до живота у чистоти, велики елеменат снаге крије се у једином »имену под небом«које је дано људима да бисмо се »могли спасти« (Дела 4,12)... Једини лек против порока је Христова благодат, Његова снага. Добрим одлукама које доносимо, ослањајући се са своју снагу, ништа нећемо постићи. (БЖ, стр. 98)

Свака страст мора се држати под контролом посвећенога разума, благодаћу коју нам је Бог обилно ставио на располагање. Ми живимо у атмосфери сотонских чаролија. Непријатељ ће бацити мрежу распусности на сваку душу која није заштићена Христовом благодаћу. Искушења ће доћи; али, ако будемо мотрили на непријатеља, ако будемо задржали равнотежу успостављену самоконтролом и непорочношћу, заводнички духови неће имати никаквог утицаја на нас. Они који ниједним својим поступком не призивају искушења имаће снаге да им се одупру када се буду појавила; али они који се

задржавају у атмосфери зла сами ће себи бити криви ако буду савладани и ако одустану од своје постојаности...

Људи и жене морају стално пазити на себе; морају непрестано бити опрезни, не дозвољавајући себи ниједну реч и ниједно дело којим би до-принели да се лоше говори о њиховом добру. Онај који тврди да је Христов следбеник мора да пази на себе, да чува себе да се не опогани и не упрља ни у мислима, ни у речима, ни у делима. Својим утицајем он треба да уздиже друге. Његов живот треба да блиста светлим зрацима Сунца праведности... Вечна будност је цена сигурности! (СТ 257.258)

ДА УЗДИГНЕ БОЖЈИ ЗАКОН, 4. АПРИЛ

»Прими из уста његових закон и сложи речи његовеу срцу своје.« (О Јову 22,22)

Све у природи, од трунке прашине у сунчевом зраку, до светова у висини, подређено је закону. Од послушности тим законима зависе ред и склад у свету природе. Исто тако, постоје и велика начела праведности која управљају животом свих разумних бића, и од прилагођавања тим начелима зависи добробит свемира. Божји закон је постојао и пре него што је Земља била створена. Анђели се управљају по његовим начелима и, да би Земља била у складу с Небом, људи морају слушати божанске прописе. Христос је у Едему упознао човека с прописима из Закона, у време када »певаху заједно звезде јутарње и сви синови Божји кликоваху«. (О Јову 38,7) Христова мисија на Зе-мљи није била да поквари Закон, већ да својом благодаћу врати људе послушности његовим одредбама...

Његова мисија је била да »учини закон великим и славним«. (Исаија 42,21) Било је одређено да Он прикаже духовну природу Закона, да изнесе његова далекосежна начела и објасни његову вечност.

Божанском лепотом свога карактера, Христос, кога и најплеменитији и најнежнији међу људима само бледо одражавају... Исус, јасна слика Очеве личности, сјај Његове славе, самопрегорни Спаситељ, на свом путу љубави по овоме свету био је живи приказ карактера Божјег закона. У Његовом животу се показало да је небеска љубав, начело по коме постајемо слични Христу, темељ закона вечне праведности. (МБ, стр. 49)

Библија је Божја воља објављена људима. Она је једино савршено мерило карактера и указује на човекове дужности у свим животним околностима. (4Т 312)

Своје животно дело морамо тако обављати да се можемо обраћати Богу с поверењем, да можемо отворати своје срце пред Њим, да Му можемо говорити о својим потребама и веровати да ће нас чути и дати нам благодати и снаге да остварујемо начела Божје речи. (SD 365)

ДА НАМ ДА СНАГУ ДА ПОСЛУШАМО, 5. АПРИЛ

»Јер као што непослушањем једнога човека посташе многи грешни, тако ће и послушањем једнога бити многи праведни.« (Римљанима 5,19)

Онај којег је славило цело Небо дошао је на овај свет да у људској природи стане на чело људског рода и посведочи палим анђелима и становницима безгрешних светова да уз божанску помоћ која му је стављена на располагање сваки човек може да пође путем послушности Божјим заповестима...

Ниједно биће, мање свето од јединородног Очевог Сина, није се могло понудити као Жртва која би била довољна да очисти све - чак и оне најгрешније и најпоквареније - који прихвате Спаситеља као своје помирење и постану послушни законима Неба. Ништа мање од тога није могло вратити човека у Божје окриље. (1SM 309)

Христос је дао свој живот да би омогућио у човеку обнову Божјег обличја. Управо је сила Његове благодати зближила људе у послушности истини. (СТ 249)

Бог жели да достигнемо мерило савршенства које нам је омогућио дарујући нам Христа. Он нас позива да изаберемо праву страну, да се повежемо с небеским силама, да прихватимо начела која ће у нама обновити божански лик. У својој писаној Речи и у великој књизи природе Он нам је открио начела живота. Наш задатак је да се упознамо с тим начелима и да својом послушношћу сарађујемо с Њим у обнављању како здравља тела, тако и здравља душе.

Људима је неопходно да схвате да благослове послушности у пот-пуности могу стећи једино ако приме Христову благодат. Управо Његова благодат даје људима снагу да држе Божје законе. Она им омогућује да раскину окове злих навика. То је

једина сила која их може оспособити да пођу правим путем и да се одрже на њему. (БЖ, стр. 58.59)

У очишћеном срцу све се мења... Божји Дух распламсава нови живот у души, доводећи мисли и жеље у покорност Христовој вољи; унутрашњи човек се обнавља по Божјем обличју. Слаби и погрешиви људи и жене показују свету да откупитељска сила благодати може учинити да несавршени карактер постане складан, који доноси обилан род. (ИПЦ, стр. 150.151)

ДА СЛОМИ ВЛАСТ ЗЛА, 6. АПРИЛ

*»Јер где се умножи грех, онде се још већма умножи
благодат.« (Римљанима 5,20)*

Исусови дарови су увек свежи и нови... Сваки нови дар повећава способност примаоца да цени Господње благослове и ужива у њима. Он даје благодат за благодаћу. Нема могућности да извор благослова пресуши. Ако останете у Њему, чињеница да сте данас примили богати дар гарантује вам да ћете сутра примити још богатији...

Христов дар на свадбеној свечаности имао је и симболичку вредност (Јован 2,1-11). Вода је представљала крштење у смрт Његову; вино, проливање Његове крви за грехе света. Воду, којом су били напуњени врчеви, донеле су људске руке, али је само Христова реч могла да јој додели животворну силу...

Христова реч се обилно постарала за све свадбене потребе. А исто су тако обилне и залихе Његове благодати којом се бришу људска безакоња и обнавља и крепи душа. (ЧВ, стр. 114)

Стање у које смо запали услед греха није природно, па и снага која треба да нас уздигне из таквог стања мора бити натприродна, иначе ништа нећемо постићи. Постоји само једна сила која може да сломи власт зла над људским срцем, а то је Божја сила у Исусу Христу. Само крвљу Распетог можемо се очистити од греха. Само Његова благодат може нас оспособити да се одупремо склоностима своје грешне природе и да их сузбијемо. (БЖ, стр. 266)

Сотона је одлучан да не дозволи људима да сагледају Божју љубав, љубав која је Бога навела да жртвује свога јединородног Сина да спасе изгубљени људски род; јер, управо Божја доброта наводи људе на покајање. О, како да успешно представимо свету ту дубоку, драгоцену Божју љубав? Ни на који други начин то не можемо постићи осим да узвикнемо:

»Видите какву нам је љубав дао Отац да се деца Божја назовемо и будемо!« (1. Јованова 3,1) Кажимо зато грешницима: »Гле Јагње Божје које узе на се грехе света!« (Јован 1,29)...

Гледајте крст на Голготи! То је вечни залог неограничене љубави, неизмерне милости нашег небеског Оца. (1SM 384.385)

ДА УЗВИСИ ГОСПОДА, 7. АПРИЛ

*»Који љубе спасење твоје нека једнако говоре: велик је
Господ!« (Псалам 40,16)*

Као Христови сведоци треба да кажемо оно што знамо, оно што смо видели, чули и осетили. Ако смо следили Исуса моћи ћемо да објавимо значајне чињенице о начину на који нас је водио. Моћи ћемо да кажемо како смо проверили Његово обећање и установили да је истинито. Моћи ћемо да сведочимо о искуству које смо стекли са Христовом благодаћу. То је сведочење на које нас наш Господ позива; а уколико оно изостане, свет пропада. (ЧВ, стр. 287)

Бог би желео да Му свака породица, коју Он припрема да насели вечне небеске станове, упућује хвалу због богатих ризница Његове благодати. Кад би деца, током свог живота у дому, била васпитавана и научена да буду захвална Ономе од кога нам долази свако добро, ми бисмо видели да елеменат божанске благодати прожима наше породице. Ведрина би се запажала у нашем домаћем животу, и млади би, излазећи из таквих домова, уносили дух поштовања и побожности и у учионицу и у цркву...

Сваки земаљски благослов био би примљен са захвалношћу, сваки духовни благослов био би двоструко више цењен да је способност схватања сваког припадника породице била посвећена Речју истине. Господ Исус је веома близу оних који на такав начин цене Његове милостиве дарове, приписујући свако добро у свом животу великодушном, љубазном, брижном Богу, препознајући у Њему велики Извор сваке утехе и окрепе, неисцрпно Врело благодати. (SD 122)

Прави хришћанин учиниће Бога првим и последњим и најбољим у свему. Никакве амбициозне побуде неће охладити његову љубав према Богу; истрајно, упорно он ће доприносити да се хвала уздиже његовом небеском Оцу. Управо онда када

смо верни у уздизању Божјег имена, наше побуде се налазе под божанским надзором, и ми бивамо у стању да развијамо своје духовне и интелектуалне способности.

Исус, божански Учитељ, увек је уздизао име свога небеског Оца. Он је научио и своје ученике да се моле: »Оче наш, који си на небесима, да се свети име твоје!« (Матеј 6,9) Никада нису смели да забораве признање: »Јер је твоја... слава!« (Матеј 6,13; ИПЦ, стр. 43)

»Чувајте се квасца фарисејскога, који је лицемерје!« (Лука 12,1)

Лицемерство фарисеја било је последица себичности. Циљ њиховог живота огледао се у томе да прославе себе... Чак и ученици, иако су привидно све оставили Христа ради, нису у срцу престали да траже за себе велике награде... Као што ће квасац, ако му се дозволи да доврши своје дело, изазвати кварење и распадање, тако ће и саможив дух, ако се гаји, довести до кварења и разарања душе. Колико је само међу следбеницима нашег Господа данас, баш као у стара времена, проширен тај подмукли, преварни грех! Колико често су наша служба Христу, као и наша међусобна заједница, угрожене потајном жељом да уздигнемо себе!... Христове речи опомене упућене су управо Његовим ученицима: »Чувајте се квасца фарисејскога!«... Једино Божја сила може да протера себичност и лицемерје. (ЧВ, стр. 351)

Када се придружио ученицима, Јуда није остао неосетљив према лепоти Христовог карактера. И он је осетио утицај оне божанске силе која је привлачила душе Спаситељу... Спаситељ је читао Јудино срце; знао је понор безакоња у који ће, уколико не буде избављен Божјом благодаћу, пасти. Повезујући овог човека са собом, поставио га је на место где ће из дана у дан долазити у везу са извором Његове несебичне љубави. Ако буде отворио своје срце Исусу, божанска благодат прогнаће демона себичности, па ће чак и Јуда имати прилику да постане поданик Божјега царства. (ЧВ, стр. 243)

Нико се није налазио на тако високом положају као Христос, али се Он ипак понизио да прихвати најскромнију дужност... Сам Христос је пружио пример понизности. Није желео да тако важну поуку препусти човеку. Придавао јој је толико велики значај да је Он сам, Биће једнако Богу, преузео улогу слуге и

послужио својим ученицима. Док су се они сукобљавали око највишег положаја, Онај пред којим се савија свако колено, Онај коме анђели славе служе - сматрајући то особитом чашћу - сагнуо се да опере ноге оних који су Га називали својим Господом. Он је опрао и ноге своје издајнику... Његов целокупни живот био је подређен закону службе. Служио је свима, старао се о свима. Тако је живео по Божјем закону, а својим примером показао и нама како треба да будемо послушни. (ЧВ, стр. 562)

ИСКОРЕНИТИ ЗЛЕ НАВИКЕ, 9. АПРИЛ

»Зато, ако је коуХристу, нова је твар; старо прође, гле, све ново постаде!« (2. Коринћанима 5,17)

Христовом силом људи и жене раскинули су окове грешних навика. Успели су да одбаце себичност. Хулник је постао пун страхопоштовања; пијаница трезан; развратник непорочан. Душе које су носиле сотонин лик, преобразиле су се у Божје обличје. Већ сама ова промена представља чудо над чудима. Та промена под утицајем Божје Речи може се назвати једном од најдубљих тајни Речи. Ми је не можемо схватити; можемо само веровати, и као што је објављено у Писму, то је »Христос у нама, нада славе«... (Колошанима 1,27)

Одбацујући све што би га могло спречити у напредовању на путу према Небу или што би могло одвратити ноге његових ближњих с пра-вог пута, верник ће у свакодневном животу показивати Христово ми-лосрђе, Његову љубазност, понизност, кроткост, стрпљење и љубав.

Снага да живимо узвишенијим, чистијим и племенитијим животом је наша велика потреба. Много наших мисли обузето је овим светом, а премало небеским царством.

У својим напорима да достигне идеал који му је Бог поставио, хри-шћанин ни због чега не сме да очајава. Морално и духовно савршенство Христовом благодаћу и Његовом снагом обећано је свима. Исус је Извор снаге, Врело живота. (АЦ, стр. 333)

Посветимо се проучавању Божје свете речи и нека њена света начела надахну наш живот. Ходимо пред Богом кротко и понизно, ис- прављајући свакога дана своје погрешке... Ако своју вољу подредите Христовој вољи, уживаћете мир и спокојство. Тада ће Христова љубав завладати вашим срцем, доводећи у покорност Спаситељу све његове тајне побуде.

Нагла и напрасита природа биће ублажена и савладана уљем Христове благодати...

Онај који је стекао ново срце, понизно и захвална срца ослања се на Христову помоћ. У његовом животу виде се плодови праведности. Некада је волео само себе. Уживао је у световним задовољствима. А сада је његов идол збачен с престола и Бог је преузео врховну власт. Грехе које је некада волео, сада мрзи. Чврсто и одлучно корача путем светости. (ПМ, стр. 38)

ДА УДАЉАВА СОТОНУ, 10. АПРИЛ

»Нити дајите места ђаволу!« (Ефесцима 4,27)

Сотонино непријатељство према људском роду настало је зато што су људи, захваљујући Христовом посредовању, постали предмет Божје љубави и милости. Сотона жели да осујети божански план о спасењу човека, да поткопа Божји углед тиме што ће изопачити и окаљати дело Његових руку. Он жели да изазове жалост на Небу и да Земљу испуни болом, да је опустоши, и онда све то зло прогласи последицом Божјег рада на стварању човека.

Благодат коју Христос усађује у човекову душу буди у њему непријатељство према сотони.. Без те благодати обраћења и те силе обновљења, човек би наставио да робује сотони - да као слуга увек буде спреман да послуша његове налоге. Међутим, ново начело, усађено у душу, распламсава сукоб тамо где је до тада владао мир. Снага коју Христос даје, оспособљава човека да се одупре насилнику и узурпатору. Ко год показује да се гнуша греха уместо да га воли, ко год се одупире страстима које желе да завладају њиме и побеђује их, открива да у њему делује начело небеског порекла. (ВБ, стр. 411)

Као лав који риче, сотона тражи свој плен. Он окушава своја лукав-ства на сваком безазленом младићу и на свакој неопрезној девојци; си-гурност се може наћи једино у Христу. Једино уз помоћ Његове благода-ти могуће је сотону успешно савладати. Сотона говори младима да имају још довољно времена, да могу попустити греху и пороку само један једини пут и никада више; али то једно попуштање затроваће цело њихов живот. Немојте се ниједном усудити да ступите на забрањено тло! У овом опасном и злом времену, када се мамљење на порок и поквареност среће на сваком кораку, нека се из грла младих уздигне према Небу искрен вапај из целог срца: »Како ће младић очистити свој пут?« Нека њихово

ухо буде отворено и срце спремно да послуша савет који се чује као одговор: »Владајући се по твојим речима!« (Псалам 119,9) Једина сигурност младих у овом времену покварености налази се у ослањању на Бога. Без божанске помоћи они ће бити неспособни да владају својим људским страстима и прохтевима. У Христу је помоћ која нам је потребна... И ви можете казати заједно са апостолом: »Али у свему овоме побеђујемо онога ради који нас је љубио!« (Римљанима 8,37) И поново: »Него морим тело своје и трудим да како сам другима проповедајући избачен не будем!« (1. Коринћанима 9,27; 2Т 409)

»Маловерни, зашто се посумња?« (Матеј 14,31)

Христос је дошао на овај свет да покаже да човек, примањем силе са висине, може да живи неокаљаним животом. Неуморним стрпљењем и спремношћу пуном саосећања помагао је људима у њиховим потребама. Нежним додиром благодати ослобађао је душе немира и сумњи, мењајући мржњу у љубав, неверовање у поверење. (БЖ, стр. 12)

Није мудро да се бавимо собом и проучавамо своја осећања. Ако то будемо чинили, непријатељ ће нам предочавати тешкоће и искушења, и на тај начин ослабити нашу веру и поткопати нашу храброст. Ми морамо одвратити поглед од себе и гледати Исуса!

Када вас нападну искушења, када вам бриге, збуњеност и тама на-изглед обузму душу, гледајте према месту где сте последњи пут видели светлост! Предајте се Христовој љубави, Његовом заштитничком старању! Када се грех бори да задобије власт над вашим срцем, када свест о кривици мучи вашу душу и оптерећује вашу савест, када неверовање замагли ум, сетите се да нам је Христова благодат довољна да потисне грех и протера таму. (Исто, стр. 147)

Он ће вам дати своју благодат да будете стрпљиви, Он ће вам дати своју благодат да будете пуни поверења, Он ће вам дати своју благодат да савладате свој немир; Он ће загрејати ваше срце својим Светим Духом, Он ће оживети вашу душу у њеним слабостима... А онда, ослоните своју душу с поверењем на Бога. Пребаците на Њега све своје те-рете. (2SM 231.232)

Душа која љуби Бога уздиже се изнад магле сумњи; она стиче светло, широко, дубоко, живо искуство и постаје кротка, слична Христу. Таква душа је предана Богу, њен живот је сакривен с Христом у Богу. Она ће бити у стању да издржи пробу занемаривања, злостављања и презира, јер је и њен

Спаситељ све то претрпео. Она неће постати раздражљива или обесхрабрена када на њу навале тешкоће, јер ни Исус није падао нити се обесхрабривао. Сваки прави хришћанин биће јак, али не захваљујући својим добрим делима или заслугама на основу њих, већ захваљујућој Христовој праведности која му је вером била приписана. Заиста је велико достигнуће ако човек постане кротак и смиран у срцу, непорочан и неокаљан као Кнез Неба док је ходио међу људима! (SDA BC 7,907)

ДА УЈЕДИНИ ЦРКВУ, 12. АПРИЛ

***»У науке туђе и разлинне не пристајте; јер је добро
благадаћу утврђивати срца.« (Јеврејима 13,9)***

У својој мудрости Господ је уредио да путем блиских међусобних односа који се морају одржавати међу свим верницима, хришћанин буде повезан са хришћанином и црква са црквом. И тако ће људска оруђа бити оспособљена да сарађују с божанским. Свака сила биће доведена у покорност Светоме Духу и сви верници ће се ујединити у организованом и добро усмереном напору да свету објаве радосну вест о Божјој благодати. (АЦ, стр. 114)

Бог приступа сваком човеку као појединцу и свакоме даје његов посао. Сви треба да буду поучени о Богу. Христовом благодаћу свака душа треба да гради своју праведност, одржавајући живу везу са Оцем и са Сином...

Иако је истина да Господ води појединце, исто је тако истина да Он води и свој народ, а не неког усамљеног појединца овде и неког тамо, од којих један верује једно, а други друго. Божји анђели обављају дело које им је поверено. Трећи анђеоло изводи људе и чисти их и они као целина треба да се крећу с њим...

Неки су почели да шире идеју да ће, када се будемо приближили крају времена, свако Божје дете деловати самостално, независно од било које верске организације. Међутим, мене је Господ поучио да у овом делу нема никаквог независног деловања било којег појединца... Да би Божје дело могло да напредује на здрав и постојан начин, припадници Његовог народа морају да збију своје редове. (ТМ 488.489)

Сваки верник Цркве мора да сматра својом светом обавезом да строго чува интересе Божјег дела... Исус је свакоме омогућио да стекне мудрост, благодат и снагу. Он је наш пример у свему, и ништа не сме да скрене наше мисли од

главног циља у животу, наине, да Христа имамо у својој души и да нам Он омекша и покори срце. Када се то буде догодило, сваки верник Цркве, сваки који исповеда ову истину, постаће сличан Христу по карактеру, по речима, по делима. (5Т 278)

[111] **ДА ПОСТАНЕМО ПОБЕДНИЦИ, 13. АПРИЛ**

»И они га победише крвљу Јагњетовом и речју сведочанства својега; и не марише за живот свој до саме смрти.« (Откривење 12,11)

Христос је сваком припаднику људског рода омогућио да се одупре искушењу. Сви који желе да живе побожним животом могу да победе као што је Христос победио. (ММ 264)

Ако желимо да стекнемо Божју благодат, морамо да будемо спремни да обавимо свој део посла. Господ није обећао да ће уместо нас учинити да хоћемо и да учинимо; Његова благодат нам је дата да нас наведе да хоћемо и да учинимо, али никада зато да уместо нас обави одређено дело, да послужи као замена за наше напоре! Наше душе морају да буду покренуте на сарадњу. Свети Дух делује у нама, да бисмо могли да градимо своје спасење... Племенита умна својства и узвишени морални карактер нису последица случаја. Бог даје прилике, успех зависи од начина на који смо их искористили. Отворена врата која нам нуди Провиђење морају се брзо уочити и спремно искористити. (ПМ 86)

Неопходно је да одржимо живу везу са Небом, тражећи тако често као и Данило - три пута на дан - божанску благодат да се одупремо прохтевима и страстима. Ако се са страстима и прохтевима будемо борили без божанске помоћи и Његове снаге, нећемо постићи никакав успех; али, ако Христа учинимо својим упориштем, наша душа ће запевати: »У свему овоме побеђујемо онога ради који нас је љубио!« (Римљанима 8,37)

Нека нико не помисли да може победити без Божје помоћи. Ви мора-те имати на располагању енергију, снагу и силу унутрашњег живота који се развио у вама. Онда ћете рађати родове побожности и развити у себи снажну одвратност према пороку. Ви се морате упорно трудити да одба-ците сваку световност, сваки празан разговор, да се ослободите сваке

телесности, да у себи развијете жељу за племенитошћу душе и за чистим, неокаљаним карактером. Ваше име треба да буде тако угледно да вас нико не може оправдано доводити у везу са било чиме што је непоштено или неправедно, већ да уместо тога уживате поштовање свих добрих и непорочних људи, будете уписани у Јагњетову књигу живота, и да као бесмртници живите међу светим анђелима. (ММ 144)

ДА ИЗГРАДИ ПЛЕМЕНИТ КАРАКТЕР, 14. АПРИЛ

*»И од пуности његове ми свиузесмо благодат за
благадаћу.« (Јован 1,16)*

Бог очекује од нас да свој карактер изграђујемо у складу са Узором који нам је показан. Ми треба да полажемо опеку за опеком, да врлину додајемо врлини, да проналазимо своје слабе тачке и да их исправљамо у складу с упутствима која су нам дата. Када се пронађе пукотина у зиду грађевине, ми знамо да нешто с том зградом није у реду. И приликом изградње карактера, често се запажају пукотине. Уколико се те слабости не уклоне, цела зграда ће се срушити када се око ње усковитлају олује.

Бог нам даје снагу, способност разумног одлучивања, време да бисмо могли градити карактер на који ће Он моћи да стави свој печат одобравања. Он жели да свако Његово дете, чинећи непорочна и племенита дела, гради племенити карактер, тако да га на крају Он може приказати као складну грађевину, прекрасан храм, у части и код Бога и код људи. (CG 165.166)

Племенит, уравнотежен карактер се не наслеђује. Он се не постиже случајно. Племенити карактер се стиче појединачним напором преко Христових заслуга и Његове благодати. Бог даје таланте, умне способности, ми обликујемо карактер. А он се гради у тешким, оштрим сукобима са самим собом. Ми морамо водити битку за битком против својих наслеђених склоности. Ми морамо сами себе подвргнути оштрој критици; не смемо дозволити да иједна наша негативна црта остане неисправљена. (ПМ, стр. 54.55)

Карактер се обликује животом којим живимо захваљујући Христовој благодати. У души почиње обнова њене првобитне лепоте. Појављују се особине Христовог карактера, препознају се обриси божанског обличја. Лица људи и жена који ходе и

раде с Богом изражавају небески мир. Они су већ окружени атмосфером Неба. За те душе царство Божје је већ започело. Оне блистају Христовом радошћу, радошћу која доноси благослов човечанству. Имају част да буду прихваћене у службу свога Учитеља; добиле су поверење да обављају посао у Његово име. (ЧВ, стр. 260)

Као што је Бог чист у свом делокругу, тако и човек треба да буде чист у свом. А постаће чист ако у њему живи Христос, нада славе; јер, он ће опонашати Христов живот и одражавати Његов карактер. (GW 366)

ДА ОЈАЧА И ОХРАБРИ, 15. АПРИЛ

*»Све могу у Исусу Христу који ми моћ даје!«
(Филибљанима 4,13)*

Господ има у спремишту веома драгоцене изразе своје благодати којима жели да ојача и охрабри своје искрене и скромне раднике. (6Т 413)

Христови ученици су дубоко свесни своје неспособности, па зато скромно и у молитви сједињују своју слабост с Његовом снагом, своје незнање с Његовом мудрошћу, своју недостојност с Његовом правед-ношћу, своје сиромаштво с Његовим неисцрпним богатством. Тако ојачани и опремљени, не оклевају да крену напред служећи своме Учитељу. (АЦ, стр. 39)

Све што човек има добио је од Бога, и онај који усавршава своје спо-собности на Божју славу постаје оруђе добра; међутим, ми не можемо живети верским животом без сталне молитве и обављања верских дужности, баш као што не можемо да стичемо физичку снагу без телесне хране. Ми морамо свакога дана седати за Господњу трпезу. Ми морамо добијати снагу од живог Чокота ако се тако будемо хранили...

Ја вас преклињем да кренете напред имајући пред очима једино Божју славу. Ослоните се на Његову силу, нека вам Његова благодат даје снагу. Проучавајући Писма, молећи се усрдно, трудите се да стекнете јасну слику о својој дужности и онда је верно обавите. Битно је да развијате верност у маломе; чинећи тако, развићете навику да будете поштени и у већим одговорностима... Сваки догађај у животу има велики утицај или на добро или на зло. Наш разум мора да очврсне у свакодневним пробама да бисмо стекли снагу да се одржимо када се нађемо у тешком положају. У данима невоље и опасности нама је неопходна снага да бисмо могли да чврсто

станемо на страну добра, да се одупремо сваком противном утицају. (4Т 560.561)

Исус пристаје да носи наше терете једино ако се ослонимо на Њега. Он нам каже: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени; препустите ми своје терете; поверите ми да обавим дело које људска оруђа не могу обавити!« Имајмо поверења у Њега. Брига је слепа и није у стању да препозна будућност. Међутим, Исус већ од почетка види крај; у свакој тешкоћи Он има свој начин који сигурно доноси олакшање. Наставајући у Христу, можемо учинити све преко Онога који нам даје снагу. (5Т 297. 298)

»Благо човеку који претрпи напаст; јер када буде кушан примиће венац живота, који Бог обрече онима који га љубе.« (Јаков 1,12)

Силе таме скупљају се око душе и заклањају Исуса с нашег видика; понекад нам једино преостаје да жалосно и зачуђено чекамо да се облаци разиђу. Изгледа као да је свака нада пропала и обузима нас очајање. У тим тренуцима очајања морамо научити да имамо поверења, да се потпуно ослонимо на заслуге Жртве помирења, да се у свој својој беспомоћној недостојности ослонимо на заслуге распетог и васкрслог Спаситеља. Када светлост обасјава нашу стазу, није нимало тешко бити јак у снази благодати. Али, да стрпљиво чекамо у нади када нас обавију облаци и када је свуда око нас тама, за то је потребна вера и покорност која чини да се наша воља изгуби у Божјој вољи. Ми се брзо обесхрабрујемо и искрено се молимо да се невоље уклоне од нас, иако би требало да се молимо за стрпљење да издржимо и благодат да победимо. (1Т 309.310)

Они који се обраћају Богу срцем и умом и душом наћи ће у Њему спокојство и сигурност... Он тачно зна шта нам је потребно, шта можемо да поднесемо, и даће нам благодат да издржимо сваку пробу и сваку невољу којима ће дозволити да дођу на нас. (SD 19)

У својој великој љубави Бог настоји да у нама развије драгоцене врлине свога Духа. Он дозвољава да се суочавамо с препрекама, про-гонствима и тешкоћама, али не као с проклетством, већ као с највећим благословом у свом животу. Свако савладано искушење, свака невоља коју храбро пребродимо, представља за нас ново искуство и унапређује нас у делу изградње карактера. Душа која се божанском

силом одупире искушењу открива свету и целом свемиру делотворност Христове благодати. (МБ, стр. 147)

Они који свој живот потчине Његовом вођству и посвете Његовој служби никада се неће наћи у положају из кога Он већ није припремио излаз. Без обзира на положај у коме се налазимо, ако испуњавамо Негову реч, имамо Водича који усмерава наша стопала; без обзира на нашу збуњеност, имамо сигурног Саветаика; без обзира на наше туге, жалости, усамљеност, имамо Пријатеља који саосећа с нама. (БЖ, стр. 147)

ДА УЧВРСТИ ДОМ, 17. АПРИЛ

»Мудрошћу се зида кућа, и разумом утврђује се!« (Приче 24,3)

Онај исти који је Адаму, у почетку, дао Еву као помоћницу, учинио је своје прво чудо приликом једне свадбене свечаности... На тај начин је потврдио брак, признао га као установу коју је успоставио. Он је одредио да мушкарци и жене буду везани светом везом брака, да подижу породицу чији ће чланови, овенчани славом, бити признати као чланови небеске породице. (БЖ, стр. 221)

Као и сваки други од Божјих добрих дарова... и брак је био изопачен грехом; али, Јеванђеље има циљ да обнови његову чистоту и лепоту...

Христова благодат, и само Христова благодат, може од ове установе да начини оно што Бог жели да она буде - средство да се људски род уздигне и стекне благослов. Породице на Земљи, својим јединством и миром и љубављу, могу представљати породицу на Небу. Међутим, стање у друштву даје јадан и неодговарајући приказ небеског идеала за ту свету заједницу. Ипак, чак и онима који су искусили горчину и разочарање, уместо очекиваног заједништва и радости, Христово јеванђеље нуди утеху. Стрпљење и нежност, које је Христов Дух у стању да усади, могу да засладе горку чашу. Срце у коме Христос борави, биће тако испуњено, тако задовољено Његовом љубављу да неће бити обузето жељом да за себе захтева саосећање и пажњу. Ако се душа преда Богу, Његова мудрост може постићи и оно што људска мудрост није у стању. Деловањем Његове благодати, срца која су некада била равнодушна или отуђена могу се поново сјединити...

Људи и жене могу да достигну идеал који им је Бог поставио ако Христа буду узели за свог Помоћника. Оно што људска мудрост не може да учини, Његова благодат постићи ће

са онима који Му се предају с поверењем и љубављу. Његово провиђење може да споји срца везом небеског порекла. Љубав неће бити само размењивање нежних и ласкавих речи. Разбој Неба тка нежнијом потком, али зато чвршћом од оне којом се служе земаљски разбоји. Резултат није нека осетљива тканина, већ платно које ће издржати сваку пробу и сваки напор. Срце ће се повезати са срцем златним нитима трајне љубави. (R&H, 10. децембар 1908)

***»Стави на Господа бреме своје и Он ће те поткренити.«
(Псалам 55,22)***

У току обављања својих скромних дужности, и најслабији и најнеугледнији може да сарађује с Богом, може да ужива утеху Његове присутности и добије подршку Његове благодати. Нико не треба да исцрпљује себе мучним страховањима или непотребним бригама. Треба да ради даље, из дана у дан, верно извршавајући задатак који му је одредило Божје провиђење, а Бог ће се постарати за њега...

Господ се стара о свим својим створењима. Он их све воли и не I прави разлику међу њима, осим што осећа најнежније сажаљење према онима који су позвани да носе најтеже терете. (БЖ, стр. 110)

Изнесите Богу своје потребе, своје радости, своје туге, своје бриге и своја страховања. Ви Га не можете преоптеретити, ви Га не можете из-морити. Онај који броји сваку влас на вашој глави није равнодушан према потребама своје деце... Изнесите му све што збуњује ваш ум. Њему ништа није сувише тешко да понесе, јер Он у својој руци држи светове, Он управља свим догађањима у свемиру. Ништа што на било који начин ремети наш мир није сувише мало да би промакло Његовом оку. Нема ниједног поглавља у нашем искуству толико мрачног да га Он не би прочитао, ниједне неприлике толико тешке да је Он не би размрсио. Нема ниједне невоље која може да задеси и најмање Његово дете, нема тог страховања што изједа душу, ни радости која је разведрава, нема ниједне молитве која силази с наших усана, а да то наш небески Отац не примети, да се сместа за то не заинтересује. »Исцељује оне који су скрушена срца, и лечи туге њихове!« (Псалам 147,3) Однос између Бога и сваке душе је тако одређен и потпун као да нема ниједне друге ј душе на

целој Земљи с којом би делила Његово старање, ниједне друге
I душе за коју је дао свога љубљенога Сина. (ПХ, стр. 80)

Господ никоме не намеће терете који би били тешки за
ношење. Он процењује свако бреме пре него што дозволи да
оно оптерети срца оних који сарађују с Њим. Свакоме од својих
сарадника наш драги небески Отац каже: »Стави на Господа
бреме своје, и он ће те поткрепити.« (Псалам 55,22) Нека они
који носе бремена знају да ће Он понети сваки терет, и велики
и мали. (7Т 297)

ЗА ПОТРЕБЕ СВАКОГА ДАНА, 19. АПРИЛ

»А Бог мој да испуни сваку потребу вашу по богатству својему у слави, у Христу Исусу.« (Филипљанима 4,19)

Сви могући благослови изливају се на оне који одржавају животно важну везу са Исусом Христом. Исус нас позива к себи, не само зато да би нас освежио својом благодаћу и присутношћу у току неколико сати, а затим послао изван домашаја своје светлости да корачамо одвојени од Њега, у жалости и тузи. Не! Не! Он нам говори да морамо наставати у Њему и Он у нама... Уздајте се у Њега непрестано и не сумњајте у Његову љубав. Он зна све наше слабости и све наше потребе. Он ће нам дати довољно своје благодати за потребе свакога дана! (SD 191)

Само они који непрестано примају нове залихе благодати добијаће снагу која одговара њиховим свакодневним потребама и њиховим способностима да је употребе. Уместо да гледају у неко будуће време, када ће посебним изливањем духовне силе бити на чудесан начин оспособљени за задобијање душа, они се свакога дана предају Богу и траже да их Он учини судовима спремним за употребу. Свакога дана користе прилике за службу које се налазе у њиховом окружењу. Свакога дана сведоче за Учитеља где год да се нађу, било на неком скромном подручју рада у дому, или на неком јавном пољу на коме могу да буду од користи.

Посвећени радник налази прекрасну утеху у сазнању да је чак и сам Христос у току свог боравка на Земљи свакога дана тражио од Оца нове залихе неопходне благодати, и да је после тих разговора с Оцем одлазио да ојача и благослови друге...

Сваки радник који следи Христов пример биће припремљен да прими и употреби силу коју је Бог обећао својој Цркви за прикупљање жетве земаљске. Из јутра у јутро, док еванђеоски гласници клече пред Господом и обнављају свој завет верности

Њему, Он ће им обезбеђивати присутност свога Духа и Његову силу која оживљава и посвећује. И док одлазе на своје свакодневне дужности, прати их обећање да ће их невидљива сила Светога Духа оспособљавати да буду »Богу помагачи«. (1. Коринћанима 3,9; АС стр. 37.38)

[118] **ДА ПОДИГНЕ И НАЈГРЕШНИЈЕ, 20. АПРИЛ**

»А он даје већу благодат. Јер говори: Господ супроти се поноситима, а пониженима даје благодат!« (Јаков 4,6)

Марију су сматрали великом грешницом, али Христос је познавао околности које су обликовале њен живот. Он је могао угасити сваку искру наде у њеној души, али то није учинио. Управо ју је Он подигао из понора очајања и пропасти. Седам пута је слушала како Он укорава демоне који су управљали њеним срцем и умом. Слушала је Његове гласне молитве Оцу у њену корист. Знала је колико је грех одвратан Његовој неокаљаној чистоти, и у Његовој снази успела је да однесе победу.

Док је у људским очима њен случај изгледао безнадежан, Христос је уочио могућност да Марија крене путем добра. Он је видео и боље особине у њеном карактеру. План откупљења пружио је људском роду велике могућности, а управо су у Марији оне морале бити остварене. Његовом благодаћу постала је учесник у божанској природи. Као особа која је пала, чији је ум био стан демонима, дошла је тако врло близу Спаситељу и заједништвом и службом. Управо је Марија седела крај Његових ногу у учила од Њега. Управо је Марија излила драгоцену уље помазања на Његову главу и опрала Његове ноге својим сузама. Марија је стајала крај крста и пратила Га до гроба. Марија се прва појавила на гробу после Његовог васкрсења. Управо је Марија прва објавила васкрслост Спаситеља.

Исус познаје околности сваке душе. Ти можеш да кажеш: ја сам гре-шан, врло грешан! Можда и јеси; али, што си гори, то ти је Исус потреб-нији! Он никада не одбацује онога који плаче, који је скрушена срца... Он сваку уздрхталу душу позива да буде храбра. Он ће великодушно опростити свакоме који дође к Њему и затражи опроштење и обновљење...

Душе које долазе к Њему да затраже уточиште, Исус уздиже изнад оптужби и разбеснелих језика. Ниједан човек ни зли анђео не могу оптужити те душе. Христос их сједињује својом божанско-људском природом. (ЧВ, стр. 486.487)

Онима који истрајно и упорно покушавају да стекну Христова својства, анђели, по божанском налогу, откривају шире видике о Хри-стовом карактеру и деловању, Његовој сили и благодати и љубави. И тако, они постају учесници у Његовој природи. (СТ 491)

ДА УДАХНЕ ЖИВОТ ДУШИ, 21. АПРИЛ

***»А који пије од воде коју ћу муја дати неће ожеднети
до века; него вода што ћу му ја дати биће у њему извор
воде која тече у живот вечни.« (Јован 4,14)***

Онај који жели да угаси своју жеђ на изворима овога света, напић се и опет ће бити жедан. На све стране постоје жедни људи. Они чезну за нечим што ће задовољити потребу њихове душе. Само Један може да задовољи њихову потребу. Потреба света, »Чезња свих народа«, то је Исус Христос! Божанска благодат, коју једино Он може да удели, као жива вода чисти, освежава и оживљава душу.

Исус није заступао мисао да само један гутљај воде живота може да буде довољан примаоцу. Онај који окуси Христову љубав стално ће чезнути за њом, и неће тражити ништа друго. Богатства, части и уживања света неће га привлачити. Стална чезња његовог срца биће: »Још више Тебе!« Онај који открива души њене потребе чека да задовољи њену глад и жеђ. Свако ослањање на људе, свако очекивање од људи доживеће разочарање. Студенци ће се испразнити, језера исушити, али је наш Откупитељ непресушиви Извор. Ми ћемо моћи да пијемо, и опет пијемо и увек ћемо наилазити на свежу залиху. Онај у коме Христос борави имаће у себи извор благослова... Из тога извора моћи ће да црпи снагу и благодат, довољне да задовоље све његове потребе. (ЧВ, стр. 145)

Онај који пије са извора живе воде постаје студенац живота. При-малац постаје давалац. Христова благодат у души слична је извору у пустињи, који тече да освежи све, и учини да и они који се налазе на самрти пожелеле да пију воду живота. (Исто, стр. 153)

Вода о којој је Христос говорио била је откривење Његове благодати у Његовој речи... Христова милостива присутност у Његовој речи увек се обраћа души, представљајући Га као

извор живе воде која треба да освежи жеднога. Наша је предност да имамо живог Спаситеља који настава у нама. Он је извор духовне снаге која нам је дарована, и Његов утицај шириће се из нас у речима и делима, освежавајући све који се нађу у домашају нашег утицаја, будећи у њима жељу и тежњу за снагом и непорочношћу, за светошћу и спокојством, и за оном радошћу која није помешана с тугом. Све то последица је Спаситељевог боравка у нама. (SDA BC 5,1034)

ДА НАС УЧИНИ СВЕТИМА, 22. АПРИЛ

»Будите свети, јер сам ја свет, Господ Бог ваш!« (3. Мојсијева 19,2)

Светост није занос. То је потпуно покораване воље Богу; то је живљење по свакој речи која излази из уста Божјих; то је испуњавање воље нашег небеског Оца; то је ослањање на Бога у невољама, у тами као и на светлости, то је ходање у вери, а не по виђењу; то је ослањање на Бога с потпуним поверењем, то је почивање у Његовој љубави. (АЦ, стр. 35)

Наша срца су зла и ми их не можемо променити... Образовање, култура, служење вољом, људски напори, све то има своје подручје деловања, али овде је потпуно немоћно. То нам може помоћи да бар наизглед будемо беспрекорни у понашању, али нам не може променити срце; не може очистити изворе живота. У нама мора да делује нека сила изнутра, нови живот са Неба, да бисмо се могли променити, да бисмо из греха ушли у светост. Та сила је Христос. Само Његова благодат може да оживи беживотне способности душе и да их усмери према Богу, према светости. (ПХ, стр. 16)

Нико не може добити светост као неко своје право по рођењу, или као неки дар од неког људског бића. Светост је дар од Бога преко Христа. Они који приме Спаситеља постају синови Божји. Они су Његова духовна деца, наново рођени, обновљени у праведности и правој свето-сти. Њихов ум је промењен. Сада много јасније сагледавају вечну стварност. Усвојени у Божју породицу, постају све сличнији Њему, мењајући се из славе у славу као од Господњега Духа. Док су некада гајили најдубљу љубав према себи, сада гаје најдубљу љубав према Богу и Хри-сту... Прихватити Христа за свог Спаситеља, следити Његов пример са-моодрицања - у томе је тајна светости. (SDA BC 6,1117)

Заборавимо оно што је иза нас, кренимо напред према Небу! Немојмо занемарити ниједну прилику да бисмо, уколико је искористимо, постали успешнији у Божјој служби. А онда ће, попут златних нити, светост просијавати наш живот, и анђели ће, посматрајући нашу оданост, поновити обећање: »Учинићу да ће човек више вредети него злато чисто, више него злато офирско!« (Исаија 13,12) Цело Небо се радује када слаба, погрешива људска бића предају себе Исусу, када почну да живе Његовим животом. (ПМ, стр. 60)

[121] **ДА ХРИШЋАНИНУ БУДЕ УКРАС, 23. АПРИЛ**

»Ваша лепота да не буде споља у плетењу косе, и у ударању злата, у облачењу хаљина; него у тајноме човеку срца, у једнакости кроткога и тихога духа, што је пред Богом многоцено.« (1. Петрова 3,3.4)

Бог, који је све створио да буде угодно и лепо за око, воли лепоту. Он вам и показује колико цени истинску лепоту. Украс кроткога и тихога духа у Његовим очима има велику цену. (ЗТ 376)

О, како је мала вредност злата или бисера или скупочених украса у поређењу с Христовом лепотом! Природна лепота се изражава симе-тријом, складним међусобним пропорцијама делова; а духовна при-влачност састоји се од усклађености или сличности наше душе са Исусом. То ће онога који је има учинити драгоценијим од злата, вред-нијим и од златне полуге из Офира. Христова благодат је заиста не-процењиво драгоцен украс. Она уздиже и оплемењује свога носиоца и преноси зраке славе на ближње, привлачећи их Извору светлости и благослова. (СГ 423.424)

Наш изглед у сваком погледу треба да буде обележен уредношћу, скромношћу и непорочношћу. Божја реч не одобрава никакве промене у одевању само због моде, да бисмо изгледали слични свету. Хришћани не треба да украшавају себе драгоценим накитом и скупим украсима...

Сви они који искрено теже за Христовом благодаћу, поштоваће драгоцене речи поуке надахнуте од Бога. Чак и начин одевања изражава истину Јеванђеља. (6Т 96)

Право је да волимо лепоту и тежимо за њом; међутим, Бог жели да волимо и тражимо узвишенији облик лепоте, онај који је непропадљив. Никакво спољашње украшавање не може се упоредити с вредношћу или привлачношћу »кроткога и тихога духа«, »свиле, чисте и беле« (Откривење 19,14), коју ће

носити сви свети који долазе са Земље. Та одећа ће их учинити прекраснима и вољенима овде, а у вечности ће бити њихова значка, улазница у царску палату Неба. (АЦ, стр. 365)

ДА БУДЕ УТЕХА, 24. АПРИЛ

***»Који насутешава у свакој невољи нашој, да бисмо
моглиутешити оне који су у свакој невољи утехом којом
нас саме Бог утешава.«(2. Коринћанима 1,4)***

Господ указује ожалашћенима нарочиту благодат и њеном силом омекшава срца и придобија душе. Његова љубав отвара приступ рањеној и измученој души и постаје лековити мелем онима који тугују. (МБ, стр. 29)

Они који су подносили највеће жалости често пружају и највећу утеху ближњима, ширећи сунчеву светлост куда год пролазе. Такви су свакако били оплемењени и омекшани својим невољама; они нису изгубили поверење у Бога када су их окружиле невоље, већ су се још чвршће ослонили на Његову заштитничку љубав. Такви појединци су живи доказ нежног старања нашега Бога који шаље и таму и светлост, кара нас за наше добро. Христос је светлост света; у Њему нема никакве таме! (НР 273)

Ми имамо предност да примамо благодат од Христа, благодат која ће нас оспособити да ближњима пружамо исту утеху којом нас је Бог утешио... Нека се сваки од нас потруди да помогне ономе покрај себе! Тако ћемо моћи да имамо делић Неба већ овде доле, а Божји анђели деловаће преко нас да оставимо прави утисак... Настојмо да помогнемо где год то можемо. Негујмо све околности које ће омогућити да се Божја благодат у богатој мери излије на нас.

И млади и стари морају научити да гледају на Бога као на Онога који доноси исцељење, Онога који саосећа с нама, Онога који разуме наше потребе и који никада неће погрешити. (SD 268)

Нађите времена да утешите неко срце, да љубазном, радосном по-руком понудите благослов некое ко се бори с искушењима а можда и с невољама. Благосиљајући тако

ближње ведрим, утешним речима, указујући им на Онога који носи наше терете, и сами ћете неочекивано наћи мир, срећу и утеху. (НС 64)

Посвећени хришћански живот увек шири светлост и утеху и мир. Он је обележен непорочношћу, тактичношћу, једноставношћу и корисношћу. Он се налази под управом оне несебичне љубави која посвећује његов утицај. Такав живот је испуњен Христом, те оставља траг светлости куда год његов носилац прође. (СПП, стр. 621)

ДА УТВРДИ НАШ ТЕМЕЉ, 25. АПРИЛ

»Зато овако вели Господ, Господ: ево, ја међему Сиону камен изабран, камен одугла, скупоцен, темељ тврд; који верује, неће се плашити.« (Исаија 28,16)

У Библији се слика подизања Храма често користи. Пишући о грађењу тога Храма, Петар каже: »Када дођете к њему, као камену живу, који је, истина, од људи одбачен, али од Бога изабран и прибран, и ви, као живо камење, зидајте се у кућу духовну и свештенство свето...« (1. Петрова 2,4.5)

Апостоли су зидали на сигурном темељу, на Стени векова. На том темељу уграђивали су камен извађен из каменолома овога света. Гра-дитељи нису радили без сметњи. Њихово дело постајало би изузетно тешко када би се појавило противљење Христових непријатеља. Морали су се борити против затуцаности, предрасуда и мржње оних који су градили на лажним темељима... Али, иако суочени с тамницама, мучењима и смрћу, верни људи водили су дело напред; и зграда је расла, прекрасна и складна...

Вековима, још од времена апостола, грађење Божјег храма никада није престајало. Гледајући у прошлост, кроз протекла столећа, можемо видети како живи каменови од којих се он састоји блистају попут млазева светлости и пробијају таму заблуде и сујеверја. Током целе вечности ти скупоцени драгуљи сијаће све већим сјајем...

Међутим, зграда још није готова. И ми, верници који живимо у ово доба, имамо посао који морамо обавити, улогу коју морамо одиграти. Ми морамо на темеље назидати материјал који ће издржати пробу огњем - злато, сребро и скупоцено камење... Хришћанин који верно објављује реч живота, упућујући људе и жене на пут светости и мира, уграђује материјал који ће издржати пробу времена, а у Божјем царству биће слављен као мудар градитељ. (АЦ, стр. 415-417)

Божанска сила сјединиће се са нашим напорима и док се будемо држали Бога руком вере, Христос ће нам дати своју мудрост и своју праведност. Тако, Његовом благодаћу, бићемо оспособљени да градимо на сигурном темељу. (Ев, стр. 450)

»Ви сте со земљи!« (Матеј 5,13)

Ове Христове речи дају нам прилику да бар делимично схватимо вредност људског утицаја. То значи деловати под Христовим утицајем, подизати тамо где је и Он подизао, преносити другима исправна начела, спречавати све већу поквареност у свету. То значи ширити ону благодат коју само Христос може усадити. То значи уздизати, оплемењивати живот и карактер ближњих силом правог примера који је повезан са искреном вером и љубављу. Божји народ треба да представља силу реформисања, али и силу очувања добра у свету. Својим утицајем треба да поништава разорни, изопачујући утицај зла...

Задатак Божјег народа у свету је да обузда зло, да уздигне, да очисти, да оплемени човечанство. Начело љубазности, љубави и добротинства треба да ишчупа сваки корен себичности која прожима цело друштво и која квари и Цркву... Када би људи и жене отворили своја срца небеском утицају истине и љубави, та начела би се поново проширила по свету, потекла би светом као потоци кроз пустињу, освежавајући све, чинећи да се нови живот појави тамо где је сада само голо тло и оскудица. Утицај оних који иду Господњим путем биће исто тако далекосежан као и вечност. Они ће са собом носити ведрину небеског мира као трајну, освежавајућу и просветљујућу силу.

Исто тако, то треба да буде видљиви утицај. Христос каже: »Нека се светли видело ваше пред људима, да виде ваша добра дела и славе оца вашег који је на небесима.«

Светлост која зрачи од оних који су примили Исуса Христа није настала у њима. Она у целини долази са Извора светлости и живота у свету... Христос је светлост, живот, светост, посвећење свих који верују, и Његову светлост треба примити и давати преко свих добрих дела. На много различитих начина

да Његова благодат делује као со Земљи; и где год се та со пробије, у домове или у друштвене заједнице, она постаје сила која одржава све што је добро, а уништава све што је зло. Права религија је светлост свету, со Земљи...

Студенац благодати и знања увек нам стоји на располагању. Он је неисцрпив. Управо из тог обилног извора и ми се снабдевамо. (R&H, 22. август 1899)

ДА БУДЕ СВЕЛОСТ КОЈА БЛИСТА, 27. АПРИЛ

*»Устани, светли се, јер дође светлост твоја и слава
Господња обасја те!« (Исаија 60,1)*

Преко друштвених односа хришћанство долази у додир са светом. Сваки који је примио божанско просветљење треба да осветли пут онима који не познају Видело живота... Снага друштва, посвећена Христовом благодаћу, мора да буде усмерена душама које треба задобити за Спаситеља. Нека свет види да ми нисмо себично заокупљени својим интересима, већ да желимо да с другима делимо своје благослове и предности. Нека види да нас наша религија не чини немилосрднима и одвећ строгима. Нека сви који кажу да су нашли Христа служе као и Он на добробит људима.

Свету никада не смемо пружати лажан утисак да су хришћани ту-робни, несрећни људи. Ако су наше очи усмерене према Исусу, виде- ћемо Откупитеља пуног саосећања и бити обасјани светлошћу с Његовог лица. Где год влада Његов Дух, ту настава и мир. Ту ће бити и радости, јер је присутно смирено, свето поверење у Бога.

Христос је задовољан својим следбеницима када показују да, иако су људска бића, учествују у божанској природи. Они нису кипови, већ живи људи и жене. Њихова срца, освежена росом божанске благодати, отварају се и шире према Сунцу праведности. Светлост што их је обасјала шири се од њих према другима у облику дела која блистају Христовом љубављу. (ЧВ, стр. 117.118)

Признање вере које су дали свети и мученици записано је на корист каснијих нараштаја. Ти живи примери светости и непоколебљиве чести-тости сачувани су да би надахнули храброшћу оне који су сада позвани да устану као сведоци за Бога. Они су примили благодат и истину, али не само за

себе, већ да преко њих и цела Земља буде обасјана познањем Господњим. Да ли је Бог и у овом нараштају дао своје видело својим слугама? Онда нека учине да оно обасја свет! (ВБ, стр. 373.374)

Ми треба да будемо канали преко којих ће Господ моћи да шаље светлост и благодат свету... Цела Црква, делујући као целина, спојена везама савршеног јединства, треба да постане жива, активна мисионарска снага, коју покреће и којом управља Свети Дух. (8Т 46.47)

»Јер ми смо Богу помагачи.« (1. Коринћанима 3,9)

Бог ће ценити и сачувати сваку искрену, озбиљну душу која се труди да ходи пред Њим у савршенству Христове благодати. Он никада неће оставити нити одбацити ниједну смерну, уздрхталу душу, већ ће, ако Му то дозволимо, учинити да постанемо чисти и свети, и својом богатом благодаћу оспособити да будемо Његови сарадници? (SD 192)

Док је у стара времена слао светлост своје народу, Бог није деловао искључиво преко једне класе људи. Данило је био јудејски принц. И Исаија је био краљевског рода. Давид се бавио пастирским послом, Амос говедарским, док је Захарија боравио као заробљеник у Вавилону, а Јелисије обрађивао земљу. Господ је као своје представнике подизао пророке и принчеве, племиће и припаднике обичног народа, и учио их истинама које ће преносити свету. Свакоме који добије дар Његове благодати, Господ одређује посао на добро ближњих...

Нека сви развијају своје физичке и менталне способности до крајњих граница, тако да могу радити за Бога на свим местима куда их Његово провиђење буде послало. Иста благодат коју је Христос дао Павлу и Аполу, и која их је довела до духовног савршенства, и данас ће бити дарована оданим хришћанским мисионарима. Бог жели да Његова деца стекну интелигенцију и знање, тако да Његова слава буде приказана нашем свету у поузданој јасности и сили...

Људи којима је недостајало школско образовање, који су стајали ниско на друштвеној лествици, понекад су уз помоћ Христове благодати постизали прекрасне успехе у задобијању душа за Њега. Тајна њиховог успеха крила се у поверењу у Бога. Они су свакога дана учили од Онога који је диван у саветима и моћан у снази. (БЖ, стр. 81)

Сви они у чијем срцу настава Христос, сви они који ће Његову љубав показати свету, постају тиме Божји помагачи у благосиљању човечанства. Док од Спаситеља примају благодат коју ће пренети ближњима, из њиховог целокупног бића тече струја духовног живота. (АЦ, стр. 9.10)

ЗА ДОБРО ЉУДИ, 29. АПРИЛ

»И рече им: хајдете за мном и учинићу вас ловцима људским!« (Матеј 4,19)

Божанска благодат у новообраћеној души је прогресивна. Примљена благодат се увећава, не зато да би била стављена под суд, већ пренесена ближњима, тако да и они добију благослов. Истински обраћени верник ће радити на спасавању ближњих који се још налазе у тами. (Ев, стр 264)

Када у животу неке душе настане криза, и када покушате да јој по-могнете саветом или опоменом, ваше речи имаће само онолико пози-тивног утицаја колико сте га својим примером и духом сами стекли. Ви морате бити добри, да бисте могли чинити добро. Не можете ширити утицај који ће преобразити друге, све док ваше срце, под утицајем Христове благодати, не постане понизно, племенито и нежно. Када се ова промена буде догодила у вама, биће вам исто тако природно да живите на благослов другима, као што је природно да на грму руже цветају миришљави цветови или да винова лоза рађа своје пурпурне гроздове. (МБ, стр. 160)

Онај чије је срце испуњено Божјом благодаћу и љубављу према ближњима који пропадају, наћи ће прилику, без обзира где се задесио, да уморнима упути реч у право време. Хришћани треба да раде за свога Учитеља кротко и понизно, чврсто се држећи своје честитости усред све буке и журбе овога живота. (1SM 89.90)

Морамо се потрудити да разумемо слабости својих ближњих. Ми не знамо довољно о мукама које распињу срце оних који су заробљени ланцима таме и којима недостаје одлучност и морална снага...

Ми се лако обесхрабрујемо због душа које одмах не одговарају на наше напоре. Никада не бисмо смели да одустанемо од рада за душе све док постоји и једна једина

искра наде. Наш Откупитељ, који је био спреман да себе жртвује, откупио је те драгоцене душе по тако високој цени да их не може олако препустити власти кушача... Без руке помоћнице многи се сами никада не би опоравили, али стрпљивим, истрајним напорима они се могу подићи. Таквима су неопходне нежне речи, љубазно разумевање, помоћ надхват руке... Христос је у стању да подигне и најгрешније и да их постави на место где ће бити признати као Божја деца, Христови сунаследници бесмртног наследства. (БЖ, стр. 91)

ДОВРШИТИ ДЕЛО, 30. АПРИЛ

»Шта си ти, горо велика пред Зоровавељом? Равница! И он ће изнети највиши камен с усклицима: милост, милост њему!« (Захарија 4,7)

Људска снага није успоставила Божје дело, људска снага га не може ни уништити. Онима који унапређују Његово дело, иако су суочени с тешкоћама и противљењем, Бог ће непрестано показивати пут и чувати их преко својих светих анђела. Његово дело на Земљи никада неће стати. Грађење Његовог духовног Храма стално ће напредовати све док не буде довршено, а стављање угаоног камена биће пропраћемо узвицима: »Благодат, благодат њему!« (7Т 170)

Христос је својој Цркви дао свети задатак. Сваки верник треба да постане канал преко кога ће Бог преносити свету блага своје благодати, неистражива богатства Христова. Спаситељ ништа толико не жели колико представнике који ће свету представити Његов Дух и Његов карактер. Више од свега другога, свету је данас потребно да се преко људских оруђа покаже Спаситељева љубав...

Црква је Божје оруђе за објављивање истине и она је од Њега добила пуномоћ да обави то посебно дело; ако му буде одана, ако буде послушна свим Његовим заповестима, на њој ће почивати савршенство Божје благодати. Ако буде верна свом завету, ако буде одавала славу Господу Богу Израилеву, ниједна сила јој се неће моћи супротставити. (АЦ, стр. 417.418)

Христос жели да обиљем своје снаге тако ојача свој народ да преко његових припадника цели свет буде обухваћен атмосфером Његове благодати. Када се Његов народ целим својим срцем буде предао Богу, та намера биће и остварена... Христос ће наставати у људском роду, а људски род ће наставати у Христу. У целокупном делу показиваће се не

карактер ограниченог човека, већ карактер неограниченог Бога...

Богоугодан карактер изаткан божанском силом добиће светлост и славу са Неба и стајаће пред светом као сведок, указујући на престо живог Бога. И тада ће дело кренути напред, чврсто утемељено и удвострученом снагом. (7Т 148.149)

МАЈ—Завет благодати

[129]

ПРЕ СТВАРАЊА, 1. МАЈ

»Који нас спасе и призва звањем светим, не по делима нашим, него по својој наредби и благодати, која нам је дана у Христу Исусу пре времена вечних.« (2. Тимотију 1,9)

Сврха и план о благодати постојали су од вечности. Пре него што су положени темељи света, у Божјем савету је одлучено да треба створити човека, обдареног способношћу да извршава Божју вољу. Додуше, човекова издаја, са свим својим последицама, није била сакривена од Свемогућега, али Га није одвратила од остварења Његове вечне намере; јер, Господ ће утврдити престо свој на правди. Бог зна крај још од самог почетка... Зато ни откупљење није било нека накнадна замисао... већ вечна намера која ће се остварити на благослов не само овог бескрајно сићушног света, већ и на добро свих светова које је I Бог створио.

Стварање светова, тајна Јеванђеља, све има једну сврху, наиме, да објави свим створеним интелигентним бићима, преко природе и преко Христа, славне особине божанског карактера. Величанственим приказом Његове љубави у давању »свог јединородног Сина да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни«, слава Божја откривена је палом људском роду, али и интелигентним бићима других светова. (Signs of the Times, 25. април 1892)

Исус је обухватио људски род својом људском руком, док се Његова божанска рука чврсто држала Бескрајнога. Он је »Посредник« /»кмет« у Даничићевом преводу /(О Јову 9,33) који стоји између светог Бога и нашег грешног људског рода - Онај који је могао да стави своју руку између нас и Бога.

Услови тог јединства између Бога и човека у великом завету откупљења били су договорени с Христом од вечности. Завет благодати био је откривен патријарсима. Завет склопљен с Аврамом... био је завет који је Бог потврдио у Христу, оно исто

Јеванђеље које се нама проповеда... Павле говори о Јеванђељу, о проповедању Исуса Христа, као о »откривењу тајне која је била сакривена од постања света, а сада се јавила и обзнанила кроз писма пророчка, по заповести вечнога Бога, за послушање вере међу свим незнабошцима«. (Римљанима 16,25.26; Signs of the Times, 24. август 1892)

ВЕЧНИ, 2. МАЈ

»Пригните ухо своје и ходите к мени; послушајте, и жива ће бити душа ваша; и учинићу с вама завет вечан, милости Давидове истините.« (Исаија 55,3)

Спасење људског рода одувек је представљало циљ Небеског савета. Завет милости био је начињен пре него што је свет утемељен. Он је постојао од вечности, зато је и назван вечни завет. Као што је Бог одувек постојао, тако је и вечни ум одувек уживао у томе да показује своју благодат човечанству. (SDA BC 7,934)

Од самог почетка велике борбе, сотона је желео да погрешно пред-стави Божји карактер и изазове побуну против Његовог закона... Ме-ђутим, усред деловања зла, Божје намере се непогрешиво приближавају свом остварењу; свим створеним бићима Бог стално открива своју праведност и своју добронамерност. Подлежавши сотониним ис-кушењима, цели људски род уврстио се међу преступнике Божјег закона, али му је жртвом Божјег Сина отворен пут да се врати Богу. Христовом благодаћу људи се могу оспособити да буду послушни Закону Његовог Оца. Тако је у сва времена, усред отпадништва и бунтовништва, Бог окупљао народ који му је остајао веран - народ »коме је у срцу закон Његов«. (Исаија 51,7; СПП, стр. 303)

Божје дело је у свим временима исто, иако су различити степени развоја а и начини испољавања Божје силе, да би се задовољиле потребе људи у различитим историјским периодима. Почевши од првог еванђеоског обећања, преко патријархалног и јеврејског доба, па све до нашег времена, постепено су се откривале Божје намере садржане у плану спасења... Онај који је објавио Закон са Синаја, који је предао Мојсију прописе обредног закона, исти је Онај који је изговорио Беседу на Гори благослова... Учитељ је исти у

оба завета. Божји захтеви су исти. Начела Његове владавине су иста. (Исто, стр. 337)

У завршници Божјег дела на Земљи, застава Његовог закона поново ће бити уздигнута... Бог неће прекршити свој завет, нити ће мењати оно што је сишло са Његових усана. Његова реч остаће заувек постојана, исто онако непроменљива као и Његов престо. (ИПЦ, стр. 121)

У ЕДЕМУ, 3. МАЈ

»И још мећем непријатељство између тебе и жене, и између семена твојега и семена њезина; оно ће ти на главу стајати, а ти ћеш га у пету уједати.« (1. Мојсијева 3,15)

Завет благодати први пут је склопљен са човеком у Едему, када му је после пада у грех било дато божанско обећање да ће семе женино стати на главу змији. Тај завет је свим људима нудио помиловање и могућност да уз помоћ божанске благодати, вером у Исуса Христа, у будућности буду послушни Богу. Он им је обећао и вечни живот под условом да буду верни Божјем закону. Тако су патријарси добили наду у спасење. (СПП, стр. 334)

Адам и Ева приликом стварања били су упознати с Божјим законом. Он је био написан на њиховом срцу, и они су разумели захтеве које им је Закон постављао. (SDA BC 1,1104)

Божји закон је постојао још пре стварања човека. Он је био прила-гођен потребама светих бића; чак су се и анђели управљали према њему. После пада у грех, начела праведности остала су непромењена. Ништа није уклоњено из закона; ниједно од његових светих начела није могло бити још више усавршено. И као што је постојао од почетка, Закон ће наставити да постоји у току свих бескрајних векова вечности. (1SM220)

После Адамовог преступа, начела Закона су... била јасно изражена и тако обликована да одговарају потребама човека у његовом грешном стању. Христос је, у договору са својим Оцем, установио систем приношења жртава, да би се смрт, уместо да сместа походи пре- кршитеља, преносила на жртву која ће симболички представљати велику и савршену жртву Божјега Сина... Преко крви те жртве, човек ће вером гледати унапред на крв Исуса Христа, која ће обавити помирење за грехе света. (1SM 230)

Христова мисија на Земљи није била да поквари Закон, већ да својом благодаћу врати људе послушности његовим одредбама... Својом послушношћу Закону Христос је потврдио његов непроменљиви ка-рактер и доказао да сваки Адамов син и свака Адамова кћер Његовом благодаћу могу да буду савршено послушни Закону. (МБ, стр. 68.69)

СКЛОПЉЕН С НОЈЕМ, 4. МАЈ

»И рече Бог Ноју... говорећи: А ја ево постављам завет свој с вама и с вашим семеном након вас.« (1. Мојсијева 9,8.9)

Безакоње се толико проширило да је Бог рекао: »Хоћу да истребим са земље људе које сам створио... али Ноје нађе милост пред Господом... Ноје беше човек праведан и безазлен својега века, по вољи Божјој свагда живљаше Ноје.« (1. Мојсијева 6,7-9; 1SM 90)

Ноје је био одређен да проповеда народу и да по Божјим упутствима начини ковчег којим ће се спасти он и његова породица. Није требало само да проповеда већ и да својим примером грађења ковчега увери све људе да верује у оно што проповеда. (3 SG 65)

Ноје није заборавио Бога, који их је тако милостиво сачувао, већ је непосредно после изласка из ковчега подигао олтар и... принео на њему жртву паљеницу, испољавајући тако своју веру у Христа као у велику жртву, показујући своју захвалност Богу за прекрасно избављење. Нојева Жртва допрла је до Бога као слатки мирис. Прихватио је жртву и благословио Ноја и његову породицу...

И да се човек не би плашио нагомилавања облака и падања кише... Бог је милостиво охрабрио Нојеву породицу обећањем: »Постављам завет свој с вама, те од сада неће ниједно тело погинути од потопа... и рече Бог: ево знак завета који постављам између себе и вас и сваке живе твари, која је с вама до века... дуга ће бити у облацима, па ћу је погледати и опоменућу се вечнога завета између Бога и сваке душе живе у сваком телу које је на земљи.« (1. Мојсијева 9,11-16; 3SG 73.74)

Охрабрењу које је дао Ноју о Потопу, Бог је придружио једно од најдрагоценијих обећања своје благодати: »Јер као што се заклев да потоп више неће доћи на земљу, тако се заклев да

се нећу разгневити на тебе, нити ћу те укоравати. Ако ће се и горе помакнути, и хумови се поколебати, опет се милост моја неће одмакнути од тебе и завет мира мојега неће се поколебати, вели Господ, који ти је милостив.« (Исаија 54,9.10; СПП, стр. 91)

ОБНОВЉЕН СА АВРАМОМ, 5. МАЈ

»А постављам завет свој између себе и тебе и семена твојега након тебе од колена до колена; даје завет вечан, да сам Бог теби и семену твојему након тебе.« (1. Мојсијева 17,7)

После Потопа људи су се поново намножили на Земљи, а умножило се и безакоње... Господ је коначно оставио отврднеле преступнике да иду својим злим путевима, али је изабрао Аврама, из Симовог по-томства, и прогласио га чуварем свога Закона за будуће нараштаје. (SDA BC 1,1092)

Овај исти завет благодати био је обновљен са Аврамом уз обећање: *»И благословиће се у семену твоме сви народи!«* (1. Мојсијева 22,18) То обећање указивало је на Христа. Тако га је и Аврам схватио, па се ослонио на Христа да добије опроштење својих греха. Управо му је та вера била урачуната у праведност. Завет с Аврамом уздигао је и ауторитет Божјег закона. Господ се показао Авраму и рекао: *»Ја сам Бог Свемогући, по мојој вољи живи и буди поштен!«* (1. Мојсијева 17,1) Сам Бог је дао овакво сведочанство о свом верном слуги: *»Аврам је слушао глас мој и чувао наредбу моју, заповести моје, правила моја и законе моје!«* (1. Мојсијева 26,5)...

Иако је био начињен са Адамом и обновљен са Аврамом, тај завет није могао да буде потврђен све до смрти Исуса Христа. Он је постојао по Божјем обећању још од времена када је био дат први наговештај откупљења, био је прихватаан вером, али, када га је Христос потврдио, добио је име Нови завет. Божји закон је био темељ тог завета, који је једноставно представљао начин да се људи поново доведу у склад с божанском вољом, да им буде омогућено да држе Божји закон. (СПП, стр. 335)

Кад људским бићима под Аврамовим заветом не би било могуће да држе Божје заповести, свака душа међу нама била би изгубљена. Завет са Аврамом је завет благодати! *»Благодаћу*

сте спасени!« (Ефесцима 2,8) Да ли и непослушна деца? Не, само она која су послушна свим Његовим заповестима! (SDA BC 1,1092)

Аврамова беспоговорна послушност представља један од најистак-нутијих примера вере и ослањања на Бога који се могу наћи у светим записима... Управо таква вера и такво поверење, које је Аврам показао, потребни су данас Божјим весницима. (4Т 254)

УСЛОВИ ЗАВЕТА, 6. МАЈ

»А сада, ако добро узаслушате гласмој, и ушчувате завет мој, бићете моје благо мимо све народе, премда је моја сва земља.« (2. Мојсијева 19,5)

У почетку, Бог је људима дао свој закон да би им омогућио да постигну срећу и вечни живот. (ИПЦ, стр. 116)

Десет заповести, »Не чини!«и »Чини!«, представљају десет обећања, која се односе на нас уколико будемо показали послушност Закону који влада у свемиру. »Ако имате љубав к мени, заповести моје држите!« (Јован 14,15) То је срж и суштина Божјег закона. Ту су објављени услови спасења сваком Адамовом сину и свакој његовој кћери...

Овај Закон од десет начела, прожетих највећом љубављу која је могла бити указана човеку, представља глас Бога који се с Неба обраћа души и обећава: »Ово чини и нећеш пасти под сотонину власт и управу!« Нема негација у овом Закону! Он заправо гласи: »То ЧИНИ и бићеш ЖИВ!« (SDA BC 1,1105)

Услов за постизање вечног живота је данас исти какав је увек био - исти као у Рају пре пада наших прародитеља - савршена послушност Божјем закону, савршена праведност! Када би вечни живот био обећан под било којим другим условом, осим под овим, била би угрожена срећа целога свемира. Отворио би се пут да грех, са свим својим пратећим последицама које се огледају у патњи и беди, постане неуништив, вечан. (ПХ, стр. 51)

Христос није умањио захтеве Закона. Савршено јасним речима Он је послушност Закону представио као услов за вечни живот - услов који је био постављен и Адаму пре пада... Захтев под заветом благодати је исто толико широк као и захтев постављен у Едему - склад с Божјим законом, који је свет, праведан и добар. (ПВУ, стр. 275)

Исти идеал карактера који је приказан у Старом завету, приказан је и у Новоме. Тај идеал није тако висок да га ми не бисмо могли постићи. У свакој заповести или налогу који Бог даје, налази се и обећање, најпоузданије обећање којим је наглашена заповест. Бог се постарао да ми можемо постати слични Њему, и Он ће то и постићи са свима који својом изопаченом вољом не ометају деловање Његове благодати. (МБ, стр. 97)

ЉУДСКА ОБЕЋАЊА, 7. МАЈ

***»А сав народ одговори и сложено рече: шта је год казао Господ чинићемо! И Мојсије јави Господу речи народне.«
(2. Мојсијева 19,8)***

Још један споразум (осим оног с Аврамом) - који се у Библији назива »стари« завет - склопљен је између Бога и Израилља на Синају, а затим био потврђен крвљу жртава. Завет са Аврамом био је потврђен Христовом крвљу и назван »други« или »нови завет«, јер је крв којом је потврђен била проливена после крви првога завета. (СПП, стр.335)

Чим су подигли логор у подножју Синаја, Мојсије је добио позив да се попне на планину и сретне с Богом... требало је да Израилљ успостави близак и необичан однос са Свевишњим - да као Црква и као народ буде стављен под Божју управу. Мојсије је добио поруку за народ: »... А сада, ако добро узаслушате глас мој и ушчувате завет мој, бићете моје благо мимо све народе, премда је моја сва земља. И бићете ми царство свештеничко и народ свет!« (2. Мојсијева 19,4-6)

Мојсије се вратио у логор и, окупивши израиљске старешине, по-новио им је божанску поруку. Одговорили су: »Шта је год казао Господ, чинићемо!« На тај начин дали су свечани завет Богу, обавезујући се да ће Га прихватити као свог Владара, и уједно постали, на посебан начин, поданици Његове власти. (Исто, стр. 270)

За време робовања, народ је увелико заборавио оно што је знао о Богу и начелима завета с Аврамом... Пошто су живели усред идолопоклонства и покварености, нису имали ни правилно схватање о Божјој светости, о бескрајној грешности свога срца, о својој крајњој неспособности да сопственом снагом буду послушни Божјем закону, и о својој потреби за Спаситељем... Бог их је довео на Синај; показао им је своју славу, дао им свој Закон, обећао им велике благослове под

условом да буду послушни... Људи нису били свесни... да им је без Христа немогуће да држе Божји закон... Сматрајући се способнима да сами постигну праведност, изјавили су: »Што је год рекао Господ, чинићемо и слушаћемо!« (2. Мојсијева 24,7; СПП, стр. 335.336)

БОЉА ОБЕЋАЊА, 8. МАЈ

»Као што је и посредник бољег завета, који се на бољим обећањима утврди!« (Јеврејима 8,6)

Израиљцима је било посебно наглашено да не смеју губити из вида Божје заповести, и да ће им послушност заповестима донети снагу и благослов. (ИПЦ, стр. 189)

Они су били сведоци застрашујуће величанственог објављивања Зако-на и дрхтали од страха у подножју горе; а ипак, проћи ће само неколико седмица пре него што буду прекршили свој завет с Богом и погнули гла-ву да обожавају лик резан. Природно је да се више нису могли надати да поново стекну Божју наклоност преко завета који су прекршили, и тако, свесни своје грешности и своје потребе за помиловањем, били су наведе-ни да осете потребу за Спаситељем, који се откривао у завету са Аврамом и био симболички представљен приношењем жртава. Тако су сада вером и љубављу успоставили везу са Богом као својим Избавитељем из окова греха. Сада су били спремни да цене благослове новог завета.

Услови »старог завета« били су: Слушај и бићеш жив! »И објавих им законе своје, које ко врши жив ће бити кроз њих!« (Језекиљ 20,11; 3. Мојсијева 18,5) Али, »проклет да је ко не би остао на речима овога закона и творио их«! (5. Мојсијева 27,26) »Нови завет« је био утемељен на »бољим обећањима«, на обећању о опроштењу греха и на обећању о Божјој благодати која ће им обновити срце и довести га у склад с начелима Божјег закона. (СПП, стр. 336)

Благослови новог завета засновани су искључиво на милости којом се опраштају неправде и греси... Сви који понизе своје срце, признају своје грехе, наћи ће милост, благодат и сигурност. Да ли је Бог, указавши милост грешнику, престао да буде праведан? Да ли је престао да поштује свој свети Закон и

хоће ли од сада олако прелазити преко његовог кршења? Бог је истинит. Он се никада не мења. Услови спасења увек су исти. Живот, вечни живот, обећан је свима који се поковавају Божјем закону...

У новом завету, услови под којима се може стећи вечни живот исти су као и у старом - савршена послушност... У новом и бољем завету, Христос је одржао Закон за прекршитеље Закона, за оне који су Га вером прихватили за свог личног Спаситеља... Под бољим заветом ми смо се очистили од греха Христовом крвљу. (SDA BC 7, 931)

НАПИСАН НА СРЦУ, 9. МАЈ

»Него, ово је завет што ћу учинити... после ових дана, говори Господ: метнућу завет својуњих и на срцу њихову написаћу га...јер ћу им опростити безакоња њихова и греха њихових нећу више помињати.«(Јеремија 31,33.34)

Исти Закон који је Божјим прстом био написан на каменим плочама, сада је Светим Духом написан на плочама срца. Уместо да настојимо да утврдимо своју праведност, ми прихватамо Христову праведност. Његова крв нам доноси помирење за наше грехе. Његова послушност прихваћена је уместо наше. И онда ће срце, обновљено Светим Духом, доносити »родове Духа«. Христовом благодаћу ми ћемо живети у послушности Божјем закону који је написан у нашем срцу. Имајући Дух Христов, ходићемо као што је Он ходио. (СПП, стр. 336)

Постоје две заблуде којих се Божја деца - посебно она која су управо почела да се уздају у Његову благодат - посебно морају чувати. Прва... је да гледају своја дела, да се уздају у оно што сами могу да учине да би себе довели у склад с Богом. Онај који покушава да постане свет својим делима држања Закона, покушава немогуће...

Супротна, али ништа мање опасна, заблуда је мишљење да вера у Христа ослобађа човека од држања Божјег закона; пошто само вером постајемо учесници у Христовој благодати, наша дела немају никакве везе с нашим спасењем... Ако је Закон написан на нашем срцу, зар он неће обликовати наш живот? ... Уместо да човека ослобађа од послушности, управо вера, и само вера, чини нас учесницима у Христовој благодати, што нас оспособљава да покажемо послушност..

Тамо где не постоји само веровање у Божју реч, већ и покорвање воље Њему, тамо где се срце предало Њему, где су осећања везана за Њега, ту се јавља и вера - вера која

кроз љубав ради и чисти душу. Том вером срце се обнавља по Божјем обличју. Срце, које се, док још није било обновљено, није покоравало Божјем закону, а заиста није ни могло, сада ужива у његовим светим прописима, и узвикује заједно с псалмистом: »Како љубим закон твој! Сав дан мислим о њему!« (Псалам 119,97) И правда законска испуњава се у нама »који не ходимо по телу, него по Духу« (Римљанима 8,1; ПХ, стр. 459-52)

ДАР ПОКАЈАЊА, 10. МАЈ

»Овога Бог десницом својом узвиси за поглавара и спаса, да да Израилу покајање и опроштење греха.« (Дела 5,31)

Покајање је један од првих родова спасоносне благодати. Наш велики Учитељ, у својим поукама залуталом, палом човеку, објављује животодавну силу своје благодати, говорећи да том благодаћу људи и жене могу да живе новим животом светости и непорочности. Онај који живи таквим животом примењује начела небеског царства. Поучен од Бога, он и друге води правим путем. Он никада неће завести хромога на несигуран пут. Деловање Светога Духа у његовом животу показује да је постао учесник у божанској природи. Свака душа на коју делује Христов Дух добија тако обилну меру богате Христове благодати да, гледајући њена добра дела, неверник мора да призна да њоме управља и да је одржава божанска сила, па и сам бива покренут да слави Бога...

Читајте и проучавајте 34. поглавље Књиге пророка Језекиља! У њему нам је дато драгоцену охрабрење. Господ изјављује: »Зато ћу избавити стадо своје да не буде више грабеж, и судићу између овце и овце!« »И учинићу с њима завет мирни!« (Језекиљ 34,22.25)

Најизразитије обележје тог завета мира је обилно богатство милости опраштања које је понуђено грешнику, ако се покаје и остави свој грех. Свети Дух описује Јеванђеље као спасење нежном милошћу нашега Бога. »Јер ћу бити милостив неправдама њиховим и греха њихових и безакоња њихових нећу више спомињати!« (Јеврејима 8,12) Да ли је Бог занемарио праведност када је показао милост према грешнику? Не; Бог никада не би могао нанети срамоту своме Закону дозвољавајући да га људи намерно и дрско крше. Под новим заветом, савршена послушност је услов за живот! Ако се грешник покаје и призна своје грехе, добиће помиловање.

Жртвом коју је Христос принео за њега, опроштење му је осигурано. Христос је уместо сваког покајаног грешника који верује задовољио захтеве Закона...

Помирење које је Христос обавио за нас потпуно задовољава Оца. Бог може да буде праведан, а да ипак оправдава свакога који верује. (MS 28,1905)

ДАР ПОМИЛОВАЊА, 11. МАЈ

»Али, ти, Боже, који опрашташ, који си жалостив и милостив, који дуго трпиш и велике си милости, ниси их оставио!« (Немија 9,17)

Праведност каже да грех није могуће једноставно опростити, већ да се смртна казна мора извршити. Бог је, дарујући свога јединороднога Сина, испунио оба захтева. Умирући уместо човека, Христос је претрпео казну и обезбедио опроштење. (1SM 340)

Бог тражи да признамо своје грехе и понизимо своја срца пред Њим, али и да истовремено имамо поверења у Њега као у свог нежног Оца, који неће одбацити онога који се ослони на Њега... Бог не одустаје од нас због наших греха. Ми ћемо чинити грехе и жалостити Његово срце, али, када се покајемо и када дођемо к Њему скрушена срца, Он нас неће одбацити. Ипак, има и препрека које морамо уклонити. Гајили смо погрешна осећања; било је охолости, самодовољности, нестрпљивости и приговарања. Све нас то одваја од Бога. Греси се морају признати; мора се обавити дубље дело благодати у срцу...

Ми морамо учити у Христовој школи. Ништа осим Његове праведности не може нам дати право на благослове завета благодати... Ми се обраћамо себи као да имамо снагу да сами себе спасемо; међутим, Исус је умро за нас управо зато што смо сами беспомоћни да то постигнемо. У Њему је наша нада, наше оправдање, наша праведност...

Исус је наш једини Спаситељ и мада ће милиони оних којима је неопходно исцељење одбацити понуду Његове милости, ниједан који се ослони на Његове заслуге неће бити остављен да пропадне...

Ви можда увиђате да сте грешни и изгубљени; али управо због тога вам је и потребан Спаситељ. Ако имате греха које

треба да признате, немојте оклевати. То су златни тренуци. »Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше и очисти нас од сваке неправде!« (1. Јованова 1,9) Они који су гладни и жедни праведности биће нахрањени и напојени; јер, сам Исус је то обећао. Драгоцени Спаситељ! Његове руке су раширене да нас приме, а Његово велико срце, пуно љубави, чека да нас благослови! (1SM 350-353)

ПРИХВАЋЕН ВЕРОМ, 12. МАЈ

*»Јер сте ви сви синови Божји вером Исуса Христа.«
(Галатима 3,26)*

Бескорисно је говорити о религији на површан начин, ништа не вре-молити се без глади душе и без живе вере. Номинално веровање у Христа, веровање које Га прихвата само као Спаситеља света, никада не може донети исцељење души. Спасоносна вера не представља неко интелектуално пристајање уз истину. Онај који чека да стекне целокупно знање пре него што покаже веру не може добити благослов од Бога. Није довољно веровати нешто о Христу, ми морамо веровати у Њега. Једина вера од које ћемо имати користи јесте вера која Га прихвата као личног Спаситеља, вера која се ослања на Његове заслуге уместо на своје. Многи сматрају да је вера неко одређено мишљење. Спасоносна вера је акција којом се они који прихватају Христа придружују заветном односу са Богом. Истинска вера представља живот. Жива вера значи повећање животне снаге, потпуно предање којим душа постаје победоносна сила. (ЧВ, стр. 292)

Права вера прихвата Христа као свог Спаситеља. Бог је жртвовао свога јединородног Сина да ЈА, верујући у Њега, »не погинем, него да имам живот вечни«. (Јован 3,16) Када дођем Христу, у складу с Његовом речју, треба да верујем да сам примио Његову спасоносну благодат. Живот којим сада живим, треба да »живим вером Сина Божјега, коме омилех, и предаде себе за мене«. (Галатима 2,20; БЖ, стр. 31)

Апостол Павле јасно представља однос између вере и Закона под новим заветом. Он каже: »Оправдавши се, дакле, вером имамо мир с Богом кроз Господа нашега Исуса Христа.« »Кваримо ли, дакле, закон вером? Боже сачувај, него га још и утврђујемо!«»Јер што закону беше немогуће, јер беше ослабљен телом«, он не може оправдати човека, јер човек

по својој грешној природи није у стању да држи Закон, »посла Бог Сина својега у обличју тела греховнога и за грех осуди грех у телу, да се правда закона испуни у нама који не живимо по телу, него по Духу«. (Римљанима 5,1; 3,31; 3,4; СПП, стр. 337)

БОЖЈИ ЗАКОН ЈЕ ЊЕГОВО МЕРИЛО, 13. МАЈ

»Главно је свему што си чуо: Бога се бој и заповести његове држи, јер то је све човеку!« (Проповедник 12,13)

Пре него што су положени темељи Земљи, био је учињен завет да ће сви који буду послушни, сви који ће уз помоћ обилне благодати која им је стављена на располагање постати свети по карактеру, који ће прихватајући ту благодат бити без мане пред Богом, постати Божја деца. Тај завет, начињен од вечности, био је дат Авраму стотинама година пре Христовог доласка. С каквим је само интересовањем и м каквим удубљивањем Христос, док је био у људском телу, проучавао људски род да види хоће ли његови припадници искористити предности које им завет нуди! (FE 403)

У свом учењу Христос је приказао далекосежност начела Закона који је објављен на Синају. Он сам је у свом животу примењивао тај Закон чија начела заувек остају велико мерило праведности - мерило по коме ће сви бити суђени у онај велики дан када ће суд сести и књиге се отворити. Он је дошао да испуни сваку правду и да, као глава људског рода, покаже човеку да и он може да учини то исто, да испуни сваку појединост Божјих захтева. Захваљујући мери Његове благодати која је додељена сваком човеку, нико не мора да изгуби Небо. Сваки који то жели може да достигне савршенство карактера. Та чињеница представља сам темељ новог еванђеоског завета. Господњи закон је стабло; Јеванђеље је мирисни цвет и плод који оно доноси. (1SM 211.212)

Божји закон је препис Његовог карактера. У њему су утеловљена начела Његовог царства. Онај који одбија да прихвати та начела ставља самога себе изван канала којим теку Његови благослови.

Славне могућности обећане Израилју могле су се остварити једино послушношћу Божјим заповестима. Исту такву узвишеност карактера, исто такво обиље благослова - благослова ума и душе и тела, благослова дома и поља, благослова у овом животу и у животу који ће доћи - и ми можемо постићи једино послушношћу. (ПВУ, стр. 211)

Немојмо спуштати заставу, већ је држимо високо уздигнуту, гледа-јући Онога који је Зачетник и Свршитељ наше вере. (SD 215)

ОБЕЋАЊЕ ПОСЛУШНОСТИ, 14. МАЈ

»И узе књигу заветну и прочита народу. А они рекоше: што је год рекао Господ чинићемо и спушаћемо!« (2. Мојсијева 24,7)

Завет који је Бог начинио са својим народом на Синају треба да буде наше уточиште и наша одбрана... Тај завет је и данас исто толико на снази колико је био онда када га је Господ склопио са старим Израиљем...

То је обећање које Божји народ треба да да у ове последње дане. Њихово прихватање пред Богом зависи од верног испуњавања услова њиховог споразума с Њим. Бог је својим заветом обухватио све који су Му послушни. Свима који желе да чине правду и суд, чувајући руку своју да не чине зла, упућено је обећање: »Њима ћу дати у дому своме и међу зидовима својим место и име боље него синова и кћери, име вечно даћу свакоме од њих, које се неће затрти.« (Исаија 56,5; SDA BC 1,1103)

Отац излива своју љубав на свој изабрани народ који живи усред синова човечјих. То су они које је Христос откупио својом крвљу; и пошто су се одазвали Његовим позивима, посредовањем Божје суверене милости, изабрани су да буду спасени као Његова послушна деца. На њима се показала обилна Божја благодат, љубав којом их је Он љубио. Сваки који се буде понизио као мало дете, сваки који буде примио и послушао Божју реч с једноставношћу малог детета, наћи ће се међу Божјим изабранима. (SDA BC 6, 1114)

Да бисмо постигли да Божја благодат постане наша, морамо обавити свој део посла. Господ није понудио да уместо нас учини да хоћемо или да учинимо! Његова благодат нам је дата да учини у нама да хоћемо и да учинимо, али никада да замени наше напоре. (SDA BC 4,1167)

Нека људско оруђе упореди свој живот с Христовим животом... Нека следи пример Онога који је испунио Господњи закон и који је рекао: »Ја одржах заповести оца својега!« Они који следе Христа непрестано ће гледати на савршени Закон слободе, и благодаћу коју им је Христос дао обликовати свој карактер у складу с божанским захтевима. (SD 137)

УЛОГА КРШТЕЊА, 15. МАЈ

»Тако се с њим погребосмо крштењем у смрт да као штоуста Христос из мртвих славом Очевог, тако и ми у новом животу да ходимо.« (Римљанима 6,4)

Христос је крштење прогласио улазом у своје духовно царство. Он га је поставио као јасан услов који морају да испуне сви који желе да буду признати као поданици Оца и Сина и Светога Духа. Они који прођу кроз обред крштења тиме јавно изјављују да су одбацили свет, да су постали чланови царске породице, деца небеског Цара...

Христос тражи од оних који су примили овај обред да не забораве да су везани свечаним заветом да живе Господу. Они треба да употребе за Њега све способности које су им поверене, да никада не изгубе из вида да носе Божји знак послушности - Суботу из четврте заповести, да су поданици Христовог царства, учесници у божанској природи. Они треба да покоре Богу све што имају и што јесу, да свим својим даровима служе Богу на славу.

Они који су крштени троструким именом Оца, Сина и Светога Духа, на самом улазу у свој хришћански живот тиме објављују да су прихватили позив: »Зато изиђите између њих и одвојте се, говори Господ, и не дохватите се до нечистоте и ја ћу вас примити. И бићу вам отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ.« (2. Коринћанима 6,17.18) »Имајући, дакле, оваква обећања, о љубазни, да очистимо себе од сваке поганштине тела и духа и да творимо светињу у страху Божјему!« (2. Коринћанима 7,1)

Нека они који су крштењем примили Божји печат послушају ове речи, нека имају на уму да је Бог ставио на њих свој потпис, објављујући на тај начин да су постали Његови синови и кћери. Отац, Син и Свети Дух, бескрајне и свезнајуће силе, примају оне који истински улазе у заветни однос с Богом. Они су

присутни приликом сваког крштења, да прихвате кандидате који су одбацили свет и примили Христа у храм своје душе. Ти кандидати су ушли у Божју породицу и њихова имена су унесена у Јагњетову књигу живота. (SDA BC 6,1075)

НЕМА ЗАМЕНЕ ЗА ЗАКОН, 16. МАЈ

»Шта дакле? Хоћемо ли грешити када нисмо под законом него под благодаћу? Боже сачувај!« (Римљанима 6,15)

Сотонина је измишљотина да је Христос својом смрћу учинио да благодат заузме место Закона. Исусова смрт није променила, или укинула, или у најмањој мери ослабила закон Десет заповести. Та дра-гоцена благодат, понуђена људима Спаситељевом смрћу, потврдила је Божји закон. Још од човековог пада у грех, Христова морална владавина и Његова благодат нераздрживо су повезане. Оне су ишле руку под руку у свим историјским раздобљима. (FL 89)

Јеванђеље Новог завета није старозаветно мерило, ослабљено да би се приближило грешнику и спасло га у његовим гресима. Бог од свих својих поданика захтева послушност, потпуну послушност свим својим заповестима. (SDA BC 6,1072)

Исус је у свему био кушан као и ми да би знао како да помогне онима који су у искушењу. Његов живот је наш пример. Он је својом драговољ-ном послушношћу показао да и човек може да држи Божји закон, и да га кршење Закона, а не послушност Закону, ставља у ланце ропства...

Човек, који је својим исквареним животом избрисао Божје обличје из своје душе, не може само својим људским напором да произведе корениту промену у себи. Он мора да прихвати одредбе Јеванђеља; он се мора помирити с Богом послушношћу Његовом закону и вером у Исуса Христа. Његов живот од тог тренутка мора стајати под управом једног новог начела... Он се мора суочити са огледалом, Божјим законом, мора препознати мане свога моралног карактера, мора одбацити своје грехе и опрати хаљине свога карактера у крви Јагњетовој...

Утицај еванђеоске наде неће навести грешника да спасење које Христос нуди посматра као питање неограничене

благодати, која би му дозвољавала да и даље живи у преступању Божјег закона. Када светлост истине обасја његов ум и када потпуно схвати Божје захтеве, када схвати величину својих престапа, он ће променити своје путеве, постаће веран Богу снагом коју је стекао од свога Спаситеља, и живети новим и чистијим животом. (4Т 294. 295)

Задатак Јеванђеља није да ослаби захтеве Божјег светог закона, већ да уздигне људе тако да могу држати његове прописе. (SDA BC 6, 1073)

ЉУБАВ ПРЕМА БОГУ И ЧОВЕКУ, 17. МАЈ

»А Исус рече му: љуби Господа Бога својега свим срцем својим и свом душом својом и свом мисли својом... љуби ближњега својега као самога себе.«(Матеј 22,37-39)

Целокупно дело благодати је стална служба љубави, самоодрицања и самопожртвовања. У сваком тренутку Христовог боравка на Земљи, из Њега се као незадржива река изливала Божја љубав. Сви који су надахнути Његовим Духом волеће онако као што је Он волео. Исто начело које је покретало Христа покретаће и њих у свим њиховим међусобним односима.

Ова љубав је доказ њиховог учеништва... Када су људи међусобно повезани, не силом или личним интересима, већ љубављу, показују да на њих делује утицај који је узвишенији од сваког људског утицаја. Тамо где постоји такво јединство, постоји и доказ да је Божје обличје обновљено у људском роду, да је у њега усађено ново начело живота. То показује да се у божанској природи крије сила која се може одупрети натприродним силама зла, и да Божја благодат сузбија себичност својствену непрепорођеном људском срцу. (ЧВ, стр. 589)

Када се човеково ја стопи са Христом, љубав спонтано избија. Пу-нина хришћанског карактера постиже се када се подстицај да помогнемо ближњима и да им будемо на благослов стално јавља изнутра - када небеска светлост испуњава срце и показује се на лицу.

Срце у коме Христос борави не може да буде лишено љубави. Ако љубимо Бога зато што је Он први љубио нас, ми ћемо волети и све оне за које је Христос умро. Ми се не можемо повезати с Божанством ако се не повежемо с човечанством; јер, у Ономе који седи на престолу божанско је спојено с људским. Ако смо повезани с Христом, ми смо повезани и

са својим ближњима златним карикама ланца љубави. Тада ће се у нашем животу јасно показати и Христово саучешће и сажалење... Биће нам исто тако природно да послужимо сиромашнима и напаћенима као што је Христу било да »прође чинећи добро«. (ПВУ, стр. 269)

Божји закон захтева да човек воли Бога изнад свега, а свога бли-жњега као себе самога. Када се уз помоћ благодати нашега Господа Исуса Христа то буде потпуно остварило, ми ћемо бити савршени у Христу. (SDA BC 5,1097)

УКЉУЧУЈЕ И ИЗГРАДЊУ КАРАКТЕРА, 18. МАЈ

»А ви сте изабрани род, царско свеиштенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродетељи онога који вас дозва из таме к чудноме виду своме.« (1. Петрова 2,9)

Послушност Божјем закону развија у човеку карактер који је у складу са свим оним што је непорочно, свето и неокаљано. У животу таквог човека јасно је објављена порука Христовог Јеванђеља. Прихватајући Христову милост и излечење од силе греха, такав човек успоставља правилан однос с Богом. Његов живот, ослобођен таштине и себичности, испуњен је Божјом љубављу. Његова свакодневна послушност Божјем закону тако обликује његов карактер да му осигурава вечни живот у Божјем царству. (SD 42)

Међутим, Христос нам ниједном није обећао да ће постизање савршеног карактера бити неки лак посао. Племенити, савршени карактер се не наслеђује. Он се не појављује случајно. Племенити карактер се стиче личним напорима на темељу Христових заслуга и Његове благодати. Бог даје способности и снагу уму; а ми обликујемо карактер. Он се обликује у оштрим и немилосрдним биткама са самим собом. Битка за битком мора да се води против наслеђених склоности. Ми морамо пажљиво и критички преиспитивати себе и не смемо дозволити да иједна неповољна карактерна особина остане неисправљена. (ПВУ стр. 227)

Нема истине у човеку који не испољава, оплемењеним духовним карактером, силу која надмашује ону коју нам свет може дати, нити такав човек шири утицај који по својој светој, посебној природи одговара самој истини. Онај, пак, који је посвећен истином шириће спасоносни, животни утицај на све који с њим долазе у додир. То је библијска религија. (ТМ 378)

Нама је неопходно да стално откривамо Исуса Христа, да свакодневно стичемо искуство сагласно са Његовим учењима. Висока и света достигнућа стоје нам надокхват руке. Стално напредовање у знању и врлини, то је Божја намера за нас. Његов закон је одјек Његовог гласа, који свима упућује свој позив: »Уздигните се више! Будите свети и још светији!« Свакога дана морамо напредовати у усавршавању свог хришћанског карактера. (БЖ, стр. 503)

ЗАХТЕВА НЕПОРОЧНОСТ, 19. МАЈ

»Јер нас Бог не дозвољава нечистоту, него у светост.« (1. Солуњанима 4,7)

Живот је дар од Бога. Тело смо добили да бисмо га употребили у служби Богу и Он жели да се старамо о њему и да га ценимо. Сви имамо како телесне, тако и менталне способности. Наше склоности и осећања имају своје седиште у телу и ми зато не смемо чинити ништа чиме бисмо покварили благо које нам је поверено. Тело морамо одржавати у најбољем могућем физичком стању и под најдуховнијим утицајима да бисмо на најбољи начин могли искористити своје способности. (1. Коринћанима 6,13; СН 41)

Наше тело припада Богу. Он је платио цену откупљења за тело баш као и за душу... Бог је велики надгледник људског организма. Док се старамо о свом телу, ми морамо сарађивати с Њим. Љубав према Богу је преко потребна за живот и здравље. Да бисмо имали савршено здравље, наше срце мора да буде пуно наде, и љубави, и радости.

Морамо се строго чувати попуштања страстима. Када страстима дозволимо да се отму контроли, наше способности опажања и примања утисака бивају злоупотребљене, ужасно злоупотребљене. Када попуштамо страстима, крв, уместо да кружи свим деловима тела и на тај начин растерети срце и разбистри мисли, почиње да се у неодговарајућим количинама скупља у унутрашњим органима, па се као последица, појављују болести. Човек не може да буде здрав све док не препозна и не уклони зло.

»А ко се Господа држи«, ко се заветом благодати повезао с Христом, »један је дух с Господом. Бежите од блуда!« (1. Коринћанима I 6,17.18) Немојте се ни за један тренутак премишљати! Сотона би се радовао када би видео да су вас искушења надвладала. Немојте застајати да се препирете са

својом ослабљеном савешћу. Немојте себи дозволити ни први корак на путу преступа!

О, када би сви који себе сматрају мудрима, који мисле да су способни да сопственом снагом обављају све животне дужности, следили Јосифов пример! Мудрим човеком никада неће владати, нити ће њиме управљати његови прохтеви и његове страсти, него ће он управљати и прохтевима и страстима. Настојећи да припреми ум и тело за правилно обављање животних дужности, он ће се приближити Богу... Сотона уништава, Христос обнавља! (СН 586-588)

»Који говори да у њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је он ходио.« (1. Јованова 2,6)

Еванђеље треба износити као живу силу која мења живот, а не као беживотну теорију. Бог жели да примаоци Његове благодати сведоче о њеној сили... Он жели да Његове слуге пруже сведочанство да уз помоћ Његове благодати људи могу стећи карактер сличан Христовом, и радовати се обећању о Његовој великој љубави. Он жели да посведоче да Бог неће бити задовољан све док људски род не буде враћен на прави пут и док поново не стекне свету предност да носи име I Његових синова и кћери. (ЧЖ, стр. 715)

Божји народ треба да буде познат као народ који потпуно служи Богу, који Му служи целим срцем, не одајући част себи, имајући на уму да се најсвечанијим заветом обавезао да служи Господу и само Господу. (9Т 17)

Бог од своје деце захтева савршенство. Његов закон је препис Његовог карактера и мерило сваког карактера. То бесконачно мерило представљено је свима тако да свакоме буде јасно какав народ Бог жели у свом царству. Христов живот на Земљи представљао је савршено остварење Божјег закона, и када они који тврде да су Божја деца постану слични Христу по свом карактеру, и они ће бити послушни Божјим заповестима. Тада ће их Господ с поверењем моћи уврстити у број оних који ће сачињавати небеску породицу. Одевени у славну одећу Христове праведности, они ће заузети своје место на Царевој гозби. Имаће право да се придруже мноштву које је опрало своје хаљине у крви Јагњетовој. (ПВУ, стр. 218)

Све треба посматрати у светлости Христовог примера. Он је Истина. Он је истинско Видело које обасјава свакога човека који долази на свет. Слушајте Његове речи, следите Његов пример самоодрицања и саможртвовања, ослоните се

на Његове заслуге да би слава карактера коју је Он имао била дата и вама. Они који следе Христа не живе да угоде себи. Људска мерила су као савитљива трска. Господње мерило је - савршенство карактера. (ТМ 419.420)

ИЗ ЦЕЛОГА СРЦА, 21. МАЈ

»Данас ти Господ Бог твој заповеда да извршујеш ове уредбе и ове законе. Пази, дакле, извршуј их од свега срца својега и од све душе своје.« (5. Мојсијева 26,16)

У завету који је Бог у давна времена склопио са својим народом из-речена су упутства како да Му верно одају признање за милостива и чудесна дела која је учинио за њих. Бог је избавио свој народ из ропства у Египту, довео га је у обећану земљу и дао му дивно наследство и сигурно боравиште. Од народа је тражио да призна та Његова чудесна дела. Првине од плодова са земље требало је да буду посвећене Богу, да Му се враћају у облику захвалних приноса, у облику признања за Његову доброту према народу...

Та упутства, која је Господ дао своје народу, изражавају начела За-кона Божјег царства и изложена су јасно и одређено, тако да народ не остане у незнању или недоумици. Ти текстови представљају трајну обавезу за све које је Бог благословио животом и здрављем и предно-стима на овоземаљском и духовном подручју. Божја порука није осла-бљена током времена. Божји захтеви су и данас исто тако обавезни, исто тако пуноважни, баш као што су Божји дарови увек актуелни и трајни.

Да нико не би заборавио та важна упутства, Христос их је поновио и сопственим гласом. Позвао је своје следбенике на живот посвећења и самоодрицања. Он каже: »Ако ко хоће за мном ићи, нека се одрече себе и узме крст свој и иде за мном!« (Матеј 16,24) То ваља схватити онако како стоји! Једино самоодрицањем и самопожртвовањем можемо показати да смо истински ученици Исуса Христа.

Христос је сматрао врло важним да свој народ подсети на истину да је послушност Божјим заповестима битна за њихово и садашње и будуће добро. Послушност доноси благослов,

непослушност проклетство. Осим тога, када већ на посебан начин показује наклоност према свом народу, Господ тражи да народ јавно ода признање за Његову доброту. На тај начин биће прослављено Његово име; јер, такво признање представља сведочанство да су Његове речи верне и истините. »Весели се сваким добром које ти да Господ Бог твој и дому твојему!« (5. Мојсијева 26,11; MS 67,1907)

УЗВИШЕНИ СПОРАЗУМ, 22. МАЈ

»Данас си се зарекао Господу да ће ти бити Бог и да ћеш ићи путевима његовим и држати уредбе његове и заповести његове и законе његове и да ћеш слушати глас његов; а Господ се теби данас зарекао да ћеш му бити народ особит, као што ти је говорио, да би држао све заповести његове.« (5. Мојсијева 26,17,18)

Ако желимо да одржимо свој завет с Богом, не смемо Му ускратити ни своју службу ни своја средства... Сврха свих Божјих заповести је да покажу човекову дужност, не само према Богу већ и према ближњима. У овом завршном времену светске историје, не смемо, због урођене себичности свога срца, да сумњамо или да доводимо у питање Божје право да поставља те захтеве, јер ћемо иначе преварити себе и ускратити својој ду-ши највеће благослове Његове благодати. И срце и ум и душа треба да се стопе с Божјом вољом. Тада ће завет, начињен по савету Бескрајне мудро-сти, проглашен као важећи силом и ауторитетом Цара над царевима и Господара над господарима, деловати на наше задовољство ... Биће нам довољно што је Он рекао да ће послушност Његовим правилима и зако-нима донети живот и благостање Његовом народу.

Благослови Божјег завета су обострани... Бог ће прихватити оне који желе да раде на прослављању Његовог имена, који усред отпадничког и идолопоклоничког света желе да одају славу Његовом имену. Његов народ, који држи Његове заповести, уздицаће Бога да би и Он њега уздигао »хвалом, именом и славом, да буде народ свет Господу Богу својему«. (5. Мојсијева 26,19)

Својим крштеничким заветом ми смо се обећали Богу и свечано признали Господа Бога као свог Владара. Ми смо у ствари дали свечану обавезу, у име Оца и Сина и Светога Духа,

да ће од тог тренутка наш живот бити сједињен са животом те три велике силе, да ће живот којим ћемо живети у телу протећи у искреној послушности Божјем светом закону. Ми смо прогласили да смо мртви, да је наш живот сакривен са Христом у Богу, да ћемо од тада ходити с Њиме у новини живота, као људи и жене који су стекли искуство новорођења. Ми смо признали Божји завет који је учињен с нама, и обавезали се да ћемо тражити оно што је горе, где Христос седи с десне стране Богу. Својим исповедањем вере признајемо Господа за свог Бога, и заветовали се да ћемо поштовати Његове заповести. (MS 67,1907)

БЛАГОСЛОВИ ЗАВЕТА, 23. МАЈ

»Дајите и даће вам се: меру добру и набијену и стресену и преопуну даће вам у наручје ваше. Јер каквом мером дајете онаквом ће вам се вратити.« (Лука 6,38)

Бог благосиља дело човекових руку да би човек могао да Му врати Његов део. Он му даје светлост Сунца и кишу; Он чини да растиње буја, Он му даје здравље и способност за стицање средстава. Сваки благослов долази из Његове подашне руке и Он жели да људи и жене покажу своју захвалност враћајући Му Његов део у облику десетака и дарова - у облику дарова захвалности, драговољних дарова, жртава за преступ... Људи треба да покажу несебичан интерес за изграђивање Његовог дела у свим деловима света. (ИПЦ, стр. 462)

У великом делу објављивања опомене свету, они којима истина лежи на срцу, који су посвећени истином обавиће задатак који им је додељен. Они ће бити верни у давању десетака и приноса. Сваки верник Цркве обавезао се својим заветним односом са Богом да ће напустити свако прекомерно трошење средстава. Немојмо дозволити да нас недостатак смисла за економичност у нашем дому онеспособи. А да обавимо своју дужност у помагању делу које је већ укореењено и у делу проповедања на новим територијама...

Позивам браћу и сестре широм света да постану свесни одговорности која почива на њима да верно доносе десетке... Будите верни у свођењу рачуна са својим Створитељем...

Онај који је дао свога јединороднога Сина да умре за нас, учинио је за-вет с нама. Он нам даје своје благослове, а за узврат захтева да доносимо своје десетке и приносе... Бог позива свог представника на Земљи да буде веран уговору који је склопио с Њиме. Он каже: »Донесите све десетке у спреме да буде хране у мојој кући!« (Малахија 3,10; CS 74.75)

Како је велики дар који је Бог дао човеку и како је приличило нашем Богу да га учини! Великодушношћу која никада неће бити надмашена, Он га је дао да би могао да спасе бунтовне синове човекове, да би их навео да увиде Његову намеру и схвате Његову љубав. Хоћеш ли и ти, својим даровима и прилозима, показати да ти ништа није сувише велико да учиниш за Онога који је »дао свога јединороднога Сина«? (CS 19)

»Јер кад год једете овај хлеб и чаилу ову пијете, смрт Господњу обзнањујете, докле не дође.« (1. Коринћанима 11,26)

Упостављајући обредну службу која ће заменити Пасху, Христос је својој Цркви оставио успомену на своју велику жртву принету за човека. Рекао је: »Ово чините мени за спомен!«Тим чином је означио прекретницу између два система и њихова два велика празника. Један је заувек престао да постоји; а други, тек успостављен, требало је да заузме његово место и да се настави кроз све векове као успомена на Његову смрт...

У том последњем чину, када је са ученицима поделио хлеб и вино, Христос се новим заветом обавезао да буде њихов Спаситељ, новим заветом у коме је било написано и запечаћено да ће се на све који вером приме Христа излити сви благослови што их Небо може дати, у овом и будућем бесмртном животу. Требало је да овај заветни документ буде потврђен Христовом крвљу, на коју су све старозаветне жртве подсећале Божји изабрани народ. Христос је одредио да се та Вечера често светкује да би наше мисли подсетила на Његову жртву, на жртву којом је дао свој живот да би се избрисали греси свих који Га верују и примају. (Ев, стр. 206)

Приликом Спаситељеве смрти изгледало је као да су силе таме над-владале, и оне су клицале својој победи. Међутим, из изнајмљеног Јо-сифовог гроба Исус је изашао као победник. (ЧВ, стр. 128)

Исус је одбио да прими знаке обожавања од својих следбеника све док није добио потврду да је Његов Отац прихватио Његову жртву. Он се вазнео до небеских дворова и од самога Бога добио уверавање да је Његова жртва помирница за грехе људи била довољна, да Његовом крвљу сви могу стећи

вечни живот. Отац је потврдио завет склопљен са Христом да ће прихватити људе који се кају и буду послушни, да ће их волети онако како је волео свога Сина. Требало је само да Христос доврши своје дело, да испуни свој завет да ће »човек вредети више него злато чисто, више него злато офирско«. (Исаија 13,12; ЧВ, стр. 684)

ЗАПЕЧАЋЕН ХРИСТОВОМ ЖРТВОМ ПОМИРЕЊА, 25. МАЈ

»У коме имамо избављење крвљу његовом, и опроштење греха, по богатству благодати његове.« (Ефесцима 1,7)

Христос на крсту не само да је позвао људе да се покају пред Богом - због кршења Његовог закона - онога коме опрашта, Бог прво води на покајање - већ је задовољио и правду; Он је себе принео као жртву по-мирења. Његова проливена крв, Његово ломљено тело, све је то задовољило захтеве прекршеног Закона и тако је Он премостио провалију начињену грехом. Он је страдао у телу, да би својим рањеним и сломљеним телом могао да покрије беспомоћног грешника. Победа, постигнута Његовом смрћу на Голготи, заувек је пред свемиром скршила моћ сотониних оптужби и утишала његове лажне приче да Бог није способан за са-моодрицање и да зато оно није битно ни у људској породици. (1SM 341)

Христос је био без греха, јер иначе Његов живот у људском телу и Његова смрт на крсту, по плану задобијања благодати за грешника, не би имали више вредности од смрти било којег другог човека. Иако је на себе узео људску природу, провео је живот у јединству с Божанством. Он је свој живот могао да положи као свештеник, али и као жртва... Он је себе понудио Богу као жртву без мане.

Христова жртва помирница заувек је запечатилa вечни завет бла-годати. Она је испунила све услове због којих би Бог привремено обу-ставио слободан пролаз благодати према припадницима људског рода. Она је оборила сваку препреку која би заустављала обилно изливање благодати, милости, мира и љубави и на најгрешнијег припадника Адамовог потомства. (SDA BC 7, 733)

У небеским дворовима Христос се заузима за своју Цркву - за оне за које је својом крвљу платио цену откупљења. Векови,

не могу да умање делотворност Његове жртве помирења. Ни живот ни смрт, ни висина ни дубина, не могу нас раставити од љубави Божје која је у Христу Исусу; не зато што бисмо се ми тако чврсто држали Њега, већ зато што се Он тако чврсто држи нас. Када би наше спасење зависило од наших напора, не бисмо могли да будемо спасени; али, оно зависи од Онога који стоји иза свих обећања. Наше хватање за Њега може изгледати слабашно, али Његова љубав је љубав старијег брата; све док будемо одржавали своје заједништво с Њим, нико нас неће моћи отети из Његове руке. (АЦ, стр. 385)

»Јер Христос не уђе у рукотворену светињу, која је прилика праве, негоу само небо, да се покаже сад пред лицем Божјим за нас.» (Јеврејима 9,24)

Грех Адама и Еве проузроковао је страшно раздвајање Бога и човека. Христос је ступио између грешног човека и Бога и рекао човеку: »Сада можеш изаћи пред Оца; створен је план по коме Бог може да се помири с човеком и човек с Богом; преко посредника ти се можеш приближити Богу!«И сада Он стоји и посредује за тебе! Он је Првосвештеник који се моли за тебе; а ти треба да дођеш и изнесеш свој случај Оцу преко Исуса Христа. На тај начин можеш да добијеш приступ Богу. (2Т 591)

Исус Христос је представљен како стално стоји код олтара, у сваком тренутку нудећи жртву за грехе света. Он је слуга праве Светиње коју је подигао Бог, а не човек. Символичке сенке јеврејског Светилишта немају више никакве вредности. Свакодневно и годишње симболично посредовање више се не морају обављати, али је жртва помирница преко Посредника битна због сталног понављања греха. Исус служи у Божјој присутности, приносећи своју проливену крв, као крв закланог јагњета...

Верске службе, молитве, хвале, покајничко признање греха, све се то подиже као слатки мирис од истинских верника према небеском Светилишту, али пролазећи кроз покварене канале људске природе, постаје тако запрљано да уколико не буде очишћено крвљу, никада не може имати вредности пред Богом... Целокупни мирис када који се по-диже из земаљских светилишта мора да буде помешан с капљама Хри-стове крви очишћења. Он пред Оцем подиже кадионицу својих заслуга у којој нема никакве мрље земаљске искварености. Он ставља у своју кадионицу молитве, хвале и признања свога народа

којима додаје своју неокаљану праведност. И онда, са мирисом заслуга Христових молитава, кад долази пред Бога као савршен и потпуно прихватљив...

О, када би сви могли да виде да све што је повезано с послушношћу, хвалом и захваљивањем мора да буде стављено на разбукталу ватру Христове праведности. (SDABC6,1077.1078)

КРВ ЗАВЕТА, 27. МАЈ

»А Бог мира, који изведе из мртвих великог пастира овцама, крвњу завета вечнога, Господа нашега Исуса Христа да вас саврши у сваком делу добром, да учините вољу његову, чинећу вама што је угодно пред њим; кроз Исуса Христа, којему слава ва век века. Амин.«(Јеврејима 13,20.21)

Многима је било неразумљиво зашто је у време старог завета тражено толико жртава, зашто је толико крвавих жртава било стављано на олтар. Међутим, велика истина која је лебдела пред очима људи, која је била уписана у њихове мисли и срце, гласила је овако: »И без проливања крви нема опроштења!« (Јеврејима 9,22) Свака окрвављена жртва симболички је представљала »Јагње Божје, које узме на себе грехе света«. (Јован 1,29)

Сам Христос је био зачетник јеврејског богослужбеног система, у коме су, путем сенки и симбола, биле представљене духовне и небеске чињенице. Многи заборављају право значење тих жртава; велика истина да само преко Христа добијамо опроштење греха остала им је непозната. Само умножавање броја жртвованих животиња, крви бикова и јараца, није могло уклонити грех...

Поука је била садржана у свакој жртви, утиснута у сваку церемонију, свечано проповедана од стране свештеника, док су обављали своју свету службу, а објављивао ју је и сам Бог - да само Христова крв може да донесе опроштење греха. (SDA BC 7, 932. 933)

У стара времена верници су се спасавали преко истог Спаситеља као и сада, само је то био прикривени Бог. Они су Божју милост гледали у симболима... Христова жртва је славно испуњење целокупног јеврејског система... Када је као безгрешна Жртва, Исус погнуо главу и умро, када

је невидљивом руком Свемогућега завеса у Храму била расцепљена надвоје, отворен је нови и живи пут. Сви су се сада могли приближити Богу Христовим заслугама. Управо зато што је вео био уклоњен, људи су могли да изађу пред Бога. Више није требало да зависе од свештеника или церемонијалних жртава. Сада су сви добили слободу да непосредно изађу пред Бога заслугом свога личног Спаситеља. (SDA BC 7,932)

Цели ум, цела душа, цело срце и цела снага, све то било је откупље-но крвљу Божјега Сина. (ТМ 130)

ЗАВЕТ И СУБОТА, 28. МАЈ

»Зато ће чувати синови Израилјеви суботу, празнујући суботу од колена до колена заветом вечним. То је знак између мене и синова Израилјевих до века; јер је за шест дана створио Господ небо и земљу, а у седми дан почину и одмори се.«(2. Мојсијева 31,16.17)

Када је Господ избавио израиљски народ из Египта и поверио му свој Закон, поучио га је да ће се светковањем Суботе разликовати од идолопоклоника...

Као што је некада била знак који је обележавао Израилјце, када су изашли из Египта и ушли у земаљски Ханан, Субота је исто тако знак којим је обележен Божји народ, док излази из света и улази у небески починак. Субота је знак односа који постоји између Бога и Његовог народа, знак да Његов народ поштује Његов закон. По њему се Његови лојални поданици разликују од преступника... Субота која је објављена свету као знак Бога Створитеља, представља и знак Бога који посвећује. Сила која је створила све што је настало, иста је сила која обнавља душу по Божјем обличју. За оне који светкују Суботу, она је и знак посвећења. Право посвећење је у ствари склад с Богом, сједињавање с Њим у карактеру. Оно се прима послушношћу оним начелима која представљају препис Његовог карактера. Субота је и знак послушности. Онај који од срца поштује четврту заповест поштоваће и цео Закон. Он се посвећује послушношћу.

Нама, као и Израилју, Субота је дата као »вечни завет«. За оне који поштују Божји свети дан, Субота је знак да их Бог препознаје као свој изабрани народ. То је доказ да ће Он испунити завет који им је дао. Свака душа која прихвата тај знак Божје владавине ставља себе под заштиту божанског, вечног завета. Она се везује за златни ланац послушности, чија свака карика представља по једно обећање.

Једино четврта заповест од десет садржи печат великог Законодавца, Створитеља неба и Земље. Они који поштују ову заповест узимају на себе Његово име, и припадају им сви благослови које она нуди. (6Т 349.350)

Субота није изгубила ништа од свог значења. Она је и сада знак из-међу Бога и Његовог народа, и она ће то заувек остати. (9Т 18)

БОЖЈИ ВЕЧНИ ЗАЛОГ, 29. МАЈ

*»Памти увек завет свој, реч коју је дао на тисућу колена.«
(Псалам 105,8)*

Бог стоји иза сваког обећања које је дао. Са Библијом у руци, кажи: «Учинио сам како си рекао. Понављам Твоје обећање: 'Иштите и даће вам се, тражите и наћи ћете, куцајте и отвориће вам се!'» (Матеј 7,7)

Дуга око престола је јемство да је Бог истинит, да у Њему нема про-мене, да нема мењања видела ни мрака. Ми смо грешили против Њега и не заслужујемо Његову наклоност; ипак, Он ставља на наше усне најчудеснију молитву: »Немој нас одврћи имена својега ради, немој наружити престола славе своје, опомени се завета својега с нама, немој га укинути!« (Јеремија 14,21) Он се обавезао да ће чути наш вапај када будемо изашли пред Њега, признајући Му своју недостојност и свој грех. Част Његовог престола стоји као залог да ће испунити реч коју нам је дао. (8Т 23)

Сваки од нас који нуди себе Господу у службу, не ускраћујући Му ништа, добија снагу за постизање немерљивих резултата. Господ Бог се обавезао вечним заветом да удели снагу и благодат свакоме који се посвећује послушношћу Истини. (7Т 30. 31)

Немија је тежио да дође у близину Цара над царевима и придобио је на своју страну силу која је могла да преусмери срца као што се пре-усмеравају речне воде (види: Немија 1. и 2)

Да се моли онако како се Немија молио у часу невоље, могућност је која хришћанину стоји на располагању у околностима када су други облици молитве немогући. Они који се с муком пробијају претрпаним стазама живота, скрхани и збуњени, могу упутити молбу Богу да их Он води... У тренуцима изненадних тешкоћа или опасности срце може

послати позив за помоћ Ономе који се зарекао да ће се одазвати и помоћи својим верним и оданим следбеницима када год Га позову. У свакој околности, у свакој прилици, душа оптерећена болом и бригом, или сурово нападнута искушењима, може наћи сигурност, подршку и помоћ у неисцрпној љубави и сили Бога који држи завет. (ИПЦ, стр. 410.411)

ТРАЈАН И НЕПРОМЕНЉИВ, 30. МАЈ

»Ходите, сјединимо се с Господом заветом вечним, који се не заборавља.« (Јеремија 50,5)

Завет је споразум којим се уговорне стране обавезују да испуне одређене услове. На тај начин и људско оруђе склапа споразум с Богом и обавезује се да испуни услове који су наведени у Божјој речи. Његово понашање показује да ли поштује своје обавезе, да ли испуњава услове.

Човек добија све када постане послушан Богу који држи завет. Божје особине усађују се у човека, оспособљавајући га да покаже милост и саучешће. Божји завет нас уверава у Његов непроменљиви карактер... Ми сами морамо знати какви су Његови захтеви и какве су наше обавезе. Услови Божјег завета су: »Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, свом душом својом, свом снагом својом, и свом мишљу својом и ближњег својега као самога себе!« Христос је рекао: »То чини и бићеш жив!« (Лука 19,27.28; SDA BC 7, 932) Бог је својим прстом написао свој Закон на две камене плоче, пока-зујући тако да се он никада не може мењати нити укидати. Он треба да буде сачуван кроз безбројне векове, непроменљив као и сама начела Божје владавине... Христос је дао свој живот да би омогућио човеку да у себи обнови Божје обличје. Управо сила Божје благодати зближава људе и чини да буду послушни Истини. (СТ 248. 249)

Браћо моја, повежите се с Господом Богом над војскама! Њега се бој-мо и Њега се плашимо!... Пред нама су тешка времена, али ако останемо заједно, спојени везама хришћанског заједништва, ако се нико не буде борио за првенство и власт, Бог ће моћно радити за нас...

Он зна сваку нашу потребу. Он има сву моћ. Он својим слугама може да омогући такву меру успешности какву њихове потребе захтевају. Његова бескрајна љубав и Његово саосећање

никада се не умарају. С величанственом свемоћи Он обједињује нежност и старање брижнога пастира. Не треба да се плашимо да Он неће испунити своја обећања. Он је вечна истина. Он никада неће променити завет који је склопио са онима који Га љубе. Његова обећања Цркви стоје чврсто заувек. Он ће је учинити вечно савршеном, на радост многих нараштаја. (8Т 38.39)

СИМБОЛ ЗАВЕТА, 31. МАЈ

»И рече Бог: ево знак завета који постављам између себе и вас и сваке живе твари, која је с вама довека: метнуо сам дугу својуу облаке да буде знак завета између мене и земље.« (1. Мојсијева 9,12.13)

Колико је само саосећања према грешном човеку велики Бог показао, када је у облаке ставио прекрасну, вишебојну дугу као знак свог завета с људима!... По Његовом плану требало је да синовима и кћерима каснијих нараштаја, када виде дугу у облацима... родитељи објасне да је стари свет био уништен потопом зато што су се људи одали сваковрсној покварености, па су онда руке Највишега исплеле дугу и ставиле је у облаке као знак да Бог никада више неће пустити на Земљу потоп силне воде. Тај симбол у облацима требало је да утврди веру свих, да ојача поверење у Бога, јер је био залог божанске милости и доброте према човеку...

Дуга на Небу око престола, што значи изнад Христове главе, пред-ставља симбол Божје милости која обухвата Земљу. Када човек својом великом поквареношћу изазове Божји гнев, Христос, човеков Посредник, залаже се за њега и показује дугу у облацима као доказ Божје велике милости и сажалења према заблуделом човеку. (3 CG 74. 75)

Анђели радосно узвикују, док гледају тај драгоцен доказ Божје љубави према човеку. И Откупитељ света гледа дугу, јер се Његовим доприносом тај разнобојни лук појавио на небу као доказ или као залог заветног обећања човеку. И сам Отац посматра дугу у облацима и подсећа се вечнога завета између себе и човека... Док гледамо тај прекрасни лук, можемо бити радосни у Господу, сигурни да и Он сам посматра овај знак свога завета, и да се при томе сећа својих синова и кћери на Земљи, којима је знак био дат. Њихове невоље, опасности и страдања нису скривени од Његових очију. Ми се можемо

радовати у нади, јер је дуга Божјега завета изнад нас. Он никада неће заборавити децу о којој се стара. (SDA BC 1,1091)

ЈУН—Цена благодати

[160]

УДАЉАВАЊЕ ОД НЕБЕСКОГ ПРЕСТОЛА, 1. ЈУН

»Који, ако је и био у обличју Божјему... на очи нађе се као човек... понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове.« (Филибљанима 2,6-8)

Да бисмо могли потпуно разумети вредност спасења, неопходно је да сазнамо којом ценом је било плаћено. Управо зато што имају само ограничене идеје о патњама које је Христос поднео, многи недовољно цене велико дело помирења. Славни план човековог спасења изведен је захваљујући бескрајној љубави Бога Оца. Тај божански план представља најчудеснији израз Божје љубави према палом људском роду. Љубав која се показала даровањем Божјег љубљеног Сина задивила је и свете анђеле. »Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао да ниједан који га верује не погине него да има живот вечни!« (Јован 3,16) Наш Спаситељ је био сјајност славе свог небеског Оца и обличје бића Његова. Он је имао божанско величанство, беспрекорност и савршенство. Био је једнак Богу. »Јер би воља Очева да се у Њега усели сва пунина.« (Колошанима 1,19)...

Христос се сложио да умре уместо грешника, да би човек, живећи животом послушности, могао да избегне казну коју прописује Божји закон. (2Т 200. 201)

Исус је био величанство Неба, вољени Заповедник анђела који су уживали да Му угађају. Био је једно с Богом, »у наручју очевом« (Јован 1,18), а ипак сматрао да није у реду уживати у једнакости с Богом, ако човек треба да остане у греху и беди. Сишао је са свог престола, скинуо круну, оставио царски скиптар, и своју божанску природу оденуо људском. Понизио је самога себе до смрти на крсту, да би човек могао да буде уздигнут да седне с Њим на Његов престо. У Њему имамо савршени дар, бескрајну жртву, моћног Спаситеља, који може

савршено спасти све који долазе Богу преко Њега. Он је дошао да у љубави открије Оца, да помири човека са Богом, да од њега начини ново створење, обновљено по обличју Онога који га је створио. (1SM 321)

Наш небески Отац је принео бескрајну жртву када је дао свога Сина да умре за палог човека. Та цена, плаћена за наше откупљење, треба да нам помогне да стекнемо узвишеније схватање о ономе шта можемо да постанемо уз Христову помоћ. (4Т 563)

[161] **НЕПОНОВЉИВИ СИЛАЗАК ДО ЧОВЕКА, 2.**
ЈУН

»Будући, пак, да деца имају тело и крв, тако и он узео део у томе да смрћу сапре онога који има државу смрти, то јест ђавола.« (Јеврејима 2,14)

Сотона је успео да обори човека и од тада се труди да у човеку избрише Божју слику и да у људско срце уреже свој лик... Он пресеће сваки зрак светлости који од Бога пада на човека и присваја службу која припада Богу...

Међутим, јединородни Божји Син осмотрио је тај приказ, видео људске патње и људску беду... Сагледао је системе помоћу којих је сотона покушавао да из људске душе избрише и последњи траг сличности с Богом; видео је како наводи људе на неумереност да би тако уништио моралне снаге које је Бог дао човеку као најдрагоценије, непроцењиво благо. Видео је како се, попуштањем прохтевима, поткопавају интелектуалне снаге и како Божји храм лежи у развалинама... Гледао је како осећања, живци, прохтеви, удови под утицајем натприродних сила попуштају најодвратнијим, opakим пожудама, како се прави демонски печат утискује на лица многих људи, и како одражавају расположење легија злих демона којима су опседнути. Такво је било стање које се указало пред Откупитељем света. Каквог ли ужасног приказа за очи савршене чистоте!...

Несхватљиви силазак Бога до човека представља тајну коју никада нећемо успети да докучимо. Величина тога плана никада се неће потпуно разумети, нити би бескрајна мудрост могла замислити неки други који би га надмашио. План је могао да буде остварен једино... ако Христос постане човек и претрпи гнев који је грех изазвао преступом Божјег закона. Путем тога плана, велики Бог могао је да остане праведан, а да ипак оправда оне који верују у Исуса и који Га приме као свог

Спаситеља. То је та небеска наука о откупљењу, о спасавању човека од вечне пропасти...

Бог је толико љубио свет да је себе у личности Исуса Христа дао свету да претрпи казну за људске преступе. Бог је патио заједно са Сином, као што само божанско Биће може да пати, да би се свет могао помирити с Њим. (R&H, 22. октобар 1895)

НЕУПОРЕДИВА ИСКУШЕЊА, 3. ЈУН

»Већ нећу много говорити с вама; јер иде кнез овога света и у мени нема ништа.« (Јован 14,30)

Од тренутка када је Христос дошао на овај свет, цели савез сотонских сила чинио је све да Га превари и обори као што је некада преварио и оборио Адама...

Када је Христос био рођен у Витлејему, Божји анђели су се показали пастирима, који су те ноћи чували своја стада, и дали им божанску потврду ауторитета новорођеног детета. Сотона је знао да је Дете дошло на Земљу с божанским налогом да упути изазов његовој власти. Чуо је анђеле како објављују: *»..Јер, гле, јављам вам велику радост, која ће бити свему народу. Јер вам се данас роди спас, који је Христос Господ, у граду Давидову!«* (Лука 2,10.11)

Небески гласници разбуктали су свеукупни гнев сотонине зборнице. Он је у стопу следио оне који су се старали о малом Исусу. Слушао је Симеуново пророчанство у тремовима Храма... *»Сад отпушташ с миром слугу својега, Господе, по речи својој, јер видеше очи моје спасење твоје...«* (Лука 2,29-31) Сотона се препустио гневу када је схватио да је остарели Симеун препознао Христово божанство.

Заповедник Неба морао је да трпи нападе кушача... Од времена када је још био беспомоћно новорођенче у Витлејему и када су паклене силе покушавале да Га униште користећи Иродову љубомору, па све док није дошао до крста на Голготи, стално је трпео нападе нечастивога. У сотонским већима било је закључено да Исус мора бити савладан. Ниједно људско биће које је дошло на свет није успело да избегне деловање кушачеве силе. Све снаге савеза зла биле су стављене у покрет, кренуле су Његовим трагом... Сотона је знао да мора да победи или ће бити побеђен. Успех или пораз толико су му значили

да своје дело није могао да препусти ниједном од својих злих представника. Кнез зла је лично морао да води овај рат...

Христов живот је заиста био стална битка са сотонским силама. Сотона је у борбу против Божјег Сина убацивао свеколике снаге отпада. (R&H, 29. октобар 1895)

Ниједном приликом није било одговора на сотонина многострука искушења. Ни један једини пут Христос није ступио на сотонино тло, није му пружио ни најмању предност. (SDA BC 5,1129)

НЕОПИСИВА УСАМЉЕНОСТ, 4. ЈУН

*»Газих сам у каци и нико између народа не беше са мном.«
(Исаија 63,3)*

Ипак, Исус је сам пролазио кроз детињство, младост и зрело доба. У својој непорочности и верности сам је »газио у каци« и никога од љиди није било с Њим. Носио је страхан терет одговорности за спасење човека. Знао је да ће све бити изгубљено уколико не дође до одлучујуће промене у начелима и циљевима људског рода. То је био терет на Његовој души, и нико није могао да процени тежину бремена које га је притискивало. (ЧВ, стр. 66)

Током целог Његовог живота, Његова мајка и браћа нису схватили Његову мисију. Нису Га разумевали чак ни Његови ученици. Онај, који је пребивао у вечној светлости, као једнак с Богом, свој живот на Земљи морао је да проведе у самоћи. Као један од нас, морао је да носи терет наше кривице и нашег бола. Безгрешни је морао да осети срамоту греха. Љубитељ мира је морао да живи усред сукоба, истина је морала да борави с лажима, непорочност са поквареношћу. Сваки грех, свака несугласица, свака понижавајућа пожуда коју је преступ изнедрио, све то представљало је мучење за Његов дух.

Сам је морао да гази својим путем; сам је морао да носи бремене. На Њему, који је оставио своју славу и прихватио слабости људског рода, морало је да почива откупљење света. Он је све то видео и осећао, али је остао чврст у својој намери. Од Његове руке зависило је спасење палог људског рода, и Он је подигао руку да би се ухватио за руку Свемогућега. (ЧВ, стр. 80)

Христови ученици никада нису потпуно схватили ни увиђали да Исус живи усамљеничким животом, да је одвојен од небеских дворова, да мора да се прилагоди човековом животу... Када Исус више није био с њима... почели су да размишљају

на који су начин могли да Му укажу своју пажњу која би унела радост у Његово срце...

Иста потреба запажа се и у данашњем свету. Међутим, само ретки увиђају шта им све Христос значи. Када би то разумели, била би изражена велика Маријина љубав (Матеј 26,6-13), помазање би било чешће понављано... Ништа не би сматрано сувише драгоценим да се не би могло дати Христу, никакво самоодрицање ни самопожртвовање не би изгледало сувише велико да не би могло бити поднесено Њега ради. (ЧВ, стр. 484)

ИСКУШЕЊЕ И ПОБЕДА, 5. ЈУН

»Јер немамо поглавара свештеничкога који не може пострадали с нашим слабостима, него који је у свачему искушан као и ми, осим греха.« (Јеврејима 4,15)

После свог крштења, Божји Син је отишао у пустињу у којој је требало да Га ђаво куша... Четрдесет дана није ни јео ни пио... Он је схватио моћ апетита над човеком, и уместо грешног човека поднео највећу могућу пробу на том подручју. И овде је постигнута победа коју само понеки могу довољно да цене. Владајућа снага изопаченог апетита, и тешки грех попуштања таквом апетиту, могу се схватити тек на темељу дужине поста који је наш Спаситељ издржао да би могао сломити његову моћ... Он је дошао на ову Земљу да своју божанску снагу сједини с нашим људским напорима, да бисмо снагом и моралном силом коју нам Он даје могли победити за сопствено добро.

Ох! колико се дубоко морао понизити Цар славе да дође на овај свет, да издржи муке глади и сурова кушања лукавог непријатеља, и то само зато да би постигао бескрајну победу за човека! То је љубав којој нема равне...

Нису само патње и муке од глади учиниле да страдање нашег Спа-ситеља буде тако неизрециво сурово. Била је то и свест о кривици која је дошла као последица човековог попуштања апетиту, попуштања које је донело тако страшне невоље на свет, и која је тешко притискала Његову божанску душу...

У људској природи, ужасно оптерећен теретом греха који су Га притискали, наш Откупитељ се супротставио том најтежем искушењу које напада човекову душу. Када би човек успео да савлада ово ис-кушење, могао би да победи и свако друго.

Неумереност је темељ свих моралних зала познатих човеку. Христос је започео дело откупљења управо на месту на коме је

почела наша пропаст. Пад наших прародитеља био је изазван попуштањем апетиту. А приликом откупљења, победа над апетитом била је прво Христово дело. Како је само задивљујућу љубав Христос испољио када је дошао на свет да понесе наше грехе и недостатке, и прође стазом патњи, да би нам својим животом неокаљаних заслуга могао показати како и ми можемо ходити и победити као што је Он победио. (Sufferings, 10-12)

ПОБЕДОНОСНЕ ПАТЊЕ, 6. ЈУН

»Јер у чему пострада и искушан би у ономе може помоћи и онима који се искушавају.« (Јеврејима 2,18)

О када бисмо могли да схватимо значење ових речи: Христос »пострада и искушан би«! Иако је био потпуно слободан од сваке мрље греха, продуховљена осетљивост Његове свете природе учинила је да Му сваки додир са злом буде неизрециво болан. Ипак, одевен у своју људску природу, суочио се лицем у лице с архиотпадником, и сам се одупрео непријатељу свога престола. Христос ни у мислима није могао да буде наведен да се покори сили искушења. (SDA BC 7,927)

Какав је то приказ био за небеске посматраче! Христос, који није познавао ни најмању мрљу греха или прљавштине, узео је нашу природу у њеном изопаченом стању! Било је то понижење веће него што би ограничени човек могао да схвати. Бог се показао у телу, и понизио се. Какве ли теме за размишљање, за дубоко, озбиљно разматрање. Био је тако бескрајно велики да је поштован као Величанство Неба, а понизио се толико дубоко; међутим, при томе није изгубио ниједан атом свога достојанства и своје славе! Он се спустио до крајњег сиромаштва, до најдубљег људског понижења. Нас ради постао је сиромашан, да се ми Његовим сиромаштвом обогатимо. (1SM 253)

Свет је изгубио свој првобитни образац доброте и потонуо у свеопшти отпад и моралну поквареност; Исусов живот био је испуњен тешким, по-жртвовним напором да човека врати натраг у првобитно стање тиме што ће га надahнути духом божанске великодушности и несебичне љубави. Иако је био на свету, Он није био од света. За Њега је представљало трајни бол да буде у додиру с непријатељством, изопаченошћу и нечистотом, стањем које је сотона изазвао у свету; међутим, Он је морао да обави своје дело, да доведе човека у склад с

божанским планом, а Земљу у везу са Небом, па ниједну жртву није сматрао сувише великом ако би допринела остварењу Његовог циља. Он је био »у свачему искушан као и ми«. (Јеврејима 4,15) Сотона је био спреман да Га нападне на сваком кораку, наваљујући на Њега својим најжешћим искушењима; али Он ипак »греха не учини, нити се нађе превара у устима његовим«. (1. Петрова 2,22) »Он пострада и искушан би«, Он је страдао у складу са савршенством своје светости. Али, кнез таме ништа није нашао у Њему; ни једна једина мисао, ни једно једино осећање нису се одазвали искушењу. (5Т 421.422)

МОЛИТВА, 7. ЈУН

»Он у дане тела својега, мољења и молитве ономе који га може избавити од смрти с виком приношаше, и би утешен по својој побожности.« (Јеврејима 5,7)

Док се молите, драги младићи и девојке, да не паднете у искушење, имајте на уму да се ваш посао никако не завршава молитвом. Ви морате сами допринети услишењу своје молитве колико год је то могуће, тиме што ћете се одупрети искушењу, и тек онда препустити Исусу да за вас учини оно што ви нисте могли учинити...

Желела бих да подсетим младе који се украшавају... да је, због њи-хових греха, Спаситељева глава носила на себи срамотну круну од трња. Када трошите драгоцену време на украшавање своје одеће, сетите се да је Цар славе носио једноставну, необрубљену доламу. Ви који се умарате украшавајући себе, молим вас, помислите да је Исус често био уморан од непрекидног тешког рада и самоодрицања и самопожртвовања да би помогао сиромашнима и напаћенима. Он је проводио целе ноћи у молитви на усамљеним местима у планинама, не због својих слабости или својих лотреба, већ зато што је видео, што је осећао слабост ваше природе да се одупре искушењима непријатеља управо у оним тачкама у којима ви бивате савладани. Он је знао да ћете бити немарни према опасностима које вам прете и да нећете осећати потребу да се молите. Управо је вас ради слао своје молитве Оцу, пратећи их уздасима и сузама. Он је то чинио да би нас ослободио оне охолости и љубави према таштини и уживањима којима сада подлежемо и које у нама гуше љубав према Исусу...

Хоћете ли, млади пријатељи, устати и ослободити се те страшне равнодушности и мртвила који су вас изједначили са светом? Хоћете ли послушати глас опомене који вам говори

да пропаст вреба на путу оних који су неопрезни у овом часу опасности? (ЗТ 378-380)

Многи од наших младих, својим безбрижним одбацивањем опомена и укора који су им упућени, широко отварају врата сотони да слободно уђе. Док имамо Божју реч као водича и Исуса као свог небеског Учитеља не треба да останемо у незнању у односу на оно што тражи од нас, или какве нам замке поставља сотона... Неће то бити неугодан задатак да будемо послушни Божјој вољи, само ако себе потпуно потчинимо вођству Његовог Духа. (ЗТ 378)

»Тих пак дана изађе на гору да се помоли Богу и проведе сву ноћ на молитви Божјој.« (Лука 6,12)

Христос, Величанство Неба, док је обављао своју земаљску мисију, често се молио свом небеском Оцу. Много пута се догађало да целу ноћ проведе на молитви... Маслинска гора била је омиљено прибежиште Божјега Сина, Његово место молитве. Често, када би Га мноштво оставило да се негде одмори преко ноћи, Он није почивао, иако је био уморан од дневног рада... Док је град тихо спавао, а ученици се враћали својим домовима да се освеже сном, Исус није одлазио на починак. Са Маслинске горе уздизале су се Оцу Његове божанске молитве да Његови ученици буду сачувани од злих утицаја с којима се свакодневно срећу у свету, да Његова душа буде ојачана и припремљена да обави дужности и савлада тешкоће следећег дана. Целе ноћи, док су Његови следбеници спавали, њихов божански Учитељ се молио. Роса и слана ноћи падале су на Његову главу погнуту у молитви. Његов пример ваља да следе и сви Његови следбеници...

Он је бирао тишину ноћи, када га нико неће прекидати у молитви. Исус је имао моћ да лечи болесне и подиже мртве. Он сам био је Извор благослова и снаге. Заповедао је чак и олуји и она Га је слушала. Поквареност Га се није дотицала, грех Му је био стран; а ипак се молио, и то често с тешким уздасима и сузама. Молио се за своје ученике и за себе, изједначавајући тако себе с нашим потребама, нашим слабостима, нашим поразима, са свим што се тако често догађа нама људима. Он је био моћан као Молитељ. Иако није имао страсти наше пале људске природе, био је мучен истим немоћима, кушан у свему као и ми. Исус је прошао кроз агонију која је изискивала помоћ и подршку од Оца.

Христос је наш пример. Да ли сотона куша и сурово удара и Хри-стове слуге? Да, али исто је тако кушао и ударао Онога који није по-знавао грех! Зато се Христос обраћао своме Оцу у тренуцима невоље. Он је дошао на Земљу да би прокрчио пут којим бисмо могли поћи да нађемо благодат, снагу и помоћ у сваком тренутку потребе, али уз услов да следимо Његов пример честих, искрених молитава. (2Т 508.509)

АГОНИЈА У ГЕТСИМАНИЈИ, 9. ЈУН

»И отишавши мало паде на лице своје, молећи се и говорећи: Оне мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова, али опет не какоја хоћу него како ти!« (Матеј 26,39)

У Гетсиманији Исус је трпео уместо човека, и људска природа Божјег Сина клецала је под страшним теретом ужасне свести о кривици због греха, све док се с Његових бледих и уздрхталих усана није отео болни крик: »Оче мој! ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова...« Људска природа би ту и тада умрла од ужасне свести о греху да Га један од небеских анђела није ојачао да поднесе агонију... Христос је морао да претрпи смрт изречену онима који су прекршили Божји закон.

Застрашујућа је могућност да непокајани грешници падну у руке живог Бога. То се показало у историји о уништењу старог света потопом, у извештају о огњу који је пао с неба и уништио становнике Содома. Међутим, никада се то није испољило тако јасно као у случају Христове агоније, агоније Сина бескрајнога Бога, када је морао да поднесе Божји гнев намењен грешном свету. Управо је као последица греха, престапа Божјег закона, гетсимански врт постао истакнуто место патњи за сав грешни свет. Никаква туга, никаква самртничка борба не може се мерити са оном коју је издржао Божји Син.

Човек није постао носилац туђих греха и зато никада неће упознати ужас проклетства греха које је Спаситељ носио. Никаква туга не може да издржи поређење с тугом Онога на кога је пао Божји гнев са застрашујућом снагом. Људска природа може да поднесе само ограничену меру пробе и невоља. Ограничени може да издржи само ограничену меру, и људска природа се слама; међутим, Христова природа имала је већи капацитет трпљења... Агонија коју је Христос претрпео, шири, продубљује, пружа много обухватније

схватање карактера греха, али и карактера одмазде коју ће Бог пустити на оне који наставе да живе у греху. Плата за грех је смрт, али је дар Божји вечни живот у Исусу Хри-сту за сваког грешника који се каје и верује. (SDA BC 5,1103)

Мач правде није био извучен из корица, а Божји гнев због безакоња пао је на човековог заменика, Исуса Христа, јединородног од Оца. (SDA BC 5,1103)

ОЧЕВ ОДБОЈНИ ПОГЛЕД, 10. ЈУН

»Али је сад ваш нас и област таме.« (Лука 22,53)

Док се Божји Син повијао на молитви у Гетсеманији, агонија Његовог духа чинила је да из Његових пора зној избија у облику крупних капи крви. Његову душу обузимао је ужас пред великом тамом. Греси целога света су Га притискали. Патио је уместо човека као преступник Очевог закона. Био је то и тренутак искушења. Светлост Божје присутности полако се губила из Његовог видокруга и Он је ј прелазео у руке сила таме. У муци своје душе лежао је на хладној земљи. Био је свестан Очевог намрштеног лица и одбојног погледа. Узео је чашу патњи са усана грешног човека и одлучио да је сам попије, пружајући човеку уместо ње чашу благослова. Гнев који је требало да падне на човека падао је сада на Њега. И управо тада је тајанствена чаша задрхтала у Његовој руци.

Исус је често, заједно са ученицима, налазио уточиште у гетсиман-ском врту, ту је размишљао и ту се молио... Никада пре тога Спаситељево срце није било испуњено таквом жалошћу. Божји Син није се плашио телесних патњи... Греси изгубљеног света били су на Њему и тешко Га притискивали. Свест о намрштеном лицу Његовог Оца при погледу на грех, раздирала је Његово срце и наносила Му продорни бол, чинила је да се с Његовог чела сливају крупне капи крви...

Ми можемо имати само магловиту представу о неизрецивој стрепњи Божјег драгог Сина у Гетсиманији у тренутку када је схватио да је одвојен од Оца зато што носи човекове грехе. Он сам постао је грехом због палог људског рода. Свест о повлачењу љубави Његовог Оца учинила је да се из Његове измучене душе отму ове тужне речи: »Жалосна је душа моја до смрти!« (Матеј 26,38)

Божански Син небеског Оца полако је губио свест и умирао. Отац је од свога престола послао гласника да ојача

божанског Паћеника и да Га охрабри да настави својим крвљу попрсканим путем. Да су смртници могли да гледају чуђење и тугу анђеоских чета, када су у тихом болу посматрале како Отац повлачи зраке своје светлости, љубави и славе са свога љубљенога Сина који је лежао на Његовим грудима, могли би много боље да схвате колико је грех страшан у Божјим очима. (2Т 203-207)

ОДБАЧЕН ОД ОЦА, 11. ЈУН

»Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?« (Матеј 27,46)

Исус је уз пољубац био предан у руке својим непријатељима и журно одведен у судницу једног земаљског суда... Анђеоске чете су с чуђењем и болом посматрале Онога који је био Величанство Неба, који је носио круну славе, како сада носи трнову круну, како као окрвављена жртва постаје плен разјарене гомиле коју је сотона у свом гневу довео до ивице лудила. Посматрајте тог стрпљивог Паћеника! На Његовој глави је трнова круна. Крв, симбол живота, тече из свих његових раздераних вена...

Посматрајте тлачитеље и Потлаченога! Бескрајна гомила окружила је Спаситеља света. Ругање и исмејавање мешали су се с грубим и бого-хулним псовкама... Христос, драгоцен Божји Син, изведен је напред и крст је био стављен на Његова плећа... Притискан непрегледном гомилом својих огорчених непријатеља и неосетљивих посматрача, поведен је према месту распећа... Прикован је на крст, и висио између неба и Земље... Славни Откупитељ палоба света трпео је казну због човековог престапања Очевог закона. Управо се спремао да откупи свој народ сопственом крвљу...

О, да ли је икада било патњи и туге сличних онима које је претрпео наш Спаситељ на самрти? Управо је свест о негодовању Оца учинила Његову чашу тако горком. Телесне патње нису допринеле да се Исусов живот на крсту тако брзо заврши. Био је то страховити терет греха света, свест о Очевом гневу... Сурово кушање навело Га је на помисао да Га је Његов Отац заувек оставио и измамило онај продорни крик са крста: »Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?«...

У својој предсмртној агонији, док је завршавао свој драгоцен живот, морао је само вером да се ослони на Онога

кога је увек радосно слушао... Лишен чак и светле наде и уверења у победу коју ће постићи у будућности, повикао је јаким гласом: »Оче, у руке твоје предајем дух свој!« (Лука 23,46) Он је добро познавао карактер свога Оца, Његову праведност, Његову милост, Његову велику љубав, и покорно се предао у Његове руке. (2Т 207-211)

ГРЕСИ ЦЕЛОГА СВЕТА, 12. ЈУН

*»Али он би рањен за наше преступе, избијен за наша
безакоња, кар беше на њему нашега мира ради, и раном
његовом ми се исцелисмо.« (Исаија 53,5)*

Неки имају ограничена схватања о помирењу. Они мисле да је Христос претрпео само мали део казне коју прописује Божји закон; сматрају да је Исус, иако је као Божји драги Син искусио Божји гнев, ипак у време свих својих болних страдања имао доказе да Га Отац љуби и прихвата, да су врата гроба пред Њим ипак била расветљена блиставом надом и да је имао јасне доказе о својој будућој слави. То је велика заблуда! Христова најтежа патња била је проузрокована негодовањем Његовог небеског Оца. Отуда је агонија Његове душе била тако снажна да човек о њој може имати само нејасан појам.

За многе извештај о спуштању Бога до човека, о Његовом понижењу, о жртви коју је принео наш божански Господ није ништа занимљи-вији ... од извештаја о смрти мученика који су умрли за Исуса. Многи су заиста искусили смрт спорим мучењем; други су били распети на крст. И онда, по чему се смрт Божјега драгога Сина разликује од њихове?... Када би се Христове патње састојале једино од физичких мука, онда Његова смрт заиста није била болнија од смрти неких од тих мученика. Међутим, телесни бол представљао је само мали део агоније Божјега драгога Сина. Греси целога света почивали су на Њему; осим тога, ту је била и свест о Божјем гневу која Га је пратила, док је трпео казну уместо оних који су преступили Закон. И управо је то сломило његово божанско срце... Невини, напаћени Човек са Голготе савршено је схватио и на себи искусио дубоку провалију коју је грех начинио између Бога и човека. Њега су кињиле силе таме. Није имао на располагању ни један једини зрак светлости да обасја Његову будућност... И управо у том страшном, тамном тренутку, када је лице Његовог

Оца било сакривено од Његовог погледа, када су се легиони злих анђела гомилали око Њега, када Га је притискивало тешко бреме греха целог света, с Његових усана отеле су се речи: »Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?«...

Када се упореди с подухватом задобијања вечног живота, сваки други подухват постаје потпуно безначајан. (2Т 213-215)

НЕУПОРЕДИВА ЦЕНА, 13. ЈУН

»Знајући да се пропадљивим сребром и златом не икупите од сујетнога свога живљења... него скупоценом крвљу Христа, као безазлена и пречиста јагњета.« (1. Петрова 1,18.19)

Петар каже: »Ви знате да се нисмо откупили пропадљивим стварима, као што су сребро и злато!« О, када би то било довољно да се купи спасење људи, како би то дело лако могао да обави Онај који је рекао: »Моје је сребро и моје је злато!« (Агеј 2,8) Међутим, преступници Божјег светог закона могли су да буду откупљени једино драгоценом крвљу Божјега Сина. (4Т 458)

Својом бескрајном жртвом и неизрецивим патњама наш Откупитељ ставио нам је откупљење надохват руке. У овом свету Он је остао неслављен и непознат, да би својим предивним спуштањем до човека и својим понижењем могао да уздигне човека и да му омогући да прими вечне почести и бесмртну радост у небеским дворима. У току тридесет година свога живота на Земљи, Његово срце било је мучено несхватљивом стрепњом. Његов пут од шталице до Голготе био је обележен тугом и жалошћу. Био је човек бола, познавао је јад, издржао је такве душевне муке какве ниједан људски језик не би могао описати. Он је заиста могао да каже: »Погледајте и видите, има ли бола какав је мој, који је мени допао!« (Плач Јеремијин 1,12) Иако је мрзео грех потпуном мржњом, ипак је на своју душу натоварио грехе целог света. Без кривице, претрпео је казну уместо криваца. Невин, понудио је себе као Замену за преступника. Кривица свих греха притискивала је свом тежином божанску душу Откупитеља света. Зле мисли, зле речи, зла дела сваког сина и сваке кћери Адамове позивале су на одмазду против Њега, јер је Он постао човеков Заменик. Иако кривица за грех није била Његова, Његов дух је био

растрзан и мучен преступима људи; Онај који није познавао греха постао је грех нас ради, да бисмо ми могли да будемо праведни пред Богом преко Њега. (1SM 322)

Каква је цена била плаћена за нас! Гледајте крст и Жртву подигнуту на њему! Погледајте те руке, прободене оштрим клиновима! Погледајте Његове ноге, причвршћене клиновима за дрво! Христос је понео наше грехе на свом телу. Та патња, та агонија, то је била цена нашег откупљења! (6Т 479)

ВРЕДНОСТ ЈЕДНЕ ДУШЕ, 14. ЈУН

*»Или не знате... да нисте своји? Јер сте купљени скупо.«
(1. Коринћанима 6,19.20)*

Сви људи су откупљени ценом коју није могуће одредити. Изливајући целу ризницу Неба на овај свет, дајући нам са Христом и цело Небо, Бог је откупио вољу, осећања, ум и душу сваког људског бића. Било да су верници или неверници, сви људи су Господња својина. (ПВУ, стр. 223)

Ми смо Његови и по стварању и по откупљењу. Ни сама наша тела нису наша, према њима се не можемо понашати како нама одговара, не смемо их онеспособљавати навикама које воде пропадању, које онемогућују да савршено служимо Богу. Наш живот и све наше спо-собности припадају Њему. Он се стара о нама сваког тренутка; Он одржава кретање живе машинерије; када би нама било препуштено да њоме управљамо само један тренутак, сигурно бисмо помрли. Ми потпуно зависимо од Бога.

Научићемо важну поуку када схватимо свој однос према Богу и Његов однос према нама. Речи: »Нисте своји, јер сте купљени скупо«, треба да буду сачуване у одајама нашег сећања, тако да бисмо увек признавали Божје право на наше таленте, нашу имовину, наш утицај, нашу посебност и личност. Ми треба да научимо како да се понашамо према том Божјем дару, дару ума, душе и тела, тако да бисмо као Христово откупљено власништво могли да обављамо за Њега исправну, угодну службу. (ТМ 423)

Земаљска блага постају безначајна у поређењу с вредношћу једне једине душе за коју је умро наш Учитељ и Господ. Онај који мери бре-гове на мерилима и планине на вагама приписује људској души бес-крајну вредност. (4Т 261)

Нека и млади добро запамте мисао да не припадају себи. Они су Христова својина. Они су купљени Његовом крвљу,

Његови су по праву Његове љубави. Они живе зато што их Он одржава својом снагом. Њихово време, њихова снага, њихове способности, све то припада Њему и мора се развијати, обучавати и употребљавати у Његовој служби. (БЖ, стр. 246)

Христос вас је откупио високом ценом, и зато вам нуди своју бла-годат и своју славу, ако хоћете да их примите!« (2Т 280)

ЉУБАВ И ЖРТВА, 15. ЈУН

»И живите у љубави као што је и Христос љубио нас и предаде себе за нас у прилог и жртву Богу на слатки мирис.« (Ефесцима 5,2)

Ово је било жртвовање живота за нас, да бисмо могли постати све оно што Он жели да постанемо -

Његови представници, који шире миомирис Његовог карактера, Његових чистих мисли, Његових божанских особина испољених у Његовом земаљском животу, да би Га и други могли сагледати у Његовом људском облику и ... били покренути да пожелеле да постану слични Христу - чисти, неокаљани, достојни пред Богом, без мане, или мрштине или било чега таквога. (SDA BC6,1118)

Како је озбиљно Исус обављао дело нашега спасења! Какву је оданост откривао Његов живот, док се трудио да уздигне вредност палог човека тиме што ће свакој покајничкој, верној души приписати заслуге своје неокаљане праведности! Како је само неуморно радио! У Храму и у синагоги, на градским улицама, на тржницама, у радионицама, на обали језера, међу брдима, Он је проповедао Јеванђеље и лечио болесне. Он је дао целога себе да би могао да оствари план спасоносне благодати. (НР 43)

Христос је понудио своје сломљено тело да би откупио Божје на-следство, да би човеку прижио још једну прилику. »Зато и може вавек спасти оне који кроза њ долазе Богу, кад свагда живи да се може молити за њих.« (Јеврејима 7,25) Својим беспрекорним животом, својом послушношћу, својом смрћу на Голготи, Христос је посредовао за из-губљени људски род. И сада, Поглавар нашега спасења не посредује за нас као обични молилац, већ као Победник који се позива на своју победу. Његова жртва је савршена и потпуна, а као наш Заступник обавља своје дело које је сам прихватио, подижући

пред Богом кадио-ницу са својим савршеним заслугама и молитвама, признањима и за-хвалношћу свога народа. Прожето миомирисом Његове праведности, све то уздиже се Богу као слатки мирис. Ова жртва је савршено при-хватљива, а помиловање покрива све преступнике. (ПВУ, стр. 102)

УГРОЖЕНО НЕБО, 16. ЈУН

***»Учинићу да ће новек више вредети него злато нисто,
више него злато офирско.« (Исаија 13,12)***

Ко би могао да процени вредност једне душе? Ако желите да сазна-вредност, пођите у Гетсиманију, и тамо стражите заједно с Христом у часовима душевне патње, када је Његов зној текао као крупне капи крви. Гледајте Спаситеља док је висио на крсту. Слушајте Његов очајнички узвик: »Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио?« (Марко 15,34) Погледајте Његову рањену главу, прободена ребра, унакажена стопала. Имајте на уму да је Христос све ставио на коцку. Ради нашега спасења, било је угрожено и само Небо. У подножју крста, знајући да би за само једног јединог грешника Христос положио свој живот, можемо проценити вредност једне душе.

Ако сте повезани са Христом, ви ћете Његову процену применити на свако људско биће. Ви ћете осећати према ближњима исту ону дубоку љубав коју је Христос осетио према вама. И тада ћете бити у стању да за-добијете, а не да одбијете, да привучете, а не да отерате оне за које је Он умро... Што је већи њихов грех, што је дубља њихова беда, то ће озбиљни-ји и нежнији бити и ваши напори да их вратите Христу. Ви ћете препо-знати потребе оних који пате, који су грешили Богу, који су притиснути теретом кривице. Ваше срце ће се испунити саучешћем према њима, и ви ћете им пружити своју руку помоћницу. (ПВУ, стр. 130)

Христос и то Христос разапети треба да постане предмет наших мисли, да пробуди најдубље емоције наше душе... Једино уз помоћ крста можемо да проценимо вредност људске душе. Вредност човека за кога је Христос умро је тако велика да је Отац задовољан немерљивом ценом којом је платио његово спасење, задовољан што је дао свога јединога Сина да умре за његово откупљење. Колика се мудрост и милост и

љубав овде показују у свој својој потпуности! Вредност човека могуће је сазнати једино када пођемо на Голготу. У тајни Христовог крста садржана је и процена вредности човека. (2Т 634. 635)

Какве се славне могућности пружају пред палим људским родом! Преко свога Сина, Бог је открио савршенство до кога је човек способан да се уздигне. Уз помоћ Христових заслуга, човек се уздигао из свог пониженог стања, очистио се и постао драгоценији од златне шипке из Офира! (КН 134)

ОЧЕВА НЕИЗМЕРНА ЖРТВА, 17. ЈУН

»У овоме је љубаву не да ми показасмо љубав к Богу, него да он показа љубав к нама, и посла сина својега да очисти грехе наше.«(1. Јованова 4,10)

Љубав је темељно начело Божје владавине на Небу и на Земљи, и она мора да постане темељ карактера сваког хришћанина... А љубав ће се показати у жртви.

План откупљења је утемељен на жртви - жртви која је тако широка и дубока и висока да је немерљива. Христос је дао све за нас, и они који прихвате Христа биће спремни да жртвују све за свога Откупитеља. (ПВУ, стр. 25.26)

Када је Адамов грех гурнуо људски род у безнадежну беду, Бог је могао да се ослободи палих бића. Он је према њима могао поступити онако како грешници заслужују да се према њима поступа. Могао је заповедити својим анђелима да на свет излију судове Његовог гнева. Могао је уклонити ту тамну мрљу из свог свемира. Међутим, то није учинио! Уместо да протера људе из своје близине, Он се још више приближио палом људском роду. Дао је свога Сина да постане кост наше , кости и месо нашега меса...

Дар који је Бог дао човеку измиче свакој оцени. Ништа није било ускраћено. Бог није желео да дозволи да неко може рећи како је могао да учини више или да је могао да покаже већу меру љубави према човечанству. Дарујући Христа, дао је и цело Небо. (SD 11)

Они који су говорили да воле Христа нису схватили однос који влада између њих и Бога, и Он и сада врло магловито постоји у њиховом разумевању. Они имају нејасно сазнање о несхватљивој Божјој благодати испољеној у тренутку када је дао свога јединородног Сина за спасење света. (1 SM 134)

Да би привукао човека себи и да би осигурао његово вечно спасење, Христос је напустио царске дворове на Небу и дошао

на ову Земљу, издржао агонију греха и срамоте уместо човека, и умро да би му донео слободу. Суочени с бескрајном ценом плаћеном за човеково откупљење, како се било ко од оних који се називају Његовим именом, усуђује да равнодушно поступа према некоме од Његових »малих«?... Како би стрпљиво, љубазно и с пуно осећања требало да поступају према онима који су откупљени Христовом крвљу! (5Т 614)

ЈЕДИНА ПРИХВАТЉИВА ОТКУПНИНА, 18. ЈУН

*»Јер је један Бог и један посредник између Бога и људи,
човек Христос Исус, који себе даде у откуп за све.« (1.
Тимотију 2,5.6)*

У Христу, човеку је осигурано обновљење и помирење. Провалија коју је ископао грех премошћена је крстом на Голготи. Исус је платио пуну, потпуну откупнину којом је грешник стекао помиловање, а да праведност Закона тиме није доведена у питање. Сви који верују да је Христос права Жртва помирница могу доћи и примити опроштење за своје грехе, јер је Христовим заслугама успостављена веза између Бога и човека. Бог може да ме прими као своје дете, а ја могу да Га назовем својим љубљеним Оцем и да се радујем у Њему. Једино преко Христа можемо усредсредити своје наде у Небо, јер је Он наш Заменик и наш Залог...

Најбољи напори које човек у својој снази може да уложи, безвредни су када треба да задовољи свети и праведни Закон који је прекршио; али, вером у Христа може да се позове на праведност Божјега Сина, јер је она довољна за све. Христос је у својој људској природи задовољио све захтеве Закона. Он је понео проклетство Закона уместо грешника, обавио дело помирења за њега, тако да ниједан који верује ју Њега неће пропасти... Истинска вера позива се на Христову праведност и грешник постаје победник с Христом, јер је постао учесник у божанској природи; тако се у њему сједињује божанско и људско.

Онај који покушава да досегне Небо својим делима држања Закона, покушава немогуће. Човек се не може спасти без послушности, али његова дела не могу да буду само његова; Христос треба да делује у њему да хоће и учини оно што је по Божјој вољи... Све што човек може да учини без Христа

загађено је себичношћу и грехом; али оно што учини вером прихватљиво је Богу. Када покушавамо да стекнемо Небо Христовим заслугама, душа напредује. Гледајући на Исуса, који је Зачетник и Извршитељ наше вере, ми можемо стицати све већу снагу, ићи из победе у победу; јер, преко Христа, Божја благодат омогућила је наше потпуно спасење.» (1SM 363.364)

Ми не можемо проценити драгоцену откупнину која је плаћена за откупљење палог човека. Најбољим и најсветијим осећањима срца треба узвратити таквој чудесној љубави. (4Т 119)

БОЖЈИ НЕИСКАЗАНИ ДАР, 19. ЈУН

»А хвала Богу на његову неисказаноме дару!« (2. Коринћанима 9,15)

Откривење Божје љубави према човеку има своје средиште у крсту. Његово пуно значење језик није у стању да изговори, перо не може да опише, човеков ум није у стању да схвати... Христос који је разапет за наше грехе, Христос који је васкрснуо, Христос који се вазнео на Небо, то је наука о спасењу коју треба да научимо и проповедамо.

»Који, ако је и био у обличју Божјему, није се отимао да се испореди с Богом, него је понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи, и на очи нађе се као човек. Понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, до смрти крстове.« (Филибљанима 2,6-8) »Христос Исус који умре, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу, и моли се за нас.« (Римљанима 8,34) »Зато и може вавек спасти оне који кроза њ долазе к Богу, кад свагда живи да се може молити за њих.« (Јеврејима 7,25)

Овде је бескрајна мудрост, бескрајна љубав, бескрајна праведност, бескрајна милост, »дубина богатства и премудрости и разума Божјега«. (Римљанима 11,33)

Управо преко дара, који је сам Исус Христос, ми примамо и остале благослове. Преко тога дара на нас се из дана у дан изливају непрестани токови Господње доброте. Сваки цвет, са својим нежним бојама и слатким мирисом, дат нам је за наше уживање преко тога једнога Дара. Он је начинио Сунце и Месец; нема звезде која украшава небеса коју Он није створио. Нема ниједне намирнице на нашем столу коју Он није обезбедио да би нас одржао у животу. Христов потпис налази се на свему томе. Све је човеку даровано у том једном једином неизрецивом Дару, у јединородном Божјем Сину. Он је био

прикован на крст да би све то обиље могло да потече према Божјим створењима. (8Т 287. 288)

»Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима који га љубе.« (1. Коринћанима 2,9)
Свакако, нема таквога који, посматрајући богатства Његове благодати, не би узвикнуо заједно са апостолом: »А хвала Богу на његову неисказаноме дару!« (5Т 730)

[179] **ТАКО ДРАГОЦЕНО - А ОПЕТ БЕСПЛАТНО,**
20. ЈУН

»Тако и правдом једнога дође на све људе оправдање живота.« (Римљанима 5,18)

Новцем се не може купити, разумом не може схватити, силом не може освојити; али свима који је прихвате, Божја славна благодат даје се бесплатно. Међутим, људи могу да схвате своју потребу, и да одбијајући да се ослоне на себе, прихвате спасење као дар. Они који буду ушли у Небо неће стићи у њега својом праведношћу, нити ће им се његова врата отворити због богатих дарова у злату и сребру, него ће добити приступ у многе станове у кући Оца својега заслугом Христовог крста.

За грешне људе, најузвишенија утеха, највећи разлог за радосно клицање биће у томе што је Небо дало Исуса да буде Спаситељ гре-шника... Он се понудио да пређе преко тла на коме се Адам спотакао и пао, да се суочи с кушачем на бојном пољу и да га победи уместо чо-века. Погледајте Га у пустињи кушања! Постио је четрдесет дана и че-трдесет ноћи, издржао је најжешће нападе сила таме. Сам је газио »у каци и нико између народа« није био с Њим (Исаија 63,3). Све то није чинио себе ради, већ да би раскинуо ланац којим је сотона држао у ропству људски род. (R&H, 15. март 1887)

Као што је Христос у својој људској природи тражио снагу од Оца да би се оспособио да издржи невоље и искушења, тако и ми морамо чинити. Ми треба да следимо пример Божјег безгрешног Сина. Свакога дана нама је неопходна помоћ и благодат и сила са Извора сваке силе. Ми треба да ослонимо своју беспомоћну душу на Онога који је спреман да нам помогне у сваком часу потребе. Често заборављамо Господа, дајемо маха својим склоностима и тако губимо битке које смо морали добити.

Ако будемо побеђени, не оклевајмо да се покајемо и прихватимо опроштење које ће нас довести у повољан положај. Ако се покајемо и верујемо, добићемо силу очишћења од Бога. Његова спасоносна благодат обилно нам је понуђена. Његово опроштење је дато свима који желе да га прихвате... Због сваког грешника који се покаје Божји анђели се радују, певањем радосних песама. Ниједан грешник не мора да буде изгубљен. Потпун и бесплатан јесте дар спасоносне благодати. (НР 50)

КУПИТЕ БЕЗ НОВЦА, 21. ЈУН

»Захваљујем свагда Богу својему за вас што вам је дана благодат Божја у Христу Исусу.« (1. Коринћанима 1,4)

Има много оних који се надају да ће својим делима задобити Божју наклоност. Такви не схватају своју беспомоћност. Они не прихватају Божју благодат као дар, већ покушавају да изграде своју праведност. (ПВУ, стр. 165)

Благослове откупитељске љубави Спаситељ је упоредио с драгоценим зрном бисера (Матеј 13,45.46)...

У овој Христовој причи бисер није представљен као дар. Трговац је зрно бисера купио, дајући све што је имао. Многи се питају шта то значи, јер је Христос у Писму представљен као дар. Он је дар, али само онима који Му се предају, који Му предају дух, душу и тело. Ми се морамо предати Христу да живимо животом драговољне послушности свим Његовим захтевима. Све што јесмо, сви таланти и способности које имамо, све припада Господу, и треба да буде посвећено Његовој служби. Када се на тај начин предамо Њему, и Христос се, са свим ризницама Неба, предаје нама и тако добијамо зрно бисера.

Спасење је дар, а ипак се мора куповати и продавати. На тржишту ко-јим управља божанска благодат, скупоцено зрно бисера представљено је као вредност која се купује без новца и плаћања (Исаија 55,1)

Христово Јеванђеље је благослов који сви могу имати. И најсиро-машнији и најбогатији су у истој мери способни да купе спасење, бу- дући да га не могу осигурати никаква световна богатства. Оно се стиче драговољном послушношћу, када предамо себе Христу као Његово откупљено власништво...

И ми треба да тражимо то драгоцено зрно бисера, али не на све-товном тржишту, нити на светован начин. Цена коју треба да платимо није изражена у злату или сребру, јер оно

већ припада Богу. Одбаците помисао да ћете неким својим земаљским или духовним предностима купити себи спасење. Бог захтева вашу драговољну послушност! (ПВУ, стр. 74. 75)

Сви Божји дарови су обећани под условом послушности. Бог има Небо пуно благослова за оне који желе да сарађују с Њиме. (Исто, стр. 93.94)

*»Јер када за грех једнога царова смрт кроз једнога, колико ће већма они који примају изобиље благодати и дар правдеу животу царовати кроз једнога Исуса Христа.«
(Римљанима 5,17)*

Бог има обиље благодати и силе и чека да их затражимо. Међутим, разлог зашто нисмо свесни те своје велике потребе је у томе што гледамо себе, а не Исуса. Ми не уздижемо Исуса, нити се потпуно ослањамо на Његове заслуге. (5Т 167)

Све што је требало обезбедити у потпуности је обезбеђено, и вечна Христова праведност стављена је на располагање свакој верној души. Скупоцена, неокаљана одећа, изаткана на небеском разбоју, припремљена је за сваког грешника покајника који верује, и зато може рећи: »Веома ћу се радовати у Господу, и душа ће се моја веселити у Богу мојему, јер ме обуче у хаљине спасења и плаштем правде огрте ме...« (Исаија 61,10)

Обилна благодат нам је осигурана тако да се свака верна душа може сачувати од греха, јер нам је цело Небо, са свим својим неограниченим ризницама, стављено на располагање. Ми треба да црпимо са извора спасења... Сами по себи, ми смо грешници, али у Христу постајемо праведни. Пошто нас је оправдао приписујући нам Христову праведност, Бог нас је прогласио праведнима и поступа према нама као према праведнима. Он нас посматра као своју драгу децу. Христос делује против силе греха, и тамо где је обиловао грех, благодат још више изобилује. (1SM394)

Иако, можда, свакога дана напредујемо на путу светости, ипак ћемо стално сагледавати још веће висине до којих морамо доспети; међутим, свако напрезање духовних мишића, свако оптерећење срца и мозга, показује да нам на располагању стоји неограничена благодат неопходна за напредовање.

И што више будемо размишљали о тим богатствима, то ћемо их више добијати и све више откриваћемо заслуге Христове жртве, заштитничку улогу Његове праведности, Његову неизрециву љубав, пунину Његове мудрости и Његове силе да нас представи Оцу без мане и мрштине или таквога чега. (НР 34)

Ми живимо у данима припреме. Зато морамо добити пуну меру благодати из божанских спремишта. Господ је прибавио залихе за све наше свакодневне потребе. (НР 50)

»Опомени ме се, Господе, по својој милости према народу својему, походи ме помоћу својом!« (Псалам 106,4)

Благодат је незаслужена наклоност и верник се оправдава без икакве своје заслуге, без икакве накнаде коју би могао да понуди Богу. Он се оправдава откупљењем у Исусу Христу, који стоји у небеским дворовима као грешников Заменик и Јемац. Међутим, иако је оправдан Христовом заслугом, грешник нема право да и даље чини неправду. Вера делује преко љубави и чисти душу. Вера расте и цвета и доноси плод у облику драгоценог рода. Тамо где има вере, има и добрих дела. Болесни бивају посећени, сиромашни збринути, сирочад и удовице осигурани, голи одевени, гладни нахраћени.

Христос је пролазио чинећи добро и када се људи сједине с Њим, они почињу да воле Божју децу а кроткост и истина усмеравају њихове кораке. Израз њиховог лица открива њихово искуство, и људи постају свесни да су били са Исусом и да су се научили од Њега. Христос и верник постају једно, и лепота Његовог карактера се показује у онима који су животно повезани са Извором силе и љубави. Христос је велика ризница праведности којом се оправдавамо и благодати којом се посвећујемо.

Сви могу да дођу к Њему и добију део Његовог обиља. Он каже: *»Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени и ја ћу вас одморити!«* (Матеј 11,28)... Да ли сте свој поглед усмерили према Исусу, који је Зачетник и Свршитељ наше вере? Гледате ли Њега који је пун истине и благодати? Да ли сте прихватили мир који вам једино Исус може дати? Уколико још нисте, покорите се Њему, и Његовом благодаћу потрудите се да стекнете племенитост и узвишеност карактера. Трудите се да стекнете непоколебљив, одлучан и радостан дух. Храните

се од Христа који је Хлеб живота, и испољаваћете љупкост Његовог карактера и духа. (1SM398)

И оно најбоље што можете да учините не може вам обезбедити Божју наклоност. Само ће вас Христова достојност спасти, Његова крв очистити. (1Т 167)

ХРИСТОС, НАША ПРАВДА, 24. ЈУН

***»Којега постави Бог очишћење вероу крви његовој да покаже своју правду опроштењем пређашњих греха.«
(Римљанима 3,25)***

Христос је назван »Господ, правда наша« и вером сви бисмо морали да узвикнемо: »Господ, моја праведност«! Када се вером ослонимо на тај Божји дар, хвала упућена Богу биће на нашим уснама и ми ћемо моћи да објавимо и другима: »Гле, Јагње Божје које узео на се грехе света!« (Јован 1,29) Ми ћемо тада бити у стању да говоримо изгубљенима о плану спасења, да је још у време док је свет лежао под проклетством греха, палом и безнадежном грешнику, Господ објавио услове милости и открио вредност и значење своје благодати. Благодат је незаслужена наклоност... Управо је благодат послала нашег Спаситеља да потражи нас залутале и да нас врати натраг у тор...

Нико није у стању да, пошто сагледа себе, у себи пронађе нешто што би га препоручило Богу или му осигурало прихватање пред Богом. Грешник може да нађе приступ Богу једино преко Исуса, кога је сам Отац дао за живот света. Само Исус је наш Откупитељ, наш Заступник и Посредник; у Њему је наша једина нада у опроштење, мир и праведност. Једино заслугом Христове крви, грехом оптерећена душа може поново постати здрава...

Без Христа немамо никаквих заслуга, никакве праведности. Наша грешност, наше слабости, наше људско несавршенство онемогућују нам да ступимо пред Бога, све док не обучемо неокаљану хаљину Христове праведности...

Када се одазовемо Христовом позиву, када Му се придружимо, по-казујемо спасоносну веру... Вера упознаје душу с Божјим постојањем и Његовом присутношћу, и гледајући једино Божју славу, све више препознајемо лепоту

Његовог карактера и савршенство Његове бла-годати. Наша душа бива оснажена духовном силом, јер већ удишемо атмосферу Неба... Ми се уздижемо изнад света, и гледамо само Онога који је Заповедник над десет тисућа, који је сав љубак, а гледајући Ње- га, преображавамо се у Његово обличје. (1SM 331-335)

*»Али ћу се ја радовати у Господу, веселићу се у Богу
спасења својега!« (Авакум 3,18)*

Сви они који љубе Бога треба да сведоче о томе колико су драгоцене Његова благодат и Његова истина. Они који су прихватили видело истине треба да добијају поуку за поуком да би коначно схватили да не смеју остати неми, већ да треба да говоре често једни с другима. Треба да имају на уму суботне састанке на којима они који љубе Бога, који Га се боје и размишљају о Његовом имену могу добити прилику да изразе своје мисли, разговарајући једни с другима...

Величанство Неба изједначује своје интересе с интересима верника, без обзира на скромне околности у којима они живе. И када год они имају предност да се састану, прикладно је да се често обраћају једни другима, да дају израза својој захвалности и љубави која је последица размишљања о Господњем имену. Тако ће се Бог прославити док слуша и услишава, и тада ће се богослужење намењено изношењу искустава сматрати најважнијим од свих богослужења, јер се речи изговорене том приликом записују у књигу за спомен...

Немојте угађати непријатељу бавећи се тамном страном свог искуства; ослоните се потпуније на Исуса да вам помогне да се одупрете искушењу. Када бисмо више мислили и разговарали о Исусу, а мање о себи, доживљавали бисмо више Његове присутности. Ако будемо наставали у Њему, бићемо испуњени миром, вером, и храброшћу и моћи ћемо да испричамо тако победоносно искуство, када се будемо нашли на богослужењу, да ће и други бити освежени нашим јасним, снажним сведочењем за Бога. Та драгоцену признања и хвале упућене Његовој благодати, ако још буду поткрепљена и хришћанским животом, имаће неодољиву снагу која делује на спасење душа. Светлу и радосну страну религије

описиваће сви они који се свакога дана изнова посвећују Богу. Ми не смемо срамотити нашега Господа својим туробним изношењем невоља које нам изгледају страшне. Све невоље које прихватимо као васпитно средство будиће у нама радост. Наш целокупни верски живот шириће тада окрепљујући, одушевљавајући, оплемењујући утицај и одисати угодним мирисом добрих речи и добрих дела. (SDA BC 4,1183)

ДОСТОЈНО ЈЕ ЈАГЊЕ, 26. ЈУН

*»Достојно је јагње заклано да прими силу, и богатство, и премудрост, и јачину, и част, и славу, и благослов.«
(Откривење 5,12)*

Ми нисмо достојни Божје љубави, али је Христос, наш Јамац, достојан ње, и савршено је у стању да спасе све који долазе к Њему.(МБ, стр. 24)

Христос ужива да узме наизглед безнадежни материјал, оне које је сотона искварио и преко којих је деловао, и да их учини примаоцима своје благодати. Он се радује да их избави од патњи и од гнева који ће задесити непослушне. (6Т 308. 309)

Ако сотона буде успео да разочаране наведе да своје очи скрену с Исуса и гледају само на себе, да се баве сопственом недостојношћу уместо да размишљају о Исусовој достојности, о Његовој љубави, о Његовим заслугама, о Његовој великој милости, он ће успети да им одузме штит вере и постигне свој циљ; они ће бити изложени његовим суровим искушењима. Слаби стога треба да гледају на Исуса и да верују у Њега; тако се вежбају у вери. (EW 73)

Божји Син је дао све - живот и љубав и патњу - за наше откупљење. Да ли је онда у реду да ми, недостојни предмет тако велике љубави, ускратимо Њему своје срце? Свакога тренутка у животу ми смо примали благослове Његове благодати, и управо из тог разлога нисмо у стању да потпуно јасно схватимо дубину понора незнања и беде из којег смо били избављени. (ПХ, стр. 38)

Многи чине озбиљну грешку у свом верском животу посвећујући сталну пажњу својим осећањима и оцењујући на основу њих своје на-предовање или назадовање. Осећања нису сигурно мерило. Ми не треба да тражимо у себи доказе да нас је Бог прихватио. Ту нећемо наћи ништа друго осим онога што ће нас обесхрабрити. Наша једина нада је да »гледамо на

начелника вере и свршитеља Исуса«. (Јеврејима 12,29) У Њему је све што нас може надахнути надом, вером, и храброшћу...

Свест о нашој слабости и недостојности треба да нас покрене да се у понизности свога срца ослонимо на Христову жртву помирења. Када се будемо ослонили на Његове заслуге, наћи ћемо одмор, мир и радост. Он може савршено спасти оне који долазе Богу преко Њега. (5Т 199. 200)

ТАЈНА НАД ТАЈНАМА, 27. ЈУН

»И као што је признато, велика је тајна побожности: Бог се јави у телу, оправда се у Духу, показа се анђелима, проповеди се незнабошцима, верова се на свету, узнесе се у слави!« (1. Тимотију 3,16)

Какве ли тајне над тајнама! Тешко је разуму да схвати Христово ве-личанство, тајну откупљења. Срамни крст био је подигнут, клинови су пробили Његове руке и ноге, сурово копље проболо је Његове груди све до срца, и цена откупљења за људски род била је плаћена...

Откупљење је непресушна тема, достојна нашег најдубљег разми-шљања. Она надмашује моћ схватања најоштријег ума, напоре најживље маште...

Да је Исус данас с нама, рекао би нам исто што је казао својим уче-ницима: »Још вам много имам казати, али сада не можете носити!« (Јован 16,12) Исус је чезнуо да својим ученицима открије дубоке и живе истине, али је њихова телесност, њихова замагљена, ограничена моћ схватања то онемогућила... Изостајање духовног раста затвара врата богатим зрацима светлости која допире од Исуса Христа...

Они који су вредно копали у рудницима Божје речи, који су открили драгоцену руду у богатим наслагама истине, у божанским тајнама које су столећима биле сакривене, уздизаће Господа Исуса, Извор сваке истине, приказујући својим карактером посвећујућу моћ онога у шта верују. Исус и Његова благодат морају да буду стављени у унутрашње светилиште срца. И тада ће се Он откривати у речима, у молитви, у саветима, у изношењу свете Истине. (ISM 403-405)

Тајна крста објашњава све друге тајне. У светлости која блиста са Голготе, Божје особине које су нас испуњавале страхом и страхопошто-вањем, изгледаће нам прекрасне и

привлачне. Видећемо да се милост, нежност и родитељска љубав сједињују са светошћу, праведношћу и моћи. Док будемо посматрали величанственост Његовог престола, високог и узвишеног, сагледаћемо и Његов карактер у Његовим делима благодати и схватити, као никада до тада, значење оног ословљавања из љубави: »Оче наш!« (ВБ, стр. 526)

НЕИСКАЗАНО БОГАТСТВО, 28. ЈУН

»Мени, најмањему од свих светих, даде се ова благодат да објавим међу незнабошцима неисказано богатство Христово.« (Ефесцима 3,8)

Никаква ограничења с Божје стране нису допринела да богатства Његове благодати не теку према Земљи, према људима. Када би сви били спремни да их приме, сви би били испуњени Његовим Духом.

Свака душа може да има предност да послужи као живи канал преко кога ће Бог излити на свет ризнице своје благодати, неисказано богатство Христово. Највише од свега Исус чезне за представницима који ће свету представити Његов карактер и Његов Дух. Свету ништа није потребније него да се Спаситељева љубав покаже преко човека. Цело Небо чека на живе канале преко којих ће се свето уље излити у људска срца на радост и благослов. (ПВУ, стр. 295)

»Али Бог, који је богат у милости, за премногу љубав своју, коју има к нама, и нас који бејасмо мртви од греха оживе с Христом... и с њиме васкрсе и посади на небесима у Христу Исусу, да покаже у вековима који иду превелико богатство благодати своје добротом на нама у Исусу Христу.« (Ефесцима 2,4-7)

То су биле речи којима остарели Павле, *»сужањ Исуса Христа«,* пи-шући из своје тамничке ћелије у Риму, покушава да својој браћи пред-стави оно што сматра да језик није у стању да потпуно изрази, *»неис-казано богатство Христово«,* ризнице благодати, бесплатно понуђене палим синовима човечијим. (5Т 730)

Док ваша душа буде чезнула за Богом, проналазићете све више и више то неисказано богатство Његове благодати. И док будете разми-шљали о том богатству, оно ће постајати ваше, и откриваће вам заслуге Спаситељеве жртве, заштитничку моћ

Његове праведности, пунину Његове мудрости, Његову силу да вас изведе пред Оца »чисте и без мане«. (2. Петрова 3,14; АЦ, стр. 395)

ВИДИТЕ КАКВУ НАМ ЈЕ ЉУБАВ ДАО ОТАЦ...!, 29. ЈУН

*»Видите какву нам је љубав дао отац да се деца Божја
назовемо и будемо!« (1. Јованова 3,1)*

У право из Очевог срца потоци божанског саосећања, које се показало у Христу, теку према синовима људским... Бог је дозволио свом љубљеном Сину, пуном благодати и истине, да дође из света неописиве славе у свет који је покварен и упрљан грехом, осенчен сенком смрти и проклетства. Дозволио Му је да напусти наручје Његове љубави, обожаваће анђела, да би трпео срамоту, увреде, понижење, мржњу и смрт... Управо су терет греха, свест о његовој страшној величини, о раздвајању душе од Бога - сломили срце Божјег Сина...

И Бог је патио са својим Сином. Агонијом у Гетсиманији, смрћу на Голготи, срце Бескрајне љубави платило је цену нашег откупљења... Само бескрајна жртва коју је Христос принео за палог човека могла је да изрази величину Очевог љубави према палом човечанству...

Цена плаћена за наше откупљење, бескрајна жртва нашег небеског Оца који је дао свога Сина да умре за нас, пружа нам узвишену пред-ставу о томе шта можемо постати у Христу. Када је надахнути апостол Јован сагледао висину, дубину, ширину Очевог љубави према роду који пропада, био је испуњен обожавањем и дубоким поштовањем; и у немогућности да нађе одговарајуће речи којима би изразио величину и нежност те љубави, позвао је свет да је погледа... Какву само вредност то даје човеку! Услед престопа, синови човечији постали су сотонини поданици. Вером у Христову жртву помирења, Адамови синови могу да постану синови Божји. Узимајући човекову природу, Христос је уздигао људски род. Пали људи су постављени на место где могу, уколико се буду повезали са Христом, заиста постати достојни имена »синова Божјих«.

Такву љубав није могуће упоредити ни са једном другом. Деца не-беског Цара! Драгоценог ли обећања! Теме за најдубље размишљање! Неупоредива Божја љубав према свету који Га није волео! (ПХ, стр.11-14)

[189] **КОЛИКО ДУГО НЕБО ТРЕБА ДА ПАТИ?, 30.**
ЈУН

»Ја и отац једно смо.« (Јован 10,30)

Сам Бог био је разапет са Христом, јер је Христос био једно са Оцем! (SDABC 5,1108)

Ретки мисле о патњама које је грех нанео нашем Створитељу. Цело Небо је учествовало у Христовој самртничкој борби; али, те патње нису ни почеле нити се завршиле Његовим појављивањем у људском облику. Крст нашим отупелим чулима открива бол који је грех од самог свог зачетка наносио Божјем срцу. Свако удаљавање од онога што је право, свако окрутност дело, сваки човеков неуспех да досегне божански идеал, Богу наноси бол. Када су у стара времена на Израил долазиле невоље као неизбежна последица одвајања од Бога - потпадање под власт непријатеља, окрутност и смрт - било је речено да се Господу »сажали ради муке синова Израилевих«. »У свакој тузи њиховој Он беше ту-жан... и подиже их и носи их све време!« (Судије 10,16; Исаија 63,9)

Његов Дух »моли се за нас уздисањем неисказаним«. Док »сва твар уздише и тужи с нама« (Римљанима 8,26.27), срце бесконачног Оца са-осећа с нама у нашем болу. Наш свет је велика болничка кућа, призор такве беде да се не усуђујемо ни да се у својим мислима бавимо њоме. Кад бисмо схватили сву њену величину, терет би нам био сувише страшан. А Бог све то дубоко осећа. (BC, стр. 234.235)

Никада се не деси да нам се из груди отме уздах, да осетимо бол, да жалост прободе душу, а да Очево срце не задрхти. (ЧВ, стр. 302)

Онај који познаје дубину беде и очајања у свету, зна којим сред-ствима се може донети олакшање... Иако су људска бића злоупотребила Његову милост, улудо утрошила своје способности и изгубила до-стојанство људске природе

сличне Божјој, Створитељ треба да буде прослављен њиховим откупљењем. (ВС, стр. 240)

Да би уништио грех и његове последице, Он је дао свога најдражега Сина, а нама пружио могућност да у сарадњи с Њим учинимо крај том призору беде. (Исто, стр. 235)

С таквом војском правилно извежбаних радника, каква би могла да постане наша омладина, како би се брзо вест о распетом и васкрелом Спаситељу, који ће ускоро доћи, могла однети целоме свету! Како би брзо могао доћи последак - крај патњи и жалости и греху! (Исто, стр. 241)

ЈУЛ—Дух благодати

[190]

ОД САМОГ ПОЧЕТКА, 1 ЈУЛ

»Јер никада пророштво не би од новечије воље, него научени од Светога Духа говорише свети Божји људи.« (2. Петрова 1,21)

Еванђеље је утемељено на начелу да се обнављање божанског обличја у грешном људском роду може постићи трајним показивањем човекољубља, и у томе је његова величина. То дело започело је у небе-ским дворовима... Божанство је било покренуто сажалењем према људском роду, па су се Отац, Син и Свети Дух свесрдно посветили остварењу плана спасења. (СН 222)

Пре појаве греха у свету, Адам је имао предност да лично разговара са својим Створитељем; али, откако се човек преступом одвојио од Бога, људском роду била је ускраћена та велика предност. Међутим, планом спасења поново је створена могућност да становници ове Земље одржавају везу с Небом. Бог је разговарао с људима посредством свога Светога Духа, и божанска светлост откривала се људима преко Божјих изабраних слугу. (ВБ, стр. 7)

Од самог почетка, Бог је својим Светим Духом, служећи се људским оруђима, радио на остварењу своје намере у корист палог људског рода. То је било очигледно у животу патријараха. Цркви у пустињи, у време Мојсија, Бог је давао »доброга свога Духа да их уразумљује«. (Немија 9,20) Бог је у дане апостола моћно деловао на страни своје Цркве преко свога Светога Духа. Иста сила која је подржавала патријархе... и која је чинила да дело апостолске Цркве буде успешно, помагала је својој верној деци у току свих наредних векова. Управо су силом Светога Духа у току мрачног средњег века валденжански хришћани доприносили да се припреми пут реформацији. Та иста сила учинила је да успехом буду крунисани напори племенитих

људи и жена који су пионирски радили на успостављању савремене мисије...

Данас весници крста... припремају пут Другом Христовом доласку... И док настављају да улажу напоре да њихова светлост сија, као што су то чинили и они који су били крштени Светим Духом на дан Педесетнице, добијају све више силе од истога Духа. И тако ће сва Земља бити обасјана славом Божјом. (АЦ, стр.36)

[191] **ХРИСТОВО ОБЕЋАЊЕ О СВЕТОМЕ ДУХУ, 2.**
ЈУЛ

»И ја ћу умолити оца и даће вам другога утешитеља да буде с вама вавек, Духа истине.« (Јован 14,16.17)

Пре него што ће себе принети на жртву, Христос је пожелео да својим следбеницима удели најбитнији и најпотпунији дар, дар који ће им ставити надохват руке - неисцрпне ризнице благодати. Рекао им је: *»И ја ћу умолити Оца и даће вам другога утешитеља да буде с вама вавек, Духа истине, којег свет не може примити, јер га не види нити га познаје; а ви га познајете, јер у вама стоји, и у вама ће бити.«*(Јован 14,16.17)

И пре тога Дух је био у свету; од самог почетка дела откупљења Он је деловао на људска срца. Међутим, док је Христос био на Земљи, уче-ници нису тражили ниједног другог помоћника. Тек када су били ли-шени Његове присутности, осетиће потребу за Духом, и Он ће доћи.

Свети Дух је Христов представник, али неоптерећен људском лич-ношћу и зато независан од ње. Ограничен људском природом, Христос није могао да буде лично присутан на свим местима. Зато је било у њиховом интересу да Он оде своје Оцу и пошаље свога Духа да буде Његов наследник на Земљи. Тако нико неће уживати никакву предност због места на коме се налази или због свог личног додира са Христом. Уз помоћ Духа, Спаситељ ће бити доступан свима. У том смислу биће им ближи него да се није вазнео на Небо. (ЧВ, стр. 580)

Обећање је упућено нама данас колико и ученицима... Нека зато сваки верник Цркве савије колена своја пред Богом, и нека се озбиљно моли за изливање Духа. Нека тражи: *»Господе, увећај моју веру! Помози ми да разумем Твоју реч, јер Твоја реч доноси видело. Освежи ме својим присуством. Испуни моје срце својим Духом!«* (R&H, 10. јун 1902)

У сва времена и на сваком месту, у свакој тузи и невољи, када из-гледу постану мрачни и будућност неизвесна, када се будемо осећали беспомоћни и сами, Утешитељ ће бити послан као одговор на молитву вере.« (ЧВ, стр. 581)

МОЋ СВЕТОГА ДУХА, 3. ЈУЛ

»И гле, ја ћу послати обећање оца својега на вас, а ви седите у граду јерусалимскоме док се не обунетеу силу с висине.« (Лука 24,49)

Христос се спремао да у видљивом облику напусти своје ученике, али им је стављао на располагање нову силу. Требало је да добију Светога Духа у пуној мери, да их Он запечати за дело које ће обавити. (АЦ, стр. 20)

Послушни Христовој заповести, чекали су у Јерусалиму да се испуни Очево обећање - да се излије сила Светога Духа. Али, нису чекали беспослени. Извештај каже да су били »једнако у цркви, хвалећи и благосиљајући Бога«. (Лука 24,53) Осим тога, окупљали су се да зајед-нички, у име Исуса Христа, износе своје молитве Оцу... Све више су подизали руку вере, позивајући се на моћни доказ: »Христос Исус, који умре, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу, и моли се за нас!« (Римљанима 8,34)...

С посебном озбиљношћу ученици су се молили за способност да се приближе људима и да у свакодневним сусретима изговарају речи које ће грешнике обраћати Христу. Одбацујући све несугласице, сваку жељу за владањем, зближили су се међусобно везама хришћанског заједништва. Долазили су све ближе Богу...

Ти дани припреме били су и дани дубоког испитивања срца. Ученици су постали свесни својих духовних потреба и тражили од Господа свето помазање које ће их оспособити за дело спасавања душа. Нису тражили да Бог благослови само њих. Били су оптерећени одговорношћу за спасавање душа. Схватили су да се Јеванђеље мора објавити свету и зато су тражили силу коју им је Христос обећао.

У току патријархалног доба, утицај Светога Духа се често откривао на посебан начин, али никада у потпуности. Сада,

послушни Спаситељевој речи, ученици су упућили своје молитве да добију тај дар, а на Небу, Исус је њиховим молитвама додавао и своје посредовање. Тражио је дар Светога Духа да би га могао излити на свој народ. (АЦ, стр. 24.25)

ДАН ПЕДЕСЕТНИЦЕ, 4. ЈУЛ

»А кад се наврши педесет дана бејашу заједно сви апостоли једнодушно. И уједан пут постаде хука с неба као дување силнога ветра и напуни сву кућу где сеђашу.« (Дела 2,1.2)

Свети Дух се тако обилно спустио на ученике који су чекали и који су се молили да је стигао до сваког срца. Бог који не познаје границе моћно се открио својој Цркви. Изгледало је као да је столећима тај утицај био ограничаван и да се сада цело Небо радовало што има прилику да на Цркву излије богатство благодати Светога Духа. И тако, под утицајем Светога Духа, речи покајања и признања мешале су се с песмама хвале због опроштених греха. Чуле су се и речи захваљивања и пророковања. Цело Небо сагнуло се да види и обожава мудрост неупоредиве, несхватљиве љубави. Обузет дивљењем, апостол узвикује: *»У овоме је љубав!«* Прихватили су понуђени дар. И шта се догодило? Мач Духа, тек наоштрен силом и окаљен небеским муњама, пробио је свој пут кроз неверство. Хиљаде су се обратиле у исти дан...

Христово вазнесење на Небо било је знак да Његови следбеници треба да приме обећани благослов. На то је требало да чекају пре него што буду започели своје дело. Када је Христос прошао кроз небеска врата, ступио је на престо праћен обожавањем анђела. Чим је та церемонија била завршена, Свети Дух се спустио на ученике у обилној мери, и Христос је заиста био прослављен славом коју је имао код Оца од вечности. Изливање Светога Духа на дан Педесетнице представљало је небеску поруку да је устоличење Откупитеља обављено. У складу са својим обећањем, Он је својим ученицима с Неба послао свога Светога Духа као доказ да је Он, као Цар и као Свештеник, примио сву власт на Небу и на Земљи и да је постао Помазаник свога народа. (АЦ, стр. 26)

Бог је спреман да нам подари исти благослов ако Га подједнако озбиљно будемо тражили. Господ није закључао ризнице Неба пошто је излио свога Духа на прве ученике. И ми можемо примити обиље Његовог благослова. Небо је препуно блага Његове благодати и они који вером долазе Богу могу да затраже све што је Он обећао. (SDA BC 6, 1055)

ЗАДАТАК СВЕТОГА ДУХА, 5. ЈУЛ

**»И кад он дође, покараће свет за грех, и за правду и за суд.«
(Јован 16,8)**

Свети Дух требало је да буде изливен као сила која препорађа, јер би без тога Христова жртва била узалудна. Власт зла је већ столећима јачала и људи су се са задивљујућом лакоћом покоравали сотони и постајали му робови. Могли су да се одупру злу и да га победе једино моћним посредовањем Трећег Лица Божанства, које ће доћи не с неком умањеном силом, већ у пуној снази божанске моћи. И управо ће Свети Дух учинити да се оствари оно што је постигао Откупитељ света. Управо ће Свети Дух учинити да срца постану чиста. Управо ће посредовањем Светога Духа верници добити део у божанској природи. Христос је дао свога Духа да се уз помоћ те божанске силе савладају све наслеђене и стечене склоности према злу, да се у Његову цркву утисну особине Његовог карактера. (ЧВ, стр. 582.583)

Док себе стављамо на располагање Светоме Духу да будемо оруђа преко којих ће Он деловати, Божја благодат делује у нама да одбацимо старе склоности, да савладамо старе жеље и обликујемо нове навике. (ПВУ, стр. 245)

Божји Дух, када обузме душу, оживљава све њене способности. Под вођством Светога Духа, ум који је неограничено одан Богу, развија се складно и добија снагу да схвати и испуни Божје захтеве. Слаби, колебљиви карактер мења се и постаје снажан и чврст...

Управо Свети Дух постиже да замагљени ум обасјају светли зраци Сунца праведности, који чине да се људско срце запали новим схватањем вечних истина, тако да човеку постају јасна велика мерила праведности и он схвата своју грешност; они чине да човек поверује у Онога који једини може избавити од греха, они преображавају карактер тиме

што преусмеравају његову љубав са онога што је земаљско и пролазно ка ономе што представља део његовог вечног наследства. Свети Дух наново ствара, оплемењује и посвећује људска бића, оспособљавајући их да постану чланови царске породице, деца небеског Цара. (GW 285-287)

УТЕШИТЕЉ СЛИЧАН ХРИСТУ, 6. ЈУЛ

»Него вам ја истину говорим: боље је за вас даја идем, јер а која не идем, утешитељ неће доћи к вама, ако ли идем, послаћу га к вама.« (Јован 16,7)

Утешитељ кога ће Исус, према обећању, послати после свог одласка на Небо, то је Свети Дух у свој »пунини Божанства«, што ће објавити силу божанске благодати свима који приме Христа и поверују у Њега као у свога личног Спаситеља. (Ев, стр. 463)

Свети Дух настава са сваким посвећеним радником за Бога, на сва-ком месту где се он нађе. Речи упућене ученицима упућене су и нама. Утешитељ припада нама исто толико колико и њима. (АЦ, стр. 34)

Нема таквог Утешитеља као што је Христос, тако нежног и тако искреног. Њега дотиче свест о нашим слабостима. Његов Дух се обраћа нашем срцу. Околности могу да нас раставе од наших пријатеља; широки, немирни океан може да се протегне између нас и њих. Иако и даље уживамо њихово дубоко пријатељство, они нису у стању да нам га покажу... Међутим, никаква околност, никаква удаљеност не може нас раставити од небеског Утешитеља. Где год да се нађемо, куда год да пођемо, Он је увек с нама, Утешитељ нам је послан да буде уместо Христа, да нам помаже уместо Њега. Он је увек с наше десне стране, да нам упућује утешне, нежне речи, да нас подржи, да нас поткрепи, подигне и разведри. Утицај Светога Духа, то је исто што и Христов живот у нашој души. Свети Дух делује у свакоме и преко свакога који прими Христа. Онима који га знају, тај исти Дух својим боравком у срцу доноси плодове - љубав, радост, мир, трпљење, нежност, доброту, веру. (КН 171)

Свети Дух увек настава у ономе који тежи за савршенством хри-шћанског карактера. Он му даје праве побуде, живо и

активно начело којим душу која се труди, бори и верује подржава у свакој невољи и сва-ком искушењу. Свети Дух крепи верника када је изложен мржњи света и непријатељству рођака, док се бори са разочарањима, са свешћу о свом несавршенству, са грешкама које је учинио у животу. Захваљујући неупоредивој чистоти и савршенству Исуса Христа, победа је осигурана свима који гледају на Начелника и Свршитеља наше вере... Он је понео наше грехе, да бисмо преко Њега стекли моралну лепоту и достигли савршенство хришћанског карактера. (R&H, 30. новембар 1897)

»И ево, ја сам с вама у све дане до свршетка века.«(Матеј 28,20)

Када се вазнео своме Оцу, Христос није оставио своје следбенике без помоћи. Свети Дух, тсао Његов представник, и небески анђели, као службени духови, били су послани у помоћ онима који се, упркос великој надмоћи противника, боре у доброј борби вере. Имајте увек на уму да је Христос ваш помоћник. Нико боље од Њега не разуме посебности вашег карактера. Он бди над вама и ако желите да вас води, окружиће вас добрим утицајима тако да ћете бити оспособљени да учините све што тражи од вас.

Хришћански живот је сличан рату. Али, »наш рат није с крвљу и телом, него с поглаварствима и властима, и са управитељима таме овога света, с духовима пакости испод неба«. (Ефесцима 6,12) У том сукобу праведности и неправедности можемо успети само уз божанску помоћ. Наша грешна воља мора да буде доведена у покорност вољи Свемогућега; људска воља се мора стопити с божанском. То ће нам осигурати помоћ Светога Духа...

Господ Исус ради преко Светога Духа, јер је Он Његов представник. Преко Њега удахњује духовни живот у душу, покреће њене снаге на добро, чисти је од моралне покварености и оспособљава за своје царство. Исус има велике благослове које жели да дарује, богате дарове које жели да подели људима. Он је Дивни Саветник, бескрајне мудрости и снаге; уколико будемо признали силу Његовог Духа, уколико будемо дозволили да нас она обликује, бићемо савршени у Њему. Какве ли мисли! У Христу »станује телесно сва пунина Божанства. И ви сте потпуни у Њему«. (Колошанима 2,9.10) Људско срце никада неће осетити праву срећу, све док не дозволи да га Божји Дух обликује. Свети Дух усаглашава обновљену душу

са узором, са Исусом Христом. Под утицајем Светога Духа, непријатељство против Бога мења се у веру и љубав, а охолост у понизност. Душа препознаје лепоту истине, и Христос се слави врсноћом и савршенством карактера. Када се догоде те промене, анђели започињу усхићену песму, а Бог и Христос се радују душама обликованим по божанском узору. (ПМ, стр. 26.27)

КАО РОСА, КАО КИША И КАО СВЕТЛОСТ СУНЦА, 8. ЈУЛ

*»Бићу као роса Израиљу, процветаће као љиљан, и пустиће
жиле своје као дрвета ливанска.«(Осија 14,5)*

Од скоро безбројних поука којима нас уче различити процеси растења, неке од најдрагоценијих су изнесене у Спаситељевој краткој причи о семену које расте...

Семе има у себи моћ клијања, моћ коју му је сам Бог усадио; ипак, препуштено само себи, не би могло да никне. Човек треба да одигра своју улогу у подстицању растења зрна; али, постоји и граница преко које не може ништа да постигне. Он мора да се ослони на Онога који је жетву и сејање повезао дивним спонама своје свемоћне силе.

У семену је живот, у земљи је сила; уколико бескрајна сила не делује дању и ноћу, семе неће донети никакав род. Пљускови кише морају освежити жедна поља; Сунце мора дати топлоту; енергија мора стићи до закопаног семена. Живот који је Створитељ усадио, само Он може и да пробуди. Свако семе расте, свака биљка се развија, Божјом силом...

Клијање семена представља почетак духовног живота, а развијање биљке је слика развитка карактера. Нема живота без растења.

Биљка мора да расте, или да умре. Као што је њено растење тихо и неприметно, али стално, тако је и с развојем карактера. На сваком степу развитка, наш живот може да буде савршен; уколико се Божја намера с нама испуни, постаће видљиво стално напредовање.

Биљка расте примајући оно што јој је Бог припремио за одржање живота. Тако се духовно растење одвија уз сарадњу с божанским оруђима. Као што биљка пушта свој корен у земљу, тако и ми треба да се укоренимо у Христу. Као што биљка прима светлост Сунца, росу и кишу, тако и ми морамо примати

Светога Духа. Ако се наше срце ослања на Исуса Христа, Он ће нам доћи »као дажд, као позни дажд који натапа земљу«. (Осија 6,3) Као Сунце праведности, Он ће се подићи изнад нас »и здравље ће бити на зрацима његовим«. (Малахија 4,2) Ми ћемо »процветати као љиљан«, »рађати као жито и цветати као винова лоза«. (Осија 14,5.7; ВС, стр.93-95)

»А нама је Бог открио Духом својим; јер Дух све испитује, и дубине Божје.« (1. Коринћанима 2,10)

Богу је било драго да своју истину открије свету преко људских оруђа, и Он сам је, преко свога Светога Духа, одабрао људе и оспособио их да обаве то дело. Он сам је водио њихове мисли да одлуче шта ће записати и шта ће говорити. Његово благо је било стављено у »земљане судове«, али је ипак небеског порекла. Сведочанство је објављено путем несавршеног људског језика, али је ипак Божје сведочанство; а послушно и верно Божје дете запажа у њему славу божанске силе, која је пуна благодати и истине.

У својој Речи, Бог је људима објавио знање неопходно за спасење. Свето писмо треба да буде прихваћено као ауторитативно, непогрешиво откривење Његове воље. Оно је мерило карактера, показатељ доктрине, и проба искуства... Ипак, чињеница да је Бог открио своју вољу људима преко своје Речи није учинила непотребним трајно присуство и вођство Светога Духа. Напротив, Спаситељ је својим ученицима обећао Светога Духа који ће Божјим слугама објавити Реч, разјаснити и применити њена учења. (ВБ, стр. 8.9)

Они који копају испод површине откривају скривене драгуље истине. Свети Дух помаже искреном истраживачу. Он расветљава Реч, уписује Истину у мисли, дајући јој нову, свежу важност. Срце истраживача испуњава се миром и радошћу које никада до тада није осећао. Он као никада раније схвата колико је истина драгоцене. Ново, небеско видело обасјава Реч, и она блиста као да је свако њено слово пресвучено златом. Сам Бог проговара срцу и уму, удахњујући Речи дух и живот. (2SM 39)

Свети Дух усађује Христову благодат у срца многих племенитих истраживача истине, будећи у њима склоности

које се противе њиховој природи, противе њиховом ранијем образовању. »Видело истинито, које обасјава свакога човека који долази на свет« (Јован 1,9), обасјава и њихову душу; и то Видело, ако му се буду покорили, усмериће њихове кораке према Божјем царству. (ИПЦ, стр. 242)

УЧИТЕЉ ИСТИНЕ, 10. ЈУЛ

»А када дође Он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину, јер неће од себе говорити, него ће говорити што чује, и јавиће вам што ће бити унапредак.« (Јован 16,13)

Утешитељ је назван »Дух истине«. Његов задатак је да одреди и по-држи истину. Он се најпре настањује у срцу као Дух истине, и тако постаје Утешитељ. У истини је утеха и мир; међутим, у лажи нема истинског мира ни утехе. А управо преко лажних теорија и традиција сотона стиче власт над умом. Упућујући људе на лажна мерила, он погрешно обликује њихов карактер. Преко Светог писма Свети Дух се обраћа уму и утискује истину у срце. На тај начин разобличава заблуду и изгони је из душе. Духом истине, који делује преко Божје речи, Христос покорава себи свој изабрани народ. (ЧВ, стр. 582)

Бог жели да се, већ у овом животу, истине Његове Речи стално от-кривају Његовом народу. Постоји само један начин на који се то знање може стећи. Ми можемо доћи до разумевања Божје Речи једино ако нас просветли онај исти Дух преко којег је та Реч била дата. »Тако и у Богу што је нико не зна осим Духа Божјега«, »јер Дух све испитује, и дубине Божје«. (1. Коринћанима 2,11.10; ПХ, стр. 88.89)

Од Бога, Извора мудрости, долази свако знање које користи човеку, све што разум може да схвати и задржи. Плод с дрвета које представља добро и зло не треба тако жељно брати само зато што га препоручује онај који је некада био блистави анђеославе. Он је рекао да ће људи, уколико буду јели с њега, знати шта је добро и шта је зло; али, заборавите на њега! Истинско знање не долази од неверника, или покварених људи. Божја реч је светлост и истина. Истинска светлост потиче од Исуса Христа, светлост која »обасјава свакога човека који долази на свет«. (Јован 1,9) Од Светога Духа долази божанско знање. Он зна шта је потребно човечанству да би унапредило мир, срећу

и спокојство овде у овом свету, и да би осигурало вечни одмор у Божјем царству. (СТ 360.361)

Библију никада не би требало проучавати без молитве. Пре него што отворимо њене странице треба да затражимо просветљење Светим Духом и добићемо га... Дух истине је једини успешан Учитељ божанске истине. (ПХ, стр. 73)

ВЕРНИ ВОДИЧ, 11. ЈУЛ

»Јер је овај Бог наш Богувек и довека, Он ће бити вођ наш довека.« (Псалам 48,14)

Ниједна друга истина није у Библији тако јасно објављена као ова да Бог својим Светим Духом посебно усмерава своје слуге на Земљи да као припадници великих покрета унапређују дело спасавања душа. Људи су оруђа у Божјој руци, и Он се служи њима да оствари своје намере благодати и милости. (ВБ, стр. 283)

Била сам охрабрена и под утицајем благослова, када сам схватила да Господ Бог Израилев и сада води свој народ и да ће и даље бити с њим, све до краја...

Ако је икада било потребно да нас Свети Дух посебно усмерава, онда је то данас. Нама је неопходно дубоко посвећење. Заиста је дошло време да свету пружимо слику Божје силе у свом животу и својој служби.

Господ жели да се дело објављивања троструке анђеоске поруке обавља са све већим успехом. И као што је у сва времена деловао да свом народу омогући постизање победе, тако и у наше време жели по-бедоносно остварење намера које има са својом Црквом. Он позива своје свете да једнодушно крену напред, да иду из снаге у још већу снагу, из вере у још већу сигурност и поверење у истинитост и праведност Његовог дела.

Ми треба чврсто као стена да стојимо уз начела Божје речи, имајући на уму да је Бог с нама и да ће нам дати снагу да се суочимо са сваким новим искуством... Ми треба да сматрамо врло светом веру коју је Божји Дух поткрепљивао саветима и својим одобравањем од наших првих дана па све до сада. Нама треба да буде врло драгоцено оно дело које Господ обавља преко свог послушног народа који држи заповести, и који ће уз помоћ Његове благодати постајати све јачи и све

успешнији што време буде више пролазило. Непријатељ се труди да помрачи способност расуђивања Божјег народа, да ослаби његову успешност; али, ако његови припадници буду радили онако како их буде упућивао Божји Дух, Он ће отворати врата пред њима... Они ће стицати искуство сталног растења, све док се Господ не буде спустио с Неба са славом и силом великом да свој печат коначне победе стави на чело својих верних. (2SM 406.407)

НАШ ЛИЧНИ ВОДИЧ, 12. ЈУЛ

***»И уши ће твоје слушати реч и за тебе где говори: тоје пут, идите њим, ако бисте сврнули надесно или налево!«
(Исаија 30,21)***

Немам узвишеније жеље од ове да видим наше младе како надахнути духом чисте религије прихватају крст и следе Исуса. Идите напред, млади ученици Исуса Христа, усмеравани начелима, одевени у хаљине непорочности и праведности. Ваш Спаситељ ће вас довести у положај у којему ћете најуспрешније користити своје способности и бити најкориснији. (5Т 87)

»Ако ли коме од вас недостаје премудрости нека иште у Бога који даје свакоме без разлике и не кори никога, и даће му се!« (Јаков 1,5) Ово обећање драгоценије је од злата и сребра. Уколико понизна срца будеш тражио божанско усмерење у свакој невољи и недоумици, Његова реч ти је залог да ћеш добити милостиви одговор. Његова Реч никада неће изневерити. (5Т 427)

Како се будемо приближавали времену послетка, лаж ће се све више мешати са истином, тако да ће само они које води Свети Дух бити у стању да разликују истину од заблуде. Ми морамо улагати све могуће напоре да се одржимо на Божјем путу. Не смемо ни у коме случају одбацити Његово вођство и ослањати се на човека. Господњи анђели су одређени да строго бдију над онима који се у вери ослањају на Господа и да им пружају посебну помоћ у тешким тренуцима. Свакога дана треба да долазимо пред Господа у пуној сигурности вере и да од Њега тражимо мудрост... Они које води Господња реч са сигурношћу ће распознати разлику између заблуде и истине, између греха и праведности. (SDA BC 7,907)

»Емануило, Бог с нама.«То име нам значи више од свега. То поставља широк темељ нашој вери! Какву наду у бесмртност ставља пред верну душу! Бог с нама у Христу Исусу, треба

да нас прати на сваком кораку нашег путовања према Небу! Свети Дух с нама као наш Утешитељ, као Водич у нашим недоумицама, треба да ублажи наше туге да нас заштити од искушења! (SD 295)

Онај који испуњава Божју вољу, који ходи путем који нам је Бог обележио, не може да се спотакне нити падне. Светлост која долази од Божјега Духа, који нас води, омогућује нам да јасно схватимо своју дужност, и задржава нас на правом путу све до завршетка нашега посла. (ЧВ, стр. 452)

СМИРЕНИ, ТИХИ ГЛАС, 13. ЈУЛ

*»Данас ако глас његов чујете, не будите дрвенастих срца!«
(Јеврејима 3,7.8)*

Савест је Божји глас, који се чује усред сукоба људских страсти; када му се одупиремо, Божји Дух се жалости. (5Т 120)

Људи имају могућност да ућуткају Божјега Духа; препуштено им је право избора. Њима је дозвољена слобода деловања. Они могу да буду послушни именом и благодаћу нашега Откупитеља; или могу да буду непослушни и осете последице. (GW 174)

Господ захтева да послушамо глас дужности, иако се свуда око нас чују други гласови, позивајући нас да кренемо супротним смером. Нама је неопходна велика пажња да бисмо могли да препознамо глас који долази од Бога. Ми се морамо одупрети својим склоностима и победити их да бисмо могли да послушамо глас савести без погађања или нагодби, да њен глас не би заћутао, а наша воља и склоности превладали. Господња реч долази свима нама уколико се нисмо одупрли Његовом Духу одлучивши да Га не чујемо и не послушамо. Тај глас се чује у облику опомена, савета и укора. То је Господња порука видела своје народу. Ако будемо чекали на гласније позиве или на боље прилике, видело може да буде повучено и ми можемо остати у тами...

Позиви Духа, које смо данас занемарили зато што су нас уживања или склоности упућивали у супротном смеру, можда ће сутра бити без снаге да нас осведоче или чак само покрену. Коришћење садашње при-лике, одмах и драговољна срца, једини је начин да растемо у благодати и познању истине. Ми увек морамо да гајимо мисао да као појединци стојимо пред Господом над војскама, и да не смемо дозволити да ијед-ном речју, делом или чак мишљу увредимо око Свемогућега... Уколико будемо свесни да смо на сваком месту

слуге Највишега, бићемо много пажљивији; наш целокупни живот имаће значење и светост коју му зе-маљске части никада не би могле дати.

Помисли срца, речи с наших усана, свако дело у животу, учиниће наш карактер достојнијим уколико будемо непрекидно осећали Божју присутност. Нека језик нашега срца буде: »Гле, Бог је овде!«Онда ће живот бити непорочан, карактер неокаљан, душа непрестано уздигнута Господу. (5Т 69.70)

СИЛА КОЈА ОПЛЕМЕЊУЈЕ И ПОСВЕЋУЈЕ, 14. ЈУЛ

»Ја сам Господ који их посвећујем!« (3. Мојсијева 22,9)

Нико осим Онога који је створио човека не може изазвати промену у људском срцу... Чак и најискуснији међу људима пате од несавршености и грешака у својим судовима и идејама, и зато то неотпорно оруђе, подложно својим наслеђеним карактерним особинама, има потребу да се свакога дана потчињава посвећујућем утицају Светога Духа, јер би иначе његово »ја«ухватило узде и пожелело да преузме власт. (6Т 167)

Ум који се навикао једино на световни систем размишљања није у стању да схвати оно што је Божје; али исти тај ум, обраћен и посвећен, видеће божанску силу у Речи. Једино ум и срце, очишћени посвећујућим утицајем Светога Духа, могу да разазнају оно што је небеско. (8Т 301)

Земаљски родитељ не може свом детету дати посвећени карактер. Он не може усадити свом детету ни свој карактер. Само нас Бог може преобразити. Христос је дунуо према својим ученицима и рекао: »Примите Духа Светога!« (Јован 20,22) То је велики дар Неба. Христос им је преко свога Духа даровао своје посвећење. Он их је надахнуо својом снагом, тако да могу упознавати душе са Јеванђељем. Од тада је Христос живео са њиховим способностима, говорио преко њихових речи... Они су морали да гаје Његова начела, да буду под управом Његовог Духа. Од тада више нису ходали својим путевима, нити изговарали своје речи. Речи које су изговарали требало је да излазе из посвећеног срца, да падају с посвећених усана. (SD 294)

Нама је неопходан утицај Светога Духа који ће нас омекшати, пот-чинити, оплеменити, који ће обликовати наш карактер, довести сваку мисао у покорност Христу. Управо ће

нас Свети Дух оспособити да победимо, Он ће нас одвести да седнемо крај Исусових ногу, као што је учинила Марија, да се научимо Његовој кроткости и понизности срца. Ми морамо бити посвећивани Светим Духом сваког тренутка свакога дана, да нас непријатељ не би ухватио у своје замке и изложио опасности нашу душу. (ТМ 223)

Светлост истине треба да продре све до краја света. Све већа и већа светлост блиста небеским сјајем са Откупитељевог лица и обасјава Његове представнике да би преко њих обасјала мрак потамнелог света. Као Његови сарадници, молимо се за посвећење Његовим Духом, да бисмо могли блистати све већим сјајем. (8Т 40)

»И по томе дознајемо да стоји у нама, по Духу кога нам је дао.« (1.Јованова 3,24)

Обећање Светога Духа није ограничено ни на које доба ни на расу. Христос је објавио да ће божански утицај Његовог Духа бити с Његовим следбеницима све до краја. Од дана Педесетнице па до садашњег времена, Утешитељ је био послан свима који су се потпуно покорили Господу и Његовој служби. Свима који су прихватили Христа за свог Спаситеља, Свети Дух је долазио као Саветник, Онај који посвећује, Водич и Сведок. Што су ученици присније ходили с Богом, то су јасније и снажније сведочили о љубави свога Откупитеља и о Његовој спасоносној благодати. Људи и жене који су у току дугих столећа прогонстава и невоља уживали велику меру присутности Светога Духа у свом животу, истицали су се као знаци, као чудо у свету. Пред анђелима и људима они су приказивали преображавајућу моћ откупитељске љубави.

Они који су на дан Педесетнице били надахнути силом с висине, нису тиме били ослобођени даљих искушења и проба. Док су сведочили за истину и правду, непрестано су трпели нападе непријатеља сваке истине, који је покушавао да им отме њихово хришћанско искуство. Били су присиљени да се труде свим својим од Бога даним снагама да достигну меру раста у благодати, да би могли ићи све даље и даље према савршенству. Под утицајем Светога Духа, чак су и они најслабији, показујући веру у Бога, научили да користе поверене снаге и тако постану посвећени, углађени и оплемењени. Понизно се покоривши утицају Светога Духа који ће их обликовати, они су примили део пунине Божанства и били преобликовани према божанском лику...

Свети Дух одвраћа осећања од онога што је на свету и испуњава душу жељом за светошћу... Ако људи желе да буду

преобликовани, наступиће посвећење целог бића. Свети Дух ће оно што је Божје утиснути у душу. (АЦ, стр. 33-36)

ДОНОСИ ОСВЕЖЕЊЕ, 16. ЈУЛ

»Покајте се, дакле, и обратите се да се очистите од греха својих, да дођу времена одмарања од лица Господњег.«

(Дела 3,19)

Порука трећег анђела је прерасла у гласну вику, и ви не смете мислити да имате право да занемарите своју садашњу дужност и да се и даље бавите мислима да ћете у неко будуће време добити велике благослове, када ће без неког великог труда с ваше стране доћи до чудесног пробуђења. Данас треба да себе предате Богу, да би Он од вас могао да начини судове за част и да их припреми за своју службу. Данас треба да предате себе Богу да бисте се могли ослободити себичности, ослободити зависти, љубоморе, злих сумњичења, сукоба, свега чиме бисте могли да осрамотите Бога. Данас треба да очистите свој суд да би био спреман да прими небеску росу, да би био спреман за пљускове позног дажда; позни дажд биће изливен и Божји благослови испуниће сваку душу која се ослободила сваке прљавштине. Наш задатак је да данас потчинимо своју душу Христу да бисмо могли да будемо припремљени за време освежења од лица Господњег - припремљени за крштење Светим Духом...

Бог нам није открио време када ће се објављивање ове вести завршити или када ће престати време милости... Наша је дужност да стра-жимо, радимо и чекамо, да се сваког тренутка трудимо око душа људи који су на ивици пропасти. Ми морамо непрестано ходати Христовим трагом, радити као што је Он радио, делити Његове дарове као добри пристави многоразличне благодати Божје...

Господња реч открива чињеницу да је крај свега пред вратима, и најодлучније сведочи да је свакој души неопходно да истину усади у своје срце, тако да истина управља животом и посвећује карактер. Го-сподњи Дух се труди да истину

надахнуте Речи утисне у душу да би они који се издају за Христове следбенике имали свету, посвећену радост коју ће моћи да поделе са другима.

Наша једина сигурност је у томе да будемо спремни за небеско освежење, односно да очистимо и припремимо своје жишке... Из дана у дан ми треба да тражимо да нас Божји Дух просветли, да обави своје дело у нашој души и нашем карактеру. (1SM 190-192)

[206] СИЛА КОЈА ЧИСТИ И ОЖИВЉАВА, 17. ЈУЛ

*»Учини ми, Боже, чисто срце и дух прави понови у мени!«
(Псалам 51,10)*

Господ чисти срце скоро на исти начин на који проветравамо собу. Ми не затварамо прозоре и врата, нити бацамо у собу неку материју која прочишћава, већ широко отварамо прозоре и врата, и пуштамо небеску, освежавајућу атмосферу да уђе... Прозори страсти и осећања морају се отворити према Небу, прашина себичности и световности мора се уклонити. Божја благодат мора да прочисти одаје ума, машта мора да добије небеске теме на разматрање, сваки елеменат природе треба да се прочисти и оживи Божјим Духом. (SD 107)

Ономе који живи у складу са библијском религијом, неће недостајати моралне снаге. Под оплемењујућим утицајем Светога Духа, укуси и склоности постају чисти и свети. Ништа тако снажно не делује на осећања, ништа не продире тако дубоко до најдубљих побуда сваког дела, ништа не шири тако снажан утицај на живот, ништа не даје такву чврстину и стабилност карактеру као Христова религија. Она води онога који је има према Небу, надахњује га племенитим намерама, учи га пристојности понашања и даје одговарајуће достојанство сваком његовом поступку. (GW 127)

Црква је предмет Божје најнежније љубави и Његовог најнежнијег старања. Уколико му верници дозволе, Он ће свој карактер приказати преко њих. Он им каже: »Ви сте видели свету, не може се град сакрити кад на гори стоји!« (Матеј 5,14) Они који ходе и разговарају с Богом усвајају Христову благост. У њиховом животу, трпељивост, кроткост и владање собом сједињују се са светом озбиљношћу и марљивошћу. Док напредују према Небу, оштре, грубе ивице карактера се уклањају и побожност долази до изражаја. Свети Дух, пун благодати и истине, делује на ум и срце. (HP 283) Срце које

Христос буде учинио својим боравиштем биће оживљено, очишћено, преусмерено, стављено под власт Светога Духа, и човек ће улагати озбиљне напоре да свој карактер доведе у склад са Богом. Он ће избегавати све што се супроти откривеној Божјој вољи и Божјему уму. (SD 98)

ПРИМА СЕ САМО ВЕРОМ, 18. ЈУЛ

»А праведник ће од вере своје жив бити!« (Авакум 2,4)

Многи не показују ону веру коју би имали предност и дужност да показују, често чекајући да се појави осећање које само вера може да донесе. Осећање није вера; то двоје се разликује. Веру треба да покажемо, а радосно осећање и благослов треба да добијемо од Бога. Божја благодат нам долази преко канала живе вере и у нашој је власти да покажемо такву веру.

Истинска вера се ослања на обећане благослове и захтева их пре него што смо их стекли и осетили. Ми вером морамо слати своје молбе иза друге завесе, ми морамо учинити да се у вери ухватимо за обећане благослове и да их затражимо. Треба онда да верујемо да ћемо примити те благослове, зато што се наша вера ухватила за њих, и у складу с Речју они ће бити наши. »Све што иштете у својој молитви верујте да ћете примити и биће вам!« (Марко 11,24) У томе се огледа вера, једноставна вера - веровати да ћемо примити благослов чак и пре него што се то оствари... Међутим, многи претпостављају... да не могу имати вере уколико не осећају силу Духа. Такви не праве разлику између вере и благослова који долази вером. Право време за показивање вере је тренутак када осећамо да смо лишени Духа. Када се густе облаци таме надвију над умом, тада је време да дозволимо живој вери да пробије таму и растера облаке. Истинска вера се ослања на обећања садржана у Божјој речи и само они који су послушни тој Речи могу се хватати за њена славна обећања. (EW 72)

Како се онда неко може усудити да покаже непоштовање према Богу претпостављајући да Он неће хтети да одговори на позиве своје деце?... Свети Дух, Христов представник, највећи је од свих дарова. Сви »добри дарови« су садржани у овоме. Ни сам Створитељ нам не може дати ништа веће, ништа боље.

Када се усрдно молимо Богу да нам се смилује у нашој тескоби и да нас води својим Светим Духом, Он никада неће одбити нашу молбу. (МБ стр. 165)

Мера Светога Духа коју ћемо примити одговараће мери наше жеље и вере коју смо показали... Ми можемо бити сигурни да ћемо примити Светога Духа, уколико сами покушамо да испитамо и окушамо Божју реч. (НР 336)

ЗА СВЕ КОЈИ ВЕРУЈУ, 19. ЈУЛ

»А ми смо дужни свагда захваљивати Богу за вас, браћо љубазна, Господу, што вас је Бог од понетка изабрао за спасењеу светињи Духа и вери истине.« (2. Солуњанима 2,13)

У овом тексту откривене су две силе које раде на спасењу - божански утицај и јака, жива вера оних који следе Христа. Ми постајемо Божји сарадници када се посветимо Духом и када поверујемо у Истину. Христос чека да Његова црква почне да сарађује с Њим... Крв Исуса Христа, Свети Дух, божанска Реч, све је то наше! Циљ тих свеукупних дарова Неба је пред нама - спасење душа за које је Христос умро; и само од нас зависи хоћемо ли се ухватити за обећања која нам је Бог дао и постати Његови сарадници. Божанске и људске снаге морају да сарађују у овом делу...

Христос распет за наше грехе, Христос који је устао из мртвих, Христос који се вазнео на Небо као наш Посредник - то је наука о спасењу коју морамо научити и проповедати. (СТ 22. 23)

Божја је намера да Његов народ буде посвећен, очишћен, свет народ, који објављује видело свима око себе. Његова је намера да он, приказујући истину својим животом, постане Његова слава на Земљи. Христова благодат је довољна да се то оствари. (8Т 14)

Нема граница корисности онога који, одричући се себе, оставља простор за рад Светога Духа на његовом срцу, и који живи животом потпуно посвећеним Богу. Сви који тело, дух и душу посвете Његовој служби непрестано ће примати нове дарове физичке, менталне и духовне снаге. Неисцрпне ризнице Неба стоје им на располагању. Христос им даје дах свога Духа, живот свога живота. Свети Дух улаже своју највећу енергију да делује на њихово срце и ум. Путем благодати која нам је дата

можемо постићи победе које су нам, због наших погрешних и унапред створених мишљења, због мана нашег карактера, недовољности наше вере, некада изгледале немогуће.

Свакоме који нуди себе у Господњу службу, не ускраћујући Му ништа, даје се снага за постизање немерљивих резултата. (БЖ, стр. 86)

ВИШЕ ОД СНАГЕ СМРТНИКА, 20. ЈУЛ

»Јер ће непријатељ навалити као река, а дух ће Господњи подигнути заставу супрот њему.«(Исаија 59,19)

Бог је осигурао божанску помоћ за све хитне случајеве у којима су људске могућности недовољне. Он даје Светога Духа да нам помогне у сваком теснацу; да ојача нашу наду и сигурност; да просветли наш ум и очисти наше срце. (6Т 415)

Ваш је задатак да своју вољу ставите на Христову страну. Када своју вољу потчините Његовој, Он одмах преузима власт над вама, и чини у вама да хоћете и учините што је Њему угодно. Ваша природа се ставља под управу Његовог Духа. Чак се и ваше мисли покоравају Њему. Ако нисте у стању да управљате својим склоностима, својим осећањима, као што бисте можда желели, ви сте у стању да управљате својом вољом и на тај начин у вашем животу може се догодити потпуна промена. Када своју вољу потчините Христу, ваш је живот сакривен с Христом у Богу и у додиру са силом која је изнад свих поглаварстава и власти. Ви сте од Бога добили снагу која вас чврсто повезује са Његовом снагом; и нови живот, живот вере, постаје вам доступан.

Ви никада нећете успети да се уздигнете на виши ниво уколико своју вољу не ставите на Христову страну, сарађујући с Божјим Духом. Немојте мислити да то не можете, већ кажите: »Могу и хоћу!«Бог је обећао свога Светога Духа да вам помогне у сваком одлучном напору. (ML 318)

Животно дело које нам је поверено јесте дело припреме за вечни живот. Ако обавимо то дело онако како Бог жели да то учинимо, свако искушење може нам послужити као средство за напредовање; јер, одупирући се његовој заводљивости, напредујемо у животу по Божјој вољи. У ватри сукоба, невидљиве силе биће на нашој страни, силе које је Небо одредило да нам помогну у нашој борби; а у тренутку кризе

добићемо снагу, чврстину и енергију - силу много већу од силе смртог човека...

Они који желе да буду победници морају се упустити у борбу с не-видљивим силама... Свети Дух је увек на делу, труди се да очисти, оплемени и дисциплинује људске душе, да би се могле припремити за друштво светих и анђела. (СТ 237. 238)

ДОНОСИ СКЛАД, 21. ЈУЛ

»Не молим пак само за њих, него и за оне који меузверују њихових рени ради. Да свиј едно буду, као ти, оче, што си у мени и ја у теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме ти послао.« (Јован 17,20.21)

После изливања Светога Духа ученици су кренули да објаве васкрслог Спаситеља; спасење душа било је њихова једина жеља. Радовали су се лепоти дружења са светима. Били су нежни, промишљени, пуни самоодрицања, спремни да принесу сваку жртву на олтар истине. По Христовој изричитој наредби, у свакодневном међусобном дружењу показивали су љубав...

Склад и јединство међу људима различитих нарави представљају најснажније могуће сведочанство да је Бог послао свога Сина на свет да спасе грешнике. Ми имамо предност да пружамо такво сведочанство. Међутим, да бисмо то учинили, морамо се ставити под Божју команду. Наш карактер се мора обликовати по угледу на Његов карактер, наша воља мора бити подређена Његовој вољи. (9Т 241-243)

Ми имамо исту веру, ми смо чланови исте породице, деца истог небеског Оца, са истом блаженом надом у бесмртност. Како би тесна и нежна требало да буде веза која нас спаја! Људи у свету нас посматрају у жељи да виде да ли наша вера има посвећујући утицај на наше срце. Они врло брзо препознају сваку ману у нашем животу, сваку недоследност у нашем понашању. Немојмо им пружити било какву могућност да приговарају нашој вери...

Мала неслагања, ако их наглашавамо, могу навести на дела која ра-зарају хришћанско заједништво. Немојмо дозволити непријатељу да на тај начин стекне предност над нама. Наставимо да се приближавамо Богу и једни другима... Срце нашега Спаситеља је одлучно да Његови следбеници остваре Божју намеру у свој њеној висини и дубини. Они треба да буду

једно у Њему, иако су расејани по целом свету... Када бисмо стварно веровали у Христову молитву... јединство деловања запажало би се у нашим редовима. Брат би се повезао с братом златним везама Христове љубави. Само Божји Дух може довести до таквог јединства. Онај који је посветио себе, може да посвети и своје ученике. Сједињени с Њим, биће најсветијом везом сједињени и једни с другима. (8Т 242.243)

»Молим вас, дакле, ја сужањ у Господу да се владате као што приликује вашем звању које сте позвани, са сваком понизношћу и кротошћу, с трпљењем, трпећи један другог у љубави, старајући се држати јединство Духау свези мира.« (Ефесцима 4,1-3)

Павле позива вернике из Ефеса да сачувају јединство и љубав... Поделе у Цркви срамоте Христову религију пред светом и дају прилику непријатељима истине да правдају своје понашање. (5Т 239)

Јединство верника са Христом сасвим природно доведше и до међу-собног јединства, и та веза у заједништву биће најтрајнија на Земљи. Ми смо једно у Христу, као што је Христос једно с Оцем... Једино у личној заједници са Христом, ако разговарамо с Њим из сата у сат, из дана у дан, ми можемо доносити родове Светога Духа... Наше растење у благодати, наша радост, наша корисност, све то зависи од наше везе са Христом и од величине вере коју имамо у Њега. (5Т 47.48)

Реч и Дух истине, када се настане у нашем срцу, одвојиће нас од света. Непроменљива начела истине и љубави повезаће срце са срцем, и снага нашег заједништва одговараће мери благодати и истине које уживамо. (5Т 537)

На чокоту расту многе лозе, и мада је свака различита, не сукобљава-ју се. У разноликости је јединство. Све лозе добијају храну из истог извора. То је слика јединства које треба да влада међу Христовим следбеницима. У различитим гранама дела они стоје под истом Главом. Исти Дух, на различите начине, делује преко њих. Иако се дарови разликују, влада јединство деловања... Бог позива свакога... да обави додељени задатак у складу са способностима које је добио. (SDA BC 6,1090)

Ми треба да негујемо карактер, али то треба да буде Христов карактер. А када будемо имали Његов карактер, моћи

ћемо заједнички да унапредимо Божје дело. Христос у нама сретће се са Христом у нашој браћи, и Свети Дух образоваће заједницу срца и деловања која ће сведочити свету да смо Божја деца...

Свету је неопходно да пред собом види остварење чуда које хри-шћанском љубављу повезује срца Божје деце. (9Т 187. 188)

ДАТ ПОД УСЛОВОМ, 23. ЈУЛ

»Јер који су по телу телесно мисле, а који су по духу духовно мисле.« (Римљанима 8,5)

Христос је својој Цркви обећао дар Светога Духа, и то обећање сеодноси на нас исто онолико колико и на прве ученике. Међутим, као и сва остала обећања, и оно је дато под условом. Има много таквих који тврде да верују у Господња обећања и да се хватају за њих; они говоре о Христу и о Светоме Духу, али од тога немају никакве користи, јер не потчињавају своју душу вођству и власти божанских сила.

Ми не можемо користити Светог Духа; Свети Дух треба да користи нас. Преко свога Духа, Бог ради у своме народу »да хоће и да учини као што му је угодно«. (Филипљанима 2,3) Међутим, многи не желе да се покоре нити да буду вођени. Они желе да сами управљају собом. И управо зато и не добијају небески дар. Дух добијају само они који понизно чекају на Господа, који траже Његово вођство и Његову благодат. Обећани благослов, који се тражи вером, доноси са собом и све друге благослове. Он се даје према богатству Христове благодати, и Христос је спреман да га удели свакој души у складу с њеном способношћу да га прими.

Изливање Светога Духа је и изливање Христовог живота. Само они који су се на тај начин научили од Бога, они на чију је душу деловао Свети Дух, у чијем се животу показао Христов живот, могу опстати као истински Спаситељеви представници...

Христос је обећао да ће Свети Дух становати с онима који се боре да постигну победу над грехом, да ће показати силу божанске моћи тиме што ће људско оруђе снабдети натприродном снагом и незналице научити тајнама Божјег царства...

Када се неко потпуно ослободи себе, када из своје душе избаци све лажне богове, празнина ће бити попуњена уласком

Христовог Духа. Такав ће имати веру која чисти душу од сваке прљавштине тела и духа. Он ће се усагласити са Светим Духом и мислити о ономе што је духовно. Неће имати никакво поверење у себе. Христос ће му бити све и у свему. (GW 284-287)

»Забадава сте добили, забадава и дајите!«(Матеј 10,8)

Исус је рекао: »Вода што ћу му ја дати, биће у њему извор воде која тече у живот вечни!« (Јован 4,14) Док вам Свети Дух буде откривао истину, ви ћете скупљати најдрагоценија искуства и чезнути да и другима говорите о утешним сазнањима која су вам била откривена. Када се будете нашли с њима, ви ћете им преносити неке нове мисли о Христовом карактеру и раду. Моћи ћете онима који Га љубе, али и онима који Га не љубе, износити нова откривења о Његовој љубави пуној саосећања.

Срце које је једном окусило Христову љубав стално чезне да је окуси у још већој мери; и док је будете делили, примаћете је све више и више. Свако откривење Бога души повећава и њену способност да сазнаје и воли. Срце непрестано вапи: »Више о Теби!« Међутим, Дух стално одговара: »Много више!« (Римљанима 5,9.10.)... Исусу, који је све од себе дао за спасење изгубљеног људског рода, Свети Дух је био дарован без мере. Он ће исто тако бити дарован и сваком Христовом следбенику, када му овај буде предао цело своје срце да буде Његово пребивалиште. Сам наш Господ је издао заповест: »Него се још испуњавајте Духом!« (Ефесцима 5,18) Та заповест је уједно и обећање о испуњењу. Оцу је било угодно да се у Христа »усели сва пунина« и »да будете испуњени у Њему«. (Колошанима 1,19; 2,10; МБ, стр. 36.37)

Што више Божјега Духа, што више Његове благодати буде унесено у наше свакодневно искуство, то ћемо осећати мање напетости, имати више среће, и више пружати ближњима. (НР 307)

Христос је велико средиште, Извор сваке силе... И најумнији и нај-духовнији могу дати само оно што су примили. Сами од себе не могу дати ништа чиме би задовољили потребе

душе. Ми можемо делити само оно што смо примили од Христа, али можемо примати једино ако дајемо другима. Када наставимо да дајемо, наставићемо и да примамо; и што више будемо давали, више ћемо примати. На тај начин можемо непрестано веровати, имати поуздања, примати и давати. (ЧВ, стр. 316)

УЉЕ ЗА НАШЕ ЖИШКЕ, 25. ЈУЛ

»А мудре узеше уља у судовима са жишцима својим.«(Матеј 25,4)

Две врсте посматрача у причи о десет девојака представљају две врсте људи који тврде да чекају свога Господа. Упоређени су са девојкама јер исповедају чисту веру. Њиховим жишцима представљена је Божја реч... Уље је симбол Светога Духа...

У овој поуци из живота, свих десет девојака изашло је да дочека женика. Све су имале жишке и посуде за уље. Извесно време није се видела никаква разлика међу њима. Тако ће бити и са Црквом непосредно пре Христовог другог доласка. Све су познавале Писмо. Све су чуле поруку о Христовом скором доласку и с поверењем су очекивале Његову појаву. Али, како је било у причи, тако је и сада. Време чекања се одужило, вера је на проби; и када се буде чуо узвик: »Ето женика где иде, излазите му у сусрет«, многи ће бити неспремни... Лишени су Светога Духа. А без Божјега Духа, познавање Његове речи је бескорисно. Теорија истине, када није праћена Светим Духом, не може да оживи душу или да посвети срце... Без просветљења Светим Духом, људи неће бити у стању да разликују истину од заблуде, и пашће као жртве вештих сотониних искушења...

Божја благодат је обилно понуђена свакој души... Међутим, карактер се не може преносити. Нико не може веровати уместо некога другог... Нико не може на другог пренети карактер који је плод деловања Светога Духа...

Ми се не можемо припремити за сусрет с Господом тако што ћемо се пробудити када се буде зачуо узвик: »Ето женика где иде«и онда прику-пити око себе своје празне жишке и похитати да их напунимо... У поуци из живота мудре девојке су имале уља и у судовима, а не само у својим жишцима. Њихова светлост је горела несмањеним пламеном током целе

ноћи чекања... Тако и Христови следбеници треба да шире светлост и да њоме обасјају таму овога света. Уз помоћ Светога Духа, Божја реч делује као светлост када постане сила на преображење живота онога који је прима. Усађујући у срца начела Божје речи, Свети Дух развија у човеку божанске особине. Светлост Његове славе - Његовог карактера - треба да блиста и у Његовим следбеницима. (ПВУ стр. 288-293)

Затражите од Бога да вам дарује обилну меру уља своје благодати.«(ТМ 104)

[215] **ГРЕХ КОЈИ БОГ НЕ МОЖЕ ДА ОПРОСТИ, 26.**
ЈУЛ

»Зато вам кажем: сваки грех и хула опростиће се људима, а на Духа Светога хула неће се опростити људима.«(Матеј 12,31)

Ма какав био грех, ако се душа покаје и поверује, кривица ће бити опрана у Христовој крви; али, онај који одбаци дело Светога Духа, ставља себе у положај да за њега више нема ни покајања ни вере. Управо преко свога Духа Бог делује на срце; када човек намерно одбаци Духа, када изјави да Он долази од сотоне, затвара канал којим Бог жели да одржава везу с њим. Када на крају коначно одбаци утицај Духа, Бог више ништа не може да учини за ту душу...

Бог не заслепљује очи људима или отврдњава њихово срце. Он им шаље светлост да исправи њихове заблуде и поведе их сигурним путем, али управо одбацивање те светлости чини да очи буду заслепљене и срце отврднуло. Често је тај процес постепен, скоро неприметан. Светлост долази души преко Божје речи, преко Његових слугу, или непосредним деловањем Светога Духа; али, када се један зрак светлости одбаци, долази до делимичног отупљења духовних чула, па се и друга понуда светлости само делимично препознаје. И тако се тама повећава, све док у души не завлада мрак...

Није неопходно да намерно изаберемо служење царству таме да бисмо дошли под његову власт. Довољно је да само пропустимо да се повежемо са царством светлости... Најпознатији облик греха против Светога Духа је упорно омаловажавање небеских позива на покајање. Сваки корак у одбацивању Христа је и корак према одбацивању спа-сења, према греху против Светога Духа. (ЧВ, стр. 270-272)

Када се душа преда Христу, нова сила загосподари новим срцем. Настаје промена коју сам човек никада не би могао

постићи. То је нат-природно дело, које уводи натприродни елеменат у човекову природу. Душа која се потчини Христу постаје Његова тврђава коју Он држи у овом бунтовном свету, и Он тражи да се у њој не признаје ниједна друга власт осим Његове. Душа која се налази у власти небеских сила постаје тако неосвојива за сотонине нападе. (ЧВ, стр. 272)

[216] **ОЖАЛОШЋЕН НАШИМ СУМЊАМА, 27. ЈУЛ**

»Не ожалашћавајте Светога Духа Божјега, којим сте запенаћени за дан избављења.« (Ефесцима 4,30)

Када изгледа да сумњамо у Божју љубав и да немамо поверења у Његова обећања, срамотимо Бога и ожалашћавамо Његовог Светог Духа... Како да се наш небески Отац односи према нама када немамо поверења у Његову љубав која Га је навела да жртвује свога јединороднога Сина да бисмо добили живот? Апостол пише: »Који, дакле, свога Сина не поштеде него га предаде за све нас, како, дакле, да нам с њиме све не дарује?«(Римљанима 8,32) Ипак, колико има оних који својим делима, ако не и речима, говоре: »Господ не мисли на мене. Можда воли некога другога, али не воли мене!«(ПХ, стр. 95.96)

Вера хвата Бога за реч, и не тражи да разуме значење тешких иску-става с којима се суочава. Међутим, много је оних који имају само мало вере... Тешкоће с којима се суочавају, уместо да их приближе Богу, одва-јају их од Њега, будући да у њима изазивају немир и незадовољство. Да ли је у реду што су тако незадовољни? Исус је њихов пријатељ. Цело Не-бо заинтересовано је за њихово добро, и њихов страх и њихово незадовољство ожалашћавају Светога Духа. Ми треба да верујемо не само зато што видимо или осећамо да нас Бог чује. Неопходно је да се ослонимо на Његова обећања... Када затражимо Његов благослов, треба да верујемо да ћемо га примити и да Му захвалимо што смо га добили. А онда треба да обављамо своје дужности, сигурни да ће нам благослов бити послан у време када нам буде био најпотребнији. (GW 261)

Врло је озбиљан преступ ожалашћавати Светога Духа, а Он се жа-лости када људско оруђе покушава да ради само, када одбија да ступи у Господњу службу, јер му крст изгледа претежак или самоодрицање превелико. Свети Дух жели да настава у свакој души. Уколико Га по-здраве добродошлицом

као уваженога госта, они који Га приме постаће савршени у Христу. (СН 561)

Да ли се свом својом снагом трудимо да достигнемо меру раста људи и жена у Исусу Христу? Да ли тежимо за Његовим савршенством, увек хитајући према циљу који нам је постављен - према савршенству Његовог карактера? Када Господњи народ буде достигао тај циљ, биће запечаћен на својим челима. Испуњен Духом, биће савршен у Христу, и анђео записничар објавиће: »Сврши се!«(SDA BC 6,1118)

ЗА ОНЕ КОЈИ ТРАЖЕ, 28. ЈУЛ

»Ја сам Господ Бог ваш, зато се освећујте и будите свети, јер сам ја свет.« (3. Мојсијева 11,44)

Богу је на славу да својој деци подари своју беспрекорност. Он жели да види како људи и жене задовољавају највиша мерила; а када се вером ослоне на силу Христову, када се позивају на Његова непогрешива обећања, када их прихватају као да су њима упућена, када с наваљивањем које се не да одбити траже силу Светога Духа, Он ће учинити да постану савршени у Њему...

Вернику се пружа прекрасна могућност да постане сличан Христу, да буде послушан свим начелима Закона. Међутим, сам по себи човек је крајње неспособан да постигне то стање. Светост, за коју Божја Реч каже да је он мора стећи да би могао бити спасен, представља последицу деловања божанске благодати док он покорно и понизно прихвата дисциплину и ограничавајући утицај Духа истине. Човекова послушност може да постане савршена једино уз помоћ тамјана Христове праведности, који додаје божански мирис сваком делу послушности. Удео хришћанина је да издржи у савлађивању сваке мане. Он треба истрајно да се моли Спаситељу да исцели немире његове од греха оболеле душе. Он сам нема ни мудрости ни снаге да победи; мудрост и снага припадају Господу и Он их даје онима који у понизности и скрушености траже помоћ од Њега. (АЦ, стр. 370. 371)

Свети Дух ће бити изливен на оне који траже Његову силу и благо-дат и Он ће нам помоћи у нашим недостацима када будемо пожелели да ступимо пред Бога. Небо је отворено за наше молбе, и ми смо позвани да »приступимо дакле слободно к престолу благодати, да примимо милост и нађемо благодат за време кад нам затреба помоћ« (Јеврејима 4,16). Ми треба

да дођемо с вером, верујући да ћемо примити управо оно што смо затражили од Њега. (НР 80)

Ако сте свесни потребе своје душе, ако сте гладни и жедни праведности, то је доказ да је Христос у вашем срцу пробудио жељу да га по-зовете да, дајући вам дар Светога Духа, учини за вас оно што ви сами никада не бисте могли да учините за себе. (МБ, стр. 35)

Ако своју душу будемо ослободили себичности, Он ће задовољити све наше потребе. (7Т 213)

СИЛА ПЕДЕСЕТНИЦЕ, 29. ЈУЛ

»И апостоли с великом силом сведонаху за васкрсење Господа Исуса Христа, и благодат велика беше на свима њима.« (Дела 4, 33)

Какве је последице имало изливање Светога Духа на дан Педесетнице? Радосна вест о васкрсломе Спаситељу била је однесена до најудаљенијих крајева насељенога света. И док су апостоли објављивали поруку о откупитељској благодати, срца су се покоравала сили те вести. Обраћеници су се сливали у Цркву са свих страна. Отпадници су се поново обраћали. Грешници су се придруживали верницима у тражењу скупоценога зрна бисера. Неки најогорченији противници Јеванђеља постали су његови поборници... Сваки хришћанин је у свом брату гледао откривење божанске љубави и добротности. Један интерес је преовладавао; један циљ такмичења потиснуо је све остале. Верници су тежили да достигну сличност са Христом у карактеру и да раде на проширењу Његовог царства.

»А апостоли с великом силом сведочаху...« Њиховим радом Цркви су приступали изабрани људи, који су, прихвативши реч истине, по-свећивали свој живот раду на објављивању наде која је испуњавала њихова срца миром и радошћу. Њих нису могле зауставити нити уплашити никакве претње. Господ је проговарао преко њих, и док су ишли из места у место, Јеванђеље је проповедано сиромашнима, и до-гађала су се чуда божанске благодати. Ето, тако моћно може Господ да ради када се људи предају власти Његовог Духа! (АЦ, стр. 32.33)

И нама данас, као и првим ученицима, припада обећање о изливању Светога Духа. И данас ће Бог људима и женама давати силу с висине, као што је давао онима који су на дан Педесетнице чули реч спасења. У овом тренутку Његов Дух

и Његова благодат стоје на располагању свима који осећају потребу за њима и који ће Њега ухватити за реч...

Ревност за Бога покренула је ученике да с великом силом сведоче за истину. Зар та иста ревност не би требало да запали и наша срца и да их надахне одлучношћу да објавимо вест о откупитељској љубави, о Христу, и то распетоме? Зар не би требало да се и данас излије Божји Дух, као одговор на искрену, истрајну молитву, и испуни људе силом за службу? (8Т 20-22)

ТРАЖИТЕ ГА!, 30. ЈУЛ

»Кад, дакле, ви, зли будући, умете добре даре давати деци својој, колико ће више отац небески дати Духа Светога онима који ишту у њега?«(Лука 11,13)

Наш Господ је богат благодаћу, моћан силом; Он ће обилно излити своје дарове на оне који к Њему долазе у вери... Ми бисмо се морали молити за изливање Светога Духа исто тако искрено као што су се ученици молили на дан Педесетнице. Ако је њима тога дана био потребан, данас је нама још потребнији. Морална тама, слична погребном покрову, покрива Земљу. Све врсте лажних наука, јереси, сотонских превара збуњују мисли људи. Без Светога Духа и Божје силе узалуд бисмо се трудили да објавимо истину. (5Т 157. 158)

Христовом благодаћу апостоли су постали оно што су постали. Управо су их искрена оданост и понизна, озбиљна молитва доводили у уску везу с Њиме. Они су седели заједно с Њим и били у дотицају с оним што је небеско. Схватали су величину свога дуга према Њему. Озбиљним, истрајним молитвама измолили су дар Светога Духа и онда кренули, оптерећени одговорношћу да спасавају душе... Зар бисмо смели да будемо мање озбиљни и искрени од апостола? (7Т 32)

Ако је то средство преко којег ћемо добити снагу, зашто онда нисмо гладни и жедни дара Светога Духа? Зашто не говоримо о томе, зашто се не молимо за то, зашто не проповедамо о томе?... Сваки радник у делу мора да се моли Богу за свакодневно крштење Светим Духом. Групе хришћанских радника требало би да се окупљају да траже посебну помоћ, небеску мудрост, да би могли знати како да мудро планирају и остварују планове. (АЦ, стр. 34)

Дан за даном прелази у вечност, доводећи нас све ближе завршетку времена милости. Као никада пре морамо се молити

да Свети Дух буде обилније изливен на нас, да се Његов посвећујући утицај осети међу радницима...

Они који се налазе под утицајем Божјега Духа неће бити фанатици, већ смирени и чврсти, слободни од застрањивања у мислима, речима и делима. Усред праве збрке обмањивачких доктрина, Божји Дух ће бити Водич и Штит онима који се нису одупирали доказима истине; Он ће утишати сваки глас осим гласа који долази из уста Онога који је Истина. (GW 288. 289)

ПОЗНИ ДАЖД, 31. ЈУЛ

»Иштите од Господа дажда у време познога дажда, и Господ ће пустити муње и даће вам изобила дажда и свакоме траве у пољу.«(Захарија 10,1)

Служећи се сликом раног и позног дажда, који у источним земљама пада у време сејања и у време жетве, јеврејски пророци су предсказали изливање духовне благодати у необичној мери на Божју цркву. Изливање Светога Духа у дане апостола било је почетак раног дажда и последице су биле величанствене ... Међутим, при крају жетве земаљске, било је обећано посебно изливање духовне благодати да припреми Цркву за долазак Сина човечјега. Ово изливање Светога Духа било је упоређено с падањем позног дажда; и управо за ту додатну снагу хришћани треба да упућују своје молитве Господару жетве »у време познога дажда«. (АЦ, стр. 37)

Као што је био прослављен на дан Педесетнице, Христос ће поново бити прослављен у време завршног дела Јеванђеља, када ће оспособити свој народ да издржи последњу пробу, у завршном сукобу велике борбе. (SDA BC 7,983)

Многи... ће се видети како, покретани Божјим Духом, хитају на све стране да однесу видело ближњима. Истина, Божја реч, гори као огањ у њиховим костима, испуњавајући их жарком жељом да просветле оне који седе у тами. Многи, чак и међу необразованима, објављују сада Господњу реч. Свети Дух покреће децу да иду и објављују небеску поруку. Свети Дух се излива на све који се покорављају Његовим порукама и... они ће објавити истину у сили и моћи Светога Духа. (Ев. стр. 526)

Међутим, уколико верници Божје цркве данас не успоставе живу везу с Извором сваког духовног растења, неће бити спремни за време жетве. Уколико не очисте и не припреме

своје жишке, неће добити додатну благодат у време посебне потребе. (АЦ, стр. 37)

Божанска благодат нам је потребна у почетку, божанска благодат нам је потребна на сваком кораку, и само божанска благодат може да доврши дело. Ми немамо времена ни прилике да почивамо и будемо немарни... Молитвом и вером треба стално да тражимо што више Светога Духа. (ТМ 508)

АВГУСТ—Преображавајућа благодат [221]

ЧУДО, 1. АВГУСТ

»Када и Бог посведочи и знацима и чудесима и различитим силама, и Духа Светога раздeљивањем по својој вољи.«(Јеврејима 2,4)

Христос није учинио ниједно чудо на захтев фарисеја. Он није учинио ниједно чудо у пустињи да би одговорио на сотонина лукава ласкања. Он ни нама није дао снагу да се бранимо, или да задовољавамо прохтеве неверства или охолости. Међутим, Јеванђеље није остало без доказа о свом божанском пореклу. Зар није чудо што се можемо отргнути из ропских окова којима нас је сотона везао? Непријатељство са сотоном није нешто природно за човеково срце; оно се усађује Божјом благодаћу. Када неко, који се до тада поводио за својом тврдовратом, својеглавом вољом, постане слободан, и онда се из целог срца потчини плановима Божјих небеских сила, заиста се догађа чудо; исто се то дешава и када човек који је робовао тешким заблудама схвати моралну истину. Сваки пут када се нека душа обрати, када научи да љуби Бога и држи Његове заповести, испуњава се Божје обећање: »И даћу вам ново срце и нов ћу дух метнути у вас!« (Језекиљ 36,26) Промена у људским срцима, преображавање људског карактера, то је чудо које открива бесмртног Спаситеља који ради на спасавању душа. И сам доследан живот у Христу је велико чудо. Приликом проповедања Божје речи, знак који се мора видети сада и увек јесте присутност Светога Духа, која чини да Реч постаје сила обновљења за оне који је овим слушају. То је Божје сведочанство пред светом да је мисија Његовог Сина божанског порекла. (ЧВ, стр. 345)

Многи су потпуно обесхрабрани... Сматрамо их неспособнима да схвате или да прихвате Христово Јеванђеље. Ипак, чудом божанске благодати они се могу променити. Под деловањем Светога Духа, отупелост која је доприносила да је њихово

уздицање изгледало тако безнадежно, може нестати... Пороци ће се изгубити, незнање савладати. (7Т 229)

Ланац који је спуштен са Божјег престола довољно је дугачак да досегне и до највећих дубина. Христос је способан да и најгрешнијега уздигне из понора изопачености и да га постави на место на коме ће бити признат као Божје дете, које ће заједно са Христом наследити бесмртно наследство. (7Т 229)

ЧУДЕСНО ПРЕОБРАЖЕЊЕ, 2. АВГУСТ

»Јер бисмо гледање и свету и анђелима и људима.«(1. Коринћанима 4,9)

Показивањем своје милости и обилне благодати, Господ Исус ставља на пробу људска срца. Он постиже тако несхватљиве промене на њима да сотона, упркос свом победничком хвалисању, са целокупним својим савезом зла који се ујединио против Бога и закона Његове владавине, стоји беспомоћан, гледајући у њима тврђаве непробојне за његову мудрост и обмане. Они за њега представљају неразумљиву тајну. И сами Божји анђели, серафими и херувими, силе које су задужене да сарађују с људским оруђима, посматрају задивљено и радосно како пали људи, некада деца гнева, у Христовој школи развијају карактер по божанском узору, постају синови и кћери Божје, и добијају важну улогу у пословима и радостима Неба.

Христос је својој Цркви дао бројне способности, да би од свог из-бављеног, откупљеног власништва могао примити обилан доходак у слави. Црква, пошто је опремљена Христовом праведношћу, делује као Његова ризница у којој треба да се прикаже у пуном и коначном сјају богатство Његове милости, Његове љубави и Његове благодати. Изјава у Његовој посредничкој молитви да је Очева љубав према нама исто тако велика као и према Њему, јединородноме Сину, и да и ми треба да будемо с Њим тамо где је и Он, вечно сједињени с Њим и с Оцем, изазива чуђење и дивљење небеских чета и представља извор њихове велике радости. Дар Светога Духа, богат, потпун и обилан, треба да окружује и штити Његову цркву као огњени зид, тако да је ни паклене силе не могу надвладати. Христос гледа на свој народ, на његову неокаљану чистоту и његово беспрекорно савршенство, као на награду за све своје патње,

своја понижења и своју љубав, и као на додатак својој слави - Христос, велико средиште из кога зрачи сва слава. (ТМ 18.19)

Цело Небо посматра она оруђа која служе попут руку које ће остварити Божје намере на Земљи, чинећи тако вољу Бога на небесима. Таква сарадња завршава дело које доноси част, и славу и величанство Богу. О, када би свима стало онако као што је Христу стало да људи који пропадају буду спасени од пропасти, до какве би промене дошло у нашем свету! (6Т 457)

ОБНОВЉЕЊЕ СРЦА, 3. АВГУСТ

***»И да се обнове духом ума својега и обучете у новоза
човека, који је саздан по Богу у правди и у светињи
истине.«(Ефесцима 4,23.24)***

Христос је савесно укоравао... Већ је и сама Његова присутност биукор свему што је неистинито и ниско. У светлости Његове непорочности људи су увиђали колико су сами порочни, како су ниски и искварени њихови животни циљеви. Ипак, Он их је привлачио. Онај који је створио човека, разумео је вредност човека...

У сваком људском бићу гледао је бескрајне могућности. Гледао је људе какви би могли бити, преображени Његовом благодаћу. (ВС, стр. 70.71)

Сви недостаци карактера имају свој извор у срцу. Охолост, таштина, необуздана нарав и лакомство потичу од телесног срца које није обновљено Христовом благодаћу. (НС 336)

Управо обновљењем срца Божја благодат преображава живот. Спо-љашња промена није довољна да нас доведе у склад са Богом. Има много оних који покушавају да се реформишу поправљајући ову или ону злу навику, који се надају да ће на тај начин постати хришћани, али такви започињу на погрешном месту. Наш први посао је на срцу...

Свето писмо је велико оруђе у делу преображавања карактера. Христос се молио: »Посвети их истином својом, реч је твоја истина!«(Јован 17,17) Када је проучавана и слушана, Божја реч делује на срце, сузбијајући сваку несвету особину. Свети Дух долази да нас осведочи да смо грешни, а вера која настаје у срцу делује љубављу према Христу, покорављујући тело, душу и дух Његовој вољи...

Немојмо штедети себе, већ озбиљно унапредимо дело реформе која се мора догодити у нашем животу. Разапнимо себе! Несвете навике бориће се за превласт, али ми можемо

победити у име Исуса Христа и Његовом силом. Онима који се свакога дана с великом ревношћу труде да сачувају своје срце, упућено је обећање: »Јер знам јамачно да ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглаварства, ни силе, ни садашње ни будуће, ни висина, ни дубина, ни друга каква твар не може нас раздвојити од љубави Божје која је у Христу Исусу, Господу нашему.«(Римљанима 8,38.39)

ПОТРЕБНО ЈЕ ВРЕМЕ, 4. АВГУСТ

»Ја Господ чувам га, у свако доба заливаћу га, дан и ноћ чуваћу га да га ко не оштети.«(Исаија 27,3)

Ум човека и жене не може у једном тренутку да се промени и од не-порочности и светости падне у порочност, поквареност и злочин. Потребно је време да се људско преобрази у божанско, али и да се по-кваре они који су створени по Божјем обличју и постану сурови и слич-ни ђаволу. Ми се мењамо гледањем. Иако створен по Створитељевој обличју, човек може да тако обликује свој ум да му грех који је некада мрзео, сада постане угодан. Када престане да стражи и да се моли, он престаје да чува своју тврђаву, своје срце... Ми морамо водити стални рат против телесних мисли, а у томе нам мора помагати оплемењујући утицај Божје благодати, која ће усмерити мисли према Небу и навикнути ум да размишља о ономе што је чисто и свето. (2Т 478.479)

Карактер се не обликује случајно. Он није одређен једном провалом темперамента, једним кораком у погрешном смеру. Управо понављање дела изазива стварање навика, обликује карактер или на добро или на зло. Племенити карактер може се створити једино истрајним, неуморним напорима, побољшавањем сваког повереног таланта и способности на славу Богу. (СГ 164)

Бог очекује од нас да изграђујемо карактер у складу са узором који нам је дат. Ми треба да полажемо опеку за опеком, да додајемо благодат благодати, да проналазимо своје слабе тачке и да их поправљамо у складу са датим упутствима. (СГ 165)

Бог нам даје снагу, способност размишљања и време да бисмо изградили карактер на који ће Он моћи да стави свој печат одобравања. Он жели да свако Његово дете изгради племенит карактер чинећи непорочна, племенита дела, тако

да на крају може постати складна грађевина, прекрасан храм, угодан Богу и људима...

Онај који жели да израсте у прекрасну грађевину за Господа, мора да оплемењује сваку способност свога бића. Једино правилном употребом таланата карактер се може складно развити. И тако доносимо и утрађујемо у темељ оно што је у Божјој речи представљено као злато, сребро и драго камење - материјал који ће издржати пробу божанског огња очишћења. (CG 165. 166)

ОДЛУЧНОСТ ЈЕ КЉУЧ, 5. АВГУСТ

»Јер нисам мислио да знам што међу вама осим Исуса Христа, и тога распета.« (1 Коринћанима 2,2)

Многи бивају привучени Христовом лепотом и славом Неба, али се повуку када сазнају под којим условима једино могу да га добију... Одрећи се своје воље, предмета љубави које су сами изабрали или за којима теже, изискује жртву пред којом оклевају, застају и враћају се... Они чезну за добром, улажу неке напоре да га стекну, али не могу да се коначно одлуче, немају чврсту намеру да га стекну по сваку цену.

Ако желимо победу, наша једина нада је да своју вољу сјединимо с Божјом вољом и да радимо у сарадњи с Њим, из часа у час и из дана у дан. Ми не можемо остати такви какви јесмо, а ипак ући у Божје цар-ство. Ако икада постигнемо светост, то ће бити под условом да се од-рекнемо себе и прихватимо Христов ум. Охолост и самоувереност мо-рају бити разапети. Да ли смо спремни да платимо цену која се од нас захтева? Да ли смо спремни да своју вољу потпуно усагласимо с Божјом вољом? Све док то не будемо желели, преображавајућа Божја благодат неће се показати на нама. (МБ, стр. 176.177)

Када будемо темељно упознали себе, када Божјој благодати будемо додали чврсту одлучност са своје стране, можемо постати победници, савршени у свему, без икаквог недостатка. (МЛ 97)

Неповољне околности треба да створе у нама чврсту одлуку да их са-владамо. Када будемо срушили једну препреку, добићемо већу способ-ност и храброст да идемо даље. Крените одлучно у правом смеру и окол-ности ће вам ићи на руку, уместо да вас задржавају. (ПВУ, стр. 227)

Прави хришћански карактер обележен је доследношћу намере, не- савладивом одлучношћу која одбија да се покори

световним утицајима, која не прихвата ништа ниже од библијског мерила... Посвећење Христовог следбеника мора да буде потпуно... Он мора да буде спреман да подноси стрпљиво, радосно, ведро све што по Божјем провиђењу буде морао да претрпи. Његова коначна награда је да заједно с Христом седне на престо бесмртне славе. (SDA BC 2,1003)

ДА СЕ ОСЕТИ У ДОМУ, 6. АВГУСТ

»А они рекоше: веруј Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој!«(Дела 16,31)

Мисионарско дело треба обавити у дому. Ту они који су прихватили Христа, треба да покажу шта је божанска благодат учинила за њих. Божански утицај усмерава право Христовог следбеника, и тај утицај се осећа у свему што се догађа у дому и повољно делује наусавршавање карактера свих чланова дома...

Цркви су потребне све оплемењене духовне силе које се могу наћи да би сви, а посебно млађи чланови Господње породице, могли да буду пажљиво чувани. Истина која живи у дому треба да се осећа у несебич-ном раду изван дома. Онај који живи хришћанским животом у дому, служиће као јасно и блиставо видело на свим другим местима. (ML 221)

Бог жели да се деца и млади придруже Господњој војсци... Они се морају обучити да се одупру искушењу и да се боре у доброј борби вере. Усмерите њихове мисли према Исусу чим могу да схвате ваше поуке из-речене једноставним, лако разумљивим, речима. Научите их самосавла-ђивању. Научите их да дело победе започну док су још млади, и тако ће примити драгоцену помоћ коју им Исус може и жели дати, уз напоре родитеља и њихове молитве. Ободрите их охрабрујућим речима за битке које ће водити одупирући се искушењима, битке из којих ће излазити као победници благодаћу добијеном од Исуса Христа. (КН 42)

Склад домаћег круга често је нарушен непромишљеном речју или увредљивим језиком. Колико би било боље да такве речи никада нисмо изговорили! Један задовољни смешак, одобравајућа реч изговорена у духу кроткости, биће сила која смирује, утешава и доноси благослов... Многи се изговарају због непромишљених речи и провала наглости, го-ворећи:

»Врло сам осетљив; имам преку нарав!« Такви изговори никада неће излечити ране нанесене наглим, острашћеним речима... Непре-порођени човек мора да умре, а нови човек, Исус Христос, да преузме управу над душом... Ми треба да покажемо својим животом шта сила и благодат Божја могу да учине на преображавању непрепорођеног човека у духовног човека у Христу Исусу. (4Т 348.349)

ДА И СВЕТ САЗНА, 7. АВГУСТ

»Ви сте ми сведоци, говори Господ, и ја сам Бог.« (Исаија 43,12)

Живи хришћанин даваће и живо сведочанство. Ако сте у стопу ратили Исуса, моћи ћете нешто битно да кажете о начину на који вас је водио. Можете говорити како сте окушали Његова обећања и установили да су веродостојна. Можете указати на одређене чињенице у свом искуству, не враћајући се превише у прошлост. Како би било добро да чешће слушамо једноставна, искрена сведочанства о сукобима и победама кроз које пролазимо...

Сваки истински хришћанин мораће да се бори да би живео по на-челима истине, али и да би се сложио с њима... Заповедник нашег спа-сења тражи сведоке који су се тек вратили с бојног поља. Они који су претрпели сурове нападе непријатеља истине и противника душе, који су се држали онако како се Исус држао у часу својих искушења, моћи ће да изнесу сведочанство које ће дирнути срца слушалаца. Они ће заиста бити Христови сведоци. (R&H, 20. децембар 1881)

Ми увек не схватамо снагу примера. Ми долазимо у додир с бли-жњима. Срећемо се с људима који су згрешили, који су чинили зло на различите начине, и они нам могу изгледати неприхватљиви, нагли, раздражљиви, насилни. Док се бавимо њима, морамо бити стрпљиви, благи, љубазни, нежни... Постоје невоље и тешкоће с којима се сви мо-рамо суочити, јер се налазимо у свету брига, страховања и разочарања. Међутим, те сталне сметње морамо примати у Христовом духу. Уз помоћ Божје благодати ми се можемо уздићи изнад околности, задржати смирен и сталожен дух усред немира и брига свакодневног живота. На тај начин Христа ћемо представити свету. (НС 243)

Христос је желео да спасе свет, али не тако што ће се прилагодити свету, већ што ће му открити преображавајућу снагу Божје благодати која обликује и преображава људски карактер по угледу на Христов. (SD 123)

Христова благодат треба да обави узвишено преображење живота и карактера оних који је приме; и ако смо заиста Христови ученици, свет ће видети да је божанска сила учинила нешто за нас; јер, мада се налазимо у свету, не смемо да будемо од света. (ML 252)

»А Исус им рече: ја сам хлеб живота, који к мени долази неће огладнети и који мене верује неће никада ожеднети.«(Јован 6,35)

Бог нам се обраћа преко своје Речи. У њој нам је јасним потезима дато откривење Његовог карактера, Његовог поступања са људима, Његовог великог дела откупљења. У њој се пред нама отвара историја патријараха и пророка и других светих људи из старине. Били су то људи »смртни као и ми«. (Јаков 5,17) Ми их пратимо док се боре са обесхрабрењима каква су наша, како падају пред искушењима као и ми, и како се ипак охрабрују и побеђују уз помоћ Божје благодати; гледајући њих, и ми се храбримо у својој тежњи за праведношћу. Док читамо о драгоценим искуствима која су стекли, о светлости и љубави и благословима које су уживали, о делу обављеном уз помоћ благодати која им је била дата, дух који је и њих надахњивао распламсава огањ светог такмичења у нашим срцима и жељу да им будемо слични по карактеру - да као и они ходимо с Богом.

Исус је рекао о старозаветним Писмима - а колико се то више може применити на новозаветна - »она сведоче за мене«! (Јован 5,39)... Ако желите да се упознате са Спаситељем, проучавајте Свето писмо. Испуните цело своје срце Божјим речима. Оне су жива вода која гаси вашу горућу жеђ. Оне су хлеб живи који долази с Неба... Наше тело је изграђено од онога што једемо и пијемо; а како је у телесном смислу, тако је и у духовном: оно о чему размишљамо даје живот и снагу нашој духовној природи. (ПХ, стр. 70)

Духовни живот се мора одржавати везом са Христом преко Његове Речи. Ум се мора њоме бавити, срце мора бити њоме испуњено. Божја Реч усађена у срце, као светиња негована и

поштована у срцу, силом Христове благодати може учинити да човек постане и остане прав. (2SM 125)

Када примимо Његове речи поуке, када оне преузму власт над нама, Исус постаје трајно присутан у нама, управља нашим мислима, идејама и поступцима... Исус Христос нам постаје све - Први, Последњи и Најбољи у свему. (ТМ 389)

ОТКРИВА БОЖЈИ КАРАКТЕР, 9. АВГУСТ

»Господ, Господ Бог милостив, жалостив, спор на гнев, и обилан милосрђем и истином.« (2. Мојсијева 34,6)

Сва светлост из прошлости, сва светлост која сија у садашњости и која обасјава будућност, откривена у Божјој речи, намењена је свакој души која је прими. Слава те светлости, а то је заправо слава Христовог карактера, треба да се покаже у животу хришћанина појединца, у породици, у Цркви, у служби Речи, у свакој установи коју оснује Божји народ. Господ жели да сва та подручја деловања симболички представе оно што се може учинити за свет. Све треба да буде слика спасоносне силе еванђеоских истина...

Посматрајући Божју доброту, милост, праведност и љубав, откривене у Цркви, свет треба да добије слику Божјег карактера...

Да бисмо приказали Божји карактер... морамо се лично упознати са Богом. Уколико имамо заједништво с Богом, постајемо Његови проповедници, иако никада не проповедамо пред црквом. Ми смо Божји сарадници у представљању савршенства Његовог карактера у човеку. (6Т 11-13)

Бог је својим људским оруђима дао дужност да откривају Његов ка-рактер, сведочећи о Његовој благодати, Његовој мудрости, Његовој ве-ликодушности, испољавајући Његову племениту, нежну, благодатну љубав...

Наше дело је да у човеку обновимо моралну слику Бога уз помоћ обилне благодати коју смо добили од Њега преко Исуса Христа... О, колико добро морамо упознати Исуса и нашег небеског Оца да бисмо Га могли представљати својим карактером. (КН 45)

Душа која је преображена Христовом благодаћу дивиће се Његовом божанском карактеру... Што се мање будемо дивили себи, то ћемо се више дивити бескрајној чистоти и

привлачности нашега Спаситеља. Свест о нашој грешности водиће нас Њему који нам може дати помиловање; и када душа, схвативши своју беспомоћност, посегне за Христом, Он ће се моћно открити. Што нас наша свест о потреби буде више приближавала Њему и Божјој речи, то ћемо узвишенија гледишта имати о Његовом карактеру, то ћемо потпуније одражавати Његово обличје. (ПХ, стр. 53)

»Будите ви, дакле, савршени као што је савршен отац ваш небески.« (Матеј 5,48)

Када је Бог дао свога Сина за свет, омогућио је људима и женама да постану савршени, уколико све способности свога бића употребе на Његову славу. У Христу, дао им је богатство своје благодати и познање своје воље. И када се буду ослободили себе и научили да ходе у по-низности, ослањајући се на Божје вођство, људи ће бити оспособљени да испуне узвишену намеру коју Бог има с њима. (R&H, 22. април 1909) Савршенство карактера је утемељено на ономе што Христос представља за нас. Уколико се будемо непрестано ослањали на заслуге свога Спаситеља, ако будемо ходили Његовим стопама, бићемо као и Он, непорочни и неокаљани.

Наш Спаситељ ни од једне душе не захтева немогуће. Он од својих ученика очекује само оно ради чега је спреман да им подари благодат и снагу да то постигну. Он их никада не би позивао да буду савршени да у својој власти нема свако савршенство благодати коју ће излити на оне којима би желео да додели тако високу и свету предност...

Наш задатак је да тежимо да у области свога деловања достигнемо савршенство које је Христос у току свог живота на Земљи постигао на сваком степену развоја карактера. Он је наш пример. У свему се морамо трудити да прославимо Бога својим карактером... Морамо постати потпуно зависни од снаге коју је Он обећао да ће нам дати. (КН 130)

Исус није показао ниједну врлину, није се послужио ниједном силом, које човек не би могао имати вером у Њега. Његова савршена људска природа је оно што и сви Његови следбеници могу имати, уколико се покоре Богу онако како се Он покораво. (ЧВ, стр. 664)

Наш Спаситељ усавршава целог човека. Он није Бог само једног дела наше личности. Христова благодат може да укроти цело људско биће. Он је све створио. Он је све и откупио. Он је учинио да ум, снага, тело, али и душа, добију део у божанској природи; све је то Његово откупљено власништво. Њему морамо служити целим умом, срцем, душом и снагом. Онда ће Господ бити прослављен у својим светима, чак и у обичним, пролазним стварима с којима су повезани. »Светиња Господу« биће исписано на њима. (КН 331)

СВЕ БОЉИ УТИЦАЈ, 11. АВГУСТ

»А у свему сам себе подај за углед добрих дела, у науци целост, поштење, реч здраву, незазорну, да се посрами онај који се противи, не имајући путита зло говорити против нас.« (Титу 2,7.8)

Христос је својим животом ширио око себе снажан, далекосежан утицај, утицај који га је везивао с Богом и целим људским родом. Преко Христа, Бог је и људима дао утицај који човеку онемогућава да живи сам за себе. Као појединци, ми смо повезани са својим ближњима, ми смо делови Божје велике целине, ми имамо обавезе једни према другима. Нико не може бити независан од својих ближњих; јер, добробит једнога утиче на добробит свих осталих. Божја је намера да се сваки од нас осети неопходним за добро других, да се труди да унапреди њихову срећу...

Атмосфера која нас окружује утиче на сваку особу с којом долазимо у додир, без обзира да ли је она тога свесна или не...

Наше речи, наша дела, наша одећа, наше држање, чак и израз на нашем лицу, све то има свој утицај... Ако својим примером помогнемо другима у прихватању добрих начела, дајемо им снагу да чине добро. И они, са своје стране, шире свој утицај на друге, а ови даље на оне који њих окружују. Тако нашим несвесним утицајем хиљаде могу бити благословене...

Карактер је снага. Тихо сведочење једног поштеног, несебичног, побожног живота шири скоро неодољив утицај. Откривајући у свом животу Христов карактер, ми сарађујемо с Њим у делу спасавања душа. Једино приказујући Његов карактер у свом животу, ми можемо сарађивати с Њим. Што је област нашег утицаја шира, то више добра можемо учинити. Када они који тврде да служе Богу буду следили Христов пример, када буду примењивали начела Закона у свом свакодневном животу, када свако њихово дело буде сведочило

да љубе Бога изнад свега и ближњега као самога себе, тада ће Црква добити снагу да покрене свет!

Међутим, никада не смемо заборавити да утицај може послужити и као сила на зло. Изгубити своју душу већ је довољно страшно, али изазвати губљење других душа још је страшније... Једино у Божјој бла-годати можемо се правилно служити својим способностима. (ПВУ, стр. 233-235)

СРЦА ПОСТАЈУ ЧИСТА, 12. АВГУСТ

»И сваки који овај над има на њега, чисти се, као и он што је чист.«(1.Јованова3,3)

Ево посла који човек треба да обави! Он мора да стане пред огледало Божјег закона, да препозна недостатке свог моралног карактера, да одбаци своје грехе, да опере хаљине свога карактера у крви Јагњетовој. Завист, охолост, злоба, превара, сукоби и злочини биће одстрањени из срца у које се уселила Христова љубав, срца које гаји наду да ће постати као и Он, када Га будемо видели као што јесте. Христова религија оплемењује и удостојава свога носиоца, без обзира на његов друштвени слој или положај у животу. Људи који постану просветљени хришћани уздижу се изнад нивоа свога некадашњег карактера и добијају већу менталну и моралну снагу. Они које су грех и злочини оборили и унизили могу се, заслугама свога Спаситеља, уздићи на положај који је тек нешто нижи од положаја анђела.

Међутим, утицај еванђеоске наде неће навести грешника да Христово спасење прогласи питањем бесплатне благодати која му дозвољава да и даље живи у преступању Божјег закона. Када светлост истине расветли његов ум, када потпуно схвати Божје захтеве, када схвати величину својих престапа, он ће променити своје путеве, постати веран Богу снагом коју је добио од Спаситеља и живети новим и чистијим животом. (4Т 294. 295)

Ми морамо обавити дело обликовања карактера по угледу на бо-жански Узор. Морамо одбацили све зле навике. Побуде срца морају бити чисте; себичан мора да се ослободи своје себичности, охол човек да одбаци своју охолост; самодовољан да савлада своју самоувереност и да схвати да без Христа не представља ништа... Ми морамо успоставити живу везу с Богом. (R&H 17. новембар 1885)

Тврдоврато и бунтовно срце може затворити своја врата за све угодне утицаје Божје благодати и за сваку радост у Светоме Духу; али, путеви мудрости увек су путеви ведрине, и сви њени путеви су мирни. Што се тешње повежемо с Христом, то ће наше речи и поступци јасније показивати да се налазимо под обуздавајућим, преображавајућим утицајем Његове благодати. (4Т 626)

ПРОМЕЊЕНИ ГЛЕДАЊЕМ, 13. АВГУСТ

»Ми, пак, сви, који откривеним лицем гледамо славу Господњу, преображавамо се у то исто облинје из славе у славу, као од Господњегга Духа.«(2. Коринћанима 3,18)

Дело нашег преображавања из несветости у светост је трајно дело. Из дана у дан Бог ради на човековом посвећењу и човек треба да сарађује с Њим, да улаже истрајне напоре да развије добре навике. Он треба да додаје благодат благодати; док он тако ради по систему додавања, Бог ради на њему по систему умножавања. Наш Спаситељ је увек спреман да чује и услиши молитву скрушеног срца, а благодат и мир умножавају се онима који су Му верни. Он им радосно даје благослове који су им неходни у њиховој борби против зла које их окружује. (АЦ, стр. 371)

Јован и Јуда су представници оних који тврде да су Христови след-беници. Оба ученика имали су исте прилике да проучавају и усвоје божански Узор. Оба су били тесно повезани са Исусом и уживали исту предност да слушају Његова учења. Обојица су имали озбиљне карактерне недостатке; и обојица су имали приступ божанској благодати која преображава карактер. Али, док је један понизно учио од Исуса, други је показивао да није извршилац Његове речи, него само слушалац. Један, свакога дана умирући себи и савлађујући грех, био посвећен истином; други је, одупирући се преображавајућој сили благодати и гајећи себичне жеље, пао је у сотонино ропство.

Преображење карактера, које се видело у Јовановом животу, увек је последица дружења са Исусом. Неки људи могу имати озбиљне карактерне недостатке, али када постану прави Христови ученици, сила божанске благодати их посвећује и преображава. Гледајући славу Господњу као кроз стакло у

загонетки, они се мењају из славе у славу, све док не постану слични Ономе кога обожавају...

Бог може да буде прослављен животом оних који кажу да верују у Њега једино у случају да се они усагласе с Његовим обличјем и да њима управља Његов Дух. И тада, као Спаситељеви сведоци, могу да објаве шта је божанска благодат учинила за њих. (АЦ, стр. 389.390)

ЗА ОНЕ НАЈБЕЗНАДНИЈЕ, 14. АВГУСТ

»А најпосле, будите сви сложни, жалостиви, братољубиви, милостиви, понизни.« (1. Петрова 3,8)

Христос је дошао да спасење стави надохват руке свима. На крсту на Голготи платио је бескрајну цену откупљења за изгубљени свет... Његова мисија односила се на грешнике свих врста, сваког језика и народа... Ни они који су највише били залутали, ни они најгрешнији нису били заобиђени; Његов труд био је намењен посебно онима којима је спасење које је доносио било најпотребније. Што је већа била њихова потреба за реформом, то је дубље било Његово интересовање, веће Његово саосећање, искренији Његов напор. Његово велико срце, пуно љубави, било је дирнуто саучешћем према онима чије је стање било најбезнадније и којима је Његова преображавајућа благодат била најпотребнија...

Ми морамо гајити исти дух с каквим је Христос радио да спасе за-лутале. Они су Његовом срцу исто тако драги као и ми. И они су способни да постану трофеј Његове благодати и наследници Његовог царства. Међутим, они су изложени замкама поквареног непријатеља, изложени опасностима и прљавштини, и свакако, без спасоносне Христове благодати, сигурној пропасти. Да смо проблем посматрали у правој светлости, зар не би наша ревност била покренута, зар се не би умножили наши озбиљни, пожртвовни напори да се приближимо онима којима су потребни наша помоћ, наше молитве, наше саосећање, и наша љубав!... Када би наша срца била омекшана и укроћена Христовом благодаћу, када би блистала свешћу о Божјој доброту и љубави, зар не би дошло до сасвим природног показивања љубави, саучешћа и нежности према ближњима? (5Т 603-606)

Приближимо се великом срцу пуном љубави и саучешћа, и нека потоци те божанске милости потеку у наше срце, а

из нашег срца у срца ближњих! Нека нежност и милост које је Исус испољавао у свом драго-ценом животу буду пример нама у начину којим ћемо приступати својим ближњима, а посебно онима који су наша браћа и сестре у Христу... Никада, никада немојте бити без срца, хладни, немилостиви, критички расположени. Никада немојте пропустити прилику да кажете неку реч којом ћете охрабрити некога или пробудити у њему наду. Ми никада не можемо знати колико ће далекосежан бити утицај наших нежних и љубазних речи, наших хришћанских напора да некоме олакшамо терет. Залутали се не могу вратити ни на који други начин осим духом кроткости, љубазности и нежне љубави. (5Т 612.613)

УЧЕСНИЦИ У ХРИСТОВОЈ ПРИРОДИ, 15. АВГУСТ

»Кроз које се нама дароваше часна и превелика обећања да њих ради имате део у Божјој природи, ако утечете од телесних жења овога света.« (2. Петрова 1,4)

Каква се само лепота карактера блиставо показује у свакодневном животу Исуса Христа! Он треба да буде и наш Пример. Пред нама је велико дело да свој карактер обликујемо по угледу на божански. Христова благодат мора да обликује цело биће, јер њена победа неће бити потпуна све док небески свемир не буде видео сталну нежност осећања, љубав сличну Христовој и света дела у понашању Божје деце. (КН 200)

Свако од нас мора да стекне своје посебно искуство. Нико се за спасење не може ослонити на искуство или понашање било којег другог човека. Свако од нас мора се упознати са Христом да би Га могао правилно представити свету. »Будући да су нам све божанствене силе његове, које требају к животу и побожности, дароване познањем онога који нас позва славом и добродетељу.« (2. Петрова 1,3) Нико од нас не треба да истиче као изговор своју наглу нарав, свој несавршени карактер, своју себичност, завист, љубомору, или било какву прљавштину душе, тела или духа...

Ми се морамо учити од Христа. Морамо знати шта је Он онима које је откупио. Морамо схватити да смо верујући у Њега стекли предност да постанемо учесници у божанској природи, да на тај начин утекнемо од телесних жеља овога света. И тако ћемо се очистити од сваког греха, свих недостатака у карактеру. Ми не морамо задржати ниједну грешну склоност...

Док стичемо део у божанској природи, наслеђене и стечене склоности према злу нестају из нашег карактера и ми постајемо жива сила на добро. Стално учећи од свог божанског Учитеља, свакога дана добијајући део у Његовој природи, сарађујемо с

Богом у надвладавању сотонских искушења. Бог чини, и човек чини, да би човек могао постати једно с Христом као што је Христос једно с Оцем. И тада ћемо боравити с Христом у ономе што је небеско. Ум ће почивати у миру и сигурности са Исусом... У Њему се крије свака пунина...

Бог нам је дао сваку способност и сваку благодат. Он нам је ставио на располагање богатства небеске ризнице и наша је предност да стално црпимо из тог обиља. (R&H, 24. април 1900)

ОБЛИКУЈЕ КАРАКТЕР, 16. АВГУСТ

»Као послушна деца, не владајући се по првим жељама у својему незнању, него по свецу који вас је позвао, и ви будите свети у свему живљењу.« (1. Петрова 1,14.15)

Преображавајућа сила Христове благодати обликује свакога који се преда Божјој служби. Надахнут Духом Откупитеља, такав је спреман да се одрекне себе, спреман да узме свој крст, спреман да принесе сваку жртву за свога Учитеља. Више не може да буде равнодушан према душама које пропадају око њега. Он се уздигао изнад служења себи. Поново је створен у Христу и служење себи нема места у његовом животу. Он је схватио да сваки део његовог бића припада Христу, који га је откупио из ропства греху; да је сваки тренутак његове будућности плаћен драгоценом крвљу Божјег јединородног Сина. (7Т 9.10)

Христос је наш узор и они који следе Христа неће ходити у тами, јер неће тражити да угоде себи. Трајни циљ њиховог живота биће да прославе Бога. Христос је Божји карактер представио свету. Господ Исус је водио такав живот да су људи били присиљени да признају да је све што је чинио било добро. Откупитељ света је био светлост свету, јер је Његов карактер био без мане. Иако је био Божји јединородни Син и Наследник свега на небесима и на Земљи, није нам оставио пример лењости или попуштања себи...

Христос никада није никоме ласкао. Никада није преварио нити проневерио, никада није мењао своје поштено и искрено понашање да би задобио нечију наклоност или признање. Увек је говорио истину. Закон љубазности био је на Његовим уснама, и никаква превара није се нашла у Његовим устима. Нека зато људска оруђа упореде свој живот с Христовим животом, и нека благодаћу коју Христос даје онима који Га прихватају за свог Спаситеља, достигну мерила праведности... Они који

следе Христа стално ће гледати на савршени Закон слободе и благодаћу коју су примили од Њега обликоваће свој карактер у складу с божанским захтевима. (КН 156)

ОТКРИВА СЕ ЉУБАВЉУ, 17. АВГУСТ

»Нову вам заповест дајем да љубитеједан другога као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом. По том ће сви познати да сте моји ученици ако узимате љубав међу собом.«(Јован 13,34.35)

Златни ланац љубави, спајајујући срца верника везама братства, везама заједништва и љубави, јединства с Христом и Оцем, чини да та повезаност постане савршена и да свету пружи сведочанство о снази хришћанства којој се нико не може успротивити...

Сотона добро схвата снагу таквог сведочанства које служи као доказ свету шта благодат може да учини преображавањем карактера... Он ће се послужити сваким замисливим средством да раскине тај златни ланац који повезује срца оних који верују у истину и доводи их у уску везу са Оцем и са Сином. (КН 173)

Они који никада нису осетили нежну, привлачну Христову љубав не могу водити ближње Извору живота. Христова љубав у срцу је сила која покреће, која наводи људе да откривају Христа својим речима, својим нежним, сажаливим духом, оплемењивањем живота оних с којима се друже...

У срцу које је обновљено божанском благодаћу, љубав је основно начело поступања. Она мења карактер, влада склоностима, стишава страсти, оплемењује осећања. Та љубав, када се гаји у души, улепшава живот, шири оплемењујући утицај на све унаоколо. (АЦ, стр. 384)

Онај који љуби Бога изнад свега и ближњега као себе самога биће увек свестан да представља гледање свету, анђелима и људима. При-хватајући Божју вољу као своју, показаће у свом животу преображавајућу силу Христове благодати. У свим околностима у животу, узимаће Христов пример за свој узор.

Сваки искрени, пожртвовни радник за Бога биће увек спреман да потроши и буде потрошен за добро ближњих... Искреним, промишље-ним напорима да помогне тамо где је помоћ потребна, прави хришћанин показује своју љубав према Богу и према својим ближњима. Он може и живот да изгуби у тој служби, али, када Христос буде дошао да скупи своје драгуље, он ће га поново наћи. (1SM 86)

»Али, хвала Богу који свагда нама даје победу у Христу Исусу; и кроз нас јавља мирис познања својега на сваком месту. Јер смо ми Христов мирис Богу и међу онима који се спасавају и који гину.«(2. Коринћанима 2,14.15)

У неупоредивом дару свога Сина, Бог је цео свет окуружио атмосфером благодати која је исто тако стварна као и ваздух који кружи око Земљине кугле. Сви који одлуче да удишу ту животодавну атмосферу биће живи, и узрашће до мере раста људи и жена у Христу Исусу. (ПХ, стр. 55)

Ни сва лепота уметности не може да издржи упоређење с лепотом карактера који ће показати они који представљају Христа. Управо ат-мосфера благодати која окружује душу верника, Свети Дух који делује на његов ум и његово срце, чине га мирисом живота на живот, омогућују Богу да благослови његов труд. (ПВУ, стр. 205)

Преображавање карактера треба да посведочи свету да у нама станује Христова љубав. Господ очекује од свог народа да покаже да отку-пителска сила благодати може да делује на несавршени карактер и учини да се складно развија и донесе обилан род...

Када у нама влада Божја благодат, душа ће бити окружена атмосфером вере и храбрости и христолике љубави, атмосфером која ће оживети духовни живот свих који је удишу... Господ ће се послужити онима који су скрушена срца да допре до душа којима рукоположени проповедници не могу приступити. Такви ће бити покренути да изговоре речи које ће откривати спасоносну Христову благодат.

Благосиљајући друге и сами ће бити благословени. Бог нам даје прилике да делимо благодат да би нас могао испунити новим величинама те благодати. Нада и вера јачаће док се човек, као Божје оруђе, буде трудио да ради помоћу

способности и дарова које је добио од Бога. Такав човек осетиће да божанска сила ради заједно с њим и да му помаже. (6Т 43.44)

Они који су посвећени истином треба да шире свој свети утицај у свету. Земља треба да буде окружена атмосфером благодати. Свети Дух треба да делује на људска срца, да узимају оно што је Божје и да то преносе људима. (9Т 40)

ЧЕКА НАШ ЗАХТЕВ, 19. АВГУСТ

»Иштите и примићете, да радост ваша буде испуњена!«(Јован 16,24)

Небо је одредило да молитва буде средство за постизање успеха у сукобу са грехом и у развоју хришћанског карактера. Божански утицај који долази као одговор на молитву вере обавиће у души молиоца све што је затражио. Ми можемо тражити опроштење греха, Светога Духа, христолику природу, мудрост и снагу да обавимо Његово дело, било који други дар који је Он обећао, а обећање гласи: »И примићете!« (АЦ, стр. 393)

Исус је наш Помоћник; у Њему и преко Њега морамо победити... Христова благодат чека да је затражимо. Он ће вам дати неопходну благодат и снагу уколико то затражите од Њега... Христова религија ће свезати и сузбити сваку несвету склоност, покренуће енергију, са-модисциплину, вредноћу чак и у питањима обичног, свакодневног живота; она ће нас повести да се научимо економичности, тактичности, самоодрицању, да чак и лишавања прихватимо без гунђања. Христов Дух у срцу показаће се у карактеру; развиће племените особине и снагу. Христос је рекао: »Доста ти је моја благодат!«(2. Коринћанима 12,9; НС 29)

Уложите сваки напор да одржите везу између Исуса и своје душе... Ми треба да се молимо у породичном кругу, али изнад свега не смемо занемарити молитву у клети, јер је она живот душе. Душа не може на- предовати уколико занемарује молитву. Породична или јавна молитва нису довољне. У самоћи, нека се душа отвара погледу Божјих очију. Ту тајну молитву треба да чује само Бог који услишава молитве. Ниједно радознано ухо не треба да чује садржај таквих молитава. Приликом тајне молитве душа је слободна од околних утицаја, слободна од узбуђења... У смиреној, једноставној вери душа разговара са

Богом, прикупља зраке светлости које ће је ојачати и одржати у сукобу са сотоном...

Молите се у својој клети, и док обављате своје свакодневне послове нека се ваше срце често обраћа Богу. На тај начин је и Енох ходио с Богом. Ове тихе молитве се као слатки мирис уздижу према престолу благодати. Сотона не може да савлада онога чије је срце на тај начин повезано с Богом. (ПХ, стр. 78.79)

*»Гле, благо човеку кога Бог укорава; зато не одбацуј укора
Свемогућега.« (О Јову 5,17)*

Невоље и препреке су Господње изабране методе обуздавања и услови које је Он поставио за постизање успеха... Он у некима види снаге и склоности које се, ако се правилно усмере, могу искористити за напредак Његовог дела. У свом провиђењу, Он доводи такве особе у различите положаје и разнолике околности да би у свом карактеру откриле мане сакривене од њиховог погледа. Он им пружа прилику да поправе уочене недостатке и да се оспособе за службу Њему...

Чињеница да смо позвани да издржимо невоље показује да Господ Исус види у нама нешто драгоцено што жели да развије. Када у нама не би видео ништа чиме бисмо могли да прославимо Његово име, не би губио време да нас оплемени. Он не баца безвредно камење у своју топионицу. Он пречишћава само драгоцену руду. Ковач ставља у ватру гвожђе и челик да би сазнао какав је метал у питању. Господ дозвољава да Његови изабрани буду стављени у пећ невоље да покажу своју природу и да ли се могу припремити за рад у Његовом делу. (БЖ, стр. 296)

Може изгледати да треба да проучавамо своје срце и прилагођавамо своје поступке неким својим мерилима; али то није случај. Тако нешто би пре довело до изопачења него до реформе. Дело мора да отпочне у срцу, и онда ће дух, речи, израз лица, поступци у животу, показати да је наступила промена. Када упознамо Христа уз помоћ благодати коју је обилно излио на наше путеве, ми ћемо се мењати... Понизно ћемо исправљати сваку ману и недостатак карактера; пошто Христос настава у нашем срцу, бићемо оспособљени да приступимо небеској горњој породици. (SD 117)

Хришћанин не сме да задржи своје грешне навике и гаји недостатке у свом карактеру... Без обзира на природу ваших недостатака, Господњи Дух ће вас оспособити да их препознате, и даће вам благодат којом ћете их савладати. (SD 349)

[241] **УВЕК НАПРЕД И ПРЕМА НЕБУ, 21. АВГУСТ**

»Како, дакле, примисте Христа Исуса, Господа, онако живите у њему.«(Колошанима 2,6)

То значи да треба да проучавате Христов живот, и то с толико више озбиљности него када је реч о проучавању световних области знања, јер су вечни интереси важнији од земаљских, пролазних интереса. Ако заиста будете ценили вредност и светост онога што је вечно, онда ћете своје најоштроумније мисли, своје најбоље снаге улагати у решавање проблема који се односе на ваше вечно благостање; јер, сваки други интерес постаје безначајан када се упореди са тим.

Ви имате Узор, Исуса Христа, идите Његовим стопама. (FE 303)

»Да покажете у вери својој добродетелъ!«(2. Петрова 1,5) Ниједно обећање није упућено ономе који назадује. Апостол, у свом сведочан-ству, жели да подстрекне вернике да напредују у благодати и у свето-сти. Они већ тврде да живе по истини, они су већ стекли познање дра-гоцене вере, они су већ постали учесници у божанској природи. Међутим, ако се ту зауставе, изгубиће благодат коју су добили...

Истина је активно, радно начело које срце и живот тако обликује да стално напредују и уздижу се... На сваком кораку овог пењања, воља добија нови подстицај за деловање. Морална снага постаје сличнија Христовом уму и карактеру. Хришћанин који напредује стиче благодат и љубав... пошто божански увид у Христов карактер дубоко утиче на његова осећања. Славу Господњу која се указује изнад лествица може да цени једино онај који се пење, који жели да стигне више, да постигне племените циљеве које му је Христос открио. (HC 68)

Нема прескакања пречага на лествицама којима се пењемо према Небу, њих морамо прелазити једну по једну; сваки

корак на путу према Небу даје нам снагу да учинимо следећи. Преображавајуће деловање Божје благодати на људско срце је дело које само ретки разумеју, јер су људи махом сувише лењи да би уложили неопходни напор...

Човек нема снаге ни да замисли и схвати каква се висока и племе-нита достигнућа налазе у његовом домашају уколико свој људски напор сједини с благодаћу Бога, који је Извор сваке мудрости и силе, јер га после тога, чека неизмерна вечна слава. (4Т 444-446)

[242] ДОСТА ТИ ЈЕ МОЈА БЛАГОДАТ, 22. АВГУСТ

»И рече ми: доста тије-моја благодат, јер се моја сила у слабости показује сасвим.«(2. Коринћанима 12,9)

»Ниси ли био мали сам у својим очима, пак си постао глава племенима Израилјевим!«(2. Самуилова 15,17) Овде Самуило открива разлог зашто је Саул био постављен на престо Израилјев. Имао је скромно мишљење о својим способностима, и био спреман да прими поуку. Када је божански избор пао на њега, није имао довољно знања ни искуства, а имао је, уз многе добре особине, озбиљне карактерне недостатке... али, ако буде остао скроман, ако се буде непрестано покораво вођству божанске мудрости... биће оспособљен да успешно и часно обавља дужности свога високог звања. Под утицајем божанске благодати, свака његова позитивна особина добијаће нову снагу, док ће негативне особине из дана у дан постојати све слабије.

То је дело које Господ жели да обави за свакога који Му се посвети... Свакоме који жели да прими поуку, Он ће дати благодати и мудрости... Откриваће му недостатке његовог карактера и када затражи Његову помоћ, даће му снаге да поправи своје грешке. Без обзира какви греси оптерећују човека, без обзира какве се горке и кобне страсти боре да овладају њиме, он може да победи, ако буде стражио и борио се против њих у име и у снази Помоћника Израилјевог. Божја деца треба да постану врло осетљива на грех... Једна од сотониних најуспешнијих метода огледа се у навођењу човека да чини мале грехе, да му заслепи ум да не би видео опасност од малих попуштања, малих скретања у односу на јасно изражене Божје захтеве. Многи који би ужаснуто устукнули пред неким великим преступима, наведени су да сматрају да су последице ситних греха безначајне. Међутим, управо ти мали греси изједају духовност и побожност душе. Ноге које ступају на

стазу, која се разликује од правог пута, крећу према широком путу који води у смрт. (SDA BC 2,1016. 1017)

Какав год да је положај у који нас је Бог ставио, каква год одговор-ност или опасност, увек морамо имати на уму да је обећао да ће неоп-ходну благодат дати свакоме који је искрено затражи. Они који себе сматрају неспособнима за свој положај, а ипак га прихватају зато што Бог то тражи од њих, који се ослањају на Његову снагу и мудрост, по-стајаће све снажнији. (SDA BC 2,1017)

[243] **ДОК ТРАЈЕ ВРЕМЕ МИЛОСТИ, 23. АВГУСТ**

»Ко чини неправду, нека још чини неправду; и које поган, нека се још погани; и ко је праведан, нека још чини правду; и које свет, нека се још свети!« (Откривење 22,11)

Сва добра у којима човек ужива долазе му заслугом Божје милости. Бог је велики и великодушни Дародавац. Његова љубав према свима показује се у обилним залихама које је човеку ставио на располагање. Он нам је дао и време милости да обликујемо карактер достојан небеских станова. (6Т 385)

Ми изван сваке сумње, верујемо у Христов скори долазак. То за нас није бајка, већ стварност... Када буде дошао, неће доћи да нас очисти од наших греха, да уклони недостатке из нашег карактера, или да нас излечи од слабости наше природе или расположења. Ако то дело у нама уопште икада буде обављено, оно ће бити обављено пре тога! Када Господ буде дошао, они који су свети, биће и даље свети. Они који су своје тело и свој дух сачували у светости, у посвећењу и части, примиће тада завршни дар у делу стицања бесмртности. Али, они који су неправедни, непосвећени и прљави, остаће такви заувек. Никакво дело тада неће бити учињено за њих да се уклоне њихови недостаци или да стекну посвећени карактер. Господ који нас оплемењује неће тада наставити свој процес оплемењивања, неће наставити да уклања њихове грехе и прљавштине. Све је то требало обавити током овог времена милости. То дело у нама треба обавити сада! (2Т 355)

У току времена милости Божја благодат понуђена је свакој души. Али, ако људи не искористе прилику која им је понуђена и наставе да угађају себи, сами ће себе одвојити од вечног живота. Никакво додатно време милости неће им бити дато. Они су сами одлучили да ископају непрелазну провалију између себе и Бога. (ПВУ, стр. 175)

Многи варају себе мислећи да ће се карактер преобразити приликом Христовог доласка; али, ниједно срце неће моћи да се обрати када се Он буде појавио. Ми се овде морамо покајати због недостатака свога карактера, уз помоћ Божје милости морамо их савладати док време милости још траје. Ово је место да се оспособимо да будемо припадници небеске породице! (ТСД, стр. 259)

Време милости је скоро при крају... Будите спремни! Будите спрем-ни! Радите док још траје дан, јер долази ноћ кад нико неће моћи радити! (2Т 401)

НАГРАДА, 24. АВГУСТ

»Ево ћу доћи скоро и плата моја са мном, да дам свакоме по делима његовим!« (Откривење 22,12)

По свом божанском плану, по незаслуженој наклоности коју нам је дао, Господ је одредио да добра дела буду награђена. Ми смо прихваћени једино захваљујући Христовим заслугама, а дела милости, дела добротинства, која чинимо, представљају плод вере и доносе нам благослов; јер ће људи бити награђени према својим делима. Али, само мирис Христових заслуга чини да наша добра дела постају угодна Богу, а само Божја благодат оспособљава нас да чинимо дела за која нас Он награђује. Наша дела сама по себи не обезбеђују нам никакву заслугу... Ми нисмо заслужили никакву хвалу од Бога. Ми смо урадили само оно што нам је била дужност да урадимо; свакако да своја дела нисмо чинили снагом своје грешне природе. (НС122)

Ми морамо... да унесемо Христову светлост и благодат у сва своја де-ла. Ми треба да се ухватимо за Христа, да се чврсто држимо Њега, све док се не уверимо да се сила Његове благодати која преображава показала у нама. Морамо имати веру у Христа ако желимо да одражавамо божански карактер... Вера у Божју реч и у Христову силу да преобрази наш живот оспособиће верника да чини дела Христова. (9Т 279)

Христос је својим слугама поверио »своје благо«- оно што се може искористити у Његовој служби. Он свакоме одређује »његов посао«... Као што је свакоме припремљено место у небеским становима, исто је тако сигурно да је свакоме одређено и посебно место на Земљи да ради за Бога...

Христос нам је платио нашу надницу, својом крвљу и патњама, да би могао рачунати на нашу драговољну службу. Он је дошао на нашу Земљу да би нам пружио пример како треба да радимо и с каквим духом треба да радимо. Он жели да

размишљамо на који начин бисмо најбоље унапредили Његово дело и прославили Његово име на Земљи. (ПВУ, стр. 224)

Посвећење душе под утицајем Светога Духа представља усађивање Христове природе у нашу људску природу. Еванђеоска Христова религија је живот - живо, активно начело. То је Христова благодат от-кривена у животу и изражена добрим делима. (Исто, стр. 268)

»А сам Бог мира да посвети вас целе у свачему. И цели ваш дух и душа и тело да се сачува без кривице за долазак Господа нашега Исуса Христа.«(1. Солуњанима 5,22.23)

Посвећење које је описано у Библији обухвата цело биће - дух, душу и тело... Хришћани су позвани да принесу своје тело »у жртву живу, свету, угодну Богу«. (Римљанима 12,1) Да би то могли учинити, морају сачувати у најбољем стању све своје способности. Свака навика која слаби телесне или менталне снаге онеспособљава човека да служи своме Створитељу... Христос је рекао: »Љуби Господа Бога својега свим срцем својим!«(Матеј 22,37) Они који љубе Господа свим својим срцем желеће да Му пруже најбољу службу свога живота, непрестано ће се трудити да сву снагу свога бића доведу у склад с правилима и тако унапреде своју способност да чине Његову вољу. Они неће, попуштајући својим прохтевима или страстима, ослабити или опоганити жртву коју приносе своме небеском Оцу. (ВБ, стр. 3854)

Бог жели да схватимо да Он има право на ум, душу, тело и дух - на све што имамо! Ми смо Његови по стварању и откупљењу. Као наш Створитељ, Он тражи нашу целокупну службу. Као наш Откупитељ, Он има право на нашу љубав, љубав на основу Закона - право на неупоредиву љубав... Наше тело, наша душа, наш живот, све је то Ње-гово, не само зато што смо све бесплатно добили од Њега, већ и зато што нам непрестано даје своје благослове, даје нам снагу да се служимо својим способностима...

Зар нећемо, онда, дати Христу оно што је откупио својом смрћу? Уколико желите да то учините, Он ће оживети вашу савест, обновити ваше срце, посветити ваша осећања, очистити ваше мисли, ставити све ваше способности у своју службу. Свака побуда и свака мисао биће доведени у покорност Христу.

Они који су синови Божји представљаће Христа својим карактером. Њихова дела одисаће бескрајном нежношћу, саучешћем, љубављу и непорочношћу Божјега Сина. И што се ум и срце буду потпуније покоравали Светоме Духу, то ће снажнији бити мирис наших жртава које приносимо Њему. (SDA, BC 7, 909)

ПО БОЖЈЕМ ОБЛИЧЈУ, 26. АВГУСТ

»И обуците новоза, који се обнавља за познање, по обличју онога који га је саздао.«(Колошанима 3,10)

Када је Адам изашао из Створитељевих руку, био је по својој физичкој, менталној и духовној природи сличан своме Створитељу...

Грех је у човеку покварио Божју слику, готово је избрисао. Човекове физичке моћи су ослабиле, његова ментална способност се смањила, а његов духовни вид се замаглио. Постао је подложен смрти. Ипак, људски род није остављен без наде. Бескрајна љубав и милост створила је план спасења, и човеку је поклоњен живот као време пробе. Обновити у човеку слику његовог Створитеља, вратити га у стање првобитног савршенства, подстакнути развој његовог тела, ума и душе, како би био остварен божански циљ стварања - то је дело откупљења. (BC, стр. 12.13)

Иако је Божја морална слика била скоро избрисана Адамовим грехом, она се може обновити заслугама и силом Исуса Христа. Човек може имати моралну слику Бога у свом карактеру, јер ће му је Исус дати. (SDA BC 6,1078)

За Бога је то било изванредно искуство да створи човека, да створи човеков ум. Божја слава требало је да се открије у стварању човека по Божјем обличју и у његовом откупљењу. Једна душа има много већу вредност од целог света... Господ Исус Христос је Зачетник нашег бића, Он је Зачетник и нашег откупљења, и сви који буду ушли у Божје царство обликоваће карактер који ће бити слика Божјег карактера. (SDABC6,1105)

Господ, својим посебним и усмереним истинама за ове последње дане, прикупља себи народ из света и чисти га за себе. Охолост и не-здрава мода, склоност према разметању, љубав према похвалама - све то мора остати у свету уколико

желимо да будемо обновљени знањем према обличју Онога који нас је створио. (ЗТ 52)

Преображавајућом силом Његове благодати, Божји лик поново се ствара у ученику; и он постаје ново створење. (ЧВ, стр. 333)

Управо Свети Дух, Утешитељ - а Исус је рекао да ће Га послати на свет - мења наш карактер по угледу на Христа; и када се то буде оства-рило, одражаваћемо, као у огледалу, Господњу славу. (SDA BC 6,1097)

***»Ви сте моји сведоци, вели Господ, и слуга мој којег
изабрах!« (Исаија 43,10)***

Животом којим је Исус живео на овом свету, и људи и жене могу да живе Његовом снагом и по Његовим упутствима. У својим сукобима са сотоном, могу да добију сву помоћ коју је и Он добијао...

Живот такозваних хришћана који не живе као што је Христос живео представља само опонашање религије. Сви они чија су имена записана у црквеним књигама имају обавезу да представљају Христа, приказујући унутрашњи украс кроткога и тихога духа. Они треба да буду Његови сведоци, објављујући предности живота и рада по узору који нам је Христос оставио. Истина за наше време треба да се појави у свој својој сили у животу оних који је верују, и треба да буде објављена свету. У свом животу верници треба да прикажу њену моћ да посвети и да оплемени... Они треба да прикажу силу благодати коју је Христос својом смрћу дао људима... Треба да буду људи вере, људи храбрости, дубоко осећајни људи који се, без размишљања, ослањају на Бога и Његова обећања...

Не сме да постоји никакво претварање у животу оних који су, попут нас, позвани да објављују тако свете и озбиљне поруке. Свет посматра адвентистичке хришћане зато што зна понешто о њиховој вери и о њиховим високим мерилима, и када види некога који не живи онако као што тврди да верује, показује на њега с презиром.

Они који љубе Исуса довешће све у свом животу у склад с Његовом вољом... Захваљујући Божјој благодати, они ће бити оспособљени да одрже неокаљаном чистоту својих начела. Свети анђели ће бити уз њих и Христос ће се откривати њиховим непоколебљивим приањањем уз Истину. Они ће бити Христови стражари, који, као верни сведоци, објављују јасно

сведочанство у корист Истини. Они ће показивати да постоји духовна сила која може да оспособи људе и жене да се ни за длаку не удаљавају од истине и правде, ма какве им дарове људи могли понудити. Такви, ма где да се нађу, добиће похвалу Неба, јер су свој живот покорили Божјој вољи, без обзира на жртве које су од њих захтеване. (9Т 22-24)

СВАКОГА ДАНА, НА СВАКОМ МЕСТУ, 28. АВГУСТ

»На свим путевима својим имај га га науму и он ће управљати стазе твоје!« (Приче 3,6)

Библијска религија није хаљина која се може по вољи скидати и облачи-ти То је свеобухватни утицај који нас наводи да будемо стрпљиви Хри-стови следбеници, спремни на самоодрицање, који ходе као што је Он ходио, чине као што је Он чинио...

Ако се никада нисте срели ни са ким који би имао потребе за вашим саучешћем, вашим речима саосећања и сажалења, онда бисте били без кривице пред Богом што нисте показали те драгоцене особине; међутим, сваки Христов следбеник ће ипак наћи прилику да покаже хришћанску љубазност и љубав; поступајући тако, показаће да је припадник религије Исуса Христа.

Та религија нас учи да покажемо стрпљење и трпељивост када људи према нама поступају сурово и неправедно... »Не враћајте зло за зло, ни псовку за псовку, него насупротив благосиљајте, знајући да сте на то позва-ни да наследите благослов.« (1. Петрова 3,9)... Када су Христа злоставља-ли, Он није враћао истом мером... Његова религија доноси са собом кро-так и тих дух...

Постоји стална потреба за стрпљивошћу, нежношћу, самоодрицањем и самопожртвовањем уколико исповедамо библијску религију. Али, ако Божја реч постане трајно начело нашег живота, све са чиме се сусрећемо, свака реч, свако дело ма како незнатно, све ће показивати да смо поданици Исуса Христа... Када Божју реч будемо примили у срце, она ће ослободити душу од самодовољности и самоуверености. Наш живот постаће сила на добро, јер ће Свети Дух испунити наше мисли оним што је Божје...

Сами од себе, не бисмо никада ни прихватили ни спроводили у жи-вот Христову религију, будући да су наша срца изнад свега преварна; али Исус... нам је показао како се можемо очистити од греха. Он каже: »Доста ти је моја благодат!«(2. Коринћанима 12,9) Гледајући на Исуса, који је Начелник и Свршитељ наше вере, ми ћемо бити обасјани светлошћу с Његовог лица, одражаваћемо Његов лик, и узрасти до пуног раста висине људи и жена у Христу Исусу. Наша религија постаће привлачна, јер ће ширити мирис Христове праведности. Ми ћемо бити срећни, јер ће наше духовно јело и пиће бити праведност и мир и радост. (R&H, 4. мај 1897)

ДЕЛО РЕФОРМЕ, 29. АВГУСТ

»Приправите пут Господњи, поравните стазе његове, све долине нека се испуне, и све горе и брегови нека се слегну; и што је криво нека буде право, и хрпава путеви нека буду глатки.«(Лука 3,4.5)

Дело реформе које је овде објавио Јован Крститељ, чишћење срца, ума и душе, потребно је многима који данас тврде да имају Христову веру. Рђаве навике којима су попуштали треба да одбаце; кривудава путеви треба да постану прави; хрпава места да се изравнају. Планине и брегови самосвести и охолости треба да се поравнају. Постоји потреба да се појаве »родови достојни покајања«. (Матеј 3,8) Када се то дело обави и постане део искуства Божјег верног народа, »свако тело ће видети спасење Божје«. (Лука 3,6)

Чињеница да се наша имена налазе у црквеним књигама неће нам осигурати улаз у царство небеско. Бог нас пита: Да ли си искористио све прилике за службу и развој свог хришћанског карактера? Да ли си верно трговао добрима свога Господа? Знајући шта је Господња воља за тебе, да ли си био послушан тој вољи? Да ли си се трудио да донесеш добро и благослов онима којима је била потребна помоћ, који су чекали охрабрење?...

Нема ниједног људског бића на свету које не доноси неки род, било добар или зао; а Христос је свакој души омогућио да донесе најдрагоценији род. Послушност Божјим захтевима, покорност Христовој вољи донеће у животу миран род праведности. Становници овога света мили су припадницима Божје породице... Он је дао најбогатији дар који је Небо могло дати да људи прекину побуну против Његовог закона и да у свој живот и у своје срце унесу у небеска начела. Када би људи признали Дар, када би прихватили Његову жртву, њихови преступи били би опроштени а Божја благодат била би им дата

као помоћ, како би у свом животу доносили драгоцени род светости.

»Свако дрво добро родове добре рађа!«Ми имамо задатак да свету представимо чиста начела, свете тежње, племените жеље, по којима се разликујемо од свих осталих људи, и које нас чине посебним народом, изабраним родом. (R&H, 22. април 1893)

ПРИПРЕМА ЗА НЕБО, 30. АВГУСТ

»Који год призна мене пред људима, признаће и Син новењи њега пред анђелима Божјим.«(Лука 12,8)

Помисао да Бог може да узме јадно, грешно, жалосно људско биће и да га тако преобрази својом благодаћу да може да постане наследник Божји и сунаследник Исусов, скоро да је сувише узвишена да бисмо је могли схватити... Христос узима на себе грехе преступника и њему усађује своју праведност, а својом преображавајућом благодаћу чини га способним за друштво анђела и за разговор са Богом! (УГ, 19. јануар 1893)

Оплемењујући утицај Божје благодати мења човекове природне склоности. Небо не би било пожељно за некога који је телесно усмерен; његово препорођено, непосвећено срце не би осећало никакве жеље за тим чистим и светим местом; чак и када би му било омогућено да у њега уђе, не би у њему нашло ништа сродно. Склоности које владају препорођеним срцем морају бити сузбијене Христовом благодаћу да би пали човек могао да буде оспособљен да уђе у Небо и ужива у друштву чистих, светих анђела. Када човек умре греху и када васкрсне на нови живот у Исусу Христу, божанска љубав испуњава његово срце, његов разум се посвећује, он пије из неисцрпног извора радости и знања, а светлост вечнога дана обасјава његов пут, јер је Видело живота увек с њим. (АЦ, стр. 191)

Бог жели да се небески план оствари, да небески божански ред и склад преовладају у свакој породици, у свакој цркви, у свакој установи. Да је ова љубав прожимала друштво, ми бисмо видели остварење племенитих начела у хришћанској префињености и услужности, и у хришћанском милосрђу према онима који су откупљени Христовом крвљу. Духовни преображај био би запажен у свим нашим породицама, у свим нашим установама, у нашим црквама. Када се то преображење заиста буде догодило, све те силе постаће оруђа преко којих

ће Бог преносити небеску светлост свету и на тај начин, божанском ди-циплином и обуком, припремати људе за небеско друштво.

Исус је отишао да приправи станове за оне који се припремају да путем Његове љубави и благодати станују у светлости. (8Т 140)

»Гине душа моја желећи у дворе Господње; срце моје и тело моје отима се к Богу живоме!«(Псалам 84,2)

Окада би се велики интереси будућег света довољно ценили! Како то да су људи толико незаинтересовани за спасење своје душе, иако је Божји Син платио за њих тако високу цену?

О, нека би срце човеково постало боравиште Светога Духа! Мир Христов који превазилази сваки разум нека почива у вашој души, и преображавајућа сила Његове благодати нека делује у вашем животу и нека вас припреми за станове славе! Међутим, ако су мозак, живци и мишићи сви заузети служењем себи, онда нисте Бога небескога и Небо ставили на прво место у свом животу...

Ако око буде искрено, ако буде усмерено према Небу, онда ће небеска светлост испунити душу, и све што је земаљско изгледаће неважно и непривлачно. Намере срца ће се променити, и човек ће слушати Христове препоруке... Ваше мисли биће усредсређене на велику вечну награду. Сви ваши планови узимаће у обзир будућност, бесмртни живот... Библијска религија биће уткана у ваш свакодневни живот. (R&H, 24. јануар 1888)

Неки који тврде да имају праву религију жалосно занемарују водича кога нам је Бог дао да нам покаже пут према Небу. Они, можда, читају Библију, али само читање Божје речи, на исти начин на који неко прати редове писане људском руком, даће им само површно знање...

Ако не стекнемо Христову религију хранећи се Божјом речју, нећемо добити право да уђемо у Божји град. Хранећи се само земаљском храном, навикавајући свој укус да воли само оно што је овоземаљско, нећемо се оспособити за небеске станове; нећемо моћи да ценимо не-беску атмосферу

која влада на Небу. Гласови анђела и музика са њихових харфи неће нас задовољавати. Наука Неба биће као загонетка нашем уму. Ми морамо да будемо гладни и жедни Христове праведности; ми морамо да будемо преобликовани и прилагођени преображавајућим утицајем Његове благодати да бисмо се могли оспособити за дружење с небеским анђелима. (R&H, 4. мај 1897)

Да бисмо се на Небу осећали као у својој кући, већ овде морамо имати Небо у својим срцима. (4Т 442)

СЕПТЕМБАР—Сила благодати

[252]

ШТО ВИДЕСМО И ЧУСМО СЕПТЕМБА, 1. СЕПТЕМБАР

»И ми видесмо и сведочисмо да отац посла сина да спасе свет.«(1.Јованова 4,14)

Као сведок за Христа, Јован се није упуштао у сукобе, нити у заморне препирке. Он је објављивао оно што је знао, што је видео и чуо. Он је био у блиској вези са Исусом, слушао је Његова учења, био је сведок Његових великих чуда. Само су ретки могли да виде лепоту Христовог карактера онако како је Јован видео. За њега је тама прошла, обасјавало га је истинско видело. Његово сведочанство о Спаситељевом животу и Његовој смрти било је јасно и снажно. Говорио је из обиља срца које се пресипало љубављу према Спаситељу; ниједна ј сила није се могла супротставити његовим речима. (АЦ, стр. 387)

Могао је да посведочи: »Што беше из почетка, што чусмо, што видесмо очима својим, што размотрисмо и руке наше опипаше о речи ј живота; и живот се јави, и видесмо и сведочисмо и јављамо вам живот вечни, који беше у оца и јави се нама, што видесмо и чусмо то јављамо вама да и ви с нама имате заједницу; а наша је заједница с оцем и са сином његовим Исусом Христом.« (1. Јованова 1,1-3)

Према томе, свако би могао, на темељу свог искуства, да »потврди да је Бог истинит«. (Јован 3,33) Свако би могао да посведочи о ономе што је лично видео и чуо и осетио од Христове моћи. Могао би да каже: »Била ми је потребна помоћ и ја сам је нашао код Христа. Свака моја потреба била је намирена, глад моје душе задовољена; Библија је за мене откривање Исуса Христа. Верујем у Исуса, јер ми је Он постао божански Спаситељ. Верујем Библији, јер сам установио да је она Божји глас који се обраћа мојој души!«(8Т 321)

Како можемо сами да упознамо Божју доброту и Његову љубав? Псалмиста нам не каже слушај и сазнај, читај и сазнај, или веруј и сазнај, већ: »Испитајте и видите како је добар Господ.«(Псалам 34,8) Уместо да се ослонимо на туђе речи, сами испитајмо! Искуство је знање које се стиче на основу онога што смо сами искусили, доживели. Управо је доживљена религија оно што нам данас треба. »Испитајте и видите како је добар Господ!«(5Т 221)

»Јер је Бог што чини у вама да хоћете и да учините као што му је угодно!«(Филибљанима 2,13)

Благодат Божја у Христу Исусу је темељ хришћанске наде и та благодат се открива у послушности. (ВБ, стр. 214)

Христос је Откупитељ пун саучешћа и сажалења. Његовом снагом, која их подржава, људи постају довољно снажни да се одупру ис-кушењу. Када осведочени грешник сагледа свој грех, грех му постаје бескрајно грешан... Он увиђа да мора да савлада своје мане, да своје прохтеве и склоности потчини Божјој вољи... Покајавши се због свог преступања Божјег закона, он се искрено труди да савлада грех. Труди се да покаже силу Христове благодати и долази у непосредни додир са Спаситељем. Христос му је стално пред очима. Молећи се, верујући, примајући благослове који су му неопходни, све се више приближава мерилима која му је Бог поставио.

Нове врлине појављују се у његовом карактеру, док се одриче себе и подиже свој крст, идући за Христом куда год га Он води. Он љуби Господа Исуса свим својим срцем, а Христос постаје његова мудрост, његова праведност, његово посвећење, и његово откупљење...

Чудотворна сила Христове благодати открива се стварањем новог срца у човеку, узвишенијег живота, светијег одушевљења. Бог каже: *»И даћу вам ново срце!«*(Језекиљ 36,26) Зар то обновљење човека, није највеће чудо које се може учинити? Шта све људско оруђе не би могло да оствари, када се вером ухвати за божанску снагу? (9Т 151. 152)

Људски напори без божанске силе ништа не могу постићи; али, без људског настојања ни божански напор код многих нема успеха. Да би божанска благодат постала наша, ми морамо учинити свој део. Његова благодат треба да делује у нама да хоћемо и да учинимо, али никада као замена за

наш напор... Они који ходе путем послушности суочиће се с многим препрекама. Снажни, потајни утицаји можда их везују уз свет; међутим, Господ је у стању да онемогући сваку силу која жели да порази Његове изабране; Његовом снагом они могу да савладају свако искушење, да победе сваку тешкоћу. (ИПЦ, стр. 312)

»Друго искушење не дође на вас осим човенјеге; али је веран Бог који вас неће пустити да се искушате већма него што можете, него ће учинити с искушењем и крај, да можете поднети.« (1. Коринћанима 10,13)

Хоће ли се човек ухватити за божанску силу и одлучно и истрајно се-успротивити сотони, као што му је Христос пружио пример када се сукобио с непријатељем у пустињи кушања? Бог не може да избави чо-века против његове воље, да га упркос његовој вољи истргне из замки сотониних лукавстава. Човек мора да делује својом људском снагом, уз помоћ Христове божанске силе, да би се одупрео и победио по сваку цену. Укратко, човек мора да победи онако како је Христос победио. И тада, победом коју је имао предност да постигне у Исусово свемогуће име, може да постане наследник Божји и сунаследник са Исусом Хри-стом. То се не би могло догодити када би Христос сам обавио целокупно дело победе. Човек мора да обави свој део; он мора и сам да постане победник снагом и благодаћу које ће добити од Христа. Човек мора да постане Христов сарадник у делу победе! (4Т 32.33)

Жртве лоших навика морају схватити потребу да се сами потруде да себи помогну. Други могу предузимати најозбиљније напоре да их подигну, Божја благодат може бити обилно и бесплатно понуђена, Христос може да их заступа, Његови анђели могу да им служе, али све ће то бити узалуд уколико они сами не устану у не почну да воде битку за своје избављење...

Они који се ослоне на Христа не треба да робују било којој насле-ђеној или стеченој навици или склоности. Уместо да буду везани роп-ским ланцима за своју нижу природу, они треба да владају сваким прохтевом или страшћу. Бог нас није оставио да се боримо против зла својом ограниченом снагом.

Без обзира какве биле наше наслеђене или стечене склоности према злу, ми можемо победити силом коју ће нам Он спремно дати. (БЖ, стр. 95.96)

Ни најснажније искушење не може бити изговор за грех. Колико год велики био притисак коме је душа изложена, преступ је наше дело. Ниједна земаљска или паклена сила нема власти да икога натера да учи-ни зло. Сотона нас напада тамо где смо слаби, али не морамо бити по-беђени. Колико год суров или неочекиван био напад, Бог нам је припре-мио помоћ, и у Његовој снази можемо победити. (СПП, стр. 383)

[255] **ЧИНИ НАС ПОБЕДНИЦИМА, 4. СЕПТЕМБАР**

»Ово вам казах да у мени мир имате. У свету ћете имати невољу; али не бојте се, јер ја надвладах свет.«(Јован 16,33)

Христос није претрпео неуспех, нити се обесхрабрио, и Његови следбеници треба да гаје исту такву истрајну веру. Они треба да живе као што је Он живео, да раде као што је Он радио, јер зависе од Њега као од свог великог Надгледника.

Они морају имати храбрости, енергије и истрајности. Иако се при-видне немогућности појављују на њиховом путу, Његовом благодаћу они треба да иду напред. Уместо да се жале због потешкоћа, позвани су да их савладају. Ни због чега не смеју да очајавају, свему треба да се надају. Златним ланцем своје неупоредиве љубави, Христос их је везао за Божи престо. Његова је намера да најснажнији утицај у свемиру, који се шири од Извора сваке снаге, буде њихов. Они треба да имају снаге да се одупру злу, снаге коју ни земља, ни смрт, ни пакао не могу надвладати, снаге која ће им омогућити да победе као што је Христос победио. (ЧВ, стр. 591)

Надахнути извештаји верно бележе недостатке добрих људи, оних који су уживали посебну Божју наклоност; и заиста, њихове мане су потпуније представљене од њихових врлина...

Људи којима је Бог указивао своју наклоност, којима је поверавао велике одговорности, понекад су били надвладани искушењима и чи-нили грехе, баш као што се и ми данас боримо, колебамо и падамо у грех. Њихов живот, са свим њиховим манама и неразумљем, отворен је пред нама како за наше охрабрење, тако и за опомену. Да су они били представљани као људи без мане, ми, са својом грешном природом, могли бисмо пасти у очајање због сопствених погрешака и пропуста. Међутим, када видимо како су се други пробијали кроз обесхрабрења слична нашим, како су падали под навалом искушења као и ми, а ипак се храбрили

и побеђивали Божјом благодаћу, и ми бивамо охрабрани у својој тежњи за праведношћу. И као што су они, иако понекад потисну-ти, поново освајали простор, и добијали Божји благослов, тако и ми мо-жемо бити победници у Исусовој снази. (СПП, стр. 210)

Живот Христових ученика треба да буде сличан Његовом, низ не-прекидних победа, које овде не изгледају као победе, али које ће у бескрајној вечности бити препознате као победе. (6Т 307)

ВЛАДАЊЕ СОБОМ, 5. СЕПТЕМБАР

»Бољије спор на гнев него јунак. И господар од свога срца бољије него онај који узме град.«(Прине 16,32)

Најочигледнији доказ хришћанске племенитости је владање собом. Онај који може да остане миран услед олује погрда, заиста спада у ред Божјих хероја. Владати својим духом значи дисциплиновати самога себе; то значи одупрети се злу; то значи ускладити с великим Божјим мерилом праведности сваку своју реч и свако своје дело. Онај који је успео да дисциплинује свој дух, уздигнуће се изнад свих омаловажавања, понижавања и неприлика којима је изложен у свакодневном животу, и оне ће престати да навлаче сенку на његов дух.

Божја је намера да достојанствена сила посвећеног разума, којим управља божанска благодат, добије превласт у животу људских бића. Онај који је савладао свој дух има ту силу на располагању. (ПМ, стр. 78)

Тело је најважнија средина у којој се ум и душа оспособљавају за изградњу карактера. Управо зато непријатељ душа покушава да својим усмереним искушењима ослаби и унизи физичке снаге... Тело мора да се покори власти виших сила човековог бића. Воља мора да овлада страстима, а она сама мора да се покори Богу... Интелектуална снага, физичка издржљивост и дужина живота зависе од непроменљивих закона. Поштујући те законе, човек може да савлада себе, да победи своје склоности, да надвлада »поглаварства и власти и управитеље таме овога света«и да се суочи с »духовима пакости испод неба«. (Ефесцима 6,12)

И данашњи млади могу да добију духа којим је Данило био надахнут; они могу да црпе са истог извора снаге, да имају исту моћ самоса- влађивања, да показују исту благодат у свом животу, чак и у исто тако неповољним околностима. Иако су окружени искушењима која их наводе на попуштање

грешним склоностима, посебно у нашим великим градовима у којима је сваки облик чулног задовољавања лако доступан и делује примамљиво, ипак, уз помоћ божанске благодати, њихова одлука да прославе Бога треба да остане чврста. Строгом одлучношћу и будном пажњом могу се одупрети сваком искушењу које напада душу.«(ИПЦ, стр. 314)

АНЂЕОСКА ПОМОЋ, 6. СЕПТЕМБАР

*»Ево вам дајем власт да стајете на змије и на скорпије и на сваку силу непријатељску, и ништа вам неће наудити.«
(Лука 10, 19)*

Пали човек је сотонин законити заробљеник. Христос је добио задатак да га избави из руке његовог великог противника. Човек је по својој природи склон да следи сотонине наговоре, и он се не може успешно одупирати тако страшном непријатељу уколико се Христос, моћни Победник, не настани у њему, управља његовим жељама, и даје му снагу. Само је Бог у стању да ограничи сотонину моћ... Много боље од Божјег народа сотона зна какву власт Христови следбеници могу стећи над њим уколико се ослоне на Христову снагу. Када понизно затражи од великог Победника да му помогне, најслабији следбеник Истине, који се чврсто ослони на Христа, може успешно сузбити сотону и све његове чете...

Сотона ће позвати у помоћ легије својих анђела да зауставе напре-довање макар и једне душе, не би ли је, уколико му то икако буде мо-гуће, истргнуо из Христове руке... Међутим, ако угрожена душа не од-устане, већ се у својој беспомоћности позове на заслуге Христове крви, наш Спаситељ чуће искрену молитву вере и послаће јој у помоћ своје моћне анђеле да је избаве. Сотона није у стању да издржи када неко позове његовог великог Супарника, јер се плаши Његове снаге и величанства и дрхти пред њим. На звук усрдне молитве, задрхти цела сотонина војска. (1Т 341-346)

Ништа осим Христовог нежног саучешћа, Његове божанске благо-дати, Његове свемоћне силе не може нас оспособити да се боримо против немилосрдног непријатеља и да сузбијемо противљење свог властитог срца. У чему је наша снага? У радости Господњој! Нека Хри-стова љубав испуни наша срца,

и онда ћемо бити оспособљени да при-мимо силу коју је Он припремио за нас...

Гледајући Христа да би постао сличан Њему, тражитељ истине види савршенство начела Божјег закона, и не задовољава се ничим другим осим савршенством... Ми се морамо борити против својих особина које сотона жели да ојача да би их искористио у своје сврхе... Међутим, Хри-стов следбеник зна да Откупитељ има спасоносну снагу која ће му доне-ти победу у сукобу. Спаситељ ће га ојачати и помоћи му уколико изађе пред Њега тражећи благодат и способност да успе. (R&H, 31. март 1904)

НАШ УМ, 7. СЕПТЕМБАР

»Богатство и слава од тебе је; и ти владаш свим, и у твојој је руци моћ и сила, и у твојој је руци узвисити и укрепити све.« (1.Дневника 29,12)

Ум је тако начињен да мора бити у власти или добра или зла. Ако се ниско спусти, обично је то због тога што му је било дозвољено да се бави приземним темама... Човек има моћ да подешава делатности ума и да њима управља, да усмерава токове својих мисли. Међутим, све то изискује већи напор од онога који можемо уложити својом снагом. Ми морамо свој ум ослонити на Бога уколико желимо да имамо праве мисли и одговарајуће теме за размишљање.

Нема много оних који схватају да је наша дужност да владамо својим мислима и маштом. Врло је тешко натерати недисциплиновани ум да се бави корисним предметима. Међутим, уколико мисли нису правилно усмерене, религија не може да цвета у души. Ум мора бити презаузет светим и вечним темама, јер ће се у супротном сигурно бавити површним мислима. Интелектуалне и моралне снаге морају бити дисциплиноване, и могу се ојачати и поправити вежбањем.

Да бисмо правилно схватили овај предмет, морамо се подсетити да су наша срца по својој природи зла и да ми сами нисмо у стању да кренемо у правом смеру. Једино када се Божја благодат сједини с најозбиљним напорима с наше стране, можемо постићи победу... Интелект, исто као и срце, мора се посветити Божјој служби. Бог има право на све што је у нама...

Тражење задовољстава, лакоумност и ментална и морална разузданост преплављују свет својим утицајем који слаби морал. Сваки хришћанин треба да се труди да сузбије плиму зла, да избави наше младе од утицаја који ће их повести у

пропаст. Нека нам Бог помогне да прокрчимо свој пут насупрот општој струји! (R&H, 4. јануар 1881)

Без силе Божје благодати и Његовог Духа не можемо достићи висока мерила која је Он ставио пред нас. Постоји божанска лепота карактера коју би требало да постигнемо и ако будемо настојали да испунимо небеска мерила, божанске побуде подстицаће нас да идемо даље, ум ће постати уравнотежен, а немир душе нестаће када будемо стекли мир у Христу. (КН 85)

НАША СНАГА И НАША СИГУРНОСТ, 8. СЕПТЕМБАР

»А даље, браћо моја, јачајте у Господу и у сили јачине његове!«(Ефесцима 6,10)

Многи су духовно слаби, јер гледају на себе уместо на Христа... Христос је велика ризница из које у свакој прилици можемо добијати снагу и срећу. Зашто, онда, одвраћамо своје очи од Његовог обиља да бисмо гледали своју слабост и жалили због ње? Зашто заборављамо да је Он спреман да нам помогне у свакој потреби? Њега срамотимо када говоримо о својој неуспешности. Уместо да гледамо себе, гледајмо стал-но на Исуса, свакога дана постајући све сличнији Њему, све способнији да говоримо о Њему, све спремнији да се послужимо Његовом љуба-зношћу и готовошћу на нам помогне, да примимо благослове које нам је понудио. И док на тај начин живимо у заједништву с Њим, јачамо у сили јачине Његове, служећи као помоћ и благослов онима око себе.

Христос чини све да постанемо јаки. Дао нам је свога Светога Духа, који треба да нас подсети на сва обећања која нам је дао да бисмо могли имати мир и угодну сигурност да су нам греси опроштени. Када бисмо само усредсредили свој поглед на Спаситеља, када бисмо се ослонили на Његову снагу, били бисмо прожети осећањем сигурности, јер би Христова праведност постала наша праведност...

Када вас нападну искушења, као што ће се сигурно и догодити, када вас окруже бриге и неприлике, и када, збуњени и обесхрабрени, будете скоро готови да се предате очајању, гледајте, о гледајте, према месту где сте последњи пут очима вере угледали светлост, па ће тама која вас сжружује бити распршена блиставим сјајем Његове славе. Када се грех бори за превласт у вашој души и оптерећује вашу савест, када неверовање замрачује мисли, пођите Спаситељу! Његова

благодат вам је довољна да порази грех. Он ће вас помиловати и учинити да будете радосни у Господу. (R&H, 1. октобар 1908)

Бог жели да се наш ум развија. Он жели да нам поклони своју бла-годат... Треба да постанемо једно с Христом као што је Он једно са својим Оцем, и Отац ће нас волети као што воли свога Сина. Ми мо-жемо добијати исту помоћ коју је Христос добијао, можемо примати снагу за сваку прилику, јер ће нам Господ бити предња и задња стража. Он ће нас окружити са свих страна. (1SM 416)

ДОВОЉНА ЗА СВЕ, 9. СЕПТЕМБАР

»Ти, дакле, сине мој, јачај у благодати Христа Исуса.« (2. Тимотију 2,1)

Поуке, садржане у речима које је Павле упутио Тимотију, од највеће су важности и за нас данас. Павле тражи од њега »да буде јак«у својој мудрости? - Не! већ у »благодати Христа Исуса«. Онај који жели да буде следбеник Исуса Христа не сме да се ослања на сопствене способности, или да има поверења у себе. У оба случаја би закржљао у својим верским напорима, избегавао би одговорности и остао некористан у Божјем делу... Уколико хришћанин буде свестан своје слабости и своје неспособности, уколико се буде ослонио на Бога, установиће да му је Божја благодат довољна за сваку потребу.

Христов војник мора да се суочи с многим облицима искушења, да им се одупре и да их победи. Што је сукоб жешћи, биће већи и доток благодати да задовољи потребе душе... Истински хришћанин сазнаће шта значи пролазити кроз сурове сукобе и тешка искуства; мемеђутим, он ће стално расти у Христовој благодати и тако се оспособљавати за суочавање с непријатељем своје душе... Понекад ће мрак притискати његову душу, али ће га обасјати и истинска светлост, светли зраци Сунца праведности, и распршити таму;... уз помоћ Христове благодати он ће бити оспособљен да верно сведочи о ономе што је чуо од надахнутог Божјег весника... Преносећи тако истину другима, Господњи радник стицаће јаснији увид у обилне благослове припремљене свима, у обиље Христове благодати за сваки тренутак сукоба, туге и невоље. Преко тајанственог плана откупљења обезбеђена је Божја благодат, тако да ће несавршено дело људског оруђа бити прихваћено у име Исуса Христа, нашег Заступника.

Човек има мало снаге и у најбољем случају може да обави само не-знатно дело...Бог је свемогућ, и у сваком тренутку,

када нам божанска помоћ буде потребна и када је искрено затражимо, она ће нам бити пружена. Бог нам је дао своју реч да ће нам Његова благодат бити до-вољна и у највећим потребама, у највећој невољи. Христос ће увек бити ваша помоћ уколико будете прихватили Његову благодат. (R&H, 16. јун 1896)

»И докле трају дани твоји, трајаће снага твоја!« (5. Мојсијева 33,25)

Није нам дато обећање да ће нам снага коју имамо данас послужити у будућим невољама, да ће очекиване невоље бити већ данас решене, чак и пре него што се појаве. Ми можемо, ако будемо ходили у вери, очекивати снагу и помоћ тек када то околности буду захтевале. Ми живимо вером, а не гледањем. Господ је одредио да тражимо управо оно што нам је потребно. Благодат за сутра неће нам бити дата данас. Човекова потреба је Божја прилика... Божја благодат се никада не даје да би била расипана, погрешно примењивана или злоупотребљавана, или остављена да зарђа од неупотребљавања...

Док будете носили свакодневне одговорности у љубави и страху Божјем, као послушна деца која ходе у свој понизности ума својега, Бог ће вам дати снаге и мудрости да савладате све тешке околности...

Из дана у дан треба да се држимо у близини Извора своје снаге и када непријатељ навали као река, Дух Господњи подигнуће заставу на-супрот њему. Ми се можемо ослонити на Божје обећање да ћемо добити снагу која одговара потребама једнога дана. Ми можемо с поверењем гледати у будућност једино у снази која нам је дата за садашње потребе... Немојте се унапред бринути за будућност. Данас је дан када нам је помоћ неопходна! (НС 125)

Многи се оптерећују предвиђањем будућих невоља. Стално покушавају да данас носе сутрашње терете. Отуда велики део њихових не-воља није стваран, већ само замишљен. Таквима Исус не нуди никакве залихе снаге. Он обећава своју благодат само за данас! Он нас позива да се не оптерећујемо сутрашњим бригама и невољама...

Господ захтева од нас да обавимо данашње дужности и издржимо данашње невоље. Данас треба да се трудимо да никога не увредимо ни речју ни делом. Данас треба да славимо и хвалимо Господа. Показујући живу веру, данас треба да победимо непријатеља. Данас треба да тражимо Господа, одлучни да се нећемо смирити, док не осетимо Његову присутност. Треба да стражимо, да радимо и да се молимо као да је ово последњи дан који нам је поклоњен. Колико би озбиљнији постао наш живот када бисмо тако чинили! Како бисмо пажљиво следили Исуса у свим својим речима и делима!
(5Т 200)

ДАЈЕ НЕОГРАНИЧЕНУ СНАГУ, 11. СЕПТЕМБАР

»Бог је крепост моја и сила моја; и чини да мије пут без мане!«(2. Самуилова 22,33)

Ми не можемо ни да замислимо каквом бисмо снагом располагали када бисмо се повезали са Извором сваке снаге. Ми стално падамо у грех и сматрамо да тако мора да буде. Ми се држимо својих слабости као да су оне нешто чиме бисмо се могли поносити. Христос нам каже да наше лице треба да буде тврдо као кремен ако желимо да будемо победници. Он је наше грехе на свом телу понео на дрво, и снагом коју нам Он даје можемо се одупрети свету, телу и ђаволу. Стога престанимо да говоримо о својој слабости и неуспешности; говоримо о Христу и Његовој снази. Када разговарамо о сотониној моћи, непријатељ још снажније наваљује на нас. Када говоримо о снази Свемогућега, непријатељ одступа од нас. Што се више приближавамо Богу, то се и Он више приближава нама. (ПМ, стр. 260)

Реч вечнога Бога је наш водич. Његовом Речју ми смо се умудрили за спасење. Та Реч треба увек да буде у нашем срцу и на нашим уснама. »Писано је« треба да буде наш ленгер. Они који Божју реч прихватају као свог саветника, схватају слабост људског срца и моћ Божје благодати да сузбије сваку непосвећену, несвету побуду. Њихово срце је увек на молитви, а свети анђели их штите. Када непријатељ навали као река, Божји Дух уместо њих подиже заставу насупрот њему. У срцу влада склад, јер драгоцени, снажни утицај истине преовладава. (6Т 160.161)

Морамо се боље упознати с Библијом. Ми бисмо могли затворити врата многим искушењима када бисмо учили напамет библијске тек-стове. Препречимо пут сотонским искушењима речима »Писано је!«Ми ћемо се суочавати с

проблемима који ће стављати на пробу нашу веру и нашу храброст, али ћемо постајати снажнији уколико их будемо решавали благодаћу коју Исус жели да нам да. Међутим, морамо ве-ровати; морамо се хватати за обећања, не сумњајући нимало! (FL 8)

Нека они који се суочавају с искушењима не гледају на околности, на своју слабост или на силу искушења, већ на моћ Божје речи! Сва њена снага стоји им на располагању! (БЖ, стр. 99)

СТВАРА ХРИШЋАНЕ КОЈИ ВОЛЕ И КОЈИ СУ ДОСТОЈНИ ЛЈУБАВИ, 12. СЕПТЕМБАР

»Благодат са свима који љубе Господа нашега Исуса Христа једнако!« (Ефесцима 6,24)

Многи су дубоко уверени да су хришћани, једноставно зато што прихватају нека теолошка начела. Међутим, они истину нису унели у свој свакодневни живот. Нису поверовали у њу, нису је заволели, па зато нису ни примили силу и благодат која долази од посвећења истином. Људи могу изјављивати да верују у истину; али, ако под њеним утицајем нису постали искрени, љубазни, стрпљиви, попу-стљиви, духовни, она ће им служити на проклетство и на проклетство свету који је под њиховим утицајем. (ЧВ, стр. 257)

Свету су потребни докази о искрености нашег хришћанства. Хришћанство на речима може се видети на све стране, али, када се сила Божје благодати буде осетила у нашим црквама, верници ће чинити Христова дела. Наслеђене или стечене карактерне особине ће се преобразити. Свети Дух који станује у њима оспособиће их да буду слични Христу, а успех њиховог рада биће сразмеран чистоти њихове побожности. (ТМ 416)

Будимо достојни свог исповедања вере. Украсимо свој живот пре-дивним карактерним особинама. Грубост речи и дела не потиче од Христа, већ од сотоне. Хоћемо ли допринети, чврсто се држећи свога несавршенства и својих мана, да се Христос постиди због нас? Он нам је обећао своју благодат. Ако је будемо прихватили, она ће улепшати наш живот... Грешност ће бити замењена добротом, савршенством. Наш живот биће украшен врлинама које су Христов живот чиниле тако узвишеним...

Истински хришћанин, достојан љубави, представља најснажнији доказ у прилог библијској истини. Такав човек је Христов представник. Његов живот је најубедљивији доказ

СТВАРА ХРИШЋАНЕ КОЈИ ВОЛЕ И КОЈИ СУ ДОСТОЈНИ ЉУБАВИ, 12.

СЕПТЕМБАР 543
који је могуће дати у прилог моћи божанске благодати. (R&H,
14. јануар 1904)

Сваки дан живота оптерећен је одговорностима које морамо да носимо. Свакога дана својим речима и делима остављамо утисак на оне с којима се дружимо... Истински Христов следбеник јача добре намере свих с којима долази у додир. Пред неверничким светом који ужива у греху он показује моћ Божје благодати и савршенство Христовог карактера. (ИПП, стр. 224)

ПОКАЗУЈЕ ПУТ, 13. СЕПТЕМБАР

»Да би нам показао Господ Бог твој пут којим ћемо ићи и шта ћемо радити.«(Јеремија 42,3)

Размишљање о лепоти, доброты, милости и љубави Исуса Христа јача наше менталне и моралне снаге, и док се наш ум привикава да чини дела Христова, док се трудимо да будемо Његова послушна деца, прелази нам у навику да питамо: Да ли је ово пут Господњи? Да ли би Исусу било угодно да ово учиним?...

Многима је неопходно да унесу одлучне промене у начин свог размишљања и понашања, уколико желе да угоде Исусу. Врло ретко ми смо у стању да своје грехе сагледамо у тако непријатној светлости као што Бог то може. Многи су се привикли да иду грешним путевима и њихова срца су отвордула под утицајем сотонине силе...

Али, када се уз помоћ Божје силе и благодати одлучно успротиве сотониним кушањима, мисли им постају јасне, а срце и савест, изложени утицају Божјега Духа, буде се из стања неосетљивости, па грех почиње да изгледа онакав какав заиста јесте - неизмерно грешан. (SDABC 3,1150)

Свако дело послушности Христу, свако дело самоодрицања Њега ради, свака невоља храбро поднесена, свака победа над искушењем представљају корак на путу према слави и коначној победи. Ако иза-беремо Христа за свог водича, Он ће нас водити сигурним путем. Ни највећи грешник неће морати да залута. Ниједна душа која дрхтећи тражи стазу, неће морати да промаши пут обасјан чистим и светим виделом. Иако је стаза уска, тако света да се на њој не може трпети грех, ипак је приступ њој омогућен свима, тако да ниједан који сумња и стрепи не треба да каже: »Бог не мари за мене!«...

Дуж целог стрмог пута који води у вечни живот налазе се извори радости за освежавање уморних. Они који иду путем

мудрости, и у не-вољи су радосни, јер Онај којега љуби душа њихова, иако невидљив, иде поред њих. На сваком кораку узбрдо они све јасније осећају додир Његове руке; при сваком кораку, све блиставији зраци славе Невидљи-вога падају на њихов пут; а њихове песме хвале, достижући све више тонове, уздижу се према Небу да би се сјединиле с песмама анђела пред престолом. »А пут је праведнички као светло видело које све већма светли док не буде прави дан.« (Приче 4,18; МБ, стр. 173.174)

***»Зато од вере да буде по благодати!« (Римљанима 4,16;
синаодални превод)***

Без Христове благодати, грешник би се налазио у безнадежном стању; ништа се не би могло учинити за њега; али, преко божанске благодати долази натприродна снага... Само примањем Христове благодати грех је могуће препознати у свој његовој одвратној ружноћи и коначно изагнати из храма душе. Благодат нас доводи у заједништво с Христом, удружује нас с Њим у делу спасења. Вера је услов под којим је Бог нашао за добро да обећа помиловање грешницима; не зато што би нам вера осигурала неке заслуге којима бисмо стекли спасење, већ зато што се вером можемо ухватити за Христове заслуге, које су једини лек против греха...

»Верова Аврам Богу и прими му се у правду. А онеме који ради не броји се плата по милости него по дугу. А онеме који не ради, а верује онога који правда безбожника, прима се вера његова у правду.«(Ри-мљанима 4,3-5) Праведност је у ствари послушност Закону. Закон захтева праведност и грешник је дугује Закону, али је неспособан да је покаже у свом животу. Једини начин да достигне праведност је вера. Вером може да понуди Богу Христове заслуге, и Бог послушност свога Сина уписује у добро грешнику. Христова праведност се прихвата уместо човекових пораза; Бог прихвата покајничку душу која всрује, прашта јој и оправдава је, поступа према њој као да је праведна, воли је као што воли свога Сина. То је начин на који је вера прихваћена као праведност, и помилована душа иде из благодати у благодат, из светлости у још већу светлост. (1SM 366. 367)

Додир вере отвара нам божанске ризнице силе и мудрости; и тако, преко земљаних судова, Бог постиже чуда у својој благодати. Жива вера је наша велика данашња потреба. Ми

морамо знати да је Исус заиста наш, да Његов Дух заиста чисти и оплемењује наше срце. Када би Христови следбеници стварно имали истинску веру, повезану с кроткошћу и љубављу, какво би дело било обављено! Какви би родови могли бити на славу Божју! (ML 13)

»Да не будете лењиви, него да се угледате на оне који вером и трпљењем добијају обећања.« (Јеврејима 6,12)

Морамо се чврсто држати Божје речи. Нама су потребне њене опомене и њена охрабрења, њене претње и њена обећања. (5Т 198)

Писма се морају примати као Божја порука упућена нама, не само написана, већ и изговорена. Када су невољници долазили Христу, Он није гледао само оне који су тражили помоћ, већ и све који ће током многих столећа долазити к Њему с истим потребама и истом вером. Када је рекао одузетоме: *»Не бој се, синко, опраштају ти се греси твоји!«* (Матеј 9,2)... говорио је и другим невољницима, оптерећеним грехом, који ће потражити Његову помоћ. Тако је и са свим обећањима из Божје речи. Преко њих, Он се обраћа свима нама појединачно, говорећи нам исто тако непосредно као да можемо чути Његов глас. Управо нам је преко тих обећања Христос давао своју благодат и своју снагу. Она су лишће с дрвета које служи *»за исцељивање народима«*. (Откривење 22,2) Ако се приме и прихвате, постаће снага карактера, надахнуће и потпора у животу. Ништа друго не би могло имати ту исцељујућу моћ. (БЖ, стр. 63)

Бог воли своја створења љубављу која је истовремено и нежна и снажна. Он је прогласио законе природе, али Његови закони нису нека самовољна ограничења. Свако *»не чини«*, било да се налази у моралном или у физичком закону, садржи или подразумева обећање. Ако га послушамо, благослов ће пратити наше кораке; ако га прекршимо, последица ће бити опасност или несрећа. Божји закони треба да доведу Његов народ ближе Њему. Он ће свој народ избавити од зла и водити га према добру, уколико народ жели да буде вођен, али га никада неће приморавати. (5Т 445)

Ми смо заиста сувише маловерни! О, како бих волела да могу навести наше вернике да покажу веру у Бога! Није потребно да мисле да показати веру значи бити доведен у неко стање дубоког узбуђења. Све што треба да учине јесте да верују Божјој речи, исто онако као што верују једни другима на реч. Он је рекао и Он ће испунити своју Реч! Спокојно се ослоните на Његова обећања, јер Он заиста мисли оно што каже! Реците: Он ми се обратио преко своје Речи, и Он ће испунити свако обећање које је дао! Немојте бити нестрпљиви. Имајте поверења. Божја реч је истинита. Понашајте се тако да својим поступцима показујете да се у Реч нашег небеског Оца може веровати! (1SM 83.84)

»Да вера ваша не буде у мудрости људској, него у сили Божјој.«(1. Коринћанима 2,5)

Требало је да Исус обавља своје дело... не окружујући се раскоши и спољашњим сјајем, већ обраћајући се срцима људи животом милосрђа и саможртвовања...

Христови следбеници треба да буду видели свету; али Бог им не заповеда да улажу напор да би блистали. Он не одобрава никакав самозадовољни покушај да покажу да су бољи од других. Он жели да душа Његових следбеника буде надахнута начелима Неба; и тада, када буду долазили у додир са светом, треба да одражавају светлост која је у њима. Њихова непоколебљива оданост у сваком поступку у животу - то треба да буде начин ширења светлости...

Истицање онога што се види, колико год то остављало утисак, нема вредности у Божјим очима. Више од онога што се види и што је пролазно, Он цени оно што је невидљиво и вечно. Прво је вредно једино када изражава друго. Најодабранија уметничка дела не би се по својој лепоти могла мерити с лепотом карактера, који је плод деловања Светога Духа на душу...

У Божјем делу људски напори биће успешни само онолико колико је радник одан и посвећен - колико открива силу Христове благодати да преобрази живот. Ми се морамо разликовати од света зато што је Бог ставио свој печат на нас, зато што преко нас жели да покаже свој карактер пун љубави. Наш Откупитељ покрива нас својом праведношћу.

Бирајући људе и жене за своју службу, Бог не пита да ли имају световна богатства, ученост, говорничку вештину. Он пита: »Да ли живе у таквој скромности да их могу научити својим путевима? Могу ли ставити своје речи у њихова уста? Хоће ли ме они правилно представити?«Бог може да употреби

сваку особу у оној мери у којој може да стави свога Духа у храм њене душе. Дело које ће Он прихватити је дело што одражава Његово обличје. Његови следбеници треба да носе, као своје овлашћење пред светом, неизбрисиве карактеристике Његових бесмртних начела. (БЖ, стр. 19)

Исус је био свестан безвредности земаљског сјаја, и није обраћао никакву пажњу на његово истицање. По достојанству своје душе, по узвишености свога карактера, по племенитости својих начела, Он је био далеко изнад таште моде овога света. (1SM 259. 260)

УМНОЖЕНИ БЛАГОСЛОВИ, 17. СЕПТЕМБАР

»Благодат и мир да вам-се умножи познавањем Бога и Христа Исуса Господа нашега, будући да су нам све божанствене силе његове, које требају к животу и побожности, дароване познањем онога који нас позва славом и добродетелу.« (2. Петрова 1,2.3)

У првом поглављу Друге Петрове посланице наћи ћете обећање да ће вам се благодат и мир умногостручити уколико »покажете у вери својој добродетел, а у добродетели разум, а у разуму уздржање, а у уздржању трпљење, а у трпљењу побожност, а у побожности братољубље, а у братољубљу љубав«. (2. Петрова 1,5-7) Те врлине представљају прекрасно благо...

Зар се не бисмо морали потрудити да на најбољи могући начин искористимо оно мало времена које нам је преостало у овом животу да благодат додајемо благодати, силу сили, објављујући на тај начин да нам на располагању стоји небески извор силе? Христос каже: »Даде ми се свака власт на Небу и на Земљи!« (Матеј 28,18) Зашто му је дата та сила? Да би је дао нама! Он жели да схватимо да се вратио на Небо као наш старији Брат, и да је неограничена сила коју је добио стављена и нама на располагање...

Ми треба да представљамо Христа свим оним што кажемо и што чинимо. Ми треба да живимо Његовим животом. Начела којима се Он руководио треба да одређују и наш смер деловања према онима с којима долазимо у додир. Када смо сигурно укорениени у Христу, имамо снагу коју нам не може одузети ниједно људско биће. (9Т 186.187)

Неусиљени, несвесни утицај светог живота представља најуверљивију проповед која се може одржати у корист хришћанству. Доказ, чак и када је необорив, може изазвати

само противљење; међутим, по-божни пример има снагу којој се нико не може потпуно одупрети. (АЦ, стр. 356)

Преко свога Сина, Бог је приказао степен савршенства који је човек у стању да достигне. Пред светом, Бог нас истиче као живе сведоке онога што човек може да постане под утицајем Божје благодати...

Колику нам само част Бог указује позивајући нас да будемо свети у свом деловању, као што је Отац свет у својој области. Његовом снагом у стању смо да то учинимо, јер Он изјављује: »Даде ми се свака власт и на небу и на земљи!« (Матеј 28,18) Моја и твоја предност је да можемо затражити ту неограничену снагу! (НС 108)

»Јер си ти надање моје, Господје Господ поуздање моје од младости моје.«(Псалам 71,5)

Има међу нама много младих људи који познају нашу веру, али чија срца никада нису била дирнута силом божанске благодати. Како бисмо ми, који тврдимо да служимо Богу, могли дозволити да пролази дан за даном, седмица за седмицом, а да се не заинтересујемо за њихово стање? Уколико би помрли у својим гресима, неопоменути, њихова крв била би захтевана из руке стражара који су пропустили да им упуте опомену.

Зашто се рад за младе у оквиру наших граница не би сматрао мисионарским радом највише врсте? Он захтева најделикатнију тактичност, најпажљивију обзирност, најискреније молитве за небеску мудрост. Млади су циљ сотониних посебних напада; али љубазношћу, услужношћу, и саосећањем који потичу из срца испуњеног љубављу према Исусу, задобићемо њихово поверење и избавити их из многих непријатељевих замки.

Младима је потребна више него случајна пажња, више него само повремена реч охрабрења. За њих се мора учинити брижљив, озбиљан и темељит напор... Често они поред којих равнодушно пролазимо, зато што их оцењујемо по спољашњем изгледу, представљају најбољи материјал за радника, па ће се исплатити сав труд који је у њих уложен. (GW 207. 208)

Адвентистички родитељи морају бити потпуније свесни своје одговорности коју имају као градитељи карактера. Бог им је дао предност да оснаже Његово дело тиме што ће упорно радити на посвећењу своје деце која треба да раде за Бога. Он жели да се из наших домова прикупи велика чета младих који ће, подстакнути побожним утицајем свога дома, предати своје срце Богу, и кренути да за Њега обаве најбољу

службу у свом животу. Усмерени и научени добрим поукама у дому, утицајем јутарњег и вечерњег богослужења, доследним примером родитеља који љубе Бога и који Га се боје, они су научили да се покоре Богу као свом Учитељу и спремни су да Му пруже прихватљиву службу као Његови верни синови и кћери. Таква омладина је припремљена да представи свету силу и благодат Исуса Христа. (СТ 131)

[270] **ЗА СКРОМНЕ И ПОНИЗНЕ, 19. СЕПТЕМБАР**

»Понизите се, дакле, под силну руку Божју, да вас повиси кад дође време.« (1. Петрова 5,6)

Понизити се не значи да треба да заостанемо у интелектуалном погледу, да одбацимо жељу за напредовањем, да се кукавички понашамо у животу, да избегавамо одговорности плашећи се да их нећемо успешно носити. Истинска понизност испуњава Божје намере ослањајући се на Његову снагу.

Бог сам бира преко кога ће деловати. Он понекад бира најскромније оруђе да преко њега обави највеће дело, јер се Његова снага најбоље показује у немоћи човека. Ми имамо своја мерила и по њима проглашавамо да је нешто велико, а нешто мало; али, Бог не оцењује по нашим правилима. Ми не смемо мислити да оно што је велико у нашим очима мора бити велико и у Божјим очима; или да оно што је мало нама, мора бити мало и Њему. (ПВУ, стр. 252. 253)

Свако хвалисање неким нашим заслугама је неумесно... Награда се не стиче делима, да се нико не би хвалисао; све је заслуга благодати...

Нема праве религије у крунисању самога себе. Онај коме је циљ прослављање самога себе установиће да је лишен управо оне благодати која би га учинила успешним у Христовој служби. Када год се појави охолост и самодовољност, дело трпи...

Хришћанин који је хришћанин у свом приватном животу, у свакодневном предању самога себе, у искрености намера, у чистоти мисли, у кроткости када је изложен изазовима, у вери и побожности, у верности у ономе што се сматра неважним, хришћанин који у свом домаћем животу показује Христов карактер - такав у Божјим очима може бити много драгоценiji од у свету признатог мисионара или мученика...

Тајну успеха не треба да тражимо ни у свом образовању, ни у положају, ни у свом броју или повереним талантима, а ни у вољи човека. Када осећамо своју немоћ, треба да размишљамо о Христу, и у Њему који је снага сваке снаге, мисао сваке мисли, вољан и послушан радник задобијаће победу за победом... Благословена ће бити награда благодати онима који су радили за Господа у једноставности своје вере и љубави. (Исто, стр. 283-285)

ДА СЕ МОЖЕМО ПОКАЗАТИ, 20. СЕПТЕМБАР

»Праведнику је боље него ближњему његову, а безбожнике заводи пут њихов.« (Прине 12,26)

Господ очекује од својих слугу да надмаше ближње у животу и карактеру. Он је све способности ставио на располагање онима који Му служе. Цели свемир сматра хришћанина човеком који се бори да победи, који трчи трку која му је одређена да би стекао награду, непропадљиви венац; међутим, ако онај који тврди да следи Христа јасно не покаже да су његове побуде у том великом такмичењу, у коме све може да се задобије или све да се изгуби, узвишеније од побуда света, он никада неће бити победник. Он зато мора употребити сваку способност која му је поверена да би могао победити свет, тело и ђавола снагом Светога Духа, благодаћу која му је обилно дата...

Они који би желели да победе треба да размотре и израчунају цену спасења. Снажне људске страсти морају бити сузбијене; независна воља мора се довести у покорност Христу. Хришћанин ће морати да схвати да не припада себи. Он ће морати да се одупре искушењима, да бије битке против својих склоности, јер Господ неће моћи да прихвати никакву половичну службу. Лицемерје је одвратно Богу. Христов следбеник мора да ходи у вери, као да види Онога који је невидљив. Христос ће бити његово највеће благо; биће му све у свему.

Ово искуство је врло битно за оне који се зову Христовим именом, јер његов утицај прожима цело понашање, посвећује утицај хришћаниновог живота на ближње. Пословне везе и међусобни односи хришћанина и људи овога света биће посвећени Христовом благодаћу; и где год да се нађе, створиће

се одређена морална атмосфера која ће ширити утицај на добро, јер ће одисати духом свога Учитеља.

Онај који је стекао Христов ум зна да је за њега једино сигурно понашање да се држи у Исусовој близини, да следи видело живота. Он неће прихватати посао или се упуштати у пословне подухвате који би га ометали у достизању савршенства хришћанског карактера... »Јер се никакав војник не заплеће у трговине овога света да угоди војводи.« (2. Тимотију 2,4; R&H, 16. јун 1896)

ИЗВОР ПОЗИТИВНОГ УТИЦАЈА, 21. СЕПТЕМБАР

»Тада ће синнути видело твоје као зора, и здравље ће твоје брзо процвати, и пред тобом ће ићи правда твоја, слава Господња биће ти задња стража.«(Исаија 58у8)

Господ има посебан посао који треба да обави за свакога од нас појединачно. Док гледамо поквареност света која излази на видело дана у судовима или се о њој говори у дневној штампи, приђимо ближе Богу и живом вером ухватимо се за Његова обећања да би се Христова благодат могла показати у нама. Ми у свету можемо извршити утицај, врло снажан утицај... Нама пред очима треба да буде једино Божја слава. Треба да радимо са свим способностима које нам је Бог дао, стављајући себе под утицај божанске светлости, тако да се Божја благодат може излити на нас, да би нас обликовала и прилагодила божанском обличју. Небо чека да излије своје најбогатије благослове на оне који желе да се посвете Божјем делу у овим последњим данима светске историје. (ПМ, стр. 8.9)

У нама самима нема ничега чиме бисмо могли позитивно утицати на своје ближње. Када будемо схватили своју беспомоћност и своју потребу за божанском силом, нећемо се више ослањати на себе. Ми не знамо какве последице може имати један дан, један сат, један тренутак, и зато бисмо сваки дан морали започињати тиме што ћемо своје путеве предавати свом небеском Оцу. Његови анђели су одређени да страже над нама, и ако се будемо поверили њиховом старању, у сваком опасном тренутку они ће нам бити с десне стране. Када се несвесно нађемо у опасности да ширимо негативан утицај, анђели ће бити поред нас, усмеравати нас набоље, бирати речи које ћемо изговарати, утицати на наше понашање. Тако наш утицај може постати тиха, несвесна, али моћна сила за

привлачење ближњих Христу и небеском свету. (ПВУ, стр. 235.236)

У личном утицају крије се огромна сила. Он треба да се сједини с Христовим утицајем, да уздиже као што је Христос уздизао, да усађује правилна начела, да зауставља ширење покварености у свету. Он треба да шири благодат коју једино Христос може дати. Он треба да оплемењује, да улепшава живот и карактер ближњих силом чистог примера, који је сједињен са искреном вером и љубављу. (ИПЦ, стр. 150)

У ЖИВОТНОЈ ТРЦИ, 22. СЕПТЕМБАР

*»Да одбацимо свако бремене и грех којије за нас прионуо, и с трпљењем да трчимо у битку која нам је одређена, гледајући на начелника вере и свршитеља Исуса.«
(Јеврејима 12,1.2)*

Завист, злоба, зле мисли, оговарање, лакомост - то је бремене које хришћанин треба да одбаци уколико жели да се успешно такмичи у трци за стицање бесмртности. Свака навика или обичај који наводе на грех или наносе срамоту Христу морају да буду одбачени, без обзира на жртве. Благослови Неба не могу пратити ниједног човека који крши вечна начела праведности...

Такмичари у античким дисциплинама, иако су се подвргавали самоодрицању и строгој дисциплини, нису могли да буду сигурни у победу... Колико год да су жељно и озбиљно покушавали, награду је могао добити само један. Само једна рука је могла да прихвати жељени венац. Неки су можда уложили велике напоре да стекну награду, али, када би пружили руку да је ухвате, једна друга рука, тренутак пре тога, већ је приграбила то драгоцене благо.

То није случај у хришћанском такмичењу. Нико, уколико се сложи с условима, неће бити разочаран на крају трке. Нико, уколико је озбиљан и истрајан, неће доживети неуспех. Ова трка није до брзих, нити битка до јаких. Наслабији међу светима, као и најјачи, може да стекне и носи круну бесмртне славе. Победу могу однети сви они који снагом божанске благодати доведу свој живот у склад са Христовом вољом... Свако дело додаје своју тежину на теразијама које одмеравају победу или пораз у животу. Награда додељена победницима биће у складу са енергијом и озбиљношћу које су уложили у битку...

Павле је знао да ће његова битка против зла потрајати све до краја његовог живота. Он је увек био свестан потребе да буде опрезан да земаљске жеље не би надвладале његову духовну ревност. Свом снагом наставио је да се бори против својих телесних склоности. Увек је имао пред очима идеал који треба да достигне, па се трудио да свој циљ оствари драговољном послушношћу Божјем закону. Његове речи, његова дела, његове страсти - све је то било стављено под управу Божјега Духа. (R&H, 10. децембар 1908)

НЕКА ГОВОРЕ О ТВОЈОЈ СИЛИ, 23. СЕПТЕМБАР

*»Нека казују славу царства твојега, и силу твоју
приповедају!« (Псалам 145,11)*

Када би се хришћани међусобно дружили, када би једни другима причали о Божјој љубави и драгоценим истинама откупљења, срца би им се освежила, и они би освежавали једни друге. Када бисмо свакодневно учили о свом небеском Оцу, стицали нова искуства с Његовом благодаћу, тада бисмо пожелели да говоримо о Његовој љубави; и док то чинимо, наша срца биће одушевљена и охрабрена. Када бисмо више говорили и размишљали о Исусу, а мање о себи, више бисмо осећали Његову присутност.

Када бисмо размишљали о Богу онолико често колико имамо доказа о Његовом старању за нас, увек бисмо Га имали у својим мислима, уживали бисмо да говоримо о Њему и да Га хвалимо. Ми разговарамо о пролазним темама зато што смо за њих заинтересовани. Ми говоримо о својим пријатељима зато што их волимо; наше радости и наше жалости повезане су с њима. Међутим, ми имамо много више разлога да волимо Бога неголи да волимо своје земаљске пријатеље; било би нешто најприродније на свету да Њега ставимо на прво место у својим мислима, да говоримо о Његовој доброту, да говоримо о Његовој моћи. (ПХ, стр. 81.82)

Они који проучавају Божју реч и из дана у дан примају поуке од Христа, носе печат небеских начела. Узвишени, свети утицај се шири од њих. Атмосфера корисности окружује њихову душу. Чиста, света, узвишена начела која они следе, омогућавају им да дају живо сведочанство о сили божанске благодати. (НР 311)

Христос жели да Његови следбеници буду слични Њему, јер жели да буде правилно представљен у породичном кругу,

у цркви, и у свету... Ми треба да прихватимо Христа као залог своје успешности, као своју снагу, да Његов карактер прикажемо свету. То је дело које почива на нама као хришћанима. Ми треба да посведочимо о сили небеске благодати...

Бог жели да Његови синови и Његове кћери покажу пред сотонином зборницом, пред целим небеским свемиром, пред светом, силу Његове благодати, тако да и људи и анђели знају да Христос није умро узалуд. Покажимо зато свету да имамо силу одозго! (ХП 321)

МОЋ КОЈА МОЖЕ ДА УЗДРМА СВЕТ, 24. СЕПТЕМБАР

»У речи истине, у сили Божјој, с оружјем правде и надесно и налево.«(2. Коринћанима 6,7)

Налог који им је Христос дао, ученици су испунили. Када су ти гласници крста кренули да објаве Јеванђеље, дошло је до откривања Божје славе, какво никада пре тога нису виделе очи смртнога човека. Уз сарадњу са божанским Духом, апостоли су обавили дело које је уздрмало свет. У животу једног јединог нараштаја Јеванђеље је било објављено свим народима.

Славни резултати пратили су службу изабраних Христових апостола. На почетку своје службе неки од њих били су необразовани људи, али је њихово посвећење Учитељевом делу било неограничено, и уз помоћ Његових поука они су се припремили за велико дело које им је било поверено. Благодат и истина владали су у њиховом срцу, надахњујући њихове побуде и усмеравајући њихово деловање. Њихов живот био је скривен с Христом у Богу; себе су изгубили из вида, уроњени у дубине бескрајне љубави... Исус Христос, мудрост и сила Божја, то су биле теме сваког разговора... И док су објављивали Христово савршенство, васкрслога Спаситеља, њихове речи покретале су срца, и људи и жене били су задобијани за Јеванђеље. Мноштво, које се ругало Спаситељевом имену и презирало Његову моћ, сада је себе проглашавало ученицима Распетога.

Апостоли нису у сопственој снази обавили своју мисију, већ у снази живог Бога... Свест о одговорности која их је испуњавала прочишћавала је и богатила њихово искуство; небеска благодат се показивала у успесима које су постизали за Христа. Својом свемоћном снагом Бог је радио преко њих да Јеванђељу осигура победу. (АЦ, стр. 413.414)

Као што је некада слао своје ученике, Христос и данас шаље вернике своје Цркве. Иста снага коју су имали апостоли,

стоји и њима на располагању. Ако Бога буду учинили својом снагом, Он ће радити заједно с њима, и њихов рад неће бити узалудан. Зато нека свако од њих схвати да је рад у који су укључени рад на који је Господ ставио свој печат... Он нас позива да идемо напред, да говоримо речи које нам је Он дао, да осећамо Његов свети додир на својим уснама. (Исто, стр. 417.418)

***»А онеме који може још изобилније све чинити што
иштемo или мислимо, по сили која чини у
нама.«(Ефесцима 3,20)***

Господ чека да преко припадника свога народа покаже своју благодат и своју моћ. Међутим, Он захтева да они који се укључе у Његову службу, своје мисли увек упућују Њему. Свакога дана треба да одвајају време да читају Божју реч и да се моле...

Као појединци треба да ходимо и разговарамо с Богом; онда ће се свети утицај Христовог јеванђеља у потпуном савршенству показати у нашем животу. (6Т 253)

Постоји речитост дубоко снажнија од речитости говора, а то је речитост тихога и доследнога живота непорочног и правог хришћанина. Оно што човек јесте утицајније је од онога што говори.

Службеници који су били послани да уходе Исуса вратили су се са извештајем да човек никада није говорио као Он. Међутим, разлог за то крио се у чињеници да ниједан човек никада није живео као што је Он живео. Да је Његов живот био друкчији него што је био, Он не би могао да говори као што је говорио. Његове речи имале су уверљиву снагу, јер су долазиле из чистога и светога срца, пунога љубави и саучешћа, добротинства и истине.

Управо наш карактер и искуство одређују какав ће бити наш утицај на друге. Да бисмо могли осведочити ближње у силу Христове благодати, ми њену снагу морамо упознати у свом животу и у свом срцу. Јеванђеље које представљамо као силу за спасење душа мора да буде Јеванђеље којим је спасена и наша душа. Једино живом вером у Исуса Христа као личног Спаситеља можемо успети да се наш утицај осећа у овом сумњичавом свету. Ако желимо да грешнике извучемо

из брзе матице, наше стопе морају бити чврсто постављене на Стену, на Исуса Христа.

Обележје хришћанства није неки спољашњи знак, то није ношење крста или круне, већ оно чиме се открива јединство човека и Бога. Силом Његове благодати која се испољава у преображавању карактера верника, свет треба да буде осведочен да је Бог послао свога Сина да постане његов Откупитељ. Ниједан други утицај коме је изложена људска душа не може имати такву снагу као утицај несебичног живота. Најснажнији доказ у прилог Јеванђељу је хришћанин који воли људе и који је достојан да га људи воле. (БЖ, стр. 295.296)

ДРАГОЦЕНО ИСПОВЕДАЊЕ, 26. СЕПТЕМБАР

»Како је много у тебе добра, које чуваш за оне који те се боје, и које дајеш онима који се у те уздају пред синовима човечијим.« (Псалам 31,19)

Господ нас позива да објављујемо Његову доброту... Наше величање Његове верности је средство које је Небо изабрало да Христа открије свету. Ми треба да прикажемо Његову благодат онако како су је приказивали свети људи из старине; али, најуспешније ће ипак бити сведочанство нашег искуства. Ми постајемо Божји сведоци када својим животом показујемо да на нас утиче божанска снага. Сваки појединац живи животом који се разликује од живота свих осталих, има искуство које се битно разликује од искуства других људи. Бог жели да се наша хвала уздиже Њему, обележена нашом посебношћу. То драгоцено исповедање вере, којим се уздиже слава Његове благодати, када је још подржано животом по узору на Христа, има неодољиву снагу која делује на спасење душа. (ЧВ, стр. 275)

Да бисмо могли признати Христа пред другима, морамо Га најпре и сами имати. Нико не може истински исповедати Христа уколико Христов ум и дух нису у њему... Ми морамо схватити шта значи признати Христа, а чиме Га се можемо одрећи... Родови Духа, показани у животу, представљају право признавање Христа. Ако смо се свега одрекли Христа ради, наш живот ће бити смиран, наш говор оплемењен, наше понашање беспрекорно. Поседовати снажан, прочишћавајући утицај истине на душу, Христов карактер који се испољава у животу, то значи исповедати Христа. (1Т 303. 304)

Поштење, чврстина и истрајност су битне врлине и сви се морамо озбиљно потрудити да их развијемо у себи; јер, оне свом имаоцу дају неодољиву снагу - снагу која га чини јаким

да твори добро, да се одупре злу, јаким да поднесе тешкоће... Они који су се безрезервно ставили на Христову страну, остаће чврсто уз оно што им разум и савест кажу да је право. (СТ 226)

Живот истинског верника показује да у њему живи Спаситељ. Христов следбеник је сличан Њему по духу и карактеру. Слично Христу, и он је кротак и понизан. Његова вера делује снагом љубави и чисти душу. Његов целокупни живот је сведочанство о моћи Христове благодати. (7Т 67)

НАСЛЕДНИЦИ БЕСМРТНОСТИ, 27. СЕПТЕМБАР

»Да се оправдамо благодаћу његовом, и да будемо наследници живота вечнога по нади.« (Титу 3,7)

Свака искрена молитва да добијемо благодат и снагу биће услишена... Тражите од Бога да учини за вас оно што сами не можете да учините за себе. Кажите Исусу све. Отворите пред Њим тајне свога срца. Његово око испитује и најудаљеније одаје душе, Он чита ваше мисли као отворену књигу. Када затражите оно што вам је неопходно ради добра своје душе, верујте да ћете примити и добићете. Прихватите Његове дарове целим својим срцем; јер, Он је и умро да бисте највећа небеска блага могли назвати својима. (ML 16)

Млади не смеју мислити да могу наставити да живе немарним животом, животом удољавања својим прохтевима, не припремајући се за Божје царство, а да ће у време невоље ипак бити у стању да чврсто стану на страну истине. Они се морају искрено трудити да у свој живот унесу савршенство које се могло видети у Спаситељевом животу, тако да на дан Христовог доласка буду спремни да прођу кроз врата и уђу у Божји град. Божја безгранична љубав, Његова присутност у срцу даће им снаге да савладају себе, обликовати и преусмерити њихов ум и карактер. Христова благодат у њиховом животу усмериће њихове циљеве и намере и способности у канале који ће им дати моралну и духовну снагу - снагу коју млади неће морати да оставе у овом свету, већ ће је понети са собом у будући живот и задржати у току свих бескрајних векова. (YI, 12. новембар 1907)

Цело Небо је заинтересовано за људе и жене које је Бог толико ценио да је дао свога љубљенога Сина да умре ради њиховог спасења. Ниједно друго биће које је Бог створио није способно за такво напредовање, такво усавршавање, такво

оплећењивање као човек. А када је човек отупео под утицајем својих понижавајућих страсти, када је огрезао у пороку, какав је то приказ био за Бога! Човек не може ни да замисли какав може бити и шта од њега може постати. Христовом благодаћу он је способан за стално ментално усавршавање. Када светлост истине обасја његов ум и када се Божја љубав излије у његово срце, он може, благодаћу коју му је Христос дао умирући за њега, постати човек велике силе - дете Земље, а ипак наследник бесмртности. (НР 195)

НЕПОБЕДИВИ, 28. СЕПТЕМБАР

»Благослов Господњи обogaћава без муке.«(Приче 10,22)

Када се у својој невољи Јаков ухватио за Анђела, када је са сузама у очима завапио, небески Весник га је, да би окушао његову веру, подсетио на грех који је учинио и покушао да се измакне од њега. Међутим, Јаков није дозволио да буде одбачен. Знао је да је Бог милостив и зато се ослонио на Његову милост. Подсетио Га је да се већ покајао за своје грехе и затражио да буде помилован. Док је испитивао свој живот, скоро да се предао очајању; али, чврсто се ухватио за Ан-ђела, и усрдним и болним вапајима износио своју молбу све док није била услишена.

Такво ће бити и искуство Божје деце у њиховој завршној борби са силама зла. Бог ће окушати њихову веру, њихову издржљивост, њихово поверење у Његову снагу да их избави. Сотона ће покушавати да их преплаши мишљу да је њихов случај безнадежан... Они ће бити дубоко свесни својих недостатака, и док буду преиспитивали свој живот, њихова нада ће тонути. Али, сећајући се величине Божје милости, и свог искреног покајања, позиваће се на Његова обећања која је преко Христа дао беспомоћним, грешницима покајницима. Њихова вера неће се поколебати зато што њихове молитве неће бити одмах услишене. Они ће се ухватити за Божју снагу, као што се Јаков ухватио за Анђела, и њихова ће душа проговорити: *»Нећу те пустити, док ме не благословиш!«* (1. Мојсијева 32,26)

Јаковљев случај је доказ да Бог неће одбацити оне који су преваром били наведени на грех, али су се вратили Њему са искреним покајањем. Управо је личним предањем и истинском вером Јаков задобио оно што је пропустио да стекне борећи се својом снагом. Бог је тако поучио свога слугу да му једино божанска снага и благодат могу прибавити благослов за којим је тежио. Тако ће бити и са онима који буду живели у последње

дане. Када их опасности буду окружиле, када им очајање буде обузело душу, мораће да се ослоне једино на заслуге службе помирења. Ми сами не можемо ништа учинити за себе. У свој својој беспомоћној недостојности морамо се ослонити на заслуге распетога и васкрслога Спаситеља. И нико, никада, неће пропасти ако то буде чинио! (СПП, стр. 177)

И ВИШЕ НЕГО ПОБЕДНИЦИ, 29. СЕПТЕМБАР

»Ко ће нас раставити од љубави Божје? Невоља или туга? Или гоњење? Или глад? Или голотиња? Или страх? Или мач?... Али у свему овоме побеђујемо онога ради који нас је љубио!« (Римљанима 8,35-37)

Божје слуге не примају никакву част или признање од света. Стефан је био каменован зато што је проповедао Христа, и то распетога. Павле је био затваран, тучен, каменован, и коначно погубљен зато што је био веран Божји весник незнабошцима. Апостол Јован је био прогнан на острво Патмос »за реч Божју и за сведочанство Исуса Христа«. (Откривење 1,9) Ови примери људске чврстине у сили божанске снаге представљају сведочанство свету о верности Божјих обећања, о Његовој трајној присутности и благодати којом нас одржава. (ГВ 18)

Исус својим следбеницима није уливао наду да ће постићи земаљску славу и богатство, и живљење животом који је слободан од невоља. Уместо тога, Он их позива да Га следе путем самоодрицања и понижења. Онај који је дошао да откупи свет суочио се са сједињеним силама зла...

У сва времена сотона је прогонио Божји народ. Он их је излагао мукама и убијао, али они су и умирући побеђивали. Сведочили су на тај начин о сили Онога који је моћнији од сотоне. Зли људи могу да муче и убију тело, али не могу да угрозе живот који је скривен са Христом у Богу. Они могу да баце људе и жене у тамнице, али не могу да окују њихов дух.

Преко невоља и прогонстава, у Његовим изабранима открива се Божја слава, Његов карактер. Христови следбеници, које свет мрзи и прогони, образују се и дисциплинују у Христовој школи. На Земљи ходају уским путем, чисте се у пећи невоље. Следе Христа кроз мучне сукобе, трпе самоодрицања, пролазе кроз искуство горких разочарања, али,

на тај начин упознају кривицу и јад греха и гледају на њега с презиром. Учествојући у Христовим страдањима, у стању су да сагледају славу после мука и кажу: »Јер мислим да страдања садашњег времена нису ништа према слави која ће нам се јавити.«(Римљанима 8,18; АЦ, стр. 401.402)

ОН ЈЕ КАДАР, 30. СЕПТЕМБАР

»Јер знам коме веровах, и уверен сам да је кадар аманет мој сачувати за дан онај.«(2. Тимотију 1,12)

Апостол Павле је гледао у величанствену будућност, али не с несигурношћу или страхом, већ с радосном надом и чежњивим очекивањем. Док је стајао на месту мучеништва, није гледао на крвников мач или на земљу која ће ускоро упити његову крв; гледао је горе... према престолу Свемогућега.

Овај човек вере гледао је лествице из Јаковљевог виђења, које су предтављале Христа, а тај Христос је повезао Земљу са Небом, ограниченога човека с неограниченим Богом. Његова вера је ојачала, када је призвао у сећање начин на који су се патријарси и пророци ослањали на Онога који је био њихова подршка и утеха, на Онога за кога он сада полаже свој живот. Од тих светих људи који су из столећа у столеће давали сведочанство о својој вери, он као да чује уверавања да је Бог истинит. Своје пријатеље апостоле који су се, проповедајући Христово јеванђеље, суочавали с верском затуцаношћу и незнабожачким сујеверјем, прогонствима и презиром, који се нису устручавали да и свој живот из-ложе опасности само да би високо уздигли видело крста усред мрачних беспућа неверствањих је слушао како сведоче за Исуса као Божјег Сина, Спаситеља света. Са справа за мучење, са ломача, из тамница, из јама и пећина у земљи до његових ушију допире победоносни поклич мученика. Он слуша сведочанства непоколебљивих душа које, иако у оскудици, у невољама, мучене, а ипак неустрашиве, свечано потврђују своју веру, изјављујући: »Знам коме веровах!«

Откупљен Христовом жртвом, опран од греха Његовом крвљу, одевен у Његову праведност, Павле је био дубоко осведочен да је његова душа драгоцену у Откупитељевим очима. Његов живот је сакривен са Христом у Богу, и он је

сигуран да Онај који је победио смрт има моћ да одржи оне који су се поверили Његовом старању. (АЦ, стр. 356. 357)

Ја сам тако радосна што можемо да изађемо пред Бога у вери и понизности, и да се боримо с Њим све док наша душа не успостави тако близак однос са Исусом да своје терете можемо ставити пред Његове ноге и казати: »Јер знам коме веровах и уверен сам да је кадар аманет мој сачувати за дан онај!«(ММ 203)

ОКТОБАР—Растење у бпагодати

[282]

КАО ШТО ЈЕ ИСУС РАСТАО, 1. ОКТОБАР

»И дете растијаше и јачаше у духу, и пуњаше се премудрости, и благодат Божја беше на њему.«(Лука 2,40)

Величанство Неба, Цар славе, постао је новорођенче у Витлејему и неко време, као беспомоћно чедо, био поверен бризи своје мајке. У детињству је говорио и поступао као дете, поштујући своје родитеље и спремно извршавајући њихове жеље. Али, од самог почетка свог интелектуалног развоја, стално је растао у благодати и у познавању истине.

Родитељи и учитељи требало би да настоје да тако усмере склоности младих да они, на сваком степену развоја у свом животу, зраче лепотом која одговара том периоду, развијајући се природно, као биљке у врту. (ВС, стр. 107.198)

Као дете, Исус се одликовао посебно привлачном природом. Његове вредне руке увек су биле готове да послуже другима. Показивао је стрпљење које ништа није могло пореметити, и истинољубивост која ни због чега не би жртвовала своју честитост. Чврст као стена у начелима, својим животом откривао је врлину несебичне услужности.

С дубоком озбиљношћу Исусова мајка пратила је развијање Његових способности и запажала печат савршенства на Његовом карактеру. Са уживањем се трудила да подстакне тај бистри и пријемчиви ум. Преко Светога Духа примила је мудрост да сарађује с небеским силама у развоју овог детета које је само Бога могло сматрати својим Оцем... С њених усана и из пророчких свитака, учио се небеским истинама. Оне исте речи које је преко Мојсија упућивао Израиљу, учио је сада на мајчином крилу... Осим тога, пред Њим се ширила велика библиотека Божјих створених дела. Онај исти који је све створио, проучавао је поуке које је сам својом руком записао на земљи, на мору и на небу... Небеска бића била су Његови пратиоци, и Он је неговао свете мисли и заједницу са Богом.

Од самог почетка развоја интелигенције стално је напредовао у духовној благодати и познавању истине.

Свако дете може да стиче знање као што је то Исус чинио. Док будемо покушавали да се упознамо с нашим небеским Оцем уз помоћ Његове речи, анђели ће нам се приближити, наш ум ће ојачати, наш карактер ће се уздићи и оплеменити. Постајаћемо све сличнији своме Спаситељу. (ЧВ, стр. 44-46)

БОЖАНСКИ РЕДОСЛЕД РАСТЕЊА, 2. ОКТОБАР

*»Јер земња сама од себе најпре донесе траву, потом клас,
па онда испуни пшеницу у класу.« (Марко 4,28)*

Онај исти који је испричао ову поуку из живота створио је и сићушно семе, дао му животна својства и поставио законе који управљају његовим растењем. Истине које ова поука садржи постале су жива стварност у Његовом животу. И у својој телесној и у својој духовној природи следио је божански редослед растења, описан на примеру биљке, по коме жели да се сви млади управљају... У детињству је чинио дела послушног детета... Међутим, на сваком степену свога развитка био је савршен, показујући једноставну, природну лепоту безгрешног живота. (ПВХ стр. 51)

Поука о семену открива да је Бог на делу и у природи... У семену се крије живот, у земљи је сила; али ако једна бескрајна сила не буде деловала и дању и ноћу, семе неће дати никакав род... Свако семе расте, свака биљка се развија силом бескрајног Бога...

Клијање семена представља почетак духовног живота, а развијање биљке је прекрасна слика хришћанског растења. Као и у природи, тако је и код благодати: не може бити живота без растења. Биљка мора или да расте, или да умре. И као што је њено растење тихо и неприметно, али стално, тако је и у развоју хришћанског живота. На сваком степену развоја наш живот треба да буде савршен; а ипак, ако се Божја намера у нама остварује, запажаће се стално напредовање. Посвећење је дело целог живота. Како се наше могућности буду умножавале, наше искуство ће се ширити и наше знање расти. Постајаћемо довољно снажни да носимо одговорности, а наша зрелост одговараће предности коју уживамо.

Биљка расте примајући оно што је Бог припремио да би је одржао у животу. Она шаље своје корење у земљу. Упија сунчеву светлост, росу и кишу. Прима животодавне састојке из ваздуха. Тако и хришћанин треба да расте сарађујући с божанским силама... Као што биљка пушта корење у земљу, тако и ми треба да се дубоко укоренимо у Христу. Као што биљка добија сунчеву светлост, росу и кишу, и ми треба да отворимо своје срце Светоме Духу... Непрестано се ослањајући на Христа као свог Спаситеља, ми ћемо расти у Њему који је наша глава у свему. (Исто, стр. 35.37)

КАКО ДА РАСТЕМО, 3. ОКТОБАР

»Него напредујте у благодати, и у познању Господа нашега и спаса Исуса Христа.«(2. Петрова 3,18)

Предност је младих да расту у духовној благодати и знању док расту у Исусу. Ми ћемо се све боље упознавати са Исусом ако с дубоким интересовањем будемо проучавали Писма, ако затим будемо пошли путевима истине и праведности који су нам у Њему откривени. Они који истрајно расту у благодати, биће чврсти у вери и стално ће напредовати.

У срцу сваког младог човека који је одлучио да постане ученик Исуса Христа треба да се јави жеља да достигне највиши хришћански идеал, да буде Христов сарадник. Ако себи постави циљ да буде у броју оних који ће се без мане појавити пред Божјим престолом, треба стално да напредује. Једини начин да остане јак јесте да свакога дана напредује у духовном животу. Вера ће јачати ако побеђује сваки пут када се суочи са сумњама и препрекама. Истинско посвећење је прогресивно. Ако желимо да напредујемо у благодати и у познавању Исуса Христа, треба да искористимо сваку предност и сваку прилику да стекнемо више знања о животу и карактеру Исуса Христа.

Вера у Исуса ће расти ако се будемо боље упознали са својим Откупитељем тако што ћемо размишљати о Његовом безгрешном животу и Његовој бескрајној љубави. Највећу могућу срамоту наносимо Богу ако говоримо да смо Његови ученици иако се удаљујемо од Њега, иако се не хранимо нити крепимо Његовим Светим Духом. Када растемо у благодати, ми ћемо уживати да присуствујемо верским састанцима и да пред верницима радосно сведочимо о Христовој љубави. Бог својом благодаћу може умудрити младог човека, може и деци дати знања и ис-куства. Они свакога дана могу да расту у благодати. (ПМ. стр. 69.70)

Све док свој поглед будемо управљали на Зачетника и Свршитеља своје вере, бићемо сигурни. Али, наша љубав мора припадати ономе што је горе, а не ономе што је на Земљи. Вером се морамо уздизати све више и више у достизању Христових врлина. Размишљајући свакодневно о Његовој ненадмашној привлачности, израстаћемо све више у Његово славно обличје. И док тако будемо живели у заједништву с Небом, узалуд ће сотона бацати своје мреже да нас ухвати. (Исто, стр. 57.58)

УСЛОВИ ЗА ХРИШЋАНСКО РАСТЕЊЕ, 4. ОКТОБАР

***»И зато се молим Богу да љубав ваша још више и више
изобилујеу разуму и у свакој вољи... напуњени плодова
правде, кроз Исуса Христа, на славу и хвалу Божју.«
(Филибљанима 1,9-11)***

Где има живота, има и растења и доношења рода; али, ако не будемо расли у благодати, наша духовност ће закржљати, биће болешљива, бесплодна. Једино растењем, доношењем рода, можемо испунити намеру коју Бог има с нама. Христос је рекао: »Тим ће се мој отац прославити да род многи родите!«(Јован 15,8) Да бисмо донели много рода, морамо на најбољи начин искористити своје предности. Ми се морамо послужити сваком приликом коју смо добили да стекнемо снагу.

Непорочан, племенит карактер, са свим својим узвишеним могућностима припремљен је за свако људско биће. Међутим, многи немају искрене жеље за таквим карактером. Они нису спремни да се одвоје од зла да би могли да стекну добро... Занемарују да прихвате благослове који би их довели у склад са Богом... И зато не могу да расту.

Један од божанских планова за растење је дељење. Хришћанин треба да стиче снагу снажећи друге. »Подашна рука бива богатија, и ко напаја, сам ће бити напојен.« (Приче 11,25) Ово није само обећање, то је божански закон, закон по коме Бог проглашава да потоци добротинства, слично водама великог океана, морају стално да круже, да се стално враћају према свом извору. Испуњавање овог закона представља тајну духовног растења...

Ако с вером излазимо пред Бога, Он ће нас примити и дати нам снаге да се даље успињемо према савршенству. Ако пажљиво одмеравамо сваку реч и свако своје дело, тако да

ничим не осрамотимо Бога који нам је указао поверење, ако искористимо сваку прилику која нам се пружа, достићи ћемо пуну висину раста људи и жена у Исусу Христу...

Хришћани, да ли се Христос открио у нама? Да ли чинимо све што је у нашој моћи да стекнемо тело које се не може лако ослабити, ум који гледа изван круга сопствених интереса, пратећи узроке и последице сваког поступка, који је у стању да се ухвати у коштац с великим проблемима и да их савлада, вољу која је способна да се одупре злу и брани добро? Да ли смо разапели себе? Растемо ли у меру раста висине људи и жена у Исусу Христу, спремни да издржимо тешкоће као добри војници крста? (ST, 12. јун 1901)

ТАЈАНСТВЕНА СИЛА, 5. ОКТОБАР

*»Ко их год види познаће их да су семе које је благословио
Господ.«(Исаија 61,9)*

У плану откупљења има тајни које људски ум не може да схвати, много тога што људска мудрост не може да објасни; међутим, природа нам може открити многе чињенице повезане с тајном побожности. У сваком грму, сваком дрвету које носи род, у целом биљном свету, у свему се крију поуке које бисмо морали проучавати. У растењу семена могу се читати тајне Божјега царства. Срцу које је омекшано Божјом благодаћу, Сунце, Месец, звезде, дрвеће, цвеће у пољу, упућују речи савета...

Природа слуша законе које јој је Бог поставио. Облаци и олује, светлост Сунца и пљускови, роса и киша, све се налази под Божји надзором и слуша Његову заповест. У пуној послушности према Божјем закону, пшенична клица пробија земљу, »најпре донесе траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу«. (Марко 4,28) Плод се већ види у пупољку, и Господ га развија у право време, зато што се не одупире Његовом утицају...

Зар је могуће да човек, створен према Божјем обличју, обдарен разумом и говором, једини не цени Његове дарове и не признаје Његове законе?...

Бог жели да из природе стекнемо поуку о послушности... Књига природе и писана Реч расветљавају једна другу. Обе нам помажу да се боље упознамо с Богом, откривајући нам Његов карактер и законе преко којих делује. (8Т 326-328)

Причајте својој деци о чудотворној Божјој сили. И док буду проучавала велики уџбеник природе, Бог ће утицати на њихов ум. Ратар оре своју земљу и сеје семе, али не може учинити да семе узрасте. Он се мора ослонити на Бога да Бог учини оно што никаква људска снага не може учинити. Господ је

ставио своју животну снагу у семе, и чини да оно оживи. Под Његовим надзором, клица живота продире кроз тврду кору и пробијајући је избија из земље да донесе род... И док деца слушају о делу које Бог чини за семе, она уче тајну растења у благодати. (СТ 124. 125)

ОД ДЕТИЊСТВА, 6. ОКТОБАР

»Пустите децу нека долазе к мени, и не браните им; јер је таквих царство Божје.« (Марко 10,14)

У деци која су била доведена к Њему, Исус је видео људе и жене који ће постати наследници Његове благодати и поданици Његовог царства... Приликом поучавања спуштао се на њихов ниво. Он, Величанство Неба, није презриво одбијао да одговори на њихова питања, нити да поједностави своје важне поуке да би се приближио њиховој дечјој моћи схватања. Он је у њихова дечја срца усадио семе истине које ће проклијати после много година и донети род за вечни живот.

И данас је тачно да су деца најпријемчивија за еванђеоска учења; њихово срце је отворено за божански утицај и довољно снажно да сачува примљене поуке. И мала деца могу да буду хришћани, да имају искуство које је у складу с њиховим годинама. Њима је неопходна поука у духовним питањима, и родитељи им морају обезбедити сваку предност да свој карактер обликују по угледу на Христов карактер...

Хришћански радник може да постане Христово оруђе у довођењу ове деце Спаситељу. Мудрошћу и тактичношћу он их може повезати са својим срцем... и уз помоћ Христове благодати може доживети да види да су преобразила свој карактер, тако да се и о њима може казати: »Јер је таквих царство Божје!« (ЧВ, стр. 440-443)

Бог жели да свако дете у својим најранијим годинама постане и Његово дете, да буде усвојено у Његову породицу. Иако су недорасли, млади могу да постану чланови заједништва у вери, и стекну врло драгоцену искуства... И њихово се срце с поверењем и љубављу може придружити Исусу и живети за Спаситеља. Христос их може учинити малим мисионарима. Целокупни ток њихових мисли може

се про-менити, тако да им грех више не изгледа привлачан, већ да почну да га избегавају и мрзе. (СТ 169)

Спаситељ чезне да спасе младе. Он ће се радовати да их види поред свога престола, одевене у неокаљану одећу Његове праведности. Он чека да на њихову главу стави круну живота, да чује како се њихови радосни гласови сједињавају у одавању части, славе и величанства Богу и Јагњету у песми победе која ће одјекивати кроз небеске просторе. (СТ 48)

У ДОМУ, 7. ОКТОБАР

»Ако Господ неће градити дома, узалуд се муче који га граде.« (Псалам 127,1)

Бог жели да породице на Земљи буду симбол породице на небесима. Хришћански домови, успостављени и вођени у складу с Божјим планом, спадају међу Његова најуспешнија оруђа за обликовање хришћанског карактера и унапређење Његовог дела. (6Т 430)

Важност и могућности домаћег живота приказане су у Исусовом животу. Он, који је дошао с Неба да буде наш Пример и Учитељ, провео је тридесет година као члан једног домаћинства у Назарету. (БЖ, стр. 215)

Његова мајка била је Његов први земаљски учитељ. С њених усана и из пророчких свитака, стицао је поуке о оном што је небеско. Живео је у сеоском дому, верно и радосно дајући свој допринос у ношењу терета домаћинства. Он је био Заповедник Неба, анђели су уживали да извршавају Његове наредбе, а сада је био драговољни слуга, нежни и послушни син...

Тако припремљен, пошао је да обави своју мисију, ширећи у сваком тренутку свога дружења с људима благословени утицај, преображавајућу силу какву свет никада није осетио. (8Т 222. 223)

Нека ваш дом буде такав да Христос може ући у њега као трајни гост. Нека буде такав да људи стекну уверење да сте били са Исусом и да сте се научили од Њега...

Небески анђели често посећују домове у којима преовладава Божја воља. Под утицајем божанске благодати, такав дом постаје место за освежење уморних, клонулих путника. У њему нема места за себичност. Ту се стварају исправне навике и брижљиво поштују права других. Вера

која кроз љубав ради и очишћава душу стоји за управљачем, усмеравајући цело домаћинство. (FL 254)

Мера вашег хришћанства оцењује се према начину вашег живота у дому. Христова благодат оспособљава оне који је имају да свој дом учине срећним местом, пуним мира и спокојства. (ML 102)

Нека видело небеске благодати просветли ваш карактер, тако да сунчева светлост засија у вашем дому. (ML 102)

СВАКОДНЕВНА МОЛИТВА, 8. ОКТОБАР

»Ко хоће да иде за мном, нека се одрене себе и узме крст свој и иде за мном.«(Лука 9,23)

Да бисмо развили карактер који Бог може да прихвати, морамо изградити правилне навике у свом верском животу. Свакодневна молитва је исто толико важна за растење у благодати, па и за сам духовни живот, колико и земаљска храна за телесно благостање. Навикнимо се да често уздижемо своје мисли Богу у молитви. Ако нам мисли лутају, морамо их враћати; ако улажемо истрајне напоре, навика ће нам то коначно олакшати. Ми се ни за један тренутак не смемо одвојити од Христа, ако желимо да останемо сигурни. Његова присутност може да нас прати на сваком кораку, али једино ако поштујемо услове које је Он сам поставио.

Вера мора да постане наш велики животни посао. Све друго мора да буде другоразредно и њој потчињено. Све способности наше душе, тела и духа морају бити укључене у хришћанско војевање. Морамо тражити од Христа снаге и благодати, и постићи ћемо победу исто тако сигурно као што је сигурно да је Исус умро за нас. (ПМ, стр. 64.65)

На почетку дана, немојте, драги младићи и девојке, занемарити да се искрено помолите Исусу и затражите од Њега да вам поклони снагу и благодат да се одупрете искушењима непријатеља, без обзира у коме су се облику појавили. Уколико се будете искрено молили, у вери и скрушености душе, Господ ће чути вашу молитву. Али, не можете се само молити, морате бити будни и стражити!...

Деца и млади могу доћи Исусу са својим бременима и страховањима, уверени да ће Он чути њихове позиве, да ће им дати оно што им је неопходно. Будите искрени, будите одлучни! Позовите се на Божје обећање и онда верујте без икакве сумње. Немојте чекати да осетите неко посебно узбуђење пре него

будете сигурни да вас је Господ услишио. Немојте прописивати Господу неки посебан начин на који ће радити за вас, да бисте могли веровати да заиста примате оно што сте тражили; уместо тога, ослоните се на Његову реч, а остало препустите Господњим рукама, с пуном вером да ће ваша молитва бити услишена и да ће одговор доћи управо у време и на начин да вам, по мишљењу вашег небеског Оца, послужи на добро; а онда живите у складу са својим молитвама! Ходите смерно пред Богом и наставите да идете напред! (Исто, стр. 70.71)

»Тражите Господа и силу његову, тражите лице његово без престанка!« (1.Дневника 16,11)

Док је био на Земљи, Исус је своје ученике научио како да се моле. Упутио их је да своје свакодневне потребе изнесу Богу и да све своје бриге ставе на Њега. Обећање које им је дао, да ће њихове молбе бити услишене, односи се и на нас. (ПХ, стр. 93)

Имајте одређено место за тајну молитву. Исус је бирао нарочита места за разговор с Богом, а то и ми треба да чинимо. Нама је потребно да се често повлачимо на неко место, ма како било скромно, где можемо бити сами с Богом...

На усамљеном месту молитве, где нас може видети само Божје око и чути само Његово ухо, можемо изливати све своје најскривеније жеље и чежње Оцу пуном неизмерног сажаљења, и док душа у миру и спокојству чека, исти глас који никада није пропустио да одговори на вапај невољника, проговориће и нашем срцу...

И док се будемо свакога дана дружили с Христом, осетићемо да нас окружавају силе невидљивог света; гледајући у Њега, преобразићемо се у Његово обличје. Посматрањем се мењамо. Карактер омекшава, оплемењује се, постаје прикладан за небеско царство. Сигурна последица наших разговора и заједнице са Господом биће напредовање у побожности, чистоти и ревности. Постајаћемо све разборитији у својим молитвама. У ствари, ми примамо божанско васпитање и то се показује у животу пуном марљивости и ревности.

Душа која се обраћа Богу свакодневном, усрдном молитвом, тражећи помоћ, подршку и снагу имаће племените тежње, јасно схватање истине и дужности, узвишене побуде за рад, и непрекидно ће бити гладна и жедна праведности. Одржавајући везу са Богом, постаћемо способни да на оне с којима се

дружимо преносимо светлост, мир и ведрину, особине које владају у нашем срцу. Снага коју смо стекли молећи се Богу, сједињена са истрајним напорима да постанемо промишљенији и брижљивији, припрема нас за свакодневне дужности и одржава спокојство нашег духа у свим околностима. (МБ, стр. 108-110)

Вера мора да отпочне пражњењем и чишћењем срца, и мора се неговати свакодневном молитвом. (4Т 535)

ТРАЈНО ДЕЛО, 10. ОКТОБАР

«Јер је ово воља Божја, светост ваша!» (1. Солуњанима 4,3)

Посвећење није дело тренутка, сата или дана. То је трајно растење у благодати. Ми данас не знамо како ће оштра бити наша сутрашња борба. Сотона је жив и активан, и свакога дана морамо озбиљно вапити Богу и тражити помоћ и снагу да му се одупремо. Све док сотона буде владао, ми ћемо морати да покуравамо себе, да надвладавамо укорењене грехе, и неће бити времена за одмарање, неће бити места на које бисмо могли доћи и казати да смо потпуно достигли циљ...

Хришћански живот је стално кретање напред. Исус чисти и оплемењује припаднике свога народа; и када се Његов лик буде савршено обновио у њима, биће савршени и свети, припремљени да буду пренесени на Небо. Велико дело обавезује хришћанина. Добили смо опомену да се очистимо од сваке нечистоте тела и духа, да се усавршавамо у светости и страху Божјем. Овде видимо од чега се састоји то велико дело. Хришћанина очекује трајан посао. (1Т 340)

Нико не може себе сматрати живим хришћанином уколико не стиче свакодневна искуства у ономе што је Божје, уколико свакодневно не вежба самоодрицање радосно ношење крста и корачање за Христом. Сваки живи хришћанин свакога дана напредоваће у свом духовном животу. И док се буде приближавао савршенству, доживљаваће искуство свакодневног обраћења Богу; а обраћење неће бити завршено све док он не достигне савршенство хришћанског карактера, пуну припремљеност за завршно дело бесмртности...

Вера није само нека емоција, неко осећање. То је начело уткано у све свакодневне животне дужности и подухвате... То је истрајност у чињењу добра које ће обликовати карактер за Небо. (2Т 505-507)

Ми морамо живети за Христа из минута у минут, из сата у сат, из дана у дан; тада ће Христос становати у нама, а када се будемо састајали, Његова љубав биће у нашим срцима, изливаће се као извор у пустињи, освежавајући све, и чинећи да и они који се налазе на ивици жаваН пропасти пожелеле да се напију воде живота. (5Т 609)

У ЈЕДНОСТАВНОЈ ВЕРИ, ПУНОЈ ПОУЗДАЊА, 11. ОКТОБАР

»Али се још већма умножи благодат Господа нашега Исуса Христа, с вером и љубавиу Христу Исусу.« (1. Тимотију 1,14)

У колико будете одржавали нежну заједницу коју сада имате са Христом, ви ћете уживати предност да стално растете у благодати, да напредујете у познању Бога и у љубави према Њему. У једноставности понизне вере, затражите од Господа да просветли ваш разум да бисте могли разумети и ценити драгоцене истине из Његове речи, и тако растете у благодати, растетеу једноставној вери, пуној поуздања...

Потрудите се да ваш духовни живот не постане оскудан, болешљив, безродан. Има много таквих којима су неопходне речи и пример хришћанина. Слабост и неодлучност изазивају нападе непријатеља, и сваки који пропушта да духовно расте, да расте у познању истине и праведности, често ће доживљавати поразе у сукобу са непријатељем. (НС 279)

Истинска вера увек делује преко љубави. Када гледате на Голготу, ви то не чините само да бисте умирили своју савест због занемаривања дужности, да бисте се удобније сместили и спавали, већ да бисте разбуктали веру у Исуса, веру која ће деловати, чистећи душу од наслага себичности. Када се вером ухватимо за Исуса, наш посао је тек започео. Сваки човек има искварене и грешне навике које мора да савлада упорним настојањем. Од сваке душе тражи се да учествује у борби вере. Ако неко постане Христов следбеник, не може и даље бити непоштен у пословима, тврдога срца, лишен саучешћа... не може бити надмен, не може се служити оштрим речима, кудити и осуђивати. (SDA BC 6,1111)

Нека вера, слично палмовом дрвету, пусти свој корен који дубоко продире испод онога што се види на површини и нека

добије духовно освежење на живим изворима Божје благодати и милости. Извор воде која тече у вечни живот заиста постоји. Ви морате црпети свој живот из тог скривеног извора. Ако се будете ослободили себичности, ако будете ојачали своју душу сталном везом са Богом, можете унапредити срећу свих с којима долазите у додир. Ви ћете тада запажати занемарене, поучавати оне који не знају, храбрити потлачене и обесхрабрене и, колико год је то могуће, олакшавати патње невољнима. И не само да ћете другима показивати пут који води према Небу, него ћете и сами ходати тим путем. (4Т 567)

НАСТАВАТИ У ХРИСТУ, 12. ОКТОБАР

»Ја сам чокот, а ви лозе; и који буде у мени, и ја у њему, он ће родити многи род, јер без мене не можете чинити ништа.« (Јован 15,5)

Многи сматрају да један део посла морају обавити сами. Они су се ослонили на Христа за опроштење греха, али сада покушавају да својом снагом живе праведно. Међутим, сваки такав напор мора доживети неуспех. Исус каже: »Јер без мене не можете чинити ништа!« Наше растење у благодати, наша радост, наша корисност - све зависи од нашег јединства са Христом. Управо у заједници с Њим, свакога дана, свакога часа - наставањем у Њему - растемо у благодати. Он је не само Зачетник, већ и Свршитељ наше вере. То је Христос, први и последњи и увек. Он мора да буде с нама, не само на почетку и на крају хода, већ на сваком кораку нашега пута. Давид каже: »Свагда видим пред собом Господа; он ми је с десне стране да не посрнем!« (Псалам 16,8)

Да ли се питате: »Како да наставам у Христу?« - На исти начин како сте Га у почетку примили! »Како, дакле, примисте Христа Исуса Господа нашега, онако и живите у њему!«(Колошанима 2,6)... Ви сте себе предали Богу, да будете потпуно Његови, да Му служите и да Га слушате, прихватили сте Христа за свог Спаситеља. Ви сами не можете обавити службу помирења за своје грехе или променити своје ср-це, али, пошто сте се предали Богу, поверовали сте да ће Он то, Христа ради, учинити за вас. Вером сте постали Христови, и вером треба да растете у Њему - дајући и примајући. Треба да дате све - своје срце, своју вољу, своју службу - да се предате Њему и послушате све Његове захтеве; а морате и примити све - Христа, пунину свих благослова, да настава у вашем срцу, да постане ваша снага, ваша праведност, ваш вечни помоћник - да вам да снагу да послушате...

Ваша се слабост сјединила са Његовом снагом, ваше незнање са Његовом мудрошћу, ваша немоћ са Његовом трајном моћи. И зато не смете више да гледате на себе, не смете више дозвољавати својим мислима да се баве вама самима, већ морате гледати на Христа. Нека се ваше мисли баве Његовом љубављу, лепотом и савршенством Његовог карактера. Христос у свом самоодрицању, Христос у својој понизности, Христос у својој чистоти и светости, Христос у својој неупоредивој љубави - то је тема о којој треба да размишља ваша душа. Управо ћемо волећи Њега, опонашајући Њега, ослањајући се потпуно на Њега, бити преображени у Његово обличје. (ПХ, стр. 69-71)

ТЕЛЕСНО И ДУХОВНО, 13. ОКТОБАР

»Љубазни! Молим се Богу да ти у свему буде добро, и да будеш здрав, као што је твојој души добро!« (3. Јованова 2)

Господ жели да Његова деца узрасту до висине раста људи и жена у Христу Исусу. Да би то постигли, треба да се правилно служе свим способностима ума, душе и тела. Они не могу себи дозволити да некорисно расипају било коју менталну или физичку снагу.

Како да сачувамо здравље једно је од најважнијих питања. Када га разматрамо у страху Божјему, схватићемо да је најбоље, и за телесно и за духовно напредовање, да наша исхрана буде једноставна. Да стрпљиво размотримо овај проблем...

Они који су примили упутство о штетности употребе месне хране, чаја и кафе, богато зачињене и на нездрав начин припремљене хране, и који су одлучили да склопе с Богом завет на жртви, неће наставити да попуштају својим прохтевима и узимају храну за коју знају да није здрава. Бог захтева да се прохтеви очисте, да се поштује начело самоодрицања у ономе што знамо да није добро. То је дело које се мора обавити пре него што Божји народ буде могао да стане пред Њега као савршени народ...

Бог од свог народа захтева стално напредовање. Нама је неопходно да схватимо да је попуштање апетиту највећа препрека менталном напредовању и посвећењу душе. Иако толико истичемо здравствену реформу, многи међу нама се и даље хране на неодговарајући начин. Попуштање апетиту је највећи узрок физичког и менталног слабљења и највећим делом представља темељ малаксалости и преране смрти. Нека они који се труде да стекну чистоту духа имају на уму да се у Христу крије снага за владање апетитом. (9Т 153-156)

Телесно здравље се мора сматрати важним за растење у благодати и за стицање уравнотеженог карактера... Погрешна

исхрана доводи до погрешног мишљења и понашања. Данас се сви морају окушати и испробати. Ми смо се крстили у Христа и ако будемо учинили свој део, одвојивши се од свега што би нас могло повући доле..., биће нам дата снага да у свему узрастемо у Христу, који је наша жива Глава, и видећемо спасење Божје. (9Т 160)

ЧУВАЊЕ СРЦА, 14. ОКТОБАР

»Сврх свега што се чува чувај срце своје, јер из њега излази живот.« (Приче4,23)

Марљиво чување срца је важно за здраво растење у благодати. Срце у свом непрепорођеном стању је седиште. несветих мисли и грешних страсти. Када је постало покорно Христу, уз помоћ Духа биће очишћено од сваке прљавштине. То није могуће постићи без пристанка појединца.

Када се душа очисти, дужност је хришћанина да је очува неокаљаном. Изгледа да многи мисле да Христова религија не позива на одбацивање свакодневних греха, на ослобађање од навика које у својим ланцима држе душу. Иако се одричу неких обичаја који им оптерећују савест, пропуштају да представе Христа у свом свакодневном животу. Сличност Христу није унесена у њихов дом. Не показују промишљеност и брижљивост приликом избора речи. Често изговарају осорне, нестрпљиве речи, речи које распаљују најгоре страсти људског срца. Таквима је неопходна трајна Христова присутност у срцу. Једино Његовом снагом могу да сачувају власт над својим речима и делима...

Изгледа да је многим жао времена проведеног у размишљању, у проучавању Писма, у молитви, као да је време тако проведено узалуд утрошено. Волела бих када бисте сви сагледали те проблеме у светлости коју би желео да вам Бог да, јер бисте тада Божје царство сматрали најважнијим. Када би се ваше срце држало Неба, оживеле би новом снагом и све ваше врлине; то би, исто тако, унело живот и у све ваше дужности... Као што физичко вежбање појачава апетит, као што даје снагу и здраву енергију телу, тако би и духовно вежбање довело до пораста благодати и духовне енергије...

Нека се Богу уздигне молитва: »Учини ми, Боже, чисто срце!«(Псалам 51,10) У непорочној, очишћеној души станује

Христос, а из преобиља онога што је у срцу излази живот. Људска воља треба да се покори Христу. Уместо да идемо даље својим путем, уместо да себичношћу отврднемо своје срце, било би много боље да отворимо срце утицају Божјега Духа. Практична религија шири свој мирис на све. То је мирис живота на живот. (SDA BC 3,1157)

ПРВО ТРЕБА ОСЛОБОДИТИ СРЦЕ, 15. ОКТОБАР

»Љуби Господа Бога својега свим срцем својим, и свом душом својом, и свим умом својим и свом снагом својом. Ово је прва заповест. И друга је као и ова: љуби ближњега својега као самога себе. Друге заповести веће од ових нема.« (Марко 12,30.31)

На овим двама заповестима утемељена је целокупна добробит и дужност моралног бића. Они који према другима испуњавају своје дужности онако као што би хтели да други испуњавају своје дужности према њима, стављају се у положај у коме Бог може да им се открије. Они ће задобити Његово одобравање. Они ће постати савршени у љубави и њихов рад и њихове молитве неће бити узалуд. Они ће стално добијати благодат и истину са Извора благодати и исто тако обилно делити ближњима божанско видело и спасење које су примили...

Себичност је одвратна у очима Бога и светих анђела. Због овога греха многи пропуштају да стекну добро које су способни да задобију. Себичним очима посматрају оно што имају, не воле ближње и не труде се да задовоље њихов интерес онолико колико се труде да задовоље свој. Они преокрећу божански редослед. Уместо да чине за друге они желе да други чине за њих, они чине за себе оно што би желели да други чине за њих, а другима чине оно што никако не би желели да им се узврати на исти начин. (2Т 550. 551)

Како бисмо могли да растемо у благодати? То би било могуће једино под условом да своје срце испразнимо од себичности и да га понудимо Небу да буде обликовано по божанском Узору. Ми се можемо повезати са живим каналом светлости, можемо се освежити небеском росом, плускови са Неба могу се излити на нас. И када искористимо Божји

благослов, бићемо у стању да примимо већу меру Његове благодати. Када се будемо научили да опстанемо гледајући Онога који је невидљив, преобразићемо се у Христово обличје. Христова благодат неће нас учинити охолима, неће допринети да уздигнемо себе, већ да постанемо кротки и понизни у срцу. (SDA BC 7,947)

Растење у благодати неће учинити да постанете охоли, самопоуздани, хвалисави, већ ће учинити да постанете још свеснији своје ништавности, своје потпуне зависности од Господа. (ML 104)

[297] **ЗАМКЕ КОЈЕ ТРЕБА ИЗБЕЋИ, 16. ОКТОБАР**

»Јер све што је на свету, телесна жеља, жеља очију и понос живота, није од оца, него је од овога света.« (1. Јованова 2,16)

Охолост и љубав према свету су замке које представљају велику сметњу духовности и растењу у благодати.

Овај свет није хришћаниново Небо, већ само Божја радионица у којој треба да се припремимо за сједињење с безгрешним анђелима на светом Небу. Наш ум се непрестано мора привикавати да се бави племенитим, несебичним мислима. То обучавање је неопходно да бисмо увежбали снаге које нам је Бог дао, тако да се Његово име на најбољи начин прослави на Земљи. Ми смо одговорни за све племените особине које смо добили од Њега, и када бисмо их користили на начин који Он није одредио, показали бисмо дубоку незахвалност према Њему. Служба Богу захтева све снаге нашега бића и ми нећемо остварити Божји план уколико те снаге не доведемо до највишег степена савршенства, ако не научимо свој ум да са уживањем размишља о небеским темама, ако исправним поступањем не ојачамо и не оплеменимо снагу своје душе тако да делује на славу Божју...

Уколико свој ум не навикнемо да се бави религијским темама, он ће на том подручју остати слаб и немоћан, а бити јак кад размишљамо о световним подухватима, јер је у том смеру увежбаван и за то ојачан. Разлог зашто је људима тако тешко да живе верским животом крије се у томе што свој ум не навикавају на побожност. Он је обучаван да се креће у супротном смеру. Уколико ум не буде стално заузет стицањем духовног знања, уколико не буде тежио да схвати тајну побожности, неће бити у стању да цени оно што је вечно... Када је срце подељено, када се бави претежно световним предметима,

а само повремено небеским, неће наступити посебно јачање духовне снаге. (2Т 187-189)

Док световни људи с много ревности и амбиције настоје да себи обезбеде земаљска блага, припадници Божјег народа неће се прилагођавати свету, већ ће својим озбиљним, будним ставом, док чекају свог Господа, показати да су се променили; да њихов дом није на овоме свету, већ да теже за оном бољом, небеском домовином. (2Т 194)

У понизности, 17. ОКТОБАР

»Јер се Бог поноситима супроти, а пониженима даје благодат!« (1.Петрова5,5)

Љубав пуна поверења и несебична оданост, особине које су се показале у животу и карактеру апостола Јована, могу да послуже као неописиво вредна поука целој Хришћанској цркви. Јован по својој природи није имао ту доброту карактера коју је показао у свом каснијем искуству. По природи имао је велике недостатке. Био је не само охол, наметљив, жељан части већ и необуздан и осветољубив када би се осетио повређеним... Међутим, испод свега тога небески Учитељ је препознао ватрено, искрено срце пуно љубави. Исус га је укорио због себичности, разочарао његова очекивања, окушао његову веру. Али, открио му је оно за чиме је тежила његова душа — лепоту светости, преображавајућу моћ љубави. (АЦ, стр. 376)

Христове поуке, у којима је износио да су кроткост, понизност и љубав неопходни за растење у благодати и припремање за Божје дело, биле су за Јована посебно драгоцене. Он је сваку поуку чувао у свом срцу и стално се трудио да свој живот усклади с божанским узором. Почео је да разазнаје Христову славу - али не у световној помпи и моћи, како су га учили да очекује, већ »славу његову, славу као једи- народнога од оца«, »пуну благодати и истине«... (Јован 1,14) Јован је чезнуо да постане сличан Исусу, и заиста, под преображавајућим утицајем Христове љубави постао је кротак и понизан. Његово ја сакрило се у Христу. (Исто, стр. 379)

Господ Исус тражи сарадњу оних који ће постати проходни канали за преношење Његове благодати. Прва поука коју морају научити... јесте поука да се не смеју ослањати на самога себе; тек тада биће спремни да добију Христов карактер. Ово се не може стећи образовањем у најбољим научним школама, већ је плод мудрости која се добија једино од божанског Учитеља...

Људи с највишим образовањем у области уметности и науке стицали су драгоцене поуке од хришћана скромног положаја у животу, које је свет сматрао необразованима. Међутим, ти непознати ученици своје образовање стицали су на највишој од свих школа. Они су седели крај ногу Онога који је говорио као што »човек никада није говорио«. (Јован 7,46; ЧВ, стр. 200.201)

У ЛЉУБАЗНОСТИ, 18. ОКТОБАР

»Обуците се, дакле, као избрани Божји, свети и љубазни, у срдачну милост, доброту, понизност, кротост и трпљење.« (Колошанима 3,12)

Нека закон љубазности буде на вашим уснама и уље благодати у вашем срцу. То ће донети прекрасне резултате. Постаћете нежни, саосећајни, услужни. Вама су заиста потребне све те врлине. Ви морате примити Светога Духа и унети Га у свој карактер; Он ће тада деловати као свети огањ, из кога се шири мирис и уздиже према Божјем престолу, не са усана онога који осуђује, већ онога који лечи душе човечије. Ваше лице одражаваће божански лик... Посматрајући Христов карактер, ви ћете се преобразити у Његово обличје. Једино Христова благодат може да промени ваше срце и учини да одражавате лик Господа Исуса. Бог нас позива да будемо слични Њему - чисти, свети, неокаљани. Ми треба да носимо божански лик...

Господ Исус је наш једини Помоћник. Његовом благодаћу научићемо да гајимо љубав, да говоримо љубазно и нежно. Његовом благодаћу наше хладно, грубо понашање биће промењено. Закон љубазности биће на нашим уснама, тако да они који се налазе под драгоценим утицајем Светога Духа неће сматрати знаком слабости да плачу са онима који плачу, да се радују са онима који се радују. Ми треба да негујемо небеске карактерне врлине. Треба да научимо шта значи бити добре воље према свим људима, гајити искрену жељу да будемо као Сунчева светлост, а не као сенка у животу других људи. (SDABC 3,1164)

Искористите сваку прилику да допринесете срећи оних који се налазе око вас, да с њима поделите своја топла осећања. Речи љубазности, погледи пуни саосећања, изрази признања,

биће многој напаћеној души као чаша хладне воде жедном путнику...

Живите у светлости Спаситељеве љубави. Онда ће ваш утицај бити на благослов свету. Нека вама управља Христов Дух. Нека закон љубазности увек буде на вашим уснама. Стрпљење и несебичност обележавају речи и поступке оних који су наново рођени, који живе новим животом у Христу. (7Т 50)

»Тада ћемо познати Господа, и све ћемо га више познавати; јер му је излазак уређен као зора.« (Осија 6,3)

Христос је дошао да људску породицу научи путу спасења, и Он је тај пут тако јасно показао да и мало дете може њим ићи. Он је позвао своје ученике да истрају у познавању Господа; и док из дана у дан буду следили Његово вођство, научиће да је Његов »излазак уређен као зора«.

Посматрали сте излазак Сунца и постепено настајање дана на Земљи и на небу. Мало-помало зора свиће, док се најзад не појави и Сунце; а онда светлост постаје све јача и јача, док коначно не достигне пуни подневни сјај.. То је прекрасна слика онога што Бог жели да учини за своју децу у области усавршавања њиховог хришћанског искуства. Када из дана у дан будемо ходили у светлости коју нам је дао, у драговољној послушности свим Његовим захтевима, наше искуство јачаће и и постајати све дубље, док не достигнемо пуну висину раста људи и жена у Исусу Христу...

Христос није дошао на Земљу као цар да влада народима. Дошао је као скроман човек да буде кушан, да савлада искушење, да истраје у познавању Господа, као што би требало и ми да чинимо. Приликом проучавања Његовог живота, сазнаћемо колико ће Бог преко Њега учинити за своју децу. Научићемо, међутим, да наше невоље, ма колико биле велике, не могу надмашити оне које је Христос издржао да бисмо ми упознали пут, истину и живот. Усаглашавајући свој живот Његовим примером, треба да покажемо да ценимо жртву коју је принео нас ради. (МУР 15. 16)

Као што се цвет окреће према Сунцу, да би његови светли зраци могли помоћи у усавршавању лепоте цвета и његовог склада, тако се и ми морамо окренути према Сунцу

праведности да би нас обасјала небеска светлост, да би се наш карактер могао развити по утледу на Христов...

Ви исто тако зависите од Христа да бисте живели светим животом као што лоза зависи од чокота да би расла и донела род. Без Њега у вама нема живота. Ви немате ни снаге да се одупрете искушењу или да растете у благодати и светости. Наставајући у Њему можете напредовати. Када свој живот црпите од Њега, нећете венути ни остати без рода. Бићете слични дрвету које је усађено крај потока. (ПХ, стр. 68.69)

»Никаква рђава реч да не излази из уста ваших, него само што је добро за напредовање вере, да да благодат онима који слушају.« (Ефесцима 4,29)

Имам сталну чежњу да се у мени јави Христос, нада славе. Чезнем да свакога дана будем украшена Христовом кроткошћу и нежношћу, да растем у благодати и познању Исуса Христа све до мере раста висине људи у Христу Исусу. Ја морам, као појединац, благодаћу која ми је дана у Исусу Христу, да одржим своју душу у добром здрављу тако што ћу је учинити каналом кроз који ће се Његова благодат, Његова љубав, Његова стрпљивост, и Његова кроткост изливати на свет. То је моја дужност и ништа мање дужност сваког верника Цркве који тврди да је Божји син или Његова кћер.

Господ Исус Христос је своју Цркву учинио ризницом свете истине. Он јој је поверио дело извршавања своје намере и свога плана да спасе душе према којима је показао толико интересовања, толико неизмерне љубави. Слично Сунцу у односу на наш свет, Он се уздигао усред моралне таме - као Сунце праведности. За себе је рекао: *»Ја сам видело свету!«* (Јован 8,12), а својим следбеницима поручио: *»Ви сте видело свету!«* (Матеј 5,14)... Одражавајући лик Исуса Христа, лепотом и светошћу свога карактера, својим сталним самоодрицањем и одвајањем од свих идола, великих и малих, они ће показати да су учили у Христовој школи. (НС 247)

Писмо каже о Христу да је благодат била изливена на Његове усне да *»уме проговорити згодну реч уморноме«*. (Псалам 45,2; Исаија 50,4) Господ позива и нас: *»Реч ваша да бива свагда у благодати!«* (Колошанима 4,6) *»да да благодат онима који слушају«*. (Ефесцима 4,29)

Трудећи се да поправимо или реформишемо друге, морамо пажљиво бирати своје речи. Оне могу да буду мирис живота

на живот или мирис смрти на смрт... Сви који заступају начела истине треба да добију небеско уље љубави. У свим околностима укор се мора изрицати с љубављу. Онда ће наше речи служити да реформишу, а не да раздражују. Христос ће им својим Светим Духом давати снагу и силу. То је Његово дело. (ПВУ, стр. 231.232)

[302] **КАДА ДОЖИВИМО НЕУСПЕХ, 21. ОКТОБАР**

*»Немој ми се радовати, непријатељице моја; ако падох, устаћу, ако седим у мраку, Господ ћем бити видело!«
(Михеј 7,8)*

Ништа осим божанске силе не може обновити људско срце и надахнути душу Христовом љубављу, која ће се увек испољавати у облику љубави према онима за које је Он умро. Род Духа су љубав, радост, мир, трпљење, доброта, вера, кроткост, трезвеност. Када се човек обрати Богу, добија нови морални смисао, нову подстицајну силу, почиње да воли оно што Бог воли... Љубав, радост, мир и неизрецива захвалност прожимаће његову душу и језик благословенога ће клицати: *»Милост твоја чини ме великим!«* (Псалам 18,35)

Међутим, они који чекају да виде магичну промену у свом карактеру без одлучног напора са своје стране да победе грех, биће разочарани. Ми немамо никаквог разлога да се плашимо, док гледамо на Исуса, немамо никаквог разлога да сумњамо да је Он способан да потпуно спасе оне који долазе к Њему; треба да се стално плашимо да наша стара природа поново не стекне власт над нама, да непријатељ не смисли неку замку у коју бисмо пали и поново постали његови заробљеници. Ми треба да градимо своје спасење са страхом и дрхтањем, јер је Бог који делује у нама да хоћемо и чинимо што је Њему угодно...

Свакога дана треба да се развијамо у духовној лепоти. Често ћемо доживљавати поразе у својим напорима да следимо божански Узор. Често ћемо морати да се сагињемо код Исусових ногу и плачемо због својих недостатака и погрешака; али, не смемо се разочарати. Треба да се молимо још усрдније, да верујемо потпуније, да покушавамо поново још одлучније да узрастемо у обличје нашега Господа. Када изгубимо поверење у своју снагу, ми ћемо се ослонити на снагу свога Откупитеља,

упућиваћемо хвалу Богу који је здравље лица нашега и наш Бог...

Гледањем треба да се мењамо; и док будемо размишљали о савршенству свог божанског Узора, пожелећемо да се потпуно преобразимо, да се обновимо у обличје Његове непорочности. Вером у Божјега Сина наступа преображење карактера и дете гнева постаје дете Божје. (1SM 336-338)

ГОСТИТИ СЕ ЊЕГОВОМ РЕЧЈУ, 22. ОКТОБАР

»И сада вас, браћо, предајем Богу и речи благодати његове, који може назидати и дати вам наследство међу свима освећенима.« (Дела 20,32)

Велико и важно знање је познавање Бога и Његове речи... Свакога дана треба да се повећава наше духовно разумевање; хришћанин ће расти у благодати управо у оној мери у којој се буде ослањао на Божју реч и ценио њена учења, сразмерно навици да размишља о оном што је божанско. (R&H, 17. април 1888)

Дајући нам предност да проучавамо Његову реч, Господ је ставио пред нас богату гозбу. Многи се благослови могу добити када се гостимо Његовом речју, коју је Он представио као своје тело и крв, свој Дух и живот. Хранећи се Његовом речју повећавамо своју духовну снагу, растемо у благодати и познању истине. Навика владања собом се при томе полако образује и учвршћује. Слабости детињства - раз-дражљивост, тврдоглавост, себичност, наглост, страственост - нестају и уместо њих развијају се врлине хришћанске мужевности и женствености. (СТ 207)

По својој великој милости, Господ нам је у Писму открио правила светог живљења...

Надахнуо је свете људе да запишу, нама на благослов, савете у вези са опасностима које нас чекају на нашем путу и како да их избегнемо. Они који послушају Његов налог да претражују Писма, неће остати у незнању о свему томе. Усред опасности последњих дана, сваки верник Цркве треба да разуме разлоге своје наде и своје вере - разлоге који се лако могу схватити. Биће то довољно да закупи наше мисли, ако желимо да растемо у благодати и у познању Господа нашега Исуса Христа. (ПМ, стр. 172.173)

Божји народ који расте у благодати, увек ће стицати јасније разумевање Његове речи. У њеним светим истинама откриваће ново видело и нову лепоту. То се догађало у историји Цркве кроз сва времена и тако ће бити све до краја. (GW 297)

»А благодат и истина постаде од Исуса Христа.« (Јован 1,17)

Ваша снага и растење у благодати потичу само из једног извора. Ако у тренутку кушања и пробе храбро станете на страну добра, победа је ваша. Приближићете се за корак више савршенству хришћанског карактера. Свето видело с Неба испуњаваће одаје ваше душе, а ви бићете окружени чистом, мирисном атмосфером. (НР 231)

Наша је предност да будемо обасјани светлошћу с Неба. На тај начин је и Енох ходио с Богом. Њему није било ништа лакше да живи праведним животом него што је то нама у садашње време. Околности у свету његовог доба нису биле ништа повољније за растење у благодати и светости него што је случај данас.

У молитви и вези са Богом, Енох се оспособио да побегне од покварености коју су страсти унеле у свет. Ми живимо усред опасности последњих дана, и морамо добијати снагу из истог извора. Ми морамо ходити са Богом! Од нас се тражи да се одвојимо од света, јер се не можемо сачувати од његовог моралног загађења уколико не будемо следили пример верног Еноха...

Колико има таквих који су непостојани попут таласа, иако би се могли повезати с неисцрпним извором снаге! Небо је спремно да нам удели снаге да будемо моћни у Господу, да достигнемо меру раста висине људи и жена у Христу Исусу. Колико се твоја духовна снага повећала у току прошле године? Колико је међу нама оних који су ишли« из једног духовног достигнућа у друго, све док завист, охолост, злоба, љубомора и себичност нису били протерани, док нису преостале једино врлине Духа - кроткост, подношење, љубазност, добротинство?

Бог ће нам помоћи уколико искористимо помоћ коју нам је припремио. (R&H, 9. јануар 1900)

Ниједно друго Божје створење није способно за такво напредовање, такво усавршавање, такво оплемењивање као човек... Човек није у стању ни да схвати шта би могао да буде и шта би могао да постане. Уз помоћ Христове благодати, он је у стању да непрестано духовно напредује. Нека светлост истине обасја његов ум, нека божанска љубав расветли његово срце и он ће, благодаћу, а Христос је умро да би му управо доделио ту благодат, постати човек велике силе - дете Земље, а ипак наследник бесмртности. (HP 195)

»Ко напаја сам ће бити напојен!« (Приче 11,25)

Нама, који смо жедни, Христос нуди воду живота, нуди нам да се обилно њоме напојимо; када то будемо учинили, имаћемо Христа у себи као Извор воде која тече у живот вечни. Онда ће и наше речи бити пуне небеске росе. Бићемо спремни да напојимо друге. (6Т 51)

Чим неко дође Христу, у његовом срцу се рађа жеља да објави и другима каквог је драгоценог Пријатеља стекао у Исусу; спасоносна и посвећујућа истина не може остати затворена у његовом срцу. Ако смо одевени у Христову праведност, ако смо испуњени радошћу Његовог Духа који у нама станује, нећемо моћи остати мирни. Ако смо окусили и видели како је добар Господ, имаћемо о чему да говоримо...

Напори да будемо на благослов другима и нама ће доносити благослов. Управо нам је зато Бог и пружио прилику да учествујемо у плану спасења...

Ако будете пошли да радите онако како је то Христос наложио својим ученицима, ако будете задобијали душе за Њега, осетићете потребу за дубљим духовним искуством и већим духовним знањем, и бићете гладни и жедни праведности. Ви ћете се у молитви борити с Богом, ваша вера ће ојачати и ви ћете све обилније пити са извора спасења. Противљења и невоље на које ћете наилазити, повешће вас Библији и молитви. Ви ћете расти у благодати и у познању Христа, и стицати богато искуство.

Дух несебичног рада за ближње даје дубину, стабилност и лепоту карактеру, а ономе који га има, доноси мир и срећу. Тежње постају узвишеније. Нема више места за тромост или себичност. Они који на овај начин развијају хришћанске врлине, рашће и јачаће у раду за Вога. Имаће и способност јасног духовног опажања, истрајну и све већу веру, биће све силнији

у молитви. Божји Дух, делујући на њихов дух, ствара у души свети склад као одговор на божански додир. Они који се тако посвете несебичном напору за добро других, на најсигурнији начин граде своје спасење. Једини начин да неко расте у благодати је... да, према мери својих способности, помаже и буде на благослов онима којима је потребна наша помоћ. (ПХ, стр. 79.80)

***»Пазите, стојтеу вери, мушки се држите, утврђујте се.«
(1. Коринћанима 16,13)***

Овај узвишени идеал објављен је младима и Бог их позива да дођу и стварно раде за Њега. Искрени млади људи који уживају да буду ученици у Христовој школи, могли би да обаве велико дело за Учитеља, када би само послушали заповест Начелника своје вере, која одјекује кроз векове све до нашег времена: *»Мушки се држите, утврђујте се!«*(ПМ, стр. 7)

Снага долази вежбањем. Сви који употребљавају способности које им је Бог дао биће способнији да се посвете раду у Његовој служби. Они који не чине ништа у Божјем делу неће успети да расту у благодати и познавању истине. Човек који би легао и одбио да се служи својим удовима ускоро би изгубио сваку способност да их употребљава. Тако и хришћанин који не вежба снаге добијене од Бога не само да не би успео да расте у Христу, већ би изгубио и снагу коју има; постао би духовно одузет. Управо они који се, из љубави према Богу и својим ближњима, труде да помогну другима, постају утврђени, ојачани, учвршћени у истини. Истински хришћанин ради за Бога, не нагонски, већ из начела; не један дан или месец, већ целог свог живота. (5Т 393)

Овај свет није место за одржавање свечаних смотри, већ бојно поље. Сви су позвани да подносе тешкоће, као добри војници. Морају да буду јаки и да се понашају као људи... Учите их да се права снага карактера проверава спремношћу да носе терете, да издрже на тешком месту, да обаве посао који се мора обавити, иако не доноси никакво земаљско признање или награду. (ВС, стр. 262)

О, када би свако могао правилно да оцени вредност способности које је добио од Бога! Уз Христову помоћ, можете се успињати лествицама напретка, и довести сваку своју

способност у покорност Исусу... Својом снагом не можете ништа чинити; али, благодаћу Исуса Христа своје способности можете искористити на такав начин да донесу највећу корист вашој души и највећи благослов душама ваших ближњих. Ухватите се за Исуса, па ћете марљиво чинити дела Христова, и коначно примити вечну награду. (SD 118)

»Да се прослави име Господа нашега Исуса Христау вама и ви у њему, по благодати Бога нашега и Господа Исуса Христа.« (2. Солуњанима 1,12)

Многи чезну да расту у благодати, моле се за то и изненађени су што њихове молитве нису услышене. Међутим, Учитељ им је дао дело које морају обавити да би могли да расту. Од какве им је користи да се моле ако нису спремни да обаве дело које су морали обавити? Поставља се питање: Да ли се они уопште труде да спасу душе за које је Христос умро? Духовно растење зависи од ваше спремности да другима објавите светлост коју вам је Бог поверио. Ваша је дужност да активно размишљате како да остварите своје најбоље замисли да чините добро, и само добро, у својој породици, у својој цркви, и у свом суседству.

Уместо да постајете све забринутими што не растете у благодати, потрудите се да извршите сваку дужност која вам се повери, да дубоко у срцу осетите одговорност за душе, и да на сваки замисливи начин покушате да спасете изгубљене. Будите љубазни, будите услужни, имајте сажалења; говорите понизно о блаженој нади, говорите о Исусовој љубави, о Његовој доброту, Његовој милости, Његовој праведности; престаните да се забринуто питате да ли растете или не растете. Биљке не расту никаквим свесним напором... Биљка није стално забринута да ли расте или не расте; она једноставно расте под Божјим надзором. (ML 103)

Ако своје срце и ум будемо посветили раду за Господа, чинећи оно што нам је Он оставио да чинимо, ако будемо ходили Исусовим стопама, наше срце постаће света харфа, чија ће свака струна слати изразе хвале и захваљивања Јагњету, које је Бог послао да узме на себе грехе света...

Господ Исус је наша снага и наша срећа, велика ризница из које у свакој прилици можемо црпети снагу. Док будемо проучавали Њега, разговарали о Њему, док будемо постајали све способнији да Га гледамо - док се будемо служили Његовом благодаћу и примали благослове које нам је обећао, имаћемо чиме да помогнемо ближњима. Испуњени захвалношћу, преносимо другима благослове који су нам обилно били дати. И тако, примајући и дајући, растемо у благодати. (ML 171)

НЕМА МЕСТА ЗА НЕРАД, 27. ОКТОБАР

»Који није са мном, против менеје; и који са мном не сабира, просипа!« (Лука Ц23)

Како би наше видело могло да обасја свет, осим уз помоћ нашег доследног хришћанског живота? Како би свет могао сазнати да припадамо Христу, ако ништа не чинимо за Њега?... Нема никаквог неутралног терена између оних који, напрежући све своје снаге, раде за Христа и оних који раде за непријатеља душа. Сваки који беспослено стоји у Господњем винограду не само да сам ништа не чини, већ смета и онима који покушавају да раде. Сотона ће наћи посла свима који се не труде озбиљно да осигурају своје спасење и спасење својих ближњих... Када хришћанин постане неопрезан, моћни непријатељ креће у изненадан и жесток напад. Уколико верници Цркве нису активни и будни, биће преварени његовим лукавствима. (5Т 393. 394)

Многи који би морали чврсто да стану уз истину и правду, показују неодлучност и слабост и тако охрабрују сотону да их нападне. Они који пропуштају да напредују у благодати, који се не труде да постигну највиши степен божанских достигнућа, биће савладани...

У овом времену сукоба и невоља нама је неопходна свака подршка и свака утеха коју можемо извући из праведних начела, из чврстих верских опредељења, из трајног осведочења у Христову љубав и из богатог искуства у духовним питањима. Ми ћемо достићи меру раста висине људи и жена у Исусу Христу једино ако будемо непрестано расли у благодати. (5Т 104.105)

Управо дело које обављамо или које не обављамо говори великом силом о нашем животу и нашој будућности. Бог захтева од нас да искористимо сваку прилику која нам се пружа да будемо корисни. Занемаривање да то учинимо доводи

у опасност наше духовно растење. Ми морамо да обавимо велико дело. Не проводимо у беспослици драгоцене тренутке које нам је Бог дао да бисмо усавршили свој карактер за Небо. Ми не смемо да будемо неактивни или троми у свом послу, јер немамо на располагању ниједан тренутак који бисмо могли провести без сврхе и циља. Бог ће нам помоћи да савладамо своје мане ако Му се будемо молили и веровали у Њега. Ми можемо постати и више него победници у Ономе који нас је љубио. (ЗТ 540)

НЕОПХОДНЕ ЖИВОТНЕ ДУЖНОСТИ, 28. ОКТОБАР

»Нити марим за свој живот, него да завршим течење своје срадошћу и слжбу коју примих од Господа Исуса да посведочим јеванђеље благодати Божје.« (Дела 20,24)

Ваша духовна снага и раст у благодати биће сразмерни делу љубави добрим делима које радосно чините за свога Спаситеља, који вам није ускратио ништа, чак ни свој живот, да би вас могао спасити...

Наша добра дела сама по себи неће спасити ниједнога од нас, али ми се не можемо спасити без добрих дела. Пошто учинимо све што смо могли учинити, у име Исуса Христа и Његовом снагом, ипак треба да кажемо: »Ми смо залудне слуге!« (Лука 17,10; 4Т 228)

Ако имате богатство Христове благодати у свом срцу, нећете га задржати за себе, јер спасење душа зависи од познавања пута спасења које им ви можете дати. Они, можда, неће доћи к вама и казати вам тежње свога срца, али, многи су гладни, незадовољни, а Христос је умро да би стекли богатство Његове благодати. Шта ћете ви учинити да би и те душе добиле удео у благословима које уживате?...

Растење у благодати показује се повећањем способности за рад у Божјем делу. Онај који учи у Христовој школи знаће како треба да се моли и како да говори у Учитељево име. Схватајући да му недостаје мудрости и искуства, он ће се уписати у школу великог Учитеља, јер зна да само на тај начин може да стекне савршенство у Господњој служби. И тако ће свакога дана постајати све способнији да схвати духов- на питања. На крају сваког новог дана, проведеног у вредном раду, биће још боље припремљен да помаже ближњима. (ХП 320)

Многи Христови следбеници тек треба да науче важну поуку о драговољној ревности у извршавању неопходних животних дужности. Потребно је много више благодати, много више уравнотеженог карактера да би могли радити за Бога у својству механичара, трговца, правника или земљорадника, да начела хришћанства буду унесена у уобичајени пословни живот, него радити као признати мисионар у неком пољу. Човек мора да има велику духовну снагу да унесе религију у радионицу или у канцеларију, посвећујући делове свакодневног живота, уређујући сваки пословни подухват у складу с мерилима из Божје речи. Али, то је управо оно што Господ захтева. (СТ 279)

СКРОМНЕ ПРИЛИКЕ, 29. ОКТОБАР

»Све што ти дође на руку да чиниш, чини по могућности својој!« (Проповедник 9,10)

Ништа неће тако распламсати самопрегорну ревност, ништа неће тако употпунити и ојачати карактер као укључивање у рад за ближње... Нико не треба да чека да буде позван у неко удаљено поље да би почео да помаже ближњима. Врата службе су свуда отворена. Свуда око нас налазе се они којима је потребна наша помоћ. Удовице, сирочад, болесници, самртници, ожалошћени, обесхрабрани, незналице, изгнаници налазе се на све стране.

Својом посебном дужношћу треба да сматрамо рад за оне који живе у нашем суседству. Размишљајмо како бисмо на најбољи начин могли да помогнемо онима који не показују никакво интересовање за религију. Док разговарамо са својим пријатељима или суседима, заинтересујмо се за њихово духовно, као и телесно добро. Говоримо им о Христу као о Спаситељу који опрашта грехе. Позовимо своје суседе у свој дом, читајмо с њима текстове из наше драге Библије или из књига које објашњавају њене истине. Позовимо их да нам се придруже у песми и молитви. На тим малим окупљањима и сам Христос биће присутан, баш као што је обећао, и срца ће бити дирнута Његовом благодаћу...

Многи се жале да им је живот сиромашан садржајем. Међутим, они могу допринети да њихов живот постане богатији и утицајнији, само ако то желе! Они који љубе Исуса свим срцем, умом и душом, и ближњега као себе, имају пред собом широко поље да искористе своје способности и свој утицај. Нико не сме да занемари мале прилике зато што очекује веће послове. Ви ћете, можда, успешно обављати мали посао, али жалосно промашити покушавајући да обавите неко веће дело, и тако се обесхрабрити. Само ако се свом

снагом заложите да обавите оно што треба да обавите, ви ћете се оспособити за веће дело. Али, пропуштајући свакодневне прилике, занемарујући мале послове који су им били на домаку, многи су остали без рода и пропали...

У пољима у којима су околности биле тако тешке и обесхрабрујуће да су многи одбијали да раде у њима, дошло је до значајних промена трудом самопрегорних радника. Они су радили стрпљиво и истрајно, не ослањајући се на своју снагу, већ на Бога, и Његова благодат им је помогла. Величина добра које је на тај начин било учињено можда неће бити схваћена у овом свету, али ће благословени резултати бити препознати у вечности. (БЖ, стр. 82.83)

ЗАШТО НЕВОЉЕ?, 30. ОКТОБАР

»И сеиће као онај који лије и чисти сребро, и очистиће синове Левијеве, и претопиће их као злато и сребро, и они ће приносити Господу приносеу правди.« (Малахија 3,3)

Овде је реч о процесу оплемењивања и чишћења, који треба да обави Господ над војскама. Свакако да ће то дело души бити врло неугодно, али се само на тај начин може уклонити смеће и срамотна нечистота. Све наше невоље су неопходне да нас приближе нашем небеском Оцу, кроз послушност Његовој вољи, да бисмо могли да Му понудимо принос у правди. Бог је свима нама дао способности и таланте које треба да искористимо, и неопходно нам је ново и живо искуство у духовном животу да бисмо испунили Божју вољу. Никакво искуство из прошлости не може задовољити наше садашње потребе или нас оспособити да савладамо тешкоће ка свом путу. Ми морамо свакога дана добијати нову благодат и нову снагу да бисмо постали победници...

Аврам, Мојсије, Илија, Данило и многи други били су сви врло болно кушани, али сваки на свој начин. Сваки пролази кроз своју посебну пробу, кроз своје посебне невоље у драми живота, али иста невоља ретко се још једном појављује. Свако стиче своје посебно искуство, јединствено по свом карактеру и околностима, да би обавио одређено дело. Бог има посао, сврху за живот свакога од нас поједи-начно. Свако дело, ма колико незнатно, има своје место...

Желела бих да сви буду свесни да сваки корак који предузимају оставља трајан и снажан утисак на њихов сопствени живот, као и на карактер других. О, колико нам је онда неопходна веза са Богом! Колико нам је неопходна божанска благодат да усмерава сваки наш корак, да нам показује како да усавршимо свој хришћански карактер!

Хришћани ће морати да пролазе кроз нове сукобе и нове невоље у којима им њихова пређашња искуства неће бити довољна као водичи. Ми се сада морамо учити од свог божанског Учитеља исто толико колико и у било којем другом раздобљу свога живота, а можда чак и више. И што више искустава стичемо, што се више приближавамо чистом небеском виделу, то ћемо у себи препознати више мана којима је неопходна реформа... Пут праведников је пут сталног напредовања, из снаге у снагу, из благодати у благодат, из славе у славу. Божанско просветљење повећаваће се све више и више, у складу с нашим напредовањем, оспособљавајући нас да се суочимо с одговорностима и невољама које нас очекују. (R&H, 22. јун 1886)

БОЖЈА ПУНИНА, 31. ОКТОБАР

»И познати претежнију од разума љубав Христову, да се испуните сваком пунином Божјом.« (Ефесцима 3,19)

Бог позива оне који знају Његову вољу да извршавају Његову реч. Слабост, млакост и неодлучност покрећу сотонине нападе, тако да ће они који дозвољавају тим особинама да се развијају бити, као беспомоћни плен, однесени таласима искушења...

Свако средство благодати мора се марљиво искористити да би Божја љубав могла обиловати у души све више и више, »да кушате што је боље, да будете чисти и без спотицања на дан Христов, напуњени плодова правде кроз Исуса Христа, на славу и хвалу Божју«. (Филибљанима 1,10.11) Ваш хришћански живот мора да добије енергичан и одлучан облик. Ви можете достићи високи идеал који вам је постављен у Писму, и то морате учинити уколико желите да будете Божја деца. Ви не можете мировати; морате или напредовати или назадовати. Морате стећи духовно знање да бисте »могли разумети са свима светима шта је ширина и дужина и дубина и висина и познати претежнију од разума љубав Христову, да се испуните сваком пунином Божјом«...

Хоћете ли да ваше хришћанско растење буде ограничено, или да стекнете искуство здравог напредовања у духовном животу? Тамо где има духовног здравља има и растења. Божје дете расте, док не достигне меру раста висине људи и жена у Исусу Христу. Нема граница том напредовању...

Ми треба да остваримо велике победе, или да изгубимо Небо уколико их не постигнемо. Телесно срце мора да буде разапето, јер је склоно моралној покварености, а њен крај је смрт. Ништа осим животодавног утицаја Јеванђеља не може да помогне души. Молите се да моћна енергија Светога Духа, са својом оживљујућом, окрепљујућом, преображавајућом снагом

досегне душу и да слично електричном удару, који погађа паралисану душу и чини да сваки њен живац буде прожет новим животом, постигне да се цели човек из свог замрлог, телесног, чулног стања, врати у стање духовног здравља. На тај начин ћете постати учесници у божанској природи, ослободивши се покварености коју су у свет донеле страсти; у вашој души показа се обличје Онога чијим се ранама исцелисмо. (5Т 263-267)

НОВЕМБАР—Само благодаћу

[313]

ПЛАТА ИЛИ ДАР?, 1. НОВЕМБАР

»Јер је плата за грех смрт, а дар Божјије живот венни у Христу Исусу, Господу нашему.« (Римљанима 6,23)

Човеку су приликом стварања биле дароване племените особине и добро уравнотежен ум. Био је савршен као биће, и у савршеном складу с Богом. Његове мисли биле су чисте, његови циљеви свети. Али, непослушност је изопачила његове способности и уместо љубави, појавила се себичност. Преступ је тако ослабио његову природу да се својом снагом више није могао одупрети сили зла. Постао је сотонин роб, и остао би заувек да се сам Бог није умешао. Кушач је намеравао да осујети план који је Бог имао приликом стварања човека, и да Земљу испуни тугом и очајањем. (ПХ, стр. 17)

По својој природи, ми смо далеко од Бога. Свети Дух описује наше стање овим речима: »Мртви за преступљења и грехе своје!« »Сва је глава болесна и све је срце изнемогло!« »Нема ништа здрава!«(Ефесцима 2,1; Исаија 1,5.6) Ми смо се заплели у сотонину мрежу, он нас је »уловио живе за своју вољу«. (2. Тимотију 2,26) А Бог жели да нас исцели, да нас ослободи. Али, пошто захтева потпуну промену, обнављање целе наше природе, морамо се потпуно предати Њему.

Борба против самога себе је највећа борба која је икада вођена. Одрицање од самога себе, покораване свега Божјој вољи не успева без борбе; душа се мора покорити Богу да би се могла препородити и постати света...

Бог не утиче силом на вољу својих створења. Он не може да прихвати изразе поштовања који нису дати драговољно и свесно. Изнуђена покорност спречила би сваки прави развој ума или карактера; начинила би од човека обични аутомат. То није Створитељева намера. Он жели да човек, врхунски израз Његове стваралачке силе, достигне највиши степен развоја. Он поставља пред нас висине благослова до којих жели да нас

уздигне својом благодаћу. Он нас позива да Му се предамо да би могао да изврши своју вољу у нама. Нама је препуштено да одлучимо хоћемо ли да будемо ослобођени ропства греху, да бисмо уживали узвишену слободу Божјих синова. (Исто, стр. 36,37)

ОДРЕДИТИ ЦЕНУ, 2. НОВЕМБАР

»Но, што ми беше добитак, оно примих за штету Христа ради.« (Филибљанима 3,7)

Мојсије се одрекао очекиваног царства, Павле предности богатства и части у своме народу, и то све ради живота испуњеног ношењем одговорности у Господњој служби. Многима живот ових људи изгледа као живот одрицања и жртве. Да ли је заиста било тако?...

Мојсију је била понуђена фараонова палата и владарски престо; али, у тим господским дворovima било је грешних задовољстава која су наводила људе да забораве Бога, и он је уместо њих изабрао »постојано добро и правду«. (Приче 8,18) Уместо да се повеже с величином Египта, изабрао је да свој живот повеже с Божјом намером. Уместо да даје законе Египту, он је по божанском упутству оставио законе свету. Постао је оруђе преко кога је Бог људима објавио начела која су заштита дома и друштва, и угаони камен напретка народа - начела која данас признају највећи људи света као темељ свега што је најбоље у владавини коју људи постављају.

Величина Египта лежи у праху. Његова моћ и цивилизација су ишчезле. Али Мојсијево дело никада не може пропасти. Велика начела праведности, чијем је успостављању посветио свој живот, остају вечно...

С Христом на путовању кроз пустињу, с Христом на брду преображења, с Христом у небеским дворovima - Мојсије је на Земљи био благословен и на благослов, а на Небу у части.

И Павла је у његовим разноврсним задацима подржавала окрепљујућа сила Христовог присуства. Сам је изјавио: »Све могу у Христу Исусу, који ми моћ даје!«(Филибљанима 4,13)... Ко може проценити какав је утицај на свет имало Павлово животно дело? Колико од свих тих благотворних утицаја који ублажавају страдање, теше жалосне, обуздавају зло, уздижу

живот изнад свега што је себично и чулно и озарују га надом у бесмртност, колико од свега тога треба приписати делу Павла и његових сарадника док су, носећи Јеванђеље о Божјем Сину, незапажени путовали из Азије све до обала Европе?

Колика је вредност било којег живота који је послужио као Божје оруђе у ширењу таквих благословених утицаја? Колику ће вредност у вечности имати посматрање резултата таквог животног дела? (ВС, стр. 59-61)

ПОГЛЕДАЈ И ЖИВИ!, 3. НОВЕМБАР

»И као што Мојсије подиже змију у пустињи, тако треба син човенји да се подигне, да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни.« (Јован 3,14.15)

Подизање бронзане змије (4. Мојсијева 21,4-9) требало је да пренесе Израиљцима важну поуку. Они сами нису били способни да спасу себе од смртоносног деловања отрова у својим ранама. Само је Бог могао да их излечи. Од њих је тражено да покажу веру у средство које им је Бог дао. Требало је да погледају да би живели. Богу се може угодити само вером, а они су гледајући змију показивали своју веру. Знали су да змија нема никаквих заслуга за њихово оздрављење, већ да само представља симбол Исуса Христа, да им је на тај начин била приказана неопходност веровања у Његове заслуге. До тада су многи приносили Богу жртве и сматрали да су на тај начин довољно окајали своје грехе. Нису се ослањали на Откупитеља који ће доћи и кога су те жртве само симболично представљале. Господ их је учио да њихове жртве, саме по себи, немају ни снаге ни заслуга баш као ни бронзана змија, али да оне, као и она, треба да усмере њихове мисли на Христа, велику жртву за грех...

Израиљци су спасавали свој живот гледајући према уздигнутој змији. Тим погледом изражавали су своју веру. Остајали су живи зато што су веровали Божјој речи и ослањали се на средство које им је било понуђено за оздрављење. Тако и грешник треба да гледа на Христа да би живео. Он добија опроштење вером у Христову жртву помирења. За разлику од непомичног, мртвог симбола, Христос има заслуге, има моћ да излечи покајаног грешника.

Иако грешник није у стању да спасе сам себе, ипак може нешто учинити да би осигурао своје спасење. Христос каже: **»Који долази к мени, нећу га истерати напоље!«**(Јован 6,37)

Ми морамо доћи к Њему; и када се будемо покајали због својих греха, морамо веровати да нас је прихватио и да нам је опростио. Вера је дар од Бога, али воља да је изразимо припада нама. Вера је рука којом се душа хвата за Божју понуду благодати и милости...

Исус нам је дао своју реч; Он ће заиста спасити све који долазе к Њему. Иако ће милиони оних којима је неопходно оздрављење одбацити Његову понуђену милост, ниједан од оних који се поуздају у Његове заслуге неће бити препуштен пропасти. (СПП, стр. 392-394)

КАДА ЈЕ СОТОНА НЕМОЋАН?, 4. НОВЕМБАР

»Господ је близу оних који су скрушена срца, и помаже онима који су смерна духа.« (Псалам 34, 18)

Сотона зна да ће они који од Господа траже опроштење и благодат, добити оно што траже; зато им и напомиње њихове грехе да би их обесхрабрио. Онима који се труде да буду послушни Богу, стално покушава да нешто приговори. Чак и њихову најбољу и најприхватљивију службу покушава да прикаже као недостојну. Безбројним преварама, најподмуклијим и најокрутнијим, труди се да изнуди њихову осуду.

Уколико се ослони на своју снагу, човек није у стању да се суочи с непријатељевим оптужбама. У одећи која је упрљана грехом, спреман да призна своју кривицу, он стоји пред Богом. Али Исус, наш Заступник, улаже свој призив у корист оних који су својим покајањем и вером поверили своје душе Њему на чување. Он заступа њихов случај и уз помоћ моћног доказа са Голготе, побеђује њиховог тужитеља. Његова савршена послушност Божјем закону дала му је сву власт и на Небу и на Земљи, и Он од свога Оца тражи милост и помирење за гре-шног човека. Тужитељу свога народа изјављује: »Господ да те укори, сотоко! Ово су они које сам откупио својом крвљу, то су главље истргнуте из огња!« Онима који су се у вери ослонили на Њега, даје сигурно обећање: »Види, узех с тебе безакоње твоје, и обукох ти нове хаљине!« (Захарија 3,4)

Сви они који обуку одећу Христове праведности стајаће пред Њим као Његови изабрани, верни и истинити. Сотона нема моћи да их истргне из Спаситељеве руке. Христос неће дозволити да и једна једина душа, која је у вери затражила Његову заштиту, падне под власт непријатеља. Он је дао своју реч: »Нека се ухвати за силу моју да учини мир са мном, и

учиниће мир са мношћом!»(Исаија 27,5) Обећање дато Исусу, сину Јоседекову, дато је свима: »Ако уздржиш што сам наредио... даћу ти да ходиш међу овима који стоје!» (Захарија 3,7) Божји анђели ходиће с њихове обе стране, већ у овој свету, а на крају стајаће међу анђелима који окружују Божји престо. (ИПЦ, стр. 380)

***»Благо гладнима и жеднима правде, јер ће се наситити.«
(Матеј 5,6)***

Окада бисте могли схватити какве богате залихе благодати и силе чекају да их затражите! Они који су гладни и жедни праведности, наситиће се и напојити! Ми морамо показивати већу веру док тражимо од Бога све потребне благослове. (5Т 17)

Снага која се стиче у молитви Богу, заједно с личним напорима да се ум увежба да буде промишљен и опрезан, припрема човека за обављање свакодневних дужности и помаже му да остане спокојан у свим околностима, без обзира колико биле тешке. Искушења којима смо свакога дана изложени чине молитву неопходном. Да би нас Божја сила могла вером одржати, наше мисли морају се непрестано уздизати Богу у тихој молитви за помоћ, за видело, за снагу, за знање. Међутим, мисли и молитва не могу заменити озбиљно и верно коришћење вре-мена. И рад и молитва имају своје незаобилазно место у усавршавању хришћанског карактера.

Ми морамо живети животом мисли и животом акције, тихе молитве и марљивог рада... Бог захтева од нас да будемо живе посланице, које познају и читају сви људи. Душа која се обраћа Богу у свакодневној искреној молитви, тражећи снагу, подршку и силу, имаће племените тежње, јасно схватање истине и дужности, узвишене циљеве свога деловања и биће стално гладна и жедна праведности. (4Т 459.460)

Слабости људске природе треба да схватимо и видимо где човек греши у својој самодовољности. И тада ћемо бити пуни жеље да будемо управо оно што Бог жели да будемо - непорочни, племенити, по-свећени. Бићемо гладни и жедни Христове праведности. Да будемо слични Богу, биће једина тежња наше душе. То је била и жеља која је испуњавала

Енохово срце. Читамо да је он ходио с Богом. Он је са одређеном намером проучавао Божји карактер. Није сам себи обележавао пут, или спроводио своју вољу... Трудио се да себе усагласи с божанским ликом. (SDA BC 1,1087)

Нема никаквог изговора за одустајање од борбе или малодушност, јер се сва обећања о небеској благодати односе на оне који су гладни и жедни правде. Јачина тежње представљена глађу и жеђу представља залог да ће жељена потпора бити дата. (7Т 213)

ИЗ ЦЕЛОГ СРЦА, 6. НОВЕМБАР

»И тражићете ме и наћи ћете ме, када ме потражите свим срцем својим.« (Јеремија 29,13)

Многи се ослањају на лажну наду, на наду без правог темеља. Када извор није чист, онда ни вода која тече из њега није чиста. Очистите извор, и имаћете чисту воду. Ако је срце право, онда ће и ваше речи, ваша одећа, ваша дела бити прави. Праве побожности нема довољно. Не бих желела да срамотим свога Учитеља изјавом да је и немарна, лакомислена особа, која се не моли Богу, прави хришћанин. Не! Хришћанин је онај који побеђује искушења и страсти које га нападају. Има лека за душу коју мучи грех. Тај лек је у Исусу, нашем драгом Спаситељу! Његова благодат је довољна и најслабијем; али и најјачи мора имати Његове благодати, или ће пропасти.

Видела сам како се та благодат може добити. Уђите у своју клет, и ту, у самоћи, отворите своје срце Богу: »Учини ми, Боже, чисто срце и дух прави понови у мени!« (Псалам 51,10) Будите озбиљни, будите искрени! Усредна молитва може много учинити. Као Јаков борите се с Богом у молитви. Борите се као Исус у гетсиманском врту, нека крвави зној тече с вашег чела. Морате уложити напор! Не напуштајте своју клет док не будете јаки у Господу; а онда стражите, и све док будете стражили, док се будете молили, бићете у стању да савладавате своје укорене, опаке грехе и Божја благодат ће заиста моћи да се покаже у вама!

Боже сачувај да престанем да вас опомињем! Млади пријатељи, тражите Господа из целог срца! Будите ревносни у томе, и када искрено осетите да бисте пропали без Божје помоћи, када будете чезнули за Њим као што кошута чезне за потоком, Господ ће вам брзо уделити снагу. Осетићете мир који надмашује сваки разум. Ако очекујете спасење, морате се молити... Молите се Богу да у вама изврши темељиту реформу,

тако да се у вашем животу покажу родови Његовог Духа... Предност је сваког хришћанина да на себи осети снажно деловање Божјега Духа. Онда ће благи, небески мир прожимати мисли, и ви ћете уживати да размишљате о Богу и Небу. Гостићете се славним обећањима из Божје речи. Ипак, имајте на уму да сте тек започели да живите хришћанским животом. Знајте да сте тек учинили прве кораке на путу који води у вечни живот. (1Т 158. 159)

ТО НИЈЕ ОД ВАС, 7. НОВЕМБАР

»Јер сте благодаћу спасени кроз веру, и то није од вас, дар је Божју!« (Ефесцима 2, 8)

Апостол је желео да они којима пише, имају на уму да у свом животу морају показати величанствену промену коју је у њима покренула Христова преображавајућа благодат. Требало је да постану видело свету, да својим очишћеним, посвећеним карактером шире утицај којим ће онемогућити утицај сотонских оруђа. Требало је да се увек сећају речи: »И то није од вас!« Свакако да сами нису могли да промене своје срце. И зато, када својим напорима буду покренули душе да напусте редове сотонских присталица и стану на Христову страну, неће смети да себи припишу било какву заслугу за преображење које се догодило. (R&H, 10. мај 1906)

Бог позива све оне који то хоће да дођу да слободно пију са извора воде живота. Божја сила је један од чинилаца успешности у великом делу постизања победе над светом, телом и ђаволом. У складу с божанским планом треба да следимо сваки зрак светлости који нам долази од Бога. Човек без Бога не може ништа да постигне, а Бог је тако обликова освоје планове да у делу обнављања људског рода ни Он не може ништа да постигне без сарадње људског и божанског елемента. Део који се захтева од човека неизмерно је мали, а ипак, по Божјем плану, то је управо онај део који је неопходан да би целокупно дело постигло успех. (MS 113,1898)

Велика промена која се запажа у животу грешника после обраћења не остварује се никаквом људском добротом...

Онај који обилује милошћу дао нам је своју благодат. Стога Њему треба да се уздижу наше хвале и захваљивања, јер је постао наш Спаситељ. Нека Његова љубав, испуњавајући наше срце и наш ум, потече из нашег живота богатим токовима благодати. Док смо још били мртви у својим преступима и

гресима, Он нас је подигао у духовни живот. Он је донео благодат и опроштење, испуњавајући душу новим животом. Управо тако грешник прелази из смрти у живот. Он сада преузима своје нове дужности у Христовој служби. Његов живот постаје честит и крепак, испуњен добрим делима. Христос је рекао: »Јер ја живим, и ви ћете живети!«(Јован 14,19)...

Неће бити другог времена милости. Сада, док још зове, ако будемо чули Господњи глас и ако се будемо потпуно обратили Њему, Он ће имати милости према нама и заиста нам опростити. (R&H, 10. мај 1906)

ОБНОВЉЕНИ МИР, 8. НОВЕМБАР

»Благодат вам и мир од Бога, Оца нашега, и Господа Исуса Христа.« (Колошанима 1,2)

Христос је »Кнез мира« (Исаија 9,6) и Његова мисија враћа и Земљи и Небу мир који је грех нарушио. »Оправдавши се, дакле, вером, имамо мир с Богом кроз Господа својега Исуса Христа.«(Римљанима 5,1) Ко год пристане да одбаци грех и отвори своје срце Христовој љубави, постаје учесник у овом небеском миру.

Нема другог темеља мира осим овога. Христова благодат, примљена у срце, сузбија свако непријатељство; она стишава сукобе и испуњава душу љубављу. Онога ко је у миру с Богом и својим ближњима, нико не може учинити несрећним. У његовом срцу неће бити зависти; зла сумњичења ту немају места; мржња не може постојати. Срце које је у складу с Богом испуњено је небеским миром и шири његов благословени утицај на све око себе. Дух мира ће се као роса спуштати на срца уморна и измучена од световних сукоба.

Христови следбеници послани су у свет с вешћу мира. Сваки који тихим и несвесним утицајем светога живота показује Христову љубав, сваки који речју или делом наведе ближње да се одрекну греха и предају своје срце Богу, спада у градитеље мира...

Дух мира је доказ њихове повезаности с Небом. Они су окружени пријатним Христовим миомирисом. Миомирис живота и лепота карактера откривају свету да су постали деца Божја. Људи увиђају да су они били са Исусом. (МБ, стр. 44.45)

Христова благодат мора да буде уткана у сваки степен развоја карактера... Свакодневно урастање у Христов живот ствара у души блаженство мира; такав живот стално доноси род... У животу оних који су откупљени Христовом крвљу, самопрегор ће бити стална појава. Видеће се доброта и

праведност. Тихо, унутрашње искуство учиниће да живот буде пун побожности, вере, кроткости, стрпљења. То треба да постане наше свакодневно искуство. Ми треба да обликујемо карактер слободан од греха - карактер који је постао праведан под утицајем Христове благодати која станује у нама. (СН 633.634)

[321] **ЗАЈЕДНИШТВО С ХРИСТОМ, 9. НОВЕМБАР**

»Него се обуците у Господа нашега Исуса Христа; и телу не угађајте по жељама.« (Римљанима 13, 14)

Да би остварио спасење људи, Бог се служи различитим средствима. Он се обраћа људима преко своје Речи и својих слугу, Он им преко Светога Духа шаље поруке у којима их опомиње, укорава и поучава. Та средства су одређена да просветле разумевање људи, да им открију њихову дужност и њихове грехе, али и благослове које треба да добију; да пробуде у њима свест о духовном сиромаштву, тако да могу отићи Христу и у Њему наћи благодат која им је неопходна...

Сваки појединац, својом одлуком, или одбацује Христа, одбијањем да гаји Његов дух и следи Његов пример, или улази у лично заједништво са Христом самоодрицањем, вером и послушношћу. Ми морамо, сваки за себе, да изаберемо Христа, зато што је Он први изабрао нас. Ово заједништво са Христом треба да успоставе управо они који су по својој природи у непријатељству с Њим. То је однос крајње зависности, у који мора да уђе охоло срце. То је свеобухватно дело; и многи који тврде да су Христови следбеници не знају ништа о њему. Они само речима прихватају Спаситеља, али не као јединог Владара свога срца...

Да бисмо се одрекли своје воље, можда онога што по сопственом избору волимо или желимо, морамо уложити напор, при чему многи оклевају, посрћу или се враћају. Међутим, ту битку мора да води свако истински обраћено срце. Ми се морамо борити против искушења у себи и изван себе. Морамо постићи победу над собом, разапети наклоности и страсти, а онда започети заједништво душе са Христом... Када се то заједништво образује, може се сачувати само сталним, озбиљним и мучним напорима. Христос се служи својом силом да одржи и заштити ту свету везу, а зависни, беспомоћни

грешник мора да допринесе свој део улажући неуморне напоре, или ће га сотона својом окрутном, лукавом силом одвојити од Христа...

Ваше порекло, углед, богатство, таленти, врлине, ваша побожност, човекољубље... неће успоставити везу јединства између ваше душе и Христа. Ваша повезаност са Црквом... неће вам ништа користити уколико не верујете у Христа. Није довољно веровати нешто о Њему. Ви морате веровати у Њега. Ви се морате потпуно ослонити на Његову спасоносну благодат. (5Т 46-49)

»Јер Бог, који рене да из таме засветли видело, засветли у срцима нашим на светлост познања славе Божје улицу Исуса Христа.«(2. Коринћанима 4,6)

Слава Божја је Његов карактер. Док се налазио на гори, озбиљно по-средујући пред Богом, Мојсије се молио: »Молим те, покажи ми славу своју!« Одговарајући, Господ је изјавио: »Учинићу да прође све добро моје испред тебе, и повикаћу по имену: Господ пред тобом. Смиловаћу се коме се смилујем и пожалићу кога пожалим!« Слава Божја - Његов карактер - била је тада откривена: »Јер пролазећи Господ испред њега викаше: Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином, који чува милост тисућама, прашта безакоња и неправде и грехе, који не правда кривога.« (2. Мојсијева 33,18.19; 34,6.7)

Овај карактер откривен је у Христовом животу. Да би могао својим примером да осуди грех у телу, узео је на себе обличје тела греховнога. Непрестано је посматрао Божји карактер и тај карактер непрестано откривао свету.

Христос жели да и Његови следбеници у свом животу откривају тај исти карактер. У својој посредничкој молитви за своје ученике, сам је изјавио: »И славу (карактер) коју си ми дао, ја дадох њима, да буду једно као ми што смо једно. Ја у њима и ти у мени, да буду сасвим уједно, и да позна свет да си ме ти послао, и да си имао љубав к њима, као и к мени што си љубав имао!«(Јован 17,22.23)

И данас је Његова жеља да посвети и очисти своју Цркву, »... да је метне преда се славну цркву, која нема мане ни мрштине или таквога чега...«(Ефесцима 5,26.27). Христос није могао да затражи од свога Оца никакав већи дар него да онима који верују у Њега дарује свој карактер. Какве ли величине у том захтеву! Какво обиље благодати сваки .Христов следбеник

има предност да прими!... О, када бисмо потпуније знали да ценимо част коју нам је Христос указао! Носећи Његов јарам и учећи се од Њега, ми постајемо слични Њему по тежњама, по кроткости и љубазности, по миомирису карактера. (ST 3. септембар 1902)

ПОСВЕЋЕНО ДУХОВНО ОКО, 11. НОВЕМБАР

»У то ће време човек погледати на творца својега, и очи његове гледаће на свеца Израиљева.« (Исаија 17,7)

Сва блага вечности поверена су Исусу Христу на чување и Он их може дати коме год жели; међутим, како је жалосно што многи тако брзо губе из вида драгоцену благодат која им је понуђена уколико поверују у Њега. Он ће дати небеска блага онима који ће веровати у Њега, гледати на Њега, наставати у Њему... Он позива припаднике свог изабраног, посебног народа, који Га воли и који Му служи, да дођу к Њему и да траже, и Он ће им дати хлеб живота, напојити их водом живота, која ће у њима постати извор воде која тече у живот вечни.

Исус је донео у наш свет нагомилана блага свога Оца и сви који буду веровали у Њега биће усвојени као Његови наследници. Он изјављује да ће велика награда припасти онима који страдају имена Његоваради. (1SM 138)

Овај свет је само мали атом у бескрајном простору којим Бог влада, а ипак је тај малени пали свет драгоценији у Његовим очима него деведесет и девет светова који нису залутали из стада. Када бисмо се поуздали у Њега, Он нас не би оставио да постанемо играчка у рукама сотоне и његових искушења. Бог жели да свака душа за коју је Христос умро постане део Чокота, да буде повезана с Чокотом, да добија храну од Њега. Ми смо потпуно зависни од Бога и због тога морамо бити врло понизни; управо због своје зависности од Њега, наше знање о Њему мора да се веома увећа. Бог жели да одбацимо сваки облик себичности, да дођемо к Њему, али не као да припадамо себи, већ као Господње откупљено власништво. (ТМ 324. 325)

Бог ће ценити и подржавати сваку искрену, ревносну душу која се труди да ходи пред Њим у савршенству Христове

благодати... Зар не би требало да оштрим, посвећеним оком оценимо снагу Божјих обећања, да их применимо на себе, не зато што бисмо тога били достојни, већ зато што је Христос достојан, не зато што бисмо били праведни, већ зато што се живом вером ослањамо на Христову праведност као на своју. (1SM 108)

»А Бог сваке благодати, који вас позва на вечну своју славу у Христу Исусу, он да вас, пошто мало пострадасте, усаврши, да утврди, да укрепи, да утемељи.« (1. Петрова 5,10)

Када прихватите истину, она ће извршити потпуне промене у вашем животу и карактеру; религија значи да Христос станује у вашем срцу, а тамо где је Он, душа напредује у духовној активности, стално растући у благодати, стално се приближавајући савршенству...

То што су вам осећања покренута, што је ваш дух покренут истином не представља стварни доказ да сте хришћани. Питање гласи: Да ли растете у Христу, који је ваш живи Поглавар? Да ли се Христова благодат показује у вашем животу? Бог своју благодат даје људима да би могли чезнути за Његовом још већом благодаћу. Божја благодат стално делује на људско срце и када је човек прихвати, доказ о њеном ј| прихватању појавиће се у његовом животу и карактеру... Христова благодат у срцу увек ће унапређивати духовни живот и покренуће духовно напредовање... Ми не видимо како расту биљке у пољу, али смо ипак сигурни да расту, па како онда не бисмо били свесни сопствене духовне снаге и духовног растења? ...

Суштина целокупног питања хришћанске благодати и искуства је вера у Христа, познавање Бога и Сина Његова кога је послао. Међутим, многи управо овде доживљавају неуспех, јер им недостаје вера у ј Бога. Уместо да желе да се сједине са Христом у Његовом самоодрицању и понизности, они непрестано покушавају да наметну своју врховну власт...

О, када бисте волели Христа онако као што је Он волео вас, не бисте избегавали да стичете искуства у трагичним поглављима патњи Божјега Сина!... Док размишљамо о Христовом понижењу, док посматрамо Његово самоодрицање

и самопрегор, испуњавамо се дивљењем пред таквим испољавањем божанске љубави према грешном човеку. Када, Христа ради, будемо позвани да претрпимо невоље које су понижавајуће по својој природи, уколико смо стекли ум Христов, претрпећемо их с кроткошћу, нећемо се жалити због увреда нити ћемо се противити злу. Показаћемо дух који је наставао у Христу...

Ми треба да носимо Христов јарам, да радимо као што је Он радио на спасавању изгубљених; и они који буду учесници у Његовим патњама биће учесници и у Његовој слави. (R&H, 24. мај 1892)

ХВАЛА БОГУ!, 13. НОВЕМБАР

»Помињаћу доброти Господњу, хвалу Господу за све што нам је учинио Господ, и мноштво добра што је учинио дому Израилеву по милости својој и по великој доброту сеојој.« (Исаија 63,7)

Када свест о Божјој доброту непрестано буде освежавала душу, то ће показати израз спокојства и радости на лицу. То ће се изражавати речима и делима. Великодушни, Свети Христов Дух, који делује на ср-це, учиниће да утицајем свога живота обраћамо ближње Богу...

Зар немамо разлога да говоримо о Божјој доброту, да причамо о Његовој моћи? Када су пријатељи добри према нама, сматрамо предно-шћу да им захвалимо на њиховој љубазности. Колико више радости би нам причињавало да своју захвалност изразимо Пријатељу од кога нам долази сваки добри и савршени дар? Зато нека се у свакој цркви негује изражавање захвалности Богу. Научимо своје усне да хвале Бога у породичном кругу... Нека наши дарови и прилози изражавају нашу захвалност за предности у којима свакодневно уживамо. У свему треба да испољавамо своју радост у Господу...

Давид изјављује: »Мило ми је што Господ услиши молитвени глас мој; што пригну к мени ухо своје; и зато ћу га у све дане своје призива-ти.«(Псалам 116,1.2) Божја доброта, која Га наводи да чује и услишава наше молитве, намеће нам велику обавезу да Му изразимо своју за-хвалност за дарове које нам је дао. Требало би да хвалимо Бога много више него што то чинимо. За благослове које примамо као одговор на своје молитве треба одмах захвалити...

Ми ожалашћавамо Христовога Духа својим приговорима, гунђањима и незадовољствима. Не бисмо смели срамотити Бога својим жа-лопојкама због невоља које нам изгледају тешке.

Све невоље које при-мамо као васпитно средство доносиће нам радост. Цели наш верски живот постаће тада снажнији, узвишенији, племенитији, одисаће ми-омирисом добрих речи и дела. (R&H, 7. мај 1908)

Нека Божји мир завлада у вашој души. Онда ћете имати снаге да поднесете сва страдања и хвалићете Бога што имате снаге да их пре-трпите. Хвалите Господа; говорите о Његовој доброту; причајте о Ње-говој моћи! Улепшајте атмосферу која окружује вашу душу... Хвалите Бога срцем, душом и гласом, хвалите Онога који је здравље вашем ли-цу, ваш Спаситељ и ваш Бог. (ML 174)

НИШТА НАМ НИЈЕ УСКРАЂЕНО, 14. НОВЕМБАР

»Јер је Господ Бог сунце и штит; Господ даје благодат и славу. Онима који ходеу безазлености неускрађује ниједнога добра!« (Псалам 84,11)

»Који, дакле, свога сина не поштеде, него га предаде за све нас, каКО, дакле, да нам с њиме све не дарује?«(Римљанима 8,32) Покушајмо да проценимо Велику Жртву коју је Бог принео нас ради! Он нам никада неће спремније стављати на располагање дарове своје благодати него што то данас чини! Христос је дао свој живот за људе да би могли да схвате колико их воли. Он не жели да ико пропадне, него да сви дођу у покајање. Сви који своју вољу покоре Његовој, могу добити живот који ће се мерити божанским животом... Мач правде пао је на Њега да бисмо се ми ослободили. Он је умро да бисмо ми живели...

Ми треба да стојимо чврсто уз начела Божје речи, имајући на уму да је Бог с нама и да ће нам дати снаге да се суочимо са сваким новим искуством. У свом животу увек уздигимо начела праведности да бисмо у име Господње могли да идемо напред из снаге у снагу... Ценимо као врло драгоцену дело које Господ обавља преко народа који држи Његове заповести, дело које ће, силом Његове благодати, постајати све снажније и успешније што време буде пролазило. Непријатељ покушава да потамни разум Божјег народа, да ослаби његову успешност; али, ако Божји народ буде радио по упутствима Божјега Духа, Бог ће пред њим отворати врата за могућности да се саграде старе пустолине. Он ће стицати искуство сталног растења у сигурности и снази све док се Господ не буде спустио с Неба са силом и славом великом да запечати печатом коначне победе чела својих изабраних и верних.

Господ жели да дело вести трећег анђела иде напред са све већим успехом. И као што је у сва времена радио да улије храбрости и снаге припадницима свога народа, тако и у ово наше доба жели да доведе до победоносног завршетка намеру коју има са својом Црквом. Он позива своје свете да јединствено иду напред, да иду из снаге у још већу снагу, из вере у још снажнију веру у праведност и истинитост Његовог дела. (R&H, 11. јануар 1912)

»Зато, љубазни, запрегнувши бедра својега ума будите трезни, и зацело се надајте благодати која ће вам се принети кад дође Исус Христос.« (1. Петрова 1,13)

Нема много оних који су свесни своје дужности да треба да управљају мислима и маштом. Неукроћени ум је врло тешко усмерити према корисним темама. Међутим, ако мисли нису правилно усмерене, религија не може да напредује у души. Ум мора да буде заузет светим и вечним темама, јер ће се иначе бавити безвредним и површним мислима. Моралне и интелектуалне снаге морају бити дисциплиноване, а оне ће заиста ојачати и поправити се вежбањем.

Да бисмо правилно разумели ово питање, морамо имати на уму да је наше срце по природи изопачено, да сами по себи нисмо у стању да идемо правим путем. Једино помоћу Божје благодати, сједињене с нашим најозбиљнијим напорима, можемо постићи победу. (СТ 544)

Свака зла склоност треба да буде сузбијена уз помоћ Христове бла-годати, али не на неки млитав, неодлучан начин, већ са чврстом намером, са одлуком да нам Христос буде Узор. Почните да волите оно што је Исус волео, ускратите своју љубав ономе што не јача добре побуде. Улажући одлучне напоре, трудите се да свакога дана учите иусавршавате свој карактер. Ви морате имати чврсту намеру да себе обуздате и постанете оно што знате да Бог жели да постанете. (КН 135)

Ум, исто тако као и срце, мора да буде посвећен Божјој служби. Бог има право на све што је у нама. Христов следбеник не сме да се упушта ни у какво задовољство или да се укључи у било који подухват, колико год да изгледају безазлени или похвални, уколико му просветљена савест говори да ће тиме умањити своју ревност или ј ослабити своју духовност. Сваки хришћанин треба да се труди да задржи плимину зла, да спасе

наше младе од утицаја који би их могли однети у пропаст. Нека нам Бог помогне да крчимо свој пут насупротив матици зла. (СТ 544)

МИ СМО ДУЖНИЦИ, 16. НОВЕМБАР

»И опрости нам дугове наше као и ми што опраштамо дужницима својим.« (Матеј 6,12)

Овде је затражен велики благослов, али под условом. Ми смо сами поста-вили тај услов. Ми смо сами затражили да се Божја милост према нама одмерава сразмерно цилости коју смо спремни да укажемо својим ближњима. Христос изјављује да ће то бити прихваћено као правило по коме ће Господ поступати према нама: »Јер ако опраштате људима грехе њихове, опростиће и вама отац ваш небески. Ако ли не опраштате људима греха њихових, ни отац ваш неће опростити вама греха ваших.« (Матеј 6,14.15) Неупоредиви услови! Само, како их мало разумемо или поштујемо! Један од најубичајенијих грехова, и грех коме се приклањамо с најразорнијим последицама, представља гајење непомирљивог духа. Колики међу нама гаје непријатељство или освету и онда долазе и клањају се пред Господом, тражећи да им буде опроштено онако како они опраштају другима! Сигурна сам да уопште не схватају право значење своје молитве, јер се иначе не би усудили да је изрекну својим уснама. Ми свакога дана и свакога тренутка зависимо од Божје милости опроштења; па како онда можемо да гајимо огорченост или злу мисао према онима који су грешници као и ми? (5Т 170)

Чињеница да толико много дугујемо Христу, намеће нам најсветију обавезу према онима ради чијег је спасења умро. Према њима треба да покажемо исто саучешће, исто нежно саосећање и исту несебичну љубав коју је Он испољио према нама. (5Т 170)

Онај који није спреман да опрости затвара управо онај једини канал преко којег може да добије милост од Бога. Никако не смемо да мислимо да смо у праву да ускратимо опроштење онима који су нас повредили све док не признају

своју грешку. Нема никакве сумње да је њихова дужност да понизе своје срце покајањем и признањем; међутим, ми морамо гајити дух саучешћа према онима који су се огрешили о нас, без обзира да ли су признали или не своју грешку. Колико год да су нас болно повредили, ми не смемо да тугујемо због тога, да сами себе сажаљевамо што смо повређени. Не, као што се надамо да ће нам Бог опростити увреде које смо Њему нанели, и ми морамо опраштати свима који су се недолично понашали према нама...

Када излазимо пред Бога, ово је услов с којим се суочавамо на самом прагу! Примивши милост од Њега, морамо савладати себе и Његову благодат поделити с другима! (МБ, стр. 143-145)

У ХРИСТОВОЈ ШКОЛИ, 17. НОВЕМБАР

***»Уразумићу те и показаћу ти пут којим да идеш;
световаћу те, окоје моје на теби!« (Псалм 32,8)***

Онај који се марљиво труди да стекне мудрост у људским школама треба да има на уму да још једна школа има право на њега као на ученика. Христос је био највећи учитељ кога је свет икада видео. Он је људима донео знање непосредно са Неба...

У Христовој школи ученици никада не дипломирају. Међу њима има младих и старих. Они који слушају поуке божанског Учитеља стално напредују у мудрости, углађености и племенитости душе, и на тај начин се припремају да уђу у ону вишу школу у којој ће се њихово напредовање наставити током целе вечности.

Бескрајна Мудрост износи пред нас велике животне поуке — поуке о дужности и срећи. Те поуке често су тешке за учење, али без њих не можемо стварно напредовати... Управо у овом свету, усред свих невоља и искушења, треба да постанемо способни за друштво непорочних и светих. Они који дозволе да их проучавање мање важних тема толико заокупи да забораве да уче у Христовој школи, суочавају се с бескрајним губитком...

Христова религија шири обновитељски утицај који преображава цело биће, уздиже човека изнад свих понижавајућих порока, повезује његове мисли и жеље с Богом и Небом... Свака способност, свака особина, све чиме је Створитељ обдарио синове људске, треба да се употреби на Божју славу; и управо у том слављењу наћи ће своју најчистију, најсветију и најсрећнију примену. Док се верско начело буде уздизало изнад свега, док се буде налазило на првом месту, сваки искорак напред у стицању знања или у усавршавању интелекта биће и корак напред према спајању људскога с божанским, ограниченога с неограниченим...

Онај који следи божанско вођство пронашао је једини прави извор спасоносне благодати и истинске среће, стекао је моћ да срећу доноси свима око себе... Љубав према Богу прочишћава и оплемењује сваки укус и сваку тежњу, појачава сваку наклоност, осветљава свако достојно уживање. Она оспособљава човека да цени све што је истинито, добро и лепо и да ужива у томе. (СТ 50-53)

ДАН ИСПИТА, 18. НОВЕМБАР

»Испитај ме, Господе, и искушај ме, претони што је умени и срце моје!« (Псалам 26,2)

Господ у свом провиђењу доводи човека у положај у коме ће моћи да испита његове моралне снаге и открије његове побуде, тако да човек може да усаврши оно што је у њему добро, а одбаци оно што је зло. Бог жели да се Његове слуге упознају с моралним организмом свога срца. Да би то постигао, често дозвољава да их досегне огањ невоље тако да се могу прочистити...

Истинска врлина спремна је да буде окушана; ако се противимо да нас Господ испита, наше стање је заиста озбиљно. Бог оплемењује и чисти душу; у врелини пећи, троска се заувек одваја од чистог сребра и злата хришћанског карактера. Исус будно прати ту пробу. Он зна шта је потребно за прочишћавање драгоценог метала тако да може да одсјајује блиставост Његове божанске љубави. (4Т 85.86)

Ја вас позивам да »сами себе окушате јесте ли у вери, сами себе огледајте«. (2. Коринћанима 13,5) Да бисмо одржали топлину и чистоту хришћанске љубави, морамо непрестано добијати нову залиху Христове благодати...

У овом времену сукоба и невоља, нама је неопходна сва подршка и сва утеха коју можемо извући из праведних начела, из чврстих верских уверења, из трајне сигурности у Христову љубав, и из богатог искуства у духовним питањима. Ми ћемо достићи пуну висину раста људи и жена у Исусу Христу једино ако будемо стално расли у благодати. (5Т 103-105)

Хришћански карактер треба да се развија усред невоља, а не осло-бођен невоља. Излагање понижењима и противљењима наводи Хри-стовог следбеника да буде још буднији и да се озбиљније моли свом ја-ком Помоћнику. Велика невоља коју смо издржали захваљујући Божјој благодати развија у нама

стрпљење, будност, чврстину и дубоко и трајно поверење у Бога. Управо победа хришћанинове вере оспособљава Христовог следбеника да трпи и буде јак; да се потчини и тако победи; да буде убијан преко целог дана, а да ипак остане жив; да носи крст и тако задобије венац славе. (АЦ, стр. 326)

ШТА РЕЋИ О ДОБРИМ ДЕЛИМА?, 19. НОВЕМБАР

*»Јер смо његов посао, саздани у Христу Исусу за дела добра, која Бог унапред приправи да у њима ходимо.«
(Ефесцима 2,10)*

Ми можемо да будемо сигурни да смо прихваћени пред Богом једино у Његовом милом Сину, и да су наша добра дела само резултат деловања Његове љубави која нам је опростила грехе. Добра дела нису наша заслуга, на темељу добрих дела не добијамо право да себи приписујемо удео у спасењу своје душе. Спасење је Божји бесплатни дар вернику, који добија једино Христа ради. Измучена душа може да нађе свој мир вером у Христа, и њен мир биће у складу с њеном вером и поуздањем. Она се не може позивати на своја добра дела у својој молби за спасење.

Зар добра дела немају никакве стварне вредности? Да ли грешник који свакога дана намерно упада у грех ужива исту Божју наклоност као и онај који се вером у Христа труди да поштено живи? Библија одговара: »Јер смо његов посао, саздани у Христу Исусу за дела добра, која Бог унапред приправи да у њима ходимо!«По свом божанском реду, у својој наклоности према нама, коју нисмо заслужили, Господ је одредио да добра дела треба да буду награђена. Ми смо прихваћени једино захваљујући Христовим заслугама, а дела милости, дела љубави која чинимо представљају плодове вере, и она нам доносе благослов; људи ће бити награђени према својим делима. Управо миомирис Христових заслуга чини наша добра дела прихватљивим у Божјим очима, као што нас управо благодат оспособљава да чинимо добра дела за која примамо награду од Бога. Наша дела сама по себи и сама од себе не приписују нам се у заслугу. Кад будемо учинили све што смо могли учинити, и даље ћемо себе рачунати у »залудне

слуге«. Ми не заслужујемо никакву захвалност од Бога. Ми смо само учинили оно што је била наша дужност да учинимо, а добра дела свакако нисмо могли учинити снагом своје грешне природе.

Господ нас је позвао да се приближимо Њему, а Он ће се приближити нама; приближавајући се Њему, примамо благодат да чинимо добра дела за која ћемо примити награду из Његових руку. (SDA BC 5, 1122)

Дело љубави проистиче из дела вере... Иако је истина да нам наше ужурбане активности саме по себи неће осигурати спасење, такође је истина да ће нас вера, која нас сједињује са Христом, покренути на активност. (SDA BC 6,1111)

СТРАЖИТЕ!, 20. НОВЕМБАР

**»Стражите и молите се Богу да не паднете у напаст!«
(Марко 14,38)**

Многи, као што су ученици спавали, и данас спавају. Они не страже, нити се моле да не падну у напаст. (8Т 100)

Нека свака душа буде будна. Непријатељ је на вашем трагу. Будите опрезни, стражите марљиво да се неочекивано не ухватите у неку па-жљиво прикривену и вешто смишљену замку. Нека се немарни и рав-нодушни чувају да их дан Господњи не затекне као лупеж ноћу...

Онај који побеђује мора да стражи, јер сотона, световним замкама, заблудама и сујеверјем, покушава да задобије Христове следбенике да пређу на његову страну. Није довољно да само избегавамо очевидне опасности или погибелне и недоследне потезе. Ми се морамо држати Христове стране, ходити путем самоодрицања и жртве. Ми се налазимо на непријатељевој територији. Онај који је био збачен с Неба сишао је с великом силом. Сваким замисливим средством и начином труди се да зароби душе. Уколико не будемо стално опрезни, пашћемо као лак плен његових небројених превара. (8Т 99.100)

Опомене, савети, обећања, све је то упућено нама на које послерак света дође. »Тако, дакле, да не спавамо као остали, него да пазимо и да будемо трезни.«(1. Солуњанима 5,6)... Стражите да вам се непријатељ неопажено не приближи, стражите пазећи да вам се старе навике и природне склоности поново не наметну; присилите их на повлачење и стражите! Стражите над мислима, стражите над плановима да не постану себични. Стражите над душама које је Христос откупио својом крвљу. Тражите прилику да им чините добро! (6Т 410)

Ако се будете приближили Исусу и трудили се да украсите своју веру добро сређеним животом и побожним разговорима,

ваше стопе биће сачуване да не скрену на забрањене стазе. Када бисте само стражили, стално стражили уз молитву, када бисте све чинили тако као да се налазите у непосредној Божјој близини, били бисте сачувани од по-пуштања искушењу и могли бисте се надати да ћете остати чисти, »без мане и мрштине« све до краја. Када бисте се држали почетка своје вере чврсто све до краја, ваши путеви били би у Господу; а оно што је благодат започела, слава би овенчала у царству нашега Бога. (5Т 148)

»А ономе који вас може санувати без греха и без мане, и поставити праве пред славом својој радости.« (Јуда 24)

У ове последње дане, када ће се безакоње умножити и када ће охладнети љубав многих, Бог жели да има народ који ће прославити Његово име и који ће устати да осуди безакоње. То ће бити »посебан народ«, народ који ће остати веран Божјем закону у време у коме ће свет покушавати да укине његове прописе; када Божја сила обраћења буде деловала преко Његових слугу, армије таме сврстаће се у бојне редове да се огорчено и одлучно успротиве... Долазиће до сталних сукоба од тренутка када одлучимо да служимо Богу небескоме, све док не будемо избављени из овог садашњег злог света. Нема ослобађања од овог рата...

Наше дело има нападачку природу и као верни Христови борци морамо однети Његову крвљу попрскану заставу у саму непријатељеву тврђаву ... Уколико бисмо пристали да положимо оружје, да спустимо крвљу попрскану заставу, да постанемо заробљеници и слуге сотонине, могли бисмо бити ослобођени од сукоба и патњи. Међутим, тај мир бисмо постигли једино одрицањем од Христа и Неба. Ми не можемо прихватити мир под тим условима. И зато нека буде рата, рата све до краја светске историје, радије неголи мира по цену отпада и греха.

Дело отпада започиње неком потајном побуном срца против захтева Божјег закона. Несвете жеље и незаконите славољубиве тежње добијају негу и подршку, па неверовање и тама одвајају душу од Бога. Уколико не будемо савладали та зла, она ће савладати нас...

Попустљивост према духовној охолости, несветим жељама, злим мислима, према свему што нас одваја од блиског и светог дружења са Исусом, доводи у опасност нашу душу... Морамо се »борити у доброј борби вере«, уколико желимо да задобијемо

»вечни живот на који смо позвани«. (1. Тимотију 6,12) Нас је »сила Божја вером сачувала за спасење«. (1. Петрова 1,5) Уколико вам је и помисао на отпад мучна... онда »мрзећи на зло држите се добра« (Римљанима 12,9); и верујте у Онога који »вас може сачувати без греха и без мане и поставити праве пред славом својом у радости«. (R&H, 8. мај 1888)

УТВРЂЕНИ, 22. НОВЕМБАР

»А сам Господ наш Исус Христос, и Бог и отац наш, којему омилесмо и даде намутеху вечну и над добри у благодати, да утеши срца ваша у свакој речи и делу добре.« (2. Солуњанима 2,16.17)

Спаситељ је свако дело лечења претварао у прилику да божанска начела усади у ум и срце људи. То је и била сврха Његовог рада. Он је делио земаљске благослове да би приволео срца људи да приме Јеванђеље Његове благодати. (БЖ, стр. 11)

1

Ученици су пред собом током три године имали прекрасан Исусов пример. Из дана у дан они су ходали и разговарали с Њиме, слушали Његове речи охрабрења уморнима и натоваренима, гледали испољавање Његове моћи у корист болесних и напаћених. Када је дошло време да их напусти, Он им је дао благодат и силу да наставе дело у Његово име. Требало је да око себе шире светлост Његовог Јеванђеља љубави и излечења...

Дело које су ученици обавили и ми треба да обављамо. Сваки хри-шћанин треба да буде мисионар. Испуњени саучешћем и саосећањем треба да служимо онима којима је неопходна наша помоћ... Спаситељ се изједначио са сваким припадником људског рода... Његови следбеници не смеју да сматрају да су одвојени од света око себе, света који пропада. Они су део велике мреже човечанства и Небо сматра да су исто толико браћа грешницима, колико и браћа светима... Свим оним што нам је дато као предност пред другима - па било то образовање или углађеност, племенитост карактера, хришћанско васпитање, верско искуство - дужници смо онима који су мање добили; колико год то било у нашој моћи, морамо им служити...

Сваки који постане Божје дете треба од тада да себе сматра кариком у ланцу спуштеном ради избављења света, да је постао једно с Христом у Његовом плану милости, да треба да иде заједно с Њим и да тражи и спасава изгубљене. (Исто, стр. 52.53)

Свету је неопходан практичан приказ онога што Божја благодат може да учини за човека, враћајући му изгубљену царску част, враћајући му власт над самим собом. Заиста, свету ништа није потребније од упознавања са спасоносном силом Јеванђеља, испољеном у животу оних који живе као што је Христос живео. (Исто, стр. 70)

РАДОСТ УДЕЉЕЊУ, 23. НОВЕМБАР

»Јер ко је наги над или радост или венац славе? Нисте ли и ви пред Господом нашим Исусом Христом о његову доласку? Јер сте ви наша слава и радост.« (1. Солуњанима 2,19.20)

Бог је могао да постигне свој циљ спасавања грешника без наше помоћи; али да бисмо развили карактер сличан Христовом, ми морамо учествовати у Његовом делу. Да бисмо ушли у Његову радост - радост да видимо душе откупљене Његовом жртвом - морамо учествовати у Његовим напорима да их откупи. (ЧВ, стр. 108)

У свакој души Исус је гледао особу којој мора да упути позив да уђе у Његово царство. Он је допирао до срца људи, крећући се међу њима као Онај који им жели добро. Он их је тражио на градским улицама, у приватним кућама, у чамцима, у синагоги, на обалама језера, на свадбе-ној свечаности. Сретао се с њима, док су се бавили својим свакодневним занимањем и показивао интересовање за њихове световне послове. Објављивао је своје савете у домаћинствима, излажући породице које су живеле у њима утицају своје божанске присутности. Снажно саосећање према људима помагало Му је у задобијању срца...

Личним додиром и дружењем Исус је обучавао своје ученике. По-некад их је учио седећи међу њима на планинској падини; понекад, поред језера или ходајући с њима путем, откривао им је тајне Божјега царства. Није им држао придице као што људи то данас чине. Када год су срца била спремна да прихвате божанску поруку, објашњавао им је истине пута спасења. Није заповедао својим ученицима да чине ово или оно, већ је говорио: »Хајдете за мном!« На својим путовањима кроз села и градове, водио их је са собом да би видели како поучава народ...

Христов пример повезивања са интересима људског рода треба да следе сви који проповедају Његову реч, сви који су прихватили Јеван-ђеље Његове благодати... Не могу само с проповедаонице људска срца бити дирнута божанском истином. Постоји и друга област за рад, можда скромнија, али исто тако изгледна. Она се налази у домовима скромних, али и у палатама познатих; за гостољубивим столом, али и на скуповима за безазлена друштвена уживања... Куда год да пођемо, морамо носити Исуса са собом, и откривати ближњима колико нам је драгоцен наш Спаситељ. (Исто, стр. 117.118)

»Али ово благо имамо у земљаним судовима да премноштво силе буде од Бога, а не од нас.« (2. Коринћанима 4,7)

Све своје добре особине људи су добили од Бога на дар; сва своја добра дела учинили су Божјом благодаћу у Исусу Христу. Пошто све што имају људи дугују Богу, слава за све што чине и што јесу припада само Њему; они су само оруђа у Његовој руци.

И још нешто - а томе нас уче све поуке из библијске историје - веома је опасно хвалити или уздизати човека, јер чим изгуби свест о својој потпуној зависности од Бога, чим се поузда у своју снагу, свакако ће пасти. Човек се сукобљава с непријатељем који је много јачи од њега... Нама је немогуће да својом снагом опстанемо у овом сукобу; све што наш ум одваја од Бога, све што нас наводи да уздижемо себе или да се ослонимо на себе, сигурно припрема пут за нашу пропаст. Сврха Библије је да нам улије неповерење у људску снагу и да нас покрене да се ослонимо на божанску силу. (СПП, стр. 664)

Наш небески Отац није послао анђеле с Неба да људима проповедају спасење. Он нам је открио драгоцене истине своје Речи, усадио је Истину у наше срце да бисмо је могли објавити онима који су још у тами. Уколико смо заиста окусили драгоцене дарове које нам је Бог понудио у својим обећањима, то знање треба да пренесемо ближњима...

Сваки од нас појединачно треба да ради у складу с великом одго-ворношћу која му је положена на плећа. Ми треба да улажемо неуморне напоре, тактичност и ревност у ово дело и преузмемо одговорност, свесни опасности у којој се налазе наши суседи и пријатељи. Ми треба да радимо као што је Христос радио. Треба да представљамо истину каква је у Исусу, тако да крв наших ближњих не буде на нашим рукама.

Истовремено, треба да будемо свесни потпуне зависности од Бога и да се ослањамо на Њега, знајући да ништа не можемо чинити без Његове благодати и руке помоћнице. Павле може да сади, Аполос може да залива, али само Бог може да учини да узрасте. (НР 331)

Наша дужност, наша сигурност, наша срећа и наша корисност, па и наше спасење, све то позива свакога од нас да улажући највећу марљивост обезбедимо Христову благодат. (НР 184)

ЖЕТВА, 25. НОВЕМБАР

*»Да покаже у вековима који иду превелико богатство
благодати своје добротом на нама у Христу Исусу.«
(Ефесцима 2,7)*

Ко год дозволи да кроз његово срце и живот река Божјих благослова потече према другима, и сам ће бити богато награђен...

Христова благодат у души развија карактерне особине супротне себичности - особине које ће очистити, оплеменити и обогатити живот. Љубазна дела, учињена у тајности, чврсто ће повезати срца и привући их срцу Онога од кога потиче свака племенита побуда. Мале пажње, мала дела љубави и самопрегора, која животом ширимо исто тако неприметно и тихо као што се мирис неприметно и тихо шири из цвећа - од тога зависи највећи део благослова и среће у животу. На крају ћемо установити да се самоодрицање ради добра и среће других, иако се на овом свету мало цени и не препоручује, на Небу признаје као доказ нашег јединства са Њим, с Царем славе, који је био богат и нас ради осиромашео.

Дела љубазности могу да буду учињена у тајности, али се њихов утицај на карактер онога који их је учинио не може сакрити. Ако се будемо целим срцем заинтересовали да радимо као Христови следбеници, наше срце тесно ће се повезати с Богом, и делујући на наше срце, Божји Дух ће, као одговор на божански додир, успоставити свети склад у души.

Онај, који додатне таланте даје онима који су мудро искористили поверене дарове, задовољан је што може да призна службу свога верног народа у Љубљеноме, чијом су је благодаћу и снагом обавили. Они који су настојали да развију и усаврше свој хришћански карактер улажући сваку своју способност у добра дела, пожњеће у будућем свету оно што су посејали. Дело, које су започели на овом свету, доживеће своје

пуно остварење у оном узвишенијем и светијем животу, који ће трајати целу вечност. (МБ, стр. 106.107)

Онај који је »богат за све који га призивљу«, рекао је: »Дајите и даће вам се...«(Римљанима 10,12; Лука 6,38)... Свака жртва учињена у Његовој служби биће награђена према »превеликом богатству благодати његове« (Ефесцима 3,20; 2,7; ЧВ, стр. 199)

СВЕТ ЧЕКА, 26. НОВЕМБАР

»Јер је све вас ради, да благодат умножена изобилује хвалама на славу Божију.« (2. Коринћанима 4,15)

Црква је оруђе које је Бог основао ради спасавања људи. Она је ор-ганизована да служи, и њена је мисија да Јеванђеље објави свету. Од самог почетка Бог је желео да преко своје Цркве прикаже свету своје богатство и своје преобилје. Верници Цркве, које је Он позвао из таме к чудноме виделу своме, треба да покажу Његову славу. Црква је ризница богатства Христове благодати; и преко Цркве ће се на крају »поглаварствима и властима и управитељима таме овога света«(Ефесцима 3,10) показати коначна и потпуна раскош Божје љубави...

Црква је Божја тврђава, Његов град уточишта, који држи у овом побуњеном свету...

Током столећа духовне таме, Божја црква била је град сазидан на врху брда. Из столећа у столеће, у току многих узастопних нараштаја, чисте небеске доктрине развијале су се у њеним недрима. Ослабљена и несавршена, како можда изгледа, Црква је једини објекат коме Бог, у посебном смислу, посвећује своју највећу пажњу. Она је позорница Његове благодати, на којој Бог са задовољством открива своју моћ преображавања срца. (АЦ, стр. 7-9)

Као што сунчеви зраци продиру и до најудаљењих места на глобусу, тако по Божјем плану светлост Јеванђеља треба да допре до сваке душе на Земљи... У ово наше доба, када се непријатељ труди више него икада да зароби ум људи и жена, ми треба да радимо с повећаном ревношћу. Марљиво, несебично, треба да објављујемо последњу вест милости у великим градовима - на путевима и међу оградама. Треба да је упутимо свим друштвеним слојевима. Док радимо, сретаћемо се с различитим националностима. Ниједна не сме да остане

неопоменута. Господ Исус је божански дар целоме свету - не само вишим слојевима, не само једној нацији на штету свих осталих. Његова спасоносна вест треба да обухвати цео свет. Ко год жели, може да пије воду живота. Свет чека да чује вест истине за садашње време. (НР 340)

ХРИСТОС ЧЕКА, 27. НОВЕМБАР

***»И проповедиће се ово јеванђеље о царству по свему свету, за сведочанство свим народима. И тада ће доћи последак.«
(Матеј 24,14)***

Од почетка до краја Христово јеванђеље је Јеванђеље о спасоносној благодати. То је значајна и моћна идеја. Она ће бити помоћ невољнима, видело очима оних који су слепи за истину, водич душама које траже прави темељ. Потпуно и вечно спасење стоји на располагању свакој души. Христос чека и чезне да изрекне опроштење, да удели бесплатно понуђену благодат. Он посматра и чека, говорећи оно исто што је рекао слепом човеку на јерихонским вратима: »Шта хоћеш да ти учиним?«(Марко 10,51) Ја ћу уклонити твоје грехе, Ја ћу те опрати својом крвљу!

На свим животним стазама има душа које треба спасити. Оне као слепе пипају по мраку. Дајте им светлости, и Бог ће вас благословити као своје сараднике! (Ев, стр. 417)

Нама је потребно да с много више озбиљности приступамо Хри-стовом делу. Свечану вест истине треба објавити с таквом ревношћу да и неверници буду убеђени да Бог учествује у нашим напорима, да је Свемогући живи Извор наше снаге. (Исто, стр. 525)

Сваки хришћанин има предност не само да очекује Христов долазак већ и да убрза долазак нашег Господа. Када би сви који се зову Његовим именом доносили род Њему на славу, како би брзо цео свет био засејан семеном Јеванђеља! Врло брзо би сазрела последња жетва и Христос би дошао да прикупи драгоцено зрно. (8Т 22)

Дошло је време да се преко Божјих гласника пред светом отвори Божја књига. Истина, садржана у првој, другој и трећој анђеоској по-руци мора бити објављена сваком племену, језику, колону и народу; она мора да одагна таму на сваком континенту,

да се прошири на сва острва у мору. Ово дело више нико не сме одлагати.

Наша лозинка треба да буде: Напред, напред, напред! Небески анђели ићи ће пред нама да нам припреме пут. Наша одговорност за далеке области никако се не сме занемарити, све док цела Земља не буде обасјана Господњом славом! (GW 470)

СВЕМИР ЧЕКА, 28. НОВЕМБАР

»И рече господар слуги: изиђи на путеве и међу ограда, те натерај да дођу да ми се напуни кућа!« (Лука 14,23)

За овај сићушни свет цели свемир показује највеће интересовање, будући да је Христос платио неизмерну цену за откуп његових становника. (ПВУ, стр. 117)

Сви становници свемира позивају оне који знају истину да се пот-пуно посвете објављивању истине која им је откривена преко треће ан-ђеоске вести... Деловање сотонских сила нагони сваког хришћанина да стане на браник свог наследства.

Дело које нам је поверено врло је велико и важно; њему су неопходни мудри, несебични људи, људи који разумеју шта значи посветити себе несебичном напору за спасење људи. Међутим, нема потребе за службом млаких људи, јер такве Христос не може употребити. Потребни су људи и жене чија су срца дирнута људским патњама и чији живот служи као доказ да су примили и другима пренели видело, живот и благодат.

Божји народ треба да се приближи Христу самоодрицањем и жртвом, тако да му једини циљ буде да вест милости објави целом свету. Неки ће радити на један начин, други на други, онако како их Господ буде позивао и водио. Међутим, сви треба да раде заједно, трудећи се да дело постане савршена целина. (9Т 25.26)

Црква неће назадовати све док верници буду тражили помоћ од престола благодати да не пропусте прилику за сарадњу у великом делу спасавања душа које се налазе на рубу пропасти...

Небески свемир чека на посвећене канале преко којих ће Бог сао- браћати са својим народом и преко њих са светом. Бог жели да ради преко посвећене, самопрегорне Цркве и Он ће послати свога Духа на видљив и славан начин, посебно у ово време када се сотона врло вешто труди да превари и проповеднике и народ...

Зар Црква неће постати свесна своје одговорности? Бог чека да оне који ће радити одано, у духу самоодрицања и самопрегора, надане Духом највећег мисионара кога је свет икада упознао. (1SM 117)

БОЖЈИ СИНОВИ, 29. НОВЕМБАР

»Љубазни, сад смо деца Божја, и још се не показу шта ћемо бити, него знамо да када се покаже бићемо као и он, јер ћемо га видети као што јест.« (1. Јованова 3,2)

Љубазни, сад смо деца Божја!« Има ли какве људске части коју могуће упоредити са овом? Који бисмо виши положај могли заузети него да се назовемо децом бесконачнога Бога? (4Т 365)

Какве ли величанствене мисли, какве ли незамисливе љубави, какве ли спремности од стране Свемогућега да се повеже са смртним човеком! »А који га примише даде им власт да буду синови Божји, који всрују у име његово.«(Јован 1,12) »Љубазни, сад смо деца Божја!« Може ли се било која световна част упоредити с овом?

Потрудимо се да хришћански живот представимо онаквим какав је-сте; нека тај пут буде радостан, привлачан, занимљив. Ми то можемо учинити само ако желимо. Ми можемо испунити свој ум живим сликама о духовним и вечним темама, и чинећи то допринети да постану стварност и у другим умовима. Вера гледа Исуса како стоји као наш По-средник с десне стране Оцу. Вера посматра станове које је отишао да припреми онима који Га воле. Вера види одећу и круну припремљену за победника. Вера чује песме откупљених, она нам приближава вечну славу. Ми се морамо приближити Исусу послушношћу из љубави уко-лико желимо да видимо Цара у свој Његовој лепоти. (Те 212.213)

Одржавати заједништво с Оцем и Његовим Сином Исусом Христом значи бити оплемењен и уздигнут, постати учесник у неисказаној радости и бити испуњен славом. Храна, одећа, положај, богатство могу имати своју вредност; али, одржавати везу с Богом и бити учесник у Његовој божанској природи, представља неизмерну вредност. Наш живот треба да буде

сакривен са Христом у Богу; и мада »се још не показа шта ћемо бити«, »када се покаже Христос, живот наш« (Ко-лошанима 3,4) »бићемо као и он, јер ћемо га видети као што јест«. Кнежевско достојанство хришћанског карактера засјаће као Сунце, зраци светлости који долазе с Христовог лица обасјаће оне који су се очистили као и Он што је чист. Предност да постанемо синови Божји купили смо испод цене, чак и ако смо жртвовали све што смо имали, чак и ако смо дали живот. (4Т 357)

НАДОМА К ЦИЉУ, 30. НОВЕМБАР

»И трчим к белези, к дару горњега звања Божјега у Христу Исусу.« (Филибљанима 3,14)

»Не знате ли да они што трче на трку сви трче, а један добије дар? Тако трчите да добијете! Сваки пак који се бори, од свега се уздржава: они, дакле, да добију распадљив венац, а ми нераспадљив...« (1. Коринћанима 9,24-27) Они који су желели да се укључе у трку и добију венац, што је сматрано великом чашћу, били су умерени у свему, тако да су њихови мишићи, њихов мозак, и сваки део њиховог тела био у најбољем стању, најбоље припремљен за трку... Само је један од њих добијао венац. Међутим, у небеској трци сви можемо да трчимо и сви да добијемо венац. Нема несигурности, нема ризика приликом овог такмичења. Ми морамо ставити на себе све небеске врлине и очију упртих напред, према круни бесмртности, имати Узор увек пред собом... Скромни живот, испуњен самоодрицањем, којим је живео наш божански Господ, треба увек да имамо пред очима. И онда, када будемо покушавали да будемо слични Њему, управљајући поглед према циљу, према награди, можемо са сигурношћу учествовати у тој трци. (2Т 357. 358)

Ако су незнабошци, којима није управљала просветљена савест, који нису имали пред собом страх Божји, били спремни да се подвргну одрицањима и дисциплини тренинга, ускраћујући себи свако попуштање жељама које би их ослабиле, и то само ради венца од пропадљивог материјала, или ради одобравања од стране мноштва, колико би више они који се надају бесмртности и одобравању Неба, требало да буду спремни да себи ускрате нездраве стимулансе и попуштање жељама које морално унижавају, слабе интелект и узвишеније снаге бића подређују животињским прохтевима и страстима... С великим интересовањем Бог и небески анђели

бележе самоодрицање, самопрегор и очајничке напоре оних који су се укључили у хришћанску трку...

За све оне који потпуно прихвате услове Божје речи, који су свесни своје одговорности да сачувају физичку снагу и телесну способност да развију уравнотежен ум и изграде здрава морална мерила, ова трка није несигурна. Они сви могу добити награду, победити и носити круну бесмртне славе која неће избледети. (4Т 34. 35)

ДЕЦЕМБАР—ХЦарство славе

[343]

БОЖЈА СЛАВА У Његовим делима, 1. ДЕЦЕМБАР

»Свет, свет, свет је Господ над војскама; пуна је сва земља славе његове.« (Исаија 6,3)

Када је изашла из Створитељевих руку, цела Земља, а не само едемски врт, била је неизмерно лепа. Никаква мрља греха, никаква сенка смрти, није кварила лепоту стварања. Божја слава »покри небеса и земља се напуни славе његове«. (Авакум 3,3) »Када певаху заједно звезде јутарње и сви синови Божји кликоваху!« (О Јову 38,7) Тако је Земља постала прикладан симбол Онога који је »обилан милосрђем и истином« (2. Мојсијева 34,6) и прикладан предмет проучавања за оне који су били начињени по Његовом обличју. Едемски врт био је слика онога што је Бог желео да постане цела Земља; Његова намера је била да људска породица, множећи се, оснива друге домове и друге школе по узору на ону коју је Он основао. Тако би, током времена, цела Земља била испуњена домовима и школама у којима би биле проучаване Божје речи и дела и у којима би ученици били оспособљавани да све потпуније, током целе вечности, одражавају светлост познања Његове славе. (ВС, стр. 18)

Када је изашао из Створитељевих руку, Адам је по својој физичкој, менталној и духовној природи био сличан своме Створитељу. »И створи Бог човека по своме обличју.« (1. Мојсијева 1,27) Божја намера је била да човек, у свом дугом животу, све потпуније открива овај лик - да потпуније одсјајује Створитељеву славу. Све његове способности могле су да се развијају; требало је да се величина и снага тих таланата стално повећава. Била му је понуђена бескрајна област за њихову примену; величанствено поље њиховог истраживања отварало се пред њиме. Тајне видљивог свемира - »чудеса онога који је савршен у сваком знању« (О Јову 37,16) - позивале су човека

да их проучава. Да разговара лицем к лицу, срцем к срцу са својим Створитељем, била је његова висока предност. Да је остао веран Богу, све би то заувек постало његово. Током свих векова вечности наставио би да отвара нове ризнице знања, откривао би нове изворе среће и стицао све јасније појмове о Божјој мудрости, моћи и љубави. Све више би се приближавао испуњењу циља свог постојања, све потпуније одсјајивао славом свога Створитеља. (Исто, стр. 12.13)

ЧОВЕК СТВОРЕН БОГУ НА СЛАВУ, 2. ДЕЦЕМБАР

»Ако, дакле, једете, ако ли пијете, ако ли друго што чините, све на славу Божју чините!« (1 Коринћанима 10,31)

Бог је створио човека себи на славу, да би после пробе и кушања људска породица могла да се сједини небеском породицом. Бог је намеравао да Небо попуни члановима људске породице, уколико се буду показали послушни свакој Његовој речи. Адам је требало да буде окушан, да се види хоће ли бити послушан као верни анђели, или непослушан. Уколико буде издржао пробу, све поуке које буде давао својој деци биће поуке о верности. Његов ум и његове мисли биће у складу с Божјим умом и Његовим мислима...

Бог је створио Адама по узору на свој карактер, непорочног и че-ститог. Први Адам није следио никаква искварена начела; није имао никакве изопачене склоности или жеље да чини зло. Адам је био исто тако без мане као и анђели пред Божјим престолом. Све нам то сада изгледа необјашњиво, али много од онога што данас не можемо разумети, постаће нам јасно када будемо видели као што смо виђени и када будемо знали као што смо познати. (SDA BC 1,1082. 1083)

О светим људима из прошлости било је записано да се Бог није стидео назвати се Бог њихов (Јеврејима 11,16). Наведен је и разлог, на-име, уместо да теже за земаљским благом, да траже своју срећу у зе-маљским плановима или жељама, они су све своје ставили Богу на олтар и наменили изградњи Божјег царства. Живели су само за Божју славу и отворено изјављивали да су само гости и странци на овој Земљи, да траже бољу небеску домовину. Својим понашањем објављивали су своју веру. Бог је могао да им повери своју

истину и да се на њих ослони да ће свету објавити познање Његове воље.

Међутим, како данас ти такозвани припадници Божјег народа уздижу част Његовог имена? На који начин свет може закључити да припадају Божјем посебном народу? Које доказе свог небеског држављанства стављају свету на увид?...

Пуританска једноставност и скромност треба да обележавају бора-виште и изглед оних који верују у свечане истине за последње време... Наша одећа, наши станови, наши разговори, треба да сведоче о нашој посвећености Богу. Каква би снага пратила оне који би на такав начин показали да су се Христа ради одrekli свега! (5Т 188.189)

БОЖЈИ ВЕЛИЧАНСТВЕНИ ПЛАН, 3. ДЕЦЕМБАР

»Да као што царова грех за смрт, тако и благодат да царује правдом за живот вечни, кроз Исуса Христа, Господа нашега.« (Римљанима 5,21)

Једини план који је човеку могао да обезбеди спасење, захтевао је да цело Небо учествује у бескрајној жртви која је њиме била предвиђена. Анђели се нису могли радовати када им је Христос објавио план спасења, јер су видели да ће човеково спасење тражити од њиховог вољеног Заповедника да претрпи неисказане патње. Обузети болом и чуђењем, слушали су Његове речи да ће морати да се одрекне небеске чистоте и мира, његове радости, славе и бесмртног живота, и да се суочи с поквареношћу на Земљи, да издржи бол, срамоту и смрт. Мораће да стане између грешника и казне за грех, иако ће Га само неки од људи прихватити као Божјега Сина. Мораће да напусти свој узвишени положај Величанства Неба, да се појави на Земљи и понизи узевши обличје човека, да доживи као искуство тугу и искушења с којима се и човек суочава. Све ће то бити неопходно да би могао да помогне онима који ће бити кушани (Јеврејима 2,18). Када се Његова мисија као учитеља буде завршила, биће предан у руке злих људи да претрпи све увреде и сва мучења која ће Му они, по сотонином наговору, досудити. Мораће да умре најсуровијом смрћу, биће подигнут између неба и Земље као грешник који је заслужио своју казну. Мораће да прође кроз дугу агонију, тако страшну да је ни анђели неће моћи гледати, већ ће од ње заклањати своје лице. Мораће да издржи и душевне патње, када Отац буде окренуо своје лице од Њега, док кривица за преступ - време греха целога света - буде почивала на Њему...

Позвао је анђеоске чете да се сложе с планом који је прихватио Његов Отац и да се радују што ће се Његовом смрћу грешни човек помирити с Богом.

А онда је радост, неизрецива радост, испунила Небо. Слава и бла-женство откупљеног света бацили су у засенак чак и муке и жртву Кнеза живота. Небеским дворовима одјекнули су први акорди песме која ће се заорити и изнад витлејемских брежуљака: »Слава на висини Богу, и на Земљи мир, међу људима добра воља!«(Лука 2,14; СПП, стр.50.51)

НЕБЕСКО ЦАРСТВО У МАЛОМЕ, 4. ДЕЦЕМБАР

»И после шест дана узе Исус Петра и Јакова и Јована, брата његова, и изведе их на гору високу саме. И преобрази се пред њима, и засија се лице његово као сунце, а хаљине његове постадоше беле као снег.« (Матеј 17,1.2)

Вече се приближавало када је Исус позвао к себи своја три ученика Петра, Јакова и Јована - повео их преко поља, а затим узбрдо кршевитом стазом, до усамљене планинске падине...

Удаљивши се неколико корака од њих, Човек бола изливао је своју душу у молитви, уз гласан плач и сузе. Молио се за снагу да издржи пробу у корист људског рода... Изливао је чежње свога срца, молећи се за своје ученике да у часу владавине мрачних сила њихова вера не попусти...

Сада је мисао водиља Његове молитве била да им се открије слава коју је имао код Оца пре постања света, да се Његово царство прикаже људским очима и да Његови ученици буду оспособљени да га виде. Молио се да буду сведоци испољавања Његовог божанства, и да тако у часу Његове надљудске агоније добију утеху на основу сазнања да је Он заиста Божји Син и да је Његова срамна смрт само део плана откупљења.

Његова молитва била је услишена. Док је још понизно клечао на каменитом тлу, изненада се отворило Небо, широко су се раскрилила златна врата Божјег града, свети зраци су се усмерили према брду и обасјали Спаситељев лик. Божанска природа у Њему, заблистала је кроз људску и срела се са славом која је долазила одозго. Подижући се из дотада погнутог положаја, Христос се усправио у свом божанском достојанству. Агонија душе је престала. Његово лице сада је засјало »као сунце«, а Његова одећа постала »бела као снег«.

Ученици, пробудивши се из сна, посматрали су облак славе који је расветлио брдо. Са страхом и дивљењем гледали су

према блиставом лику свога Учитеља... Поред Њега била су и два небеска бића, заузета присним разговором с Њим. Били су то Мојсије, који је још на Синају разговарао с Богом, и Илија, коме је била указана висока част... да никада не дође под власт смрти... На врху брда будуће царство славе било је приказано у маломе - Христос као цар, Мојсије као представник васкрслих светих, и Илија као представник преображених. (ЧВ, стр. 362-364)

»Да дође царство твоје!« (Матеј 6,10)

Христови ученици очекивали су непосредни долазак царства Његове славе, али их је Исус овом молитвом поучио да то царство неће тада још бити успостављено. Требало је да се моле за долазак царства као за догађај који ће се тек одиграти у будућности. Међутим, у овој молби је било садржано и обећање. Иако неће угледати долазак царства у току свог живота, сама чињеница да им је Исус наложио да се моле, требало је да им послужи као доказ да ће оно, када Бог то буде одредио, сигурно доћи.

Царство Божје благодати управо се сада успоставља, тако што се срца, до сада испуњена грехом и побуном, из дана у дан покоравају врховној власти Његове љубави. Ипак, потпуно успостављање царства Његове славе оствариће се тек приликом Другог Христовог доласка на овај свет. (МБ, стр. 137.138)

Све до Христовог повратка на Земљу, Његов народ неће моћи да прими царство. Спаситељ је рекао: »А када дође Син човечји у слави својој и сви свети анђели с њиме, онда ће сести на престолу славе своје и сабраће се пред њим сви народи... тада ће рећи цар онима што му стоје с десне стране: ходите, благословени оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света!« (Матеј 25,31-34) ... Када Син човечји буде дошао, мртви ће устати нераспадљиви, а живи ће се преобразити. Том великом променом биће припремљени да приме царство... Човек у свом садашњем стању је смртан, пропадљив; али, Божје царство биће непропадљиво, трајаће вечно. Према томе, човек у свом садашњем стању не може ући у Божје царство. Међутим, када буде дошао, Исус ће доделити бесмртност своје народу; и тек ће их онда позвати да наследе царство чији су до тада били само наследници. (ВБ, стр. 266)

Ако »сте Христови«, »све је ваше«. (1. Коринћанима 3,23. 21) Али, ви сте још као дете коме није предата управа над његовим наследством. Бог вам још није предао ваше драгоцено наследство, да вас сотона својим лукавим играма не би преварио, као што је учинио са првим паром у Едему. Христос држи наследство уместо вас, у сигурности, изван непријатељевог домашаја. (МБ, стр. 140)

ЗАШТО НЕ САДА?, 6. ДЕЦЕМБАР

*»Јер ће ме знати сви, од малог до великога, говори
Господ!« (Јеремија 31,34)*

Али, пре Његовог доласка, казао је Исус, »проповедиће се ово јеванђеље о царству по свему свету за сведочанство свим народима«. (Матеј 24,14) Његово царство неће доћи све док се Добра вест о Његовој благодати не разнесе по свим крајевима Земље. Ако се, дакле, предамо Богу, и ако придобијамо друге душе за Њега, ми убрзавамо долазак Његовог царства. Једино се они, који себе посвећују Његовој служби,... искрено моле: »Да дође царство твоје!«...

Молба, »да буде воља твоја и на земљи као и на небу«, представља молитву да се владавина зла на овој Земљи оконча, да се грех заувек уништи, и да се успостави царство праведности. Тада ће и на Земљи, као што је то на Небу, бити испуњене све добре жеље Божје доброте (2. Солуњанима 1,11; МБ, стр. 138.139)

Христос неће бити задовољан све док победа не буде потпуна, и Он ће тада видети »труд душе своје и наситиће се«. (Исаија 53,11) Сви народи на Земљи треба да чују Јеванђеље Његове благодати. Неће сви прихватити Његову благодат; али »семе ће њихово служити њему, и казиваће се за Господа роду потоњему«. (Псалам 22,30) »Царство и власт и величанство царско под свим небом даће се народу светаца Вишњега«, јер ће »земља бити пуна познања Господњега као море воде што је пуно«. »И бојаће се имена Господњега са запада и славе његове са истока сунчаног.« (Данило 7,27; Исаија 11,9; 59,19)

»Како су красне на горама ноге онога који носи добре гласе, који оглашује мир, који јавља добро, оглашује спасење, говори Сиону: Бог твој царује... кликујте и певајте, развалине... јер Господ утеши народ свој... Загали Господ свету мишицу своју

пред народима, да виде сви крајеви земаљски спасење Бога нашега!«(Исаија 52,7-10; ЧВ, стр. 716.717)

ГЛЕДАЈУЋИ ПРЕМА ВЕЧНОСТИ, 7. ДЕЦЕМБАР

»А кад се почне ово збивати, гледајте и подигните главе своје, јер се приближује избављење ваше!« (Лука 21,28)

Ако Црква буде ставила на себе одећу Христове праведности, одричући у потпуности верност овоме свету, пред њом ће гранути зора блиставога и славнога дана. Обећање које јој је Бог дао стајаће тврдо до века... Истина ће, заобишавши оне који је презиру и одбацују, коначно победити. Иако је повремено била наизглед успоравана, њено напредовање ништа није могло да заустави... Обдарена божанском енергијом, она ће пробијати свој пут и кроз најтеже препреке и савлађивати сваки отпор.

Шта је одржавало Божјега Сина у Његовом животу пуном рада и жртве? Видео је резултате напора своје душе и био задовољан. Гледајући унапред према вечности, посматрао је срећу оних који ће захваљујући Његовом понижењу добити опроштење и вечни живот. Његово ухо слушало је узвике избављених. Чуо је како откупљени певају песму Мојсијеву и песму Јагњетову.

Требало би да и ми замишљамо будућност, блаженство Неба. У Би-блији су нам откривена виђења будуће славе, призори осликани руком самога Бога, и они су тако драги Његовој цркви. Вером можемо стајати на прагу вечнога града, и слушати топлу добродошлицу упућену онима који су у овом животу сарађивали с Христом, који су сматрали предношћу да страдају Њега ради. Када буду изговорене речи: »Ходите благословени Оца мојега«, они ће ставити своје круне крај ногу Откупитељевих, узвикујући: »Достојно је Јагње заклано да прими силу, и богатство, и премудрост, и јачину, и част, и славу и благослов... а ономе што седи на престолу и Јагњету

част, и слава, и држава ва век века.«(Матеј 25,34; Откривење 5,12.13)

Тамо ће откупљени поздравити оне који су их довели Спаситељу, и сви ће се сјединити у слављењу Онога који је умро да људска бића могу добити живот који се може мерити с Божјим. Сукоб је завршен. Невоље и патње дошле су крају. Песме победе испуњавају цело Небо, док откупљени прихватају радосну мелодију. Достојно је, достојно је Јагње које је заклано, и које поново живи, победоносни Освајач! (АЦ, стр. 418.419)

КО ЈЕ ДОСТОЈАН?, 8. ДЕЦЕМБАР

»Мудри ће наследити славу!« (Приче 3,35)

Бог је одабрао одређени карактер који је у складу с Његовим законом, и свако ко буде задовољно мерила имаће право да уђе у Његово царство славе. Сам Христос је рекао: »Ко верује Сина, има живот вечни; а ко не верује Сина, неће видети живота!« (Јован 3,36) »Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у царство небеско, но који чини по вољи Оца мојега који је на небесима!« (Матеј 7,21) У Откривењу, Он објављује: »Благо онима који творе заповести његове, да им буде власт на дрво живота и да уђу на врата у град!« (Откривењеј 22,14) Што се тиче човековог спасења, то је једини избор о коме говори Божја реч.

Биће изабрана свака душа која своје спасење гради са страхом и дрхтањем. Биће изабран сваки који на себе стави све оружје Божје и који се буде борио у доброј борби вере. Биће изабран и онај који буде стражио и молио се Богу, који буде претраживао Писмо, који буде бежао од искушења. Биће изабран сваки који буде имао постојану веру, и који буде послушан свакој речи која излази из уста Божјих. Откупљење је доступно свима, али благослове откупљења уживаће само они који испуне услове. (СПП, стр. 181.182)

Сотона се непрестано труди да изопачи оно што је Бог рекао, да за-слепи ум, да помрачи моћ схватања и тако наведе људе да греше. Управо зато је Бог тако одређен, управо зато тако јасно објављује своје захтеве да нико не би могао да залута. Бог се непрестано труди да привуче људе и да их стави под своју заштиту, да их сотона не би могао обмањивати својом суровом, преварном силом. Бог се спустио до људи да им проговори својим гласом, да својом руком напише своје живе речи. Те благословене речи, пуне живота и надахнуте истином, објављене су људима да буду њихов савршени водич...

Свако поглавље и сваки стих у Библији јесу Божја порука људима... Уколико их Божји народ буде проучавао и слушао, они ће га водити, као што су некада водили Израиљце, стубом од облака дању и стубом од огња ноћу. (Исто, стр. 459)

СПРЕМНИ ДА ЖИВИМО С АНЂЕЛИМА, 9. ДЕЦЕМБАР

»Молим вас, дакле, браћо, милости Божје ради, да дате телеса своја у жртву живу, свету, угодну Богу; то да буде ваше духовно богомољство.« (Римљанима 12,1)

Ми уопште не сумњамо... да су доктрине којих се данас држимо истина за ово време, и да се приближавамо времену суда. Ми се припремамо за сусрет са Оним који ће се, праћен поворком светих анђела, појавити на небеским облацима да би својим вернима и праведнима доделио завршни потез бесмртности...

Ми прихватимо Божју истину према својим различитим способно-стима, и када дођемо под утицај те истине, она у нама обавља дело које је неопходно да бисмо се морално оспособили за царство славе и дружење са небеским анђелима. Ми се сада налазимо у Божјој радио-ници. Многи међу нама су као грубо камење из каменолома. Али, када прихватимо Божју истину, њен утицај делује на нас. Она нас уздиже и уклања из нас свако несавршенство и сваки грех, без обзира какве су природе. Тако се припремамо да угледамо Цара у свој Његовој лепоти и да се коначно сјединимо са чистим небеским анђелима у царству славе. Овде то дело мора да буде обављено у нама, овде се наше тело и наш дух морају припремити за бесмртност.

Ми се налазимо у свету који се противи праведности и непорочности карактера, противи растењу у благодати. Куда год да погледамо, видимо поквареност и прљавштину, изопаченост и грех. Које дело овде морамо обавити да бисмо могли да примимо бесмртност? Ми морамо сачувати своје тело у светости, свој дух у чистоти да бисмо у току ових последњих дана могли остати неокаљани усред све веће покварености која постоји свуда око нас. (2Т 355. 356)

Видело јасно светли и нико не треба да остане у незнању, јер је сам велики Бог човеков учитељ... Он тражи да се велика тема здравствене реформе одлучно покрене и да се јавност позове да дубоко истражује; јер људима и женама није могуће да уз све своје грешне, нездраве и штетне навике препознају свету истину, којом би се могли посветити, оплеменили, уздигнути и оспособити за дружење с небеским анђелима у царству славе. (ЗТ 162)

САДА НАУЧИ ПОБЕДНИЧКУ ПЕСМУ, 10. ДЕЦЕМБАР

»Тада запева Мојсије и синови Израилјеви ову песму Господу, и рекоше овако: певаћу Господу, јер се славно прослави, коња и коњика врже у море!« (2. Мојсијева 15,1)

Ова песма и велико избављење, на које она подсећа, остављају утисак који се никада неће избрисати из сећања јеврејског народа. Из нараштаја у нараштај, она је одјекивала из уста пророка и певача у Израилју, сведочећи да је Господ снага и избављење онима који се уздају у Њега. Ова химна, ипак, не припада само јеврејском народу. Она унапред указује на уништење свих непријатеља праведности и на коначну победу Божјег Израилја. Пророк са Патмоса видео је мноштво одевено у беле хаљине, оне који »победише«, како стоји на »стакленом мору које је смешано с огњем«, имајући »гусле Божје. И певаху песму Мојсија, слуге Божјега, и песму Јагњетову«. (Откривење 15,2.3)

»Не нама, Господе, не нама, него имену својему дај славу, по милости својој, по истини својој!« (Псалам 115,1) Овај дух прожимао је израиљску химну о избављењу, и то је дух који треба да станује у срцима свих који љубе Господа и који Га се боје. Ослобађајући наше душе из окова греха, Бог нас је избавио потпуније него што је избавио Израилце код Црвеног мора... Свакодневни благослови које примамо из Божје руке, и изнад свега осталог, Исусова смрт која кам је срећу и Небо ставила надхват руке, треба да буду тема наше сталне захвалности Богу! Какво је саучешће, какву неупоредиву љубав Бог показао према нама, изгубљеним грешницима, када нас је повезао са собом, када нас је учинио својим посебним благом!... Требало би да славимо Бога због блажене наде коју нам је објавио у плану откупљења, требало би да Га хвалимо

због небеског наследства и Његових богатих обећања; да Му захваљујемо што Исус живи и што нас заступа пред Њим...

Сви становници Неба сједињују се у слављењу Бога. Зато већ сада научимо песму анђела да бисмо је могли певати када се будемо при-дружили њиховим блиставим редовима. Узвикнимо заједно с псалми-стом: »Хвалићу Господа за живота својега, певаћу Богу својему док ме је год!« (Псалам 146,2) »Да те славе народи, Боже, да те славе сви народи!« (Псалам 67,5; СПП , стр. 255.256)

ДОК ЧЕКАМО, 11. ДЕЦЕМБАР

»Нека буду ваша бедра запрегнута, и свеће запаљене; и ви као људи који чекају господара својега кад се врати са свадбе да му одмах отворе како дође и куцне.« (Лука 12,35.36)

Сада је време да се припремимо за долазак нашег Господа. Спремност да Га дочекамо не може се постићи за кратко време. Да бисмо се припремили за тај свечани тренутак, морамо будно стражити и чекати, истовремено вредно радећи. На тај начин Божја деца славе Бога. Усред ужурбаности овоземаљског живота чује се њихов глас којим изговарају речи охрабрења, вере и наде. Све што имају и све што јесу предали су у службу своје Учитељу...

Христос нам је рекао када ће осванути дан Његовог царства. Он не каже да ће тада цели свет бити обраћен, већ да ће се »ово Јеванђеље о царству проповедати за сведочанство свим народима и тада ће доћи следак«. (Матеј 24,14) Објављујући Јеванђеље свету, добили смо могућност да убрзамо долазак Божјег дана. Да је Божја црква обавила дело које јој је Господ одредио, већ би давно цели свет био опоменут, и Господ Исус би већ дошао на ову Земљу у сили и слави великој.

Животна сила мора да прати објављивање поруке о Другом Христовом доласку. Ми не смемо стати све, док се многе душе не обрате и не прихвате блажену наду о Господњем другом доласку. У дане апо-стола, вест коју су носили обавила је велико дело, утичући на људе да уместо идолима служе живоме Богу. Дело које се данас мора обавити исто је тако стварно, и истина је исто толико истина; разлика је једино у томе што у дело објављивања вести морамо улагати све више озбиљности што се долазак Господа Исуса буде више приближавао. Порука за ово време је позитивна, једноставна, и од највеће важности. Ми се морамо понашати као људи и

жене који верују у вест коју проповедају. Чекати, стражити, радити, молити се, опомињати свет - то је наш посао. (R&H, 13. новембар 1913)

Била сам дубоко дирнута призорима које сам недавно видела у ноћ-ном виђењу. Изгледало ми је као да неки велики покрет - дело пробу-ђења - напредује у многим местима. Наши верници су одлазили на по-сао, одазивајући се Божјем позиву. Браћо моја, Господ нам говори! Зар нећемо послушати Његов позив? Зар нећемо уредити своје жишке и понашати се као људи који очекују повратак свога Господа? (ТМ 515)

ИДЕМО КУЋИ!, 12. ДЕЦЕМБАР

»Тада ће рећи цар онима што му стоје с десне стране: ходите благословени оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света.« (Матеј 25,34)

Христов долазак нам је сада ближи неголи када смо поверовали. Велики сукоб ближи се своме крају. Божји суд је пред вратима. Све то говори свечаним гласом, опомињући: »Зато и ви будите готови, јер у који час не мислите доћи ће син човечји!« (Матеј 24,44)...

Ми живимо у завршним призорима историје ове Земље. Пророчанства се брзо испуњавају. Време милости је скоро истекло. Ми немамо времена - ни тренутка - за губљење. Немојте да нас Он затекне да спавамо на стражи. Нека нико не каже у свом срцу, или својим делима: »Неће мој Господар још задуго доћи!« (Матеј 24,48) Нека вест о Христовом скором доласку одјекне озбиљним речима опомене...

Господ ускоро треба да дође, и ми се морамо спремити да Га дочекамо у миру. Учините све што је у вашој моћи да пренесете светлост онима око себе. Не смемо бити жалосни, већ радосни, и Господ Исус треба увек да буде пред нама. Он ускоро долази, а ми морамо бити готови и чекати на Његов долазак. О, како ће величанствено бити када Га будемо видели и када нас Он буде поздравио као своје откупљене! Дуго смо чекали, али наша нада не сме да ослаби. Када бисмо само могли да видимо Цара у свој Његовој лепоти, били бисмо вечно благословени. Осећам као да морам гласно да викнем: »Идемо кући!« Ми се приближавамо времену у коме ће Христос доћи са силом и славом великом да узме своје откупљене и да их одведе у њихов вечни дом...

Дуго смо чекали на повратак свог Спаситеља. Али, обећање остаје сигурно! Ускоро ћемо бити у свом, обећаном дому. Тамо ће нас Исус водити поред потока живе воде који тече од Божјег

престола и објашњаваће нам тамне тренутке кроз које нас је водио на овој Земљи да би усавршио наш карактер. Тамо ћемо незамагљеним погледом гледати лепоте обновљеног Едема. Стављајући крај ногу Откупитеља круну коју нам је ставио на главу, свирајући на својој златној харфи, ми ћемо цело Небо испунити хвалом Ономе који седи на престолу. (8Т 252-258)

***»И ако остане чије дело... примиће плату!« (1.
Коринћанима 3,14)***

Величанствена награда биће подељена, када се верни радници буду -окупили око Божјег и Јагњетовог престола. Када је Јован као смртник угледао Божју славу, пао је као мртав; није био у стању да поднесе тај призор. Али, када Божји синови и кћери буду стекли бесмртност, они ће Га »видети као што јест«. (1. Јованова 3,2) Они ће стајати пред престолом, прихваћени у Љубљеноме. Сви њихови греси биће избрисани, сви њихови преступи однесени. Сада могу да гледају неза-клоњену славу Божјег престола. Они су учествовали са Христом у Његовим страдањима, они су сарађивали с Њим у плану спасења, и сада учествују заједно с Њим у радости гледајући спасене душе у Божјем царству, душе које ће славити Бога у току целе вечности...

Тога дана откупљени ће блистати славом Оца и Сина. Анђели, по-дижући своје златне харфе, поздравите добродошлицом Цара и трофеје Његове победе... Одјекнуће победничка песма, и испунити цело Небо. Христос је победио! Он ће ући у небеске дворове, праћен својим откупљенима као сведоцима да Његова мисија патњи и жртве није била узалудна...

Ту ће бити домови за путнике са Земље. Ту ће бити и хаљине за праведнике, заједно с крунама славе и палмама победе. Све што нас је збуњивало у делима Божјег провиђења биће разрешено у будућем свету. Оно што је било тешко разумети, сада ће добити објашњење. Тајне благодати отвориће се пред нама. Тамо где је наш ограничени ум налазио само збрку и прекршена обећања, видећемо најсавршенији, прекрасни склад. Ми ћемо знати да је бескрајна љубав одредила искуства која су нама изгледала тако тешка. Али, када будемо

препознали нежно старање Онога који је учинио да нам све
изађе на добро, клицаћемо пуни неизрециве радости и славе.
(9Т 285. 286)

Позивам вас да се припремите за Христов долазак на
облацима не-беским... Припремите се за суд тако да, када
Христос буде дошао и када Му сви који верују буду исказали
своје дивљење, и ми будемо међу онима који ће се срести с
Њиме у миру. (9Т 285)

ХРИСТОВ СЛАВНИ ДОЛАЗАК, 14. ДЕЦЕМБАР

»А кад дође син човечји у слави својој и сви свети анђели с њиме, онда ће сести на престолу славе своје.« (Матеј 25,31)

Са Неба се чује Божји глас који објављује дан и час Исусовог доласка, понављајући вечни завет са својим народом. Као тутњава најгласније грмљавине Његове речи одјекују Земљом. Припадници Божјег Израилља стоје и слушају, очију управљених према небу. Њихова лица обасјана су Његовом славом...

Ускоро се на истоку појављује мали црни облак, упола мањи од чо-векове шаке... Божји народ зна да је то знак Сина човечјег. У свечаној тишини посматра облак док се овај полако приближава Земљи, постајући све светлији и величанственији, све док се не претвори у велики бели облак, са основом која изгледа као огањ који прождире, а изнад њега је дуга завета. Исус долази као моћни Освајач... С песмама небеских мелодија, свети анђели - непрегледно, небројено мноштво - прате Га на Његовом путу. Свод небески као да је испуњен блиставим ликовима - »десет тисућа пута десет тисућа, и тисућу тисућа«. (Откривење 5,11) Ниједно људско перо није у стању да опише овај приказ; ниједан смртни ум није способан да схвати његову славу...

Праведници узвикују дрхтавим гласом: »И ко може опстати?« (От- кривење 6,17) Анђеоска песма се утишала, и завладао је тренутак страшне тишине. Онда се зачуо Исусов глас, како говори: »Доста ти је моја благодат!« (2. Коринћанима 12,9) Лица праведних су заблистала, и радост је испунила свако срце. Анђели су прихватили своје харфе и поново запевали...

Цар над царевима спушта се на облаку, обавијен разбукталим огњем. Небо се савија као књига, Земља дрхти

пред Њим, а свака планина и свако острво померају се са свога места... Безаконици се моле да буду затрпани стенама са планина радије него да се сретну лицем к лицу са Оним кога су презрели и одбацили... Они који су покушавали да униште Христа и Његов верни народ, сада су сведоци славе која почива на њима. Усред свег ужаса чују гласове светих који радосно узвикују: »Гле, ово је Бог наш, њега чекасмо, и спашће нас!« (Исаија 25,9; ВБ, стр. 517-520)

ПОБЕДА НАД СМРЋУ, 15. ДЕЦЕМБАР

»Јер ће сам Господ са заповешћу, с гласом арханђеловим, и с трубом Божјом сићи с неба и мртви у Христу васкрснуће најпре, а потом ми живи који смо остали, заједно с њима бићемо узети на облаке на сусрет Господу на небо, и тако ћемо свагда с Господом бити.« (1. Солуњанима 4,16.17)

Глас Божјега Сина позива заспале свете... и они излазе из тамнице смрти, одевени у бесмртну славу, говорећи: »Где ти је, смрти, жалац; где ти је, пакле, победа!«(1. Коринћанима 15,55)

Живи праведници се преображавају, »уједанпут, у тренућу ока«. На Божји глас они су били прослављени, а сада постају бесмртни и заједно с васкрслим светима треба да се сретну са својим Господом у облацима...

Пре уласка у Божји град, Спаситељ дели својим следбеницима знаке победе и додељује им симболе њиховог царског достојанства... На главе победника Исус својом десном руком ставља круне славе. За свакога је спремљена круна, која носи његово »ново име«и натпис »светиња Господу«. У сваку руку стављена је палма победе и блистава харфа. И онда, на знак анђеоског заповедника који даје тон, свака рука вешто удара у жице харфе, измамљујући прекрасну мелодију, богате и складне акорде. Неизрецива милина обузима свако срце, и сви гласови подижу се у песми захвалности...

Пред откупљеним мноштвом налази се Свети град. Исус широм отвара његова бисерна врата и народи који су одржали истину улазе... А онда се чује онај глас, дивнији од сваке музике која је икада допрла до смртних ушију, како говори: »Ваша борба је завршена!«»Ходите, благословени оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света!« (Матеј 25,34)

Сада се испуњава и Спаситељева молитва, молитва коју је упутио за своје ученике: »Хоћу да и они које си ми дао, буду

са мном где сам ја!«(Јован 17,24) »Без греха и без мане... праве пред славом својом у радости.« (Јуда 24) Исус представља Оцу оне које је откупио својом крвљу... О, дивног ли чуда откупитељске љубави! О, какве ли радости када вечни Отац, посматрајући откупљене, поново угледа своје обличје. Ј. (ВБ, стр. 520-522)

ВЕЧНА РАДОСТ, 16. ДЕЦЕМБАР

*»И које искупи Господ, вратиће се и доћи ће у Сион певајући, и вечна ће радост бити над главом њиховом, добиће радост и весеље, а жалост и уздисање бежаће.«
(Исаија 35,10)*

Када је дошао на ову Земљу први пут, Христос је заузимао неугледан и низак положај, а живот Му је протекао у патњама и сиромаштву...Приликом Његовог другог доласка, све ће се променити. Људи Га неће видети као затвореника окруженог светином, него као небеског Владара. Христос ће доћи у свој својој слави, у слави свога Оца и у слави свих светих анђела. Десет тисућа пута десет тисућа и тисућу тисућа анђела, прекрасних, победоносних синова Божјих, одевених у ненадмашну лепоту и славу, пратиће Га на том путу. Уместо трнове круне, Он ће носити круну славе - круну у круни. Уместо старе пурпурне хаљине, биће одевен у одећу највеће белине, »као што не може белиља убелити на Земљи«. (Марко 9,3) И на Његовом огртачу и на Његовом стегну биће исписано име: »Цар над царевима и Господар над господарима...«

Својим верним следбеницима Христос је био свакодневни Пратилац, блиски Пријатељ. Они су живели у тесној, сталној заједници са Богом. На њих се спустила слава Господња. На њима се одражавала светлост познања славе Божје у лицу Исуса Христа. Сада се радују обасјани непомућеним зрацима славе Цара у свом Његовом величанству. Они су припремљени за заједништво Неба пошто већ имају Небо у својим срцима.

Уздигнутих глава, обасјани светлим зрацима Сунца праведности, радосни што се приближава њихово избављење, они излазе да дочекају Женика...

Још само мало, и ми ћемо угледати Цара у свој Његовој лепоти. Још само мало, и Он ће обрисати све сузе с наших очију... И онда ће се из небројених грла заорити песма: »Ево

скиније Божје међу људима, и живеће с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима Бог њихов.« (Откривење 21,3)...

»Зато, љубазни, чекајући ово, старајте се да вас он нађе чисте и праве у миру.«(2. Петрова 3,14; R&H, 13. новембар 1913)

У СВОЈОЈ КУЋИ!, 17. ДЕЦЕМБАР

**»Него као што је писано: што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима који га љубе.«
(1. Коринћанима 2,9)**

Док ваша чула уживају у привлачној лепоти Земље, мислите о свеу који ће доћи, који никада неће упознати злокобни жалац греха и смрти; у коме лице природе неће више бити покривено сенком проклетства. Покушајте да замислите дом спасених, али, имајте на уму да ће он бити много величанственији од свега што би чак и најразигранија машта могла себи да представи. У разноврсним Божјим даровима у природи видимо тек врло нејасан одсјај Његове славе. (ПХ, стр. 69)

Ускоро ће се отворити врата Неба да приме Божју децу, и са усана Цара славе као најлепша музика одјекнуће речи благослова: »Ходите, благословени Оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света!« (Исто, стр. 102)

Видела сам Исуса како групу откупљених води према вратима града. Он је пришао вратима, покренуо их на њиховим блиставим шаркама, широм отворио и позвао народе који су одржали Истину да уђу. Оним што су видели у граду, задовољило би се и најпробирљивије око. Обиље надземаљске лепоте види се на све стране. Онда је Исус погледао своје откупљене свете; њихова лица су блистала славом, и док их је гледао очима пуним љубави, рекао је својим богатим, милозвучним гласом: »Видео сам муку душе своје и задовољан сам. Сва ова силна надземаљска лепота намењена је вама да у њој уживате кроз целу вечност. Ваше жалости више нема. Више неће бити смрти, ни туге, ни плакања, неће више бити бола!«...

Језик је потпуно немоћан у покушају да опише Небо. Кад се овај приказ указао преда мном, била сам потпуно обузета

дивљењем. Са- владана ненадмашним сјајем и изванредном славом, одложила сам перо и узвикнула: »О, какве ли љубави! Какве ли задивљујуће љубави!«Најсавршенији језик не успева да опише славу небеса или неупоредиву дубину Спаситељеве љубави. (EW 288. 289)

ОБНОВЉЕНИ ЕДЕМ, 18. ДЕЦЕМБАР

»Који победи даћу му да једе од дрвета животнога којеје насред раја Божјега.« (Откривење 2,7)

Едемски врт остао је на Земљи још дуго времена, пошто је човек био изагнан с његових угодних стаза. Грешном роду је још дуго било дозвољено да посматра дом своје безазлености, иако су му приступ бранили само анђели стражари. И ту, на улазу у Рај, који су бранили херувими, показивала се Божја слава. Ту је долазио Адам са својим си-новима да се моли Богу. Ту је обнављао свој завет послушности Закону чије му је кршење донело изгнанство из Едема. Када је плица безакоња преплавила свет, када је људска поквареност условила њихово уништење водама за време Потопа, иста рука која је засадила Едем, повукла га је са Земље. Међутим, приликом коначног обнављања, када настане »ново небо и нова земља«(Откривење 21,1), Едем ће бити обновљен и још величанственије украшен него што је био у почетку.

Тада ће они који су држали Божје заповести удисати бесмртну снагу испод дрвета живота; у току бескрајних векова становници безгрешних светова имаће прилику да посматрају, у овом врту уживања, узорак савршеног дела Божјег стварања, нетакнутог проклетством греха - узорак онога што би постала и цела Земља да је човек остварио славни Створитељев план. (СПП, стр. 48)

Адам је поново враћен на свој првобитни посед. Изван себе од ра-дости, посматра дрвеће у коме је некада уживао - исто дрвеће чије је плодове сам сакупљао у данима своје невиности и среће. Види лозе које су његове руке неговале, исто цвеће које је некада с толико љубави гајио. Његов ум схвата стварност овог призора; схвата да је ово заиста обновљени Едем. (ВБ, стр. 523)

Поново стекавши право на дрво живота у давно изгубљеном Едему, откупљени ће узрасти до пуне висине раста људског рода у његовој првобитној слави. Биће уклоњени и последњи заостали трагови проклетства греха и Христови верни ће се појавити по »доброј вољи Господа, Бога нашега« (Псалам 90,17), одражавајући умом и душом и телом савршени лик свога Господа. О, прекрасног ли избављења, о коме смо тако дуго разговарали, тако дуго му се надали, о коме смо размишљали са тако жељним очекивањем, иако га никада нисмо потпуно разумели! (Исто, стр. 521)

»И Бог ће отрти сваку сузу од очију њихових, и смрти неће бити више, ни плача, ни вике, ни болести неће бити више, јер прво прође.« (Откривење 21,4)

Бол не може постојати у небеској атмосфери. У дому откупљених неће бити суза, погребних поворки, никаквих знакова жалости. »И нико од становника неће рећи: болестан сам. Народу који живи у њему, опростиће се безакоње!«(Исаија 33,24) Обилни токови среће продубљиваће се и јачати што се вечност буде продужавала. (9Т 286)

Дошло је време које су свети људи с чежњом очекивали, још од тренутка када је пламени мач препречио приступ у Едем првом пару. Дошло је време за »избављење течевине«. (Ефесцима 1,14) Земља, која је првобитно била предана човеку као његово царство, коју је, пошто је био преварен, препустио сотони, сада му је враћена заслугом великог плана откупљења. Све што је грехом било изгубљено, сада је повраћено... Божја првобитна намера приликом стварања Земље се остварила и Земља је постала вечно боравиште откупљених...

»Радоваће се томе пустиња и земља сасушена, веселиће се пустош и процветати као ружа.«(Исаија 35,1) »Место трња никнуће јела, место коприве никнуће мирта.« (Исаија 55,13) »И вук ће боравити с јагњетом и рис ће лежати с јаретом... и мало дете водиће их.«(Исаија 11,6) »Неће удити ни потирати на свој светој гори мојој«(Исаија 11,9) каже Господ. (ВБ, стр. 543-546)

Остаје само једно подсећање: наш Откупитељ увек ће носити ожилјке свога распећа. На Његовој рањеној глави, на боку, на рукама и ногама, остаће једини трагови суровог дела које је грех обавио...

Велика борба је завршена. Греха и грешника више нема. Цели свемир је чист. Потпуни склад и савршена радост владају

у целом неизмерном делу стварања. Од Онога који је све створио, теку живот и светлост и радост кроз све области бескрајног пространства. Од најмањег атома до највећег света, све, и жива и нежива природа, у својом непомућеној лепоти и савршеној радости, говоре да је Бог љубав. (Исто, стр. 548)

ОБНОВЉЕН ЕДЕМСКИ ЖИВОТ, 20. ДЕЦЕМБАР

»И они ће градити куће и седеће у њима; и садиће винограде и јешће род њихов. Неће они градити, а други се населити; неће садити, а други јести; јер ће дани народу мојему бити као дани дрвету; и изабраницима ће мојим оветшати дела руку њихових.« (Исаија 65,21.22)

Биће рада и на Небу. Откупљени неће живети у стању беспосленог мировања. (SDA BC 3, 1164)

Тамо ће сваки таленат бити развијан, свака способност повећавана. Највеличанственији подухвати биће извођени, најплеменитије жеље оствариване, најузвишеније тежње постизане. Али, и даље ће бити нових висина за савлађивање, нових чуда за дивљење, нових истина за схватање, свежих тема за проучавање да би биле искоришћене све снаге тела, ума и душе. (Историја пророка и царева, стр. 477)

»И слуге његове послуживаће га.«(Откривење 22,3) Живот на Земљи је почетак живота на Небу; васпитање на Земљи је упознавање с начелима Неба; животни позив овде нас припрема за животни позив тамо. Оно што смо сада у карактеру и светој служби, унапред нам јасно открива шта ћемо бити.

»Син човечји није дошао да му служе, него да служи.« (Матеј 20,28) Оно што је радио овде, Христос ради и горе, а наша награда за рад с Њим у овом свету биће већа сила и узвишенија предност да радимо с Њим и у свету, који ће доћи. »Ви сте моји сведоци, вели Господ, и ја сам Бог.« (Исаија 43,12) То ћемо бити и у вечности...

У нашем животу овде, иако је земаљски и ограничен грехом, највећа радост и највише васпитање стиче се служењем. И у будућем животу, неспутани ограничењима грешне људске природе, своју највећу радост и своје највише васпитање наћи ћемо у служењу - у сведочењу и сталном учењу у току

сведочења »како је богата слава тајне ове«- »Христос у вама, нада славе!« (Колошанима 1,27; ВС, стр. 272-274)

ВЕЧНА СРЕЋА, 21. ДЕЦЕМБАР

»Показећеш ми пут животни, обиљеје радости предлицем твојим, утехе у десници твојој довека.« (Псалам 16,11)

У току своје службе Исус је велики део времена проводио изван куће... Највећи део својих поука објавио је на отвореном простору. (БЖ, стр. 27)

У Библији се наследство светих назива »отаџбина«(Јеврејима 11,14-16). Ту небески Пастир води своје овце на изворе живе воде. Дрво живота ту доноси своје плодове свакога месеца, а лишће тога дрвета служи за »исцељење народима«. Ту теку непресушиви потоци, бистри као кристал, а дуж њих лелујаво дрвеће баца своје сенке на путеве припремљене за Господње откупљене. Овде се широке равнице набирају у прекрасне брежуљке, а планине Божје уздижу своје достојанствене врхунце. На тим спокојним равницама, поред тих живих токова, припадници Божјег народа, дугогодишњи путници и дошљаци, коначно ће наћи свој дом. (ВБ, стр. 544)

У Библији су представљена неиспитљива богатства Неба и његове бесмртне ризнице. Најснажнија човекова тежња је да себи осигура срећу. Библија препознаје ту жељу и показује нам да је цело Небо сједињено с човеком у његовим напорима да стекне истинску срећу. Она открива услов под којим људи могу да стекну Христов мир. Она описује дом вечне среће и сунца, у коме се никада неће знати ни за сузе ни за било шта што би недостајало. (МЛ 160)

Нека нас све што је лепо у нашим земаљским домовима подсећа на кристалну реку и зелена поља, лелујаво дрвеће и живе изворе, блистави град и у бело одевене певаче у нашем небеском дому - у том прекрасном свету који никакав уметник не може насликати нити смртни језик описати...

Становати вечно у том дому блажених, не носити на својој души, телу и духу никакве тамне трагове греха или

проклетства, већ савршену слику Створитеља, и у току бескрајних векова напредовати у мудрости, у знању, у светости, увек истражујући нова подручја мисли, увек проналазећи нова чуда и нове лепоте, стално повећавајући своје способности стицања знања, уживања и вољења, знајући да иза свега тога има још радости, љубави и бескрајне мудрости - то је циљ на који указује хришћанска нада. (СТ 55)

С МОЈИМ АНЂЕЛОМ ЧУВАРЕМ, 22. ДЕЦЕМБАР

»Гледајте да не презрете једнога од малих ових, јер вам кажем да анђели њихови на небесима једнако гледај улице Оца мојега небескога.« (Матеј 18,10)

Тек када Божје провиђење будемо посматрали у светлу вечности, тек тада ћемо схватити шта дугујемо старању и залагању Божјих анђела. Небеска бића су активно учествовала у пословима људи. Она су се појављивала у одећи која је сијала као муња; долазила су као људи, у лику путника. Она су прихватала гостопримство људских домова; деловала су као водичи путницима које је ноћ затекла на путу...

Иако владари овога света то нису знали, анђели су често говорили на њиховим већима. Људске очи су их гледале. Људске уши су слушале њихове говоре. У већницама и судницама небески гласници су заступали прогоњене и потлачене. Они су обарали намере и заустављали зла која су могла да нанесу штету и патње Божјој деци. Ученицима у небеској школи све то биће објашњено.

Свака откупљена душа сазнаће какву службу су у њеном животу обављали анђели. Како ће то бити када буде разговарала са анђелом који је био њен чувар од њених најранијих дана; са анђелом који је бдио над њеним корацима и заклањао њену главу у дану опасности; са анђелом који је био с њом у долини сена смртнога, који је обележио место њеног почивања и који ће је први поздравити у јутро васкрсења - када буде дознала историју божанског учешћа у животу појединца, историју рада целога Неба у свему што је учињено за људски род. (ВС, стр. 270)

С Божјом речју у својој руци, свако људско биће... може изабрати друштво које жели... Може већ у овом свету боравити у атмосфери Неба... прилазећи све ближе и ближе прагу вечнога

света, све док се врата не отворе и оно не уђе. Тамо се неће осећати као странац. Гласови који ће га поздравити, то су гласови светих који су на Земљи били његови невидљиви другови - гласови које је он овде научио да препо-знаје и да љуби. Онај који је преко Божје речи живео у заједници с Не-бом, осећаће се пријатно у небеском друштву. (Исто, стр. 114)

НЕБЕСКА ШКОЛА, 23. ДЕЦЕМБАР

»А синови ће твоји сви бити научени од Господа, и обилан мир имаће синови твоји.« (Исаија 54,13)

Небо је школа; њено подручје проучавања је свемир; њен Учитељ је Бескрајни. Огранак ове школе био је отворен у Едему; и када се план спасења буде остварио, образовање ће опет бити настављено у едемској школи...

Између школе успостављене у Едему у почетку и школе у вечности простире се цео ток историје овога света - историје људских престопа и патњи, божанске жртве и победе над смрћу и грехом. Школа у будућем животу неће бити у свему иста као прва школа у Едему. Никакво дрво познавања добра и зла неће пружати прилику за кушање. Никаквог кушача тамо неће бити, никакве могућности за зло. Сваки је карактер издржао кушање злог, и ниједан није више подложен његовој моћи...

Какво ће се подручје истраживања тада отворити за нас, када буде уклоњена копрена која сада замрачује наш видик, када наше очи буду угледале свет лепоте који сада само летимице гледамо микроскопом, када будемо гледали славу небеса, коју сада издалека посматрамо телескопом, када буде уклоњен злокобни утицај греха, када се цела Земља буде појавила »у слави твојој«. (Псалам 90,16)! Тада ће сваки истраживач науке моћи да чита извештаје о стварању и да не открије ништа што би га подсећало на закон зла. Моћи ће да слуша музику гласова из природе и да не открије ниједну ноту туговања, ниједан призивак жалости. У свему што је створено, моћи ће да прати само један рукопис - да у бескрајном свемиру гледа Божје име написано великим словима; ни на земљи, ни на мору, ни на небу неће видети ниједан заостали траг зла. (ВС, стр. 267)

Они који су овде искористили највећи део својих предности да остваре највиша постигнућа, понеће то своје драгоцено

богатство и у будући живот. Они су тражили и стекли оно што је непропадљиво. Способност да цене славу коју »ни око није видело, ни ухо чуло« биће у сразмери с достигнућима у неговању способности у овом животу. (FE 49)

ХРИСТОС НАШ ВЕЧНИ УЧИТЕЉ, 24. ДЕЦЕМБАР

»Зато ће познати народ мој име моје, зато ће познати у онај дан да сам ја који говорим: ево ме!« (Исаија 52,6)

Када га буде вратио у своју близину, човека ће опет, као и у почетку, поучавати сам Бог. (BC, стр. 268)

Ми не можемо ни да наслутимо шта ће се тада отворити пред нама. Са Христом, ми ћемо ходити поред живе воде. Он ће нам откривати лепоте и славу природе. Он ће нам говорити шта нам је Он и шта смо ми Њему. Истину, коју сада не можемо знати због ограничености своје смртне природе, тамо ћемо сазнати. (СТ 162)

У свету који ће доћи, Христос ће водити откупљене дуж реке живота и учити их прекрасним поукама о истини... Они ће тада видети да мајсторска рука одржава свет у одређеном положају. Посматраће способност коју је велики Уметник испољио украшавајући бојама цвеће у пољу, слушаће о намерама милостивог Оца који је дао сваки зрак светлости; заједно са анђелима, откупљени ће песмама захвалног слављења одати признање неизмерној Божјој љубави према једном неза-хвалном свету. (ML 361)

Тамо ће се истраживачу отворати неограничени видици и неизрецива богатства историје... Историја настанка греха, смртоносне лажи и њеног изопаченог деловања; историја истине која се, не скрећући са свог правог пута, суочила са заблудом и победила је - све ће му то бити објављено. Копрена која је била стављена између видљивог и невидљивог света биће повучена у страну, и биће му дата дивна откривења...

С неизрецивим уживањем учествоваћемо у радости и мудрости безгрешних бића. На располагању ће нам стајати блага стечена у току многих векова размишљања о делима Божјих руку. А године вечности, док буду пролазиле, стално

ће доносити све славнија откривења. »А ономе који може још изобилније све чинити што иштемо или мислимо«. (Ефесцима 3,20) Бог ће нас вечно обасипати својим даровима. (ВС, стр. 269.272)

Свако право начело, свака истина научена у некој земаљској школи, унапредиће нас у истој мери у небеској школи. (СТ 208. 209)

Ми овде морамо стећи васпитање које ће нас оспособити да живимо с Богом у вековима вечности. образовање које смо започели овде, биће усавршавано на Небу. Ми ћемо само прећи у виши разред. (ML 361)

»Јер нешто знамо... а кад дође савршено, онда ће престати што је нешто.« (1. Коринћанима 13,9.10)

Вером треба да гледамо у онај бољи свет и да се чврсто држимо Божјег обећања о развоју интелекта, о људским способностима које ће се сјединити с божанским, о свакој сили душе која ће бити доведена у непосредни додир са Извором светлости. Ми се можемо радовати што ће све оно што нас сада збуњује у деловању Божјег провиђења, тада бити растумачено, да ће и оно што је било тешко схватити, наћи своје објашњење. (5Т 706)

Тамо ће сви који су несебично радили гледати плодове свога рада. Тамо ће се видети исход сваког правог начела и племенитог дела. Нешто од тога видимо већ овде. Али, како мало резултата свога рада види у овом животу онај који обавља најплеменитије дело у свету! Колики несебично и неуморно раде за оне које никада неће видети ни упознати! Родитељи и учитељи одлазе на свој последњи починак, а све што су у животу радили изгледа узалудно; они не знају да је њихова верност отпечатила изворе благослова и надахнућа за њихове ближње, и да ће се њихов утицај умногостручити. Многи посленик упућује свету поруке пуне силе, наде и храбрости, речи које носе благослов срцима у свакој земљи; али он, који ради сам и непознат, мало зна о њиховим плодовима. Тако се дарови дају, терети носе, посао обавља. Људи сеју семе од кога други, изнад њихових гробова, жању благословену жетву. Они саде воћке, да би други могли уживати плод. Овде им је довољно што знају да су покренули силе добра. У вечности ће се сагледати свака активност и одговор који је она произвела.

На Небу се чува извештај о сваком дару који је Бог дао да би покре-нуо људе на несебичан рад. Истраживати те свеобухватне извештаје, тражити оне који су нашим напорима

били уздигнути и оплемењени, гледати у њиховом животу
утицај правих начела - то ће бити један од предмета и једна од
награда у небеској школи. (ВС, стр. 271)

»Тако сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу; сад познајемо нешто, а онда ћу познати као што сам познат.« (1. Коринћанима 13,12)

»Тако сада видимо као кроз стакло у загонетки.« (1. Коринћанима 13,12) Ми сада гледамо Божји лик као у огледалу, у делима природе и Његовом поступању према људима; али, онда ћемо Га видети лицем к лицу, без тамне копрене која Га заклања...

Осећања љубави и саучешћа, која је сам Бог усадио у људску душу, наћи ће тамо најбољу и најлепшу примену. Чиста веза са светим бићима, складан друштвени живот са блаженим анђелима и с вернима из свих векова, који су опрали хаљине своје и убелили их у крви Јагњетовој, свете везе које међусобно сједињују сву »челјад и на небесима и на земљи«, све то доприноси срећи откупљених (Ефесцима 3,15).

Тамо ће бесмртни умови с неуморним одушевљењем проучавати чудеса стваралачке моћи, тајне откупитељске љубави. Тамо неће бити окрутног и лукавог непријатеља да некога наведе да заборави Бога...

Све ризнице свемира биће отворене и стављене на располагање отку-пљенима за проучавање. Ослобођени веза смрти, винуће се неуморном снагом да полете у далеке светове - светове који су били дирнути људ-ским патњама и одзвањали песмама радости на вест о свакој откупљеној души... Бистрим погледом посматраће славу стварања - сунаца и звезда и њихових система, који по одређеном распореду круже око Божјег престола. На њима, од најмањег до највећег, написано је Створитељево име, и на свакоме од њих види се богатство Његове моћи.

И како године вечности буду промицале, доносиће све богатија и дивнија откривења о Богу и о Исусу Христу. Што

људи буду више са-знавали о Богу, утолико ће се више дивити Његовом карактеру. И када Исус буде пред њима откривао богатства плана откупљења и запањујуће резултате у великој борби против сотоне, срца откупљених пламтеће све већом ватреном оданошћу, и са још више радосног одушевљења они ће узимати своје златне харфе; и десет тисућа пута десет тисућа и тисућу тисућа гласова сјединиће се у моћном хору хвале. (ВБ, стр. 546.547)

»РАДУЈТЕ СЕ С ЈЕРУСАЛИМОМ!«, 27. ДЕЦЕМБАР

»И ја Јован видех град свети, Јерусалим нов, где силази од Бога с неба, приправљен као невеста украшена мужу својему.« (Откривење 21,2)

Ту је и Нови Јерусалим, метропола славне нове Земље, »красан венац у руци Господњој, царска круна у руци Бога својега«. (Исаија 62,3) »И светлост његова беше као драги камен, као камен јаспис светли.« »И народи који су спасени ходиће у виделу његову, и цареви земаљски донеће славу и част своју у њега.«(Откривење 21,11.24) Господ каже: »И ја ћу се веселити ради Јерусалима, и радоваћу се ради народа својега.« (Исаија 65,19) »Ево скиније Божје међу људима, и живеће с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима, Бог њихов.« (Откривење 21,3)

У Божјем граду »ноћи неће бити«. Нико неће бити потребан од-мор, нити ће га ко пожелети. Нико се неће умарати у испуњавању Божје воље или прослављању Његовог имена. Увек ћемо осећати свежину јутра и она никада неће престајати. »И неће требати видела од жишка, ни видела сунчаног, јер ће их обасјавати Господ Бог.« (Откривење 22,5) Светлост Сунца биће замењена сјајем који неће бити болно заслепљујући, а ипак ће далеко надмашивати сјај Сунца у зениту. Слава Бога и Јагњета испуњава Свети град светлошћу која никада не слаби. Откупљени ходе у слави трајнога дана и немају потребе за Сунцем. (ВБ, стр. 546)

Према виђењима пророка, они који су победили грех и гроб сада су срећни у присутности свога Створитеља, они разговарају слободно с Њим као што је човек разговарао с Богом у почетку. Господ их позива: »Него се радујте и веселите се довека ради онога што ћу ја створити: јер, гле, ја ћу створити Јерусалим да буде весеље и народ његов да буде радост. И ја

ћу се веселити ради Јерусалима, и радоваћу се ради народа својега, и неће се више чути у њему плач ни јаук.«(Исаија 65,18.19)...

Док посматра откупљене који бораве у Божјем граду, слободни од греха и свих трагова проклетства, усхићени пророк узвикује: »Радујте се с Јерусалимом, и веселите се у њему сви који га љубите, радујте се с њиме сви!« (Исаија 66,10; ИПЦ, стр. 475.476)

»И Господ ће бити цар над свом земљом, у онај дан биће Господ један и име његово једно.« (Захарија 14,9)

Велики план откупљења је успео да свет потпуно врати у окриље Божје наклоности. Све што је било изгубљено услед греха, сада је враћено. Не само човек већ је и сама Земља искупљена да постане вечно боравиште послушних. Шест хиљада година сотона се борио да Земљу задржи у својој власти. Сада се остварила првобитна намера коју је Бог имао приликом стварања: »Али ће свеци Вишњег преузети царство и држаће царство навек и довека.«(Данило 7,18)

»Од истока сунчаног до запада да се слави име Господње.«(Псалам 113,3)... »Верне су све заповести твоје, тврде су за век века.«(Псалам 111,7.8) Свете уредбе које је сотона мрзео и покушавао да уништи, биће поштоване у целом безгрешном свемиру. (СПП, стр. 307)

Заслугом Христовог дела откупљења одбрањена је част Божје владавине. Свемогући је постао познат као Бог љубави. Сотонине оптужбе су одбачене, његов карактер разобличен. Побуна се више никада неће моћи подићи. Грех више никада неће моћи да уђе у свемир. У току вечних времена сви ће бити заштићени од отпада. Својом самопре-горношћу љубав је постигла да становници Земље и Неба буду повезани са својим Створитељем везама нераскидиве заједнице.

Дело откупљења биће довршено. На месту на коме је грех обиловао, Божја благодат обиловаће још више. Сама Земља, област коју је сотона прогласио својим, треба да буде не само искупљена већ и уздигнута. Наш мали свет, који је био једина тамна мрља у Његовом величанственом стварању због проклетства греха, биће поштован више од свих осталих светова у Божјем свемиру. Овде, где је Божји Син пребивао у обличју човека, где је Цар славе живео, страдао и умро - када

све буде изнова створио, овде ће скинија Божја бити с људима, »и живеће с њима, и они ће бити народ његов, и сам Бог биће с њима, Бог њихов«. (Откривење 21,3) И у току бескрајних векова, док откупљени буду ходили у светлости Господњој, хвалиће Га и захваљивати Му на Његовом неизрецивом дару - Емануилу, што значи »Бог с нама«! (ЧВ, стр. 13.14)

»Не одбацујте, дакле, слободе своје која има велику плату. Јер вам је трпљење од потребе, да вољу Божју савршивши примите обећање. Јер још мало, врло мало, па ће доћи онај крји треба да дође и неће одоцити.« (Јеврејима 10,35-37)

Божје дуготрајно стрпљење је чудесно. Праведност је дуго чекала док се милост борила с грешником. Али, »благост и правда су подножје престолу његову«... (Псалам 97,2) Свет је постао дрзак у преступању Божјег закона. Будући да је Бог тако дуго био стрпљив, људи су погазили Његов ауторитет... Међутим, постављена је линија коју не могу прећи. Близу је време када ће достићи прописану границу. Већ сада су скоро прекорачили границе Божјег стрпљења, границе Његове благодати, границе Његове милости. Господ ће се умешати да одбрани своју част, да избави свој народ, да сузбије продор безакоња...

У овом времену владавине безакоња треба да знамо да је последња велика криза пред вратима. Када пркос Божјем закону постане скоро свеопшта појава, када Његов народ буде изложен тлачењу и мучењу од стране својих ближњих, Господ ће се умешати...

»И биће жалосно време, каквога није било откако је народа до тада, и у то ће се време избавити твој народ, сваки који се нађе записан у књизи.« (Данило 12,1) Из поткровља, из колиба, из тамница, са ломача, из планина и пустиња, из пећина земаљских и дубина морских, Христос ће прикупити себи своју децу... Људски судови су Божју децу прогласили најгорим злочинцима. Али, близу је дан када ће сам Бог преузети улогу судије (Псалам 50,6) и преокренути земаљске пресуде. Господ ће укинути »срамоту народа својега«. (Исаија 25,8) Сваки од њих добиће бело рухо...

Какав год крст да су морали да носе, каквим год губицима да су били изложени, каква год мучења да су претрпели, па макар се радило и о губитку земаљског живота, Божјој деци биће уручена потпуна надокнада. »И гледаће лице његово и име његово биће на челима њи-ховим.«(Откривење 22,4; ПВУ, стр. 118-120)

ПОДИГНИТЕ ПОГЛЕД!, 30. ДЕЦЕМБАР

»Тешите, тешите народ мој, говори Бог ваш! Говорите Јерусалиму љубазно, и јављајте му да се навршио рок његов, да му се безакоње опростило!« (Исаија 40,1.2)

У најмрачнијим данима свог дугог сукоба са злом, Божја црква је добијала откривења о Господњим вечним намерама. Његовом народу била је пружена прилика да иза завесе невоља у садашњости види победе у будућности, када ће, пошто се битка буде завршила, откупљени ући у Обећану земљу. Та виђења о будућој слави, призори сликани Божјом руком, треба да буду мили Његовој цркви данас, када се вековни сукоб брзо приближава крају и када обећани благослови треба ускоро да се излију у свем свом обиљу. (ИПЦ, стр. 471)

Нама који стојимо на самом прагу њиховог испуњења, колико су дубоки, колико занимљиви ови описи онога што ће се збити - догађаја које су, од времена када су наши прародитељи били изгнани из Едема, Божја деца чекала, за којима су чезнула и за које су се молила.

Драги сапутници, ми смо и даље окружени сенкама и метежом зе-маљских збивања, али, наш Спаситељ ће се ускоро појавити и донети нам избављење и одмор. Вером чувајмо пред очима слике блажене вечне будућности, које нам је насликала рука самога Бога. Онај исти који је умро за грехе света широм ће отворити врата Раја свима који верују у Њега. Ускоро ће битка бити завршена и победа постигнута! Ускоро ћемо угледати Онога према коме су управљене све наше наде у вечни живот! У Његовој присутности све невоље и патње овог живота ништа неће значити. Оно што је некада било »неће се помињати нити ће на ум долазити«. »Не одбацујте, дакле, слободе своје, која има велику плату. Јер вам је трпљење од потребе, да вољу Божју савршивши примите обећање. Јер још мало, врло мало, па ће доћи онај који треба да дође и неће

одоцнити!« »А Израиља ће спасти... спасењем вечним, нећете се постидети нити ћете се осрамотити довека.« (Исаија 65,17; Јеврејима 10,35-37; Исаија 45,17)

Подигните поглед, подигните поглед, и нека ваша вера стално расте! Нека вас та вера води уском стазом и проведе кроз врата у Град, у величанствену вечну будућност, у бескрајну, неограничену будућу славу намењену откупљенима! (Исто, стр. 477.478)

БОЖЈА ПРАВЕДНОСТ ОДБРАЊЕНА, 31. ДЕЦЕМБАР

»Тако ми живота, говори Господ, поклониће ми се свако колено, и сваки језик славиће Бога.« (Римљанима 14,11)

Зашто је било дозвољено да велики сукоб траје вековима? Зашто со-тонино постојање није било прекинуто на почетку његове побуне? Само зато да би се свемир могао уверити у праведност Божјег поступања према злу, да би грех могао бити заувек осуђен. У плану откупљења постоје висине и дубине које ни сама вечност неће истражити, чуда у која и анђели желе завирити. Од свих створених бића, само су откупљени стекли искуство у стварном сукобу са грехом; они су радили са Христом, и више и од самих анђела, упознали заједницу Његових мука; зар они не могу да посведоче у корист науке о откупљењу - да кажу нешто што би могло користити безгрешним бићима?...

»У цркви његовој све говори о слави његовој« (Псалам 29,9), и песма коју ће певати избављени... објављиваће Божју славу: »Велика су и дивна дела твоја, Господе Боже, Сведржитељу, праведни су и истинити путеви твоји, Царе светих. Ко се неће побојати тебе, Господе, и прославити име твоје? Јер си ти један свет!« (Откривење 15,3.4; ВС, стр. 273)

Као изван себе, безаконици посматрају крунисање Божјег Сина. Виде у Његовим рукама плоче божанског закона, одредбе које су презирали и преступали... Свака недоумица, повезана са истином и заблудом у дуготрајном сукобу између добра и зла сада је уклоњена. Последице побуне, плодови одбацивања божанских одредаба, стављени су јасно на увид свим створеним бићима. Деловање сотонине управе, као супротност Божјој владавини, било је представљено целом свемиру. Сотону су осудила његова дела. Част Божје мудрости, Његове праведности, као и Његове доброте, била је потпуно

одбрањена. Видело се да су сви Његови поступци у току великог сукоба између добра и зла били надахнути жељом да се постигне вечно добро Његовог народа и добро свих светова које је Он створио... Пошто су тако објављене све чињенице о великом сукобу између добра и зла, цели свемир, и верна и неверна бића, једногласно узвикују: »Праведни су и истинити путеви твоји, Царе светих!« (Откривење 15,3; ВБ, стр. 539-541)